

Το Χριστουγεννιάτικο Κάλαντα του Σκρουτζ: Απελευθερώνοντας την Τελευταία Αλυσίδα

Γράφτηκε και εικονογραφήθηκε από τον C. Pippin Lowe

**** Stave One ****

Ο Μάρλεϊ επιστρέφει

Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΕΠΑΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ. Παρά το ξέφρενο βλέμμα του, δεν μπορούσε να δει το σκοτάδι. Ψάχνοντας ενστικτωδώς για υποστήριξη, έσπρωξε τα χέρια του προς τα έξω, αλλά το ανώμαλο μονοπάτι έπιασε το παπούτσι του και τον άφησε ίσιο. Η καυτή ζέστη από το πάτωμα τον έκαψε. Κλαίγοντας, ανακατεύτηκε όρθιος.

Με την άρνηση της όρασης και την αφή να είναι επικίνδυνη, μόνο η όσφρηση βοήθησε τις αντιλήψεις του. Καθώς προχωρούσε, η μυρωδιά του θείου έπεσε στα ρουθούνια του. Με κάθε εισπνοή, η μυρωδιά αναγκαζόταν να δακρύζουν. Μέσα από το θάμπωμα των δακρύων του εντόπισε μια αχνή πορτοκαλί λάμψη που άρχισε να τρεμοπαίζει από πάνω. Με κάθε βήμα προς τα εμπρός η φωτεινότητα ενίσχυε.

Η κοιλότητα, αν και τεράστια σε εμφάνιση, έμοιαζε να λείπει από τοίχους. Κοιτάζοντας ψηλά, ο Σκρουτζ είδε χιλιάδες σταλακτίτες, ο καθένας με μια λαμπερή πορτοκαλί άκρη. Το θέαμα δημιούργησε ένα μαγευτικό θέαμα. Καθώς είδε το θαύμα της οροφής, η κίνηση του Σκρουτζ προς τα εμπρός σταμάτησε, κάτι που σταμάτησε να φωτίζεται. Στεκόμενος ακίνητος μέσα στο σκοτάδι, κάθε κίνηση που έκανε επανέφερε το δωμάτιο σε μια αμυδρή λάμψη. Κάθε βήμα στη συνέχεια φώτιζε τη φλόγα των σταλακτιτών. Το χρώμα, πρώτα ένα δροσερό πορτοκαλί, άλλαξε γρήγορα σε κόκκινο. Με κάθε βήμα, όλα τα εξαρτήματα μεγάλωναν σε θερμότητα μέχρι που η οροφή φλεγόταν μπλε. Η λάμψη έφερε ιδρώτα στο μέτωπο του Σκρουτζ. Και τότε, ολόκληρο το ταβάνι ξέσπασε σε μια εκτυφλωτική λευκή κόλαση.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, μια τεράστια φλόγα από αιχμές φώτισε το σπήλαιο τόσο έντονα το όραμα του Σκρουτζ παρασύρθηκε. Ο Σκρουτζ σταμάτησε να κινείται, αλλά ήταν πολύ αργά για να σταματήσει η φωτιά. Καθώς τα μάτια του προσπαθούσαν να προσαρμοστούν, άρχισε να αναγνωρίζει σχήματα χωρίς λεπτομέρειες. Εκεί που θα έπρεπε να ήταν ένα χωμάτινο πάτωμα, μια θάλασσα λιωμένων νομισμάτων κάλυπτε την επιφάνεια του εδάφους.

Ο Σκρουτζ σήκωσε το βλέμμα όταν ένας ξαφνικός θόρυβος αντήχησε σε όλο το σπήλαιο. Κάθε σταλακτίτης φαινόταν να δέχεται επίθεση από τη δική του φλογερότητα. Τα παλλόμενα εξαρτήματα κινούνταν μέσα και έξω με τέτοια δύναμη που έμοιαζαν να αναπνέουν. Πριν προλάβει να το σκεφτεί, λευκά λιωμένα νομίσματα άρχισαν να πέφτουν βροχή στον Σκρουτζ. Μετά την επαφή, άλλαξαν από νομίσματα σε αλυσίδες. Οι περιορισμοί κινούνταν σαν σφιγκτήρας που τυλίγεται γύρω από το θήραμά του. Ο Σκρουτζ πάλεψε καθώς η πίεση από τη δουλεία πήρε τον έλεγχο.

Ουρλιάζοντας από φόβο, οι κραυγές του Σκρουτζ ακούστηκαν έξω από το όνειρό του. Πετάχτηκε ευθεία προτού σωριαστεί πίσω στο στρώμα. Τρέμοντας από το άγχος, γκρίνιαξε κάτω από την ανάσα του «Μεταμορφώ». Για λίγο το όνειρο παρέμεινε αφήνοντας τον Σκρουτζ με έναν προαισθανόμενο τρόπο μέχρι που, με τον καιρό, οι σκέψεις του μετατράπηκαν σε αναμνήσεις.

Ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι πάνω από το τζάμι, ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι ήταν ακόμα παραμονή Χριστουγέννων. Σκέφτηκε τον εφιάλτη του και τη σύνδεσή του με αλυσίδες που του είχαν δείξει πριν από χρόνια, μια άλλη παραμονή των Χριστουγέννων.

Καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, θυμήθηκε τη συνάντησή του με τα τρία πνεύματα. Ήξερε ότι είχε αλλάξει. Για κάθε χρόνο, γενναιόδωρα και συχνά ανώνυμα δώρα έβρισκαν τον δρόμο τους από το θησαυροφυλάκιό του στις τσέπες των απόρων του Λονδίνου. Τα πνεύματα δεν τον επισκέφτηκαν ποτέ ξανά, δεν χρειάστηκε ποτέ. Αλλά το φάντασμα, ο Μάρλεϊ — αυτή ήταν μια άλλη περίπτωση. Γιατί αυτή θα ήταν η χρονιά που ο Μάρλεϊ χρειαζόταν τον Σκρουτζ.

Είχαν περάσει χρόνια-έντεκα για την ακρίβεια-από εκείνη την κομβική παραμονή των Χριστουγέννων το 1843, όταν τα τρία πνεύματα και ο παλιός του φίλος, Τζέικομπ Μάρλεϊ, είχαν πάρει τον Σκρουτζ στο ταξίδι της σωτηρίας του. Και τώρα, το βράδυ πριν από άλλα Χριστούγεννα, βρισκόταν σε εγρήγορση στο κρεβάτι του και σκεφτόταν το παρελθόν.

Ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι ήταν γέρος όταν τα πνεύματα τον στοίχειωσαν. Ο Μάρλεϊ μπορεί να υποκίνησε τη σωτηρία της ψυχής του, αλλά ο ίδιος ο Σκρουτζ κατάλαβε ότι η ζωή του σύντομα θα χανόταν. Καθώς σκεφτόταν τον θάνατό του, ήταν ήσυχος και ευγνώμων για τη ζωή που του δόθηκε. Δεν μετάνιωσε για τίποτα, ούτε για τα

χρόνια απόρριψής του από έναν σκληροτράχηλο πατέρα, ούτε για την απόρριψη της μοναδικής αγάπης στη ζωή του, της Μπελ.

Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, ο Σκρουτζ κατοικούσε μέσα στο πάθος της απληστίας-ήταν λαίμαργος για το νόμισμα και απάτεώνας για την κατάσταση του εργάτη. Ωστόσο, μέσω της καλοσύνης των φαντασμάτων, ο Σκρουτζ υψώθηκε πάνω από τη μικροπρέπειά του και επέτρεψε την ανάστασή του πνεύματος. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων έντεκα ετών, η μεταμόρφωση των Χριστουγέννων στο Λονδίνο είχε ακολουθήσει στενά τη μεταμόρφωση του ίδιου του Σκρουτζ. Στην πραγματικότητα, ο ίδιος ο Σκρουτζ ήταν ένα μεγάλο μέρος της αλλαγής των διακοπών.

Την ίδια χρονιά της απαγωγής του στον αόρατο κόσμο, η χριστουγεννιάτικη κάρτα έφερε στο προσκήνιο μια νέα παράδοση. Η Αγγλία ενθουσιάστηκε με αυτούς τους άχρωμους χαιρετισμούς. Με την κάρτα, ένας νέος κλάδος πυροδοτήθηκε για τα Γενικά Ταχυδρομεία και τους τυπογράφους, και κυρίως χάρη στον Σκρουτζ, για τους ζωγράφους. Τα πρώτα χρόνια, τον Οκτώβριο, ο Σκρουτζ προσέλαβε δεκάδες φτωχά παιδιά για να χρωματίσουν τις χαρούμενες σκηνές των διακοπών. Τον Νοέμβριο, δόθηκαν δέσμες με έξι φύλλα σε όλους όσοι έμπαιναν στο μετρητή. Το ίδιο το έργο επέτρεψε στα παιδιά τα κεφάλαια για να βοηθήσουν τις οικογένειές τους να ενταχθούν σε ένα χριστουγεννιάτικο "Pudding Club", έτσι ώστε ολόκληρη η φυλή τους μπορούσε να απολαύσει τα φαγητά της παράδοσης. Ωστόσο, μέσα σε λίγα χρόνια οι τυπογράφοι ανακάλυψαν έναν τρόπο να χρωματίσουν τις κάρτες και τα παιδιά έμειναν χωρίς δουλειά.

Ωστόσο, ο Σκρουτζ δεν εγκατέλειψε τις διακοπές του. Αν και ο ίδιος δεν ήταν μουσικός, οι όμορφες φωνές σε μια καλά ενορχηστρωμένη χορωδία έκαναν συχνά τις τρίχες στο πίσω μέρος του λαιμού του να σηκωθούν. Μπορούσε να αισθανθεί τη μουσική ως στοιχείο που ξεπερνούσε όλες τις γλώσσες, τις θρησκείες και τις παραδόσεις. Ξεκινώντας από την ημέρα του Stir-up Sunday στα τέλη Νοεμβρίου, ο Σκρουτζ πλήρωσε μια ντουζίνα ή περισσότερα μεγαλύτερα παιδιά για να ταξιδέψουν στους δρόμους του Λονδίνου τραγουδώντας τα αγαπημένα τους γιορτές. Τα κάλαντα ήταν πάντα καλοφαγωμένα από ένα ευγνώμον κοινό. Πολλοί μπόρεσαν ακόμη και να πάρουν γλυκά στο σπίτι σε μικρότερα αδέρφια.

Ο Σκρουτζ είχε ξεκινήσει πολλές προσωπικές παραδόσεις διακοπών, για τον ίδιο και την επιχείρησή του. Κανένας δεν ήταν τόσο ευπρόσδεκτος όσο οι προσωπικές του χριστουγεννιάτικες κάρτες. Ο αγαπημένος παραλήπτης απάντησε ένα χτύπημα στην πόρτα τους και βρήκε έναν καλοραμμένο νεαρό άνδρα που κρατούσε έναν φάκελο και ρωτούσε: "Είστε ο κύριος...;" ή "Είστε κυρία...;" Η καταφατική απάντηση είχε ως αποτέλεσμα την παράδοση του φακέλου. «Ο κ. Ebenezer Scrooge στέλνει τα σέβη του αυτή την περίοδο του εορταστικού πνεύματος». Με αυτό, η νεολαία υποκλίθηκε, γύρισε

και απομακρύνθηκε. Ο φάκελος περιείχε πάντα μια κάρτα με μια εικόνα ενός αναμμένου κεριού πάνω του. Το τυπωμένο κείμενο στην κάρτα έλεγε πάντα ακριβώς τα λόγια του μεταφορέα, «Ο κ. Ebenezer Scrooge στέλνει τα σέβη του κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου του εορταστικού πνεύματος».

Το μοναδικό σε κάθε κάρτα ήταν το χειρόγραφο σημείωμα του Σκρουτζ. Μια κάρτα θα μπορούσε να λέει, "Έχω συνειδητοποιήσει την ασθένεια μέσα στην οικογένειά σας. Βρείτε το χρέος σας προς τον Σκρουτζ και τον Κράτσιτ συγχωρημένο." Κάποιος άλλος θα μπορούσε να δηλώσει, "Η κόρη σας έχει δείξει εξαιρετικές δεξιότητες ως θεραπευτής. Χρησιμοποιήστε τα κονδύλια που παρέχονται για την εκπαίδευσή της σε αυτόν τον τομέα σπουδών." Συχνά, οι άνθρωποι έφεραν μαζί τους την κάρτα του Σκρουτζ ως φυλαχτό καλής τύχης. Πολλοί τα δίπλωσαν για να χωρέσουν σε μια τσέπη.

Η πιο αγαπημένη παράδοση του Σκρουτζ είναι αυτή που δανείστηκε ο πρίγκιπας Αλβέρτος από τη χώρα καταγωγής του, τη Γερμανία. Το 1848, ο πρίγκιπας έφερε το χριστουγεννιάτικο δέντρο και μαζί του στολίδια από μήλα, σκέλη ποπ κορν και κορδέλες στους κατοίκους της Αγγλίας. Από την εμφάνισή του, ο Σκρουτζ είχε πάντα ένα δέντρο στο σπίτι και ένα άλλο στη δουλειά.

Κρεμασμένοι από τα κλαδιά του δέντρου στο γραφείο αιωρούνταν φάκελοι γεμάτοι με κέρματα, ο καθένας έκρυβε διαφορετική ποσότητα μέσα στο πάσο του. Καθώς τα παιδιά των εργαζομένων επισκέπτονταν τους πατεράδες τους κατά τη διάρκεια των γιορτών, το καθένα ενθουσιάστηκε με την έκπληξή τους με αυτούς τους φακέλους. Γιατί ήξεραν ότι την Boxing Day, ενώ οι πατεράδες τους λάμβαναν το παραδοσιακό πουγκί γεμάτο χρήματα, θα τους επιτρεπόταν επίσης να διαλέξουν έναν φάκελο για να το φυλάξουν.

Από τις πέντε εποχές με τα χρηματικά στολίδια, ο Σκρουτζ θυμόταν το 1851 με τη μεγαλύτερη αγάπη. Εκείνα τα Χριστούγεννα, το τζακ ποτ του δέντρου κέρδισε ο Βοζ, ο μικρότερος γιος της οικογένειας Cratchit. Ο Μποζ, το ασταμάτητα δραστήριο αγόρι, κέρδισε πέντε λίρες, τέσσερα σελίνια και έξι πένες. Ο πεντάχρονος πήρε τα χρήματα στον αγαπημένο του αδερφό, τον Τιμ, και είπε: «Εδώ Τιμ, τώρα μπορείς να κάνεις αυτή την εφεύρεση για τα πόδια που μου λες πάντα». Με αυτό, πέταξε τα χρήματα στον μεγαλύτερο αδερφό του, γύρισε και έτρεξε προς κάποια άλλη περιπέτεια διακοπών. Όταν ο Σκρουτζ άκουσε τον Μποζ να δίνει εντολή στον Τιμ να αγοράσει τη συσκευή για τα πόδια του, αποφάσισε να πάρει τον Τιμ στην άκρη και να τον ρωτήσει για την εφεύρεση. Μόλις ο Σκρουτζ ενημερώθηκε για την ιδέα, σκέφτηκε την αληθοφάνεια της ιδέας, το θεώρησε δυνατό και χρηματοδότησε περαιτέρω τη δημιουργία του ισιωτικού ποδιών.

Το ίσιωμα λειτούργησε αργά, αλλά μετά από μερικά χρόνια σταθερής χρήσης, ο Tim έγινε σωματικά ικανός να απαλλαγεί από το δεκανίκι. Με την ελευθερία κινήσεων του Τιμ ήρθε η ελευθερία του Σκρουτζ από το παρελθόν του. Η σκιά από το Ghost of Christmas Yet to Come δεν έριξε πλέον το προαισθανόμενο σκοτάδι της πάνω του. Είχε αντικατασταθεί με μελλοντικό καστ στο φως.

Η τελευταία δεκαετία ήταν η καλύτερη του Σκρουτζ. Η επιχείρηση που ξεκίνησαν αυτός και ο Μάρλεϊ είχε επεκταθεί σε ένα μετρητή με μισή ντουζίνα υπαλλήλους. Χιλιάδες χρησιμοποιούν την επιχείρηση ετησίως. Η προσωπική γενναιοδωρία του Σκρουτζ είχε επικεντρωθεί στην εταιρεία. Ο κόσμος ήθελε να συνδεθεί με τον «δότη από την εμπορική περιοχή». Κάθε χρόνο, η επιχείρηση κέρδιζε πλούτο. Και κάθε χρόνο, ο Σκρουτζ και ο Κράτσιτ έβρισκαν νέους τρόπους για να βοηθήσουν τους ανθρώπους να μείνουν έξω από τα σπίτια εργασίας.

Τελικά, ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι θα ερχόταν σύντομα η μέρα που θα ήταν ανίκανος να εργαστεί. Το 1847, ο Σκρουτζ έδωσε στον Μπομπ Κράτσιτ το ήμισυ της επιχείρησης ως πρώιμη κληρονομιά. Χρειάστηκε άλλος ένας χρόνος για να τοποθετηθεί η πινακίδα «Scrooge and Cratchit».

Καθώς ο Σκρουτζ ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του αναρρώνοντας από τον εφιάλτη της παγίδευσης λιωμένου νομίσματος, κοίταξε το κούτσουρο του που τρεμοπαίζει το φως του γιορτινού δέντρου στη γωνία. Γοητευμένος από τη φλόγα της φλόγας, άρχισε να θυμάται την απογευματινή επίσκεψη του Φρεντ και των διδύμων. Ο ανιψιός του ήταν ο καλύτερος πατέρας που είχε δει ποτέ. Δεν ήταν ούτε πολύ συντηρητικός ούτε πολύ φιλελεύθερος με τα κορίτσια. Ωστόσο, είχε πάντα ένα μεγάλο χρονικό πλάνοπαίζοντας τα παιχνίδια τους, High Tea, Pet the Wild Creature και Nap-Time Dodge. Κανένα κορίτσι δεν ήταν αυτό που θα έλεγε κανείς φινετσάτη, αλλά ήταν γλυκά.

Η Φαν είχε τη λάμψη ενός αγγέλου στο μάτι της, ενώ η Έμπι... καλά, η λάμψη της δεν ήταν αρκετά καθορισμένη. Κράτησε την αδερφή της σε συνεχείς περιπέτειες. Ο Έμπι είχε τον τρόπο να μετατρέψει μια βόλτα στο πάρκο σε κυνήγι του θησαυρού του σπηλαίου του Λοχ Λόμοντ. Τα ταξίδια στο κατάστημα μεταμορφώνονταν συχνά σε αναζήτηση για το Figgy Pudding του κυρίου Gaine. Η Έμπι κυριάρχησε συνήθως στην προσοχή των ανθρώπων με την περιέργειά της. Ο Σκρουτζ αγαπούσε και τα δύο παιδιά, αλλά λάτρευε το ήσυχο πνεύμα του Φαν, γιατί του θύμιζε την αγαπημένη του αδερφή, τη συνονόματη του παιδιού.

Ο Σκρουτζ χαμογέλασε καθώς σκεφτόταν τις προηγούμενες γελοιότητες των διδύμων. Ενώ ο Σκρουτζ και ο Φρεντ κάθονταν κοντά στη φωτιά και συζητούσαν πάνω σε ένα

ζεστό φλιτζάνι κρασί από μέλι, τα τετράχρονα παιδιά έτρεξαν γύρω από το δωμάτιο μαζεύοντας ατμό. Κάποια στιγμή, σε μια προσπάθεια να ηρεμήσει τα κορίτσια, ο Σκρουτζ ζήτησε από τον Φαν να έρθει και να καθίσει στην αγκαλιά του. Εκείνη δέχτηκε πρόθυμα το αίτημα. Χαϊδεύοντας απαλά το ζαρωμένο του πρόσωπο, η Φαν ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του Σκρουτζ. Καθώς έβγαζε το χέρι της από τα ξεπερασμένα του χαρακτηριστικά, ο Σκρουτζ άρχισε να χαϊδεύει τα πουπουλένια ξανθά μαλλιά της. Η Φαν της έκλεισε τα μάτια και φώλιασε πάνω στο ζεστό σώμα του. Όμως η ησυχία ήταν βραχύβια. Η Έμπι εκνευρίστηκε με την απώλεια του συμπαίκτη της.

"Ανεμιστήρας!"

«Έμπι, έλα να κάτσεις μαζί μου», ζήτησε ο Φρεντ.

"Όχι! Θέλω να παίξω με τον Φαν", είπε, τραβώντας το χέρι του Φαν.

Η Φαν κοίταξε την αδερφή της και ρώτησε: "Μπορούμε να παίξουμε την Μπαχ Χουμπούγκ;"

Ο Φρεντ έκλεισε το μάτι στον Σκρουτζ καθώς η Έμπι απάντησε: «Ναι, Μπα Χάμπουγκ».

Καθώς η Φαν πήδηξε από την αγκαλιά του Σκρουτζ, εκείνη του είπε: «Πρέπει να παίξεις, θείε».

«Κι εσύ, πατέρα», πρόσθεσε η Έμπι στον Φρεντ.

Και οι δύο άνδρες διαμαρτυρήθηκαν, αλλά κανένα παιδί δεν μπορούσε να το ακούσει από τον ενθουσιασμό του. Αφού συνειδητοποίησε ότι η ηρεμία θα μπορούσε να αποκατασταθεί μόνο όταν τα παιδιά είχαν τη δυνατότητα να παίξουν το παιχνίδι τους, ο Σκρουτζ ρώτησε πώς παιζόταν ο Μπα Χάμπουγκ. Ενώ το ένα παιδί μιλούσε πάνω στο άλλο και το καθένα συμπλήρωνε τις προτάσεις του αδερφού του, οι κανόνες σιγά σιγά έγιναν σαφείς. Ο Σκρουτζ και ο Φρεντ επρόκειτο να παίξουν υποστηρικτικούς ρόλους, λίγο σαν διαμεσολαβητές. Γενικά, ήταν ένα εύκολο παιχνίδι, όπως θα περίμενε κανείς από τα μωρά. Ο Φρεντ έπρεπε να κάνει δηλώσεις όπως «Ο ουρανός είναι μπλε» ή «Το χιόνι είναι πράσινο». Ο Σκρουτζ έλεγε «Μπα Χουμπούγκ» όταν μια δήλωση δεν ήταν αληθινή. Το πρώτο κορίτσι που έκανε ένα βήμα μπροστά όταν ο Σκρουτζ είπε "Bah

Humbug" έπρεπε να κρατήσει την τοποθεσία. Η άλλη θα παρέμενε στην αρχική της θέση. Νικητής θα ήταν το παιδί που έφτασε πρώτο στον Σκρουτζ. Αν κάποιο από τα κορίτσια έκανε ένα βήμα μπροστά πριν ο Σκρουτζ ολοκληρώσει το "Bah Humbug" θα έπρεπε να κάνει ένα βήμα πίσω και η αδελφή της θα μπορούσε να κερδίσει το βήμα προς τα εμπρός. Στο τέλος, οι κανόνες ήταν απλώς αρκετά μπερδεμένοι ώστε να είναι προκλητικοί.

Με το παιχνίδι κατανοητό από όλους, τα κορίτσια έτρεξαν στον τοίχο απέναντι από την καρέκλα του Σκρουτζ. Πιέζοντας τις πλάτες τους στο παγωμένο ρολό, κουνιάστηκαν, περιμένοντας τον πατέρα τους να μεταδώσει είτε τα γεγονότα είτε το ψέμα.

«Θείο Σκρουτζ, σου λέω ότι πετούν βατράχια».

Χωρίς να παραλείψει ούτε ένα ρυθμό, ο Σκρουτζ δήλωσε: "Μπα Χάμπουγκ!" Και τα δύο κορίτσια πήδηξαν μπροστά.

«Φαν, ήμουν πιο γρήγορος».

«Δεν ήσουν».

"Ήταν!"

"Ήμουν!"

«Κέρδισαν και οι δύο... ισοφάρισης», δήλωσε ο Φρεντ. "Ετοιμαστείτε τώρα. Ορίστε το επόμενο. Θείο Σκρουτζ, αυτά τα κορίτσια είναι και τα δύο καλά παιδιά."

Οι αδερφές γέλασαν καθώς ο Σκρουτζ τις κοίταξε και μετά, «Μπα-α-α-αχ...»

Ο Φαν προχώρησε ενώ η Έμπι επέμενε: "Είμαστε πολύ καλοί!"

Τότε ο Σκρουτζ ολοκλήρωσε, "Χαμπουγκ! Α, αχ, αχ..." Το γέλιο του κόπηκε και κατέληξε σε ένα χαμόγελο.

Η Έμπι τράβηξε τη Φαν πίσω καθώς προχωρούσε, λέγοντας: «Κέρδισα, Φαν».

«Ο θεός Σκρουτζ με ξεγέλασε», μύησε.

«Τώρα, κορίτσια», είπε ο Φρεντ. Οι δυο τους σιώπησαν καθώς ο Φαν έκανε πίσω. "Ορίστε το επόμενο. Πιστεύω, θείε Σκρουτζ, αυτά τα δύο είναι και τα δύο κακά κορίτσια."

Και πάλι, ο Σκρουτζ κρεμάστηκε από την πρώτη λέξη, "Ba-a-a-ah!" Τα παιδιά, μυρμηγκισμένα από την προσμονή, αναπηδούσαν από πόδι σε πόδι. "Απάτη!" Γρήγορα τελείωσε.

Η Φαν πάτησε ακόμη και με την αδερφή της προτού η Έμπι καταλάβει ότι είχε τελειώσει ο Σκρουτζ.

Καθώς το παιχνίδι προχωρούσε, κάθε παιδί πήρε την πρώτη θέση τουλάχιστον δύο φορές. Την τελευταία φορά που έγιναν ίσοι μεταξύ τους, ο Σκρουτζ ήταν μόλις ένα χέρι μακριά. Στεκόμενος εκεί περιμένοντας ανυπόμονα τον πατέρα τους να διακηρύξει τον επόμενο ισχυρισμό, ο Φαν άρχισε να γλιστρά, ίντσα προς ίντσα, μπροστά από την Έμπι. Μόλις συνειδητοποίησε τις κινήσεις της αδερφής της, η Έμπι ένιωσε υποχρεωμένη να αγωνιστεί με τον ίδιο τρόπο. Σύρετε, σταματήστε, γλιστρήστε, γλιστρήστε, σταματήστε — πολύ πονηρό, αλλά όλοι μπορούσαν να το δουν να συμβαίνει. Ο Φρεντ κάθισε ήσυχος. Ο Σκρουτζ γέλασε μόνος του. Ο Φαν γλίστρησε λίγο μπροστά από τον Έμπι και μετά έγινε το αντίστροφο. Το παιχνίδι είχε γίνει λίγο κουραστικό καθώς το δωμάτιο του Σκρουτζ ήταν αρκετά μεγάλο, οπότε ο Φρεντ τους άφησε να ολοκληρώσουν τον διαγωνισμό με την πονηρή ρουτίνα τους να ανακατεύουν τα πόδια τους. Η Έμπι χτύπησε το μπράτσο της Φαν καθώς έτρεχε μπροστά. Μόλις η Φαν κέρδισε ορμή, εκείνη με τη σειρά της χτύπησε την Έμπι με τον γοφό της. Μέσα σε ένα λεπτό, οι δυο τους συνήλθαν στα γόνατα του Σκρουτζ.

«Κέρδισα», δήλωσε η Έμπι.

«Όχι, δεν το έκανες» επέμεινε ο Φαν. «Εσείς απατήσατε».

«Εντάξει, κορίτσια», παρατήρησε ο Φρεντ.

«Μα, Πατέρα», είπε ο καθένας λίγο παράταιρα.

«Κερδήσατε και οι δύο», γέλασε ο Σκρουτζ καθώς έριχνε τα χέρια του γύρω από τα δύο κορίτσια.

Τα δίδυμα γέλασαν καθώς απέσπασαν τον Σκρουτζ. «Μπορούμε να παίξουμε ξανά;» ρώτησε η Έμπι.

«Όχι σήμερα», είπαν από κοινού ο Φρεντ και ο Σκρουτζ. Ο Φρεντ συνέχισε, "Πήγαινε να παίξεις με τα παιχνίδια. Ο θείος Σκρουτζ και εγώ θα μιλήσουμε λίγο ακόμα."

Τα κορίτσια ήταν τόσο καλά όσο το χρυσό. Ήσυχα διασκέδασαν ο ένας τον άλλον κάτω από το μεγάλο παράθυρο που έβλεπε στο δρόμο.

Οι δύο άντρες συζητούσαν για πράγματα ξεχασμένα όταν ο Σκρουτζ έθεσε ένα θέμα ύψιστης σημασίας για το μέλλον. "Φρεντ, είσαι ο μοναδικός μου κληρονόμος. Και επειδή είμαι τέτοιος, νιώθω υποχρεωμένος να ρωτήσω, για την ευημερία των υπαλλήλων μου, πώς σκοπεύεις να χειριστείς την κληρονομιά σου από τον μισό μου Σκρουτζ και τον Κράτσιτ;"

Παρασυρμένος από τη σοβαρότητα του θέματος, ο Φρεντ αναφώνησε: «Δεν το έχω σκεφτεί αυτό, θείε».

"Αλλά το κάνω... Πρέπει. Θα διευθύνεις την επιχείρηση;"

«Αλήθεια, θείε, είμαι ικανοποιημένος ως δικηγόρος. Αρμοστής — δεν μου ταιριάζει καθόλου».

"Ναι, το αντιλαμβάνομαι. Επομένως, αν πουλάς, προσπαθήστε να βρείτε έναν αγοραστή εντός της εταιρείας, ακόμα κι αν αυτός ο αγοραστής πρέπει να πληρώσει με δόσεις. Και, αν αποφασίσετε να διευθύνετε την επιχείρηση, αναζητήστε καθοδήγηση στο Cratchit."

«Σωστή συμβουλή. Θα την ακολουθήσω, θείε Σκρουτζ».

"Τότε είμαι ικανοποιημένος. Γιατί ξέρω ότι θα κάνετε ό,τι είναι σωστό από εμένα και την επιχείρηση."

Ο Σκρουτζ δεν ήταν αφελής. Συνειδητοποίησε ότι η επιχείρηση θα άλλαζε μόλις έφευγε. Ήξερε ότι η γραπτή του διαθήκη δεν μπορούσε να απαιτήσει από το μέλλον να γονατίσει στις λέξεις. Στην καλύτερη περίπτωση, θα ήταν καθοδήγηση. Κοιτάζοντας το μέλλον, ο Σκρουτζ υπέθεσε ότι μετά τον θάνατό του, το όνομά του θα σβήσει από τη μνήμη της πόλης. Είχε την οικονομική δυνατότητα να αγοράσει για τον εαυτό του ένα μνημείο για να κρατήσει τη ζωή της ίδιας της πόλης, ωστόσο αντιστάθηκε στη ματαιοδοξία της ιδέας. Η απλή ταφόπλακα που δόθηκε στην πλειοψηφία ήταν αρκετή. Ήλπιζε ότι λίγοι θα τον σκέφτονταν από καιρό σε καιρό με ευνοϊκό τρόπο. Ωστόσο, τίποτα δεν ήταν σίγουρο, οπότε ο Σκρουτζ τα κατάφερε με αυτή τη συνειδητοποίηση.

Καθώς το απόγευμα έγινε νωρίς το βράδυ, ο Σκρουτζ κουράστηκε από την παρέα, όπως και οι νέοι της επίσκεψης. Ο Φρεντ πρόσφερε στον θείο του μια ευχάριστη καληνύχτα, ενώ τον ενημέρωσε ότι ένας προπονητής θα έφτανε στη 1:00 μ.μ. την επόμενη μέρα για να τον μεταφέρουν στην καθιερωμένη χριστουγεννιάτικη γιορτή.

Ο Σκρουτζ δεν είχε χάσει τα Χριστούγεννα στο Φρεντ από εκείνη τη μοιραία μέρα, όταν το Φάντασμα των Χριστουγέννων ακόμα να έρθει τον είχε αφήσει να εκλιπαρεί για έλεος στον τάφο του. Αν και είχε περάσει καιρός, το πάθος εκείνης της απελπισμένης περιόδου δεν έσβησε ποτέ από τη μνήμη του. Και από αγάπη για εκείνη τη στιγμή χάριτος που του δόθηκε, ο Σκρουτζ περίμενε τα Χριστούγεννα του Φρεντ περισσότερο από όλες τις άλλες μέρες. Διότι ήταν γεμάτοι με τα έθιμα των εορτών-κάλαντα, καυτή μπύρα με μπαχαρικά, κάλτσες γεμάτες με δώρα του Πατέρα των Χριστουγέννων στα παιδιά και το αγαπημένο παιχνίδι σαλονιού σχεδόν όλων, το Snagdragon. Το παιχνίδι, με την επικίνδυνη πρόκληση του να αρπάξει σταφίδες από ένα φλεγόμενο μπολ με κονιάκ, ενθουσίασε τόσο το κοινό όσο και τους διαγωνιζόμενους. Οι θεατές χειροκροτούσαν καθώς τα δάχτυλα που έσταζαν γαλάζια φλόγα πετούσαν αναμμένα φρούτα σε ένα ανοιχτό στόμα. Είτε ήταν το τσούξιμο των χυμών του στόματος που έσβηνε τη φλόγα που ακουγόταν, είτε το περιστασιακό ουρλιαχτό πόνου, και τα δύο έφεραν έξαρση από τους θεατές. Η νίκη του παιχνιδιού ήταν δευτερεύουσα σε σχέση με

τον ενθουσιασμό του παιχνιδιού. Στην πραγματικότητα, στον νικητή του παιχνιδιού δεν δόθηκε τίποτα περισσότερο από τα καυχησιολογικά δικαιώματα για θάρρος.

Συχνά, η χαρά της ημέρας διαρκούσε μια εβδομάδα, ξεκινώντας από την ημέρα του Αγίου Θωμά στις 21 και συνεχιζόταν μέχρι το Boxing Day στις 26. Και ακόμη και τότε, πολλοί άνθρωποι παρέμεναν με το πνεύμα των Χριστουγέννων μέχρι πολύ μετά το νέο έτος, όταν τα απανθρακωμένα υπολείμματα του κορμού Yule συγκεντρώθηκαν και φυλάσσονταν έτσι ώστε να μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να ανάψουν το κούτσουρο των διακοπών τον επόμενο χρόνο.

Ο Σκρουτζ ευχήθηκε να μπορούσε να ταρακουνήσει τον εφιάλτη του για να επιστρέψει ο ύπνος. Και παρόλο που ήταν σωματικά έτοιμος για ξεκούραση, το μυαλό του συνέχισε να περιπλανιέται. Είχε άγχος για τις δραστηριότητες της επόμενης μέρας. Ήλπιζε ότι η μέρα θα έφερνε τα καλύτερα Χριστούγεννα του, γιατί περίμενε ότι αυτά θα ήταν τα τελευταία του.

Ο Σκρουτζ ξάπλωσε με κλειστά μάτια ενώ η ανάμνηση τον κρατούσε ξύπνιο. Ξαφνικά, χωρίς προειδοποίηση, ένα τραγούδι από τον δρόμο από κάτω γέμισε την κρεβατοκάμαρά του. Ένα κόρνο και ένα φλάουτο έπαιξαν με τελειότητα το "Greensleeves". Η γλυκιά αγγλική μελωδία έφερε ένα δάκρυ στην άκρη του ματιού του, καθώς οι σκέψεις του επικεντρώθηκαν στη μνήμη ενός παιδιού που κρατούσε ένα μουσικό κουτί. Το τραγούδι από το δρόμο, και το κρυστάλλινο μάδημα της ίδιας μελωδίας στο μουσικό κουτί, συγκρούστηκαν σε μια πλημμύρα αναμνήσεων από το προηγούμενο καλοκαίρι.

Το καλοκαίρι ήταν καυτό — πιο καυτό από άλλα χρόνια. Ο Σκρουτζ δεν μπορούσε να θυμηθεί κανένα χρόνο πιο ζεστό από το πρόσφατο καλοκαίρι του 1854. Κόντεψε να ιδρώσει θυμούμενος εκείνη τη ζέστη. Η θερμοκρασία είχε επιβαρύνει τον πόνο αυτών των γεγονότων, γιατί ήταν ένα ακόμη πράγμα που έπρεπε να αντιμετωπιστεί κατά τη διάρκεια του αγώνα του Σόχο.

Σε ταχεία φωτιά, τα γεγονότα του Σεπτεμβρίου πλημμύρισαν το μυαλό του. Άκουσε ένα miH μεσήλικη γυναίκα ρώτησε: "Σε παρακαλώ, γκουβνόρ, μπορείς να με βοηθήσεις να εξασφαλίσω ιατρική βοήθεια;" Στη συνέχεια, η σκληρή φωνή του άνδρα που στέκεται στη γωνία της Οξφόρδης και της Πολωνίας, φώναζε σε όσους τον θεωρούσαν ενοχλητικό: «Είναι οι εγκληματίες του Σόχο που έφεραν την εκδίκηση του Θεού». Στη συνέχεια, οι σκέψεις του Σκρουτζ περιπλανήθηκαν στην εξέγερση στο Piccadilly, όπου δεκάδες τραυματίστηκαν καθώς τράπηκαν σε φυγή από τον άντρα που είχε καταρρεύσει στα πόδια τους, ελπίζοντας όλοι να αποφύγουν τη μοίρα του.

Καθώς το φλάουτο και η μελωδία του κόρνου από το δρόμο περνούσαν πέρα από την κρεβατοκάμαρά του, οι σκέψεις του Σκρουτζ εγκαταστάθηκαν εκείνη την πρόσφατη μέρα του Σεπτέμβρη στο γραφείο του, όπου οι άντρες δεν μπορούσαν να σταματήσουν να μιλούν για τις εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες, που κείτονταν νεκροί στο δρόμο, λίγα τετράγωνα από το μετρητή τους. Καθώς μιλούσαν, ο νεαρός Φίνγκαλ Γουίλς διάβασε φωναχτά ένα γράμμα από τις καθημερινές ειδήσεις. "Όσοι πεθαίνουν φτάνει ο ίδιος που ζουν ανάμεσα στη βρωμιά όπου δημιουργείται η χολέρα. Κανένας οίκτος, λέω κανένας, δεν πρέπει να δείξουμε σε αυτούς που πέφτουν από την επιδημία..."

«Κύριε Γουίλς».

«Ναι, κύριε Κράτσιτ;»

"Σταματήστε την ανάγνωση. Δεν θα λεχθεί άλλη έλλειψη συμπόνιας, μήπως δηλητηριάσει τα πνεύματά μας. Συνεχίστε τη δουλειά σας χωρίς καθυστέρηση."

«Ναι, κύριε».

Ωστόσο, η συζήτηση συνεχίστηκε μεταξύ εκείνων που δεν φίμωσαν. «Αναρωτιέμαι τι προκαλεί μια τέτοια επιδημία;»

«Γιατί, όλοι ξέρουν ότι οι βρομιές είναι στη ρίζα».

«Άκουσα ότι ήταν μια ιρλανδική συνωμοσία να επιστρέψουμε στην Αγγλία επειδή συνέβαλλαν στον λιμό τους». Ο Φίνγκαλ σήκωσε το κεφάλι του, αλλά μόνο συνοφρυώθηκε στο σχόλιο.

«Όχι, είναι ένα βασιλικό οικόπεδο που έχει σχεδιαστεί για να συγκρατεί τους εργάτες».

"Αυτό είναι γελοίο. Οι βασιλιάδες δεν χρειάζεται να συνωμοτήσουν εναντίον του κοινού. Μπορούν να έχουν σχεδόν τα πάντα με το να προφέρουν απλώς την επιθυμία τους."

«Στο παρεκκλήσι σήμερα το πρωί, ο εφημέριος είπε ότι ο ίδιος ο φόβος διαιωνίζει την ασθένεια».

«Ακριβώς όπως ο κλήρος για να δημιουργήσει έναν τέτοιο κακοήθη κύκλο περιστάσεων, στον οποίο η διαφυγή θα ήταν ανέφικτη».

«Η εκκλησία είναι ο φύλακας της αλήθειας».

«Πράγματι, και πάντα ψάχνω για μια νέα κόλαση για προώθηση».

«Πρέπει να σας φιμώσω όλους», είπε ο Σκρουτζ.

«Συγγνώμη, κύριε».

Για λίγα λεπτά, το δωμάτιο σιώπησε, ωστόσο οι σκέψεις στο μυαλό τους συνεχίστηκαν. Τέλος, ήταν ο Fingal Wills που εξέφρασε ένα ελαφρώς διαφορετικό θέμα. «Αναρωτιέμαι τι θα αποτρέψει την ασθένεια;»

«Μην πίνεις γάλα».

"Μην πίνεις γάλα; Τι είδους συμβουλή είναι αυτή;"

"Αυτό ακριβώς άκουσα. Δεν το έφτιαξα."

«Είσαι σίγουρος;

«Άκουσα ότι το όπιο σταματά την εξέλιξη της ασθένειας».

«Σύμφωνα με την εμπειρία μου, το όπιο θα μπορούσε να σταματήσει οτιδήποτε από την πρόοδο».

«Το να πίνεις μόνο μπύρα θα κρατήσει μακριά την ασθένεια».

«Και το ξέρεις πώς;»

"Στην επιδημία του '49, ο θείος μου ήταν το μόνο μέλος της οικογένειάς του που δεν έπαθε χολέρα. Το μόνο διαφορετικό πράγμα γι 'αυτόν ήταν ότι το μόνο που θα έπινε ήταν μπύρα."

«Μπύρα, θα μπορούσα να το κάνω αυτό».

«Κι εγώ».

«Είμαι σίγουρος...» Πριν ολοκληρωθεί η πρόταση, η πόρτα άνοιξε πέταγμα, διακόπτοντας τις σκέψεις όλων. Πριν ρωτήσει κάποιος τη νεαρή πώς θα μπορούσε να τη βοηθήσουν, ρώτησε τον άντρα που ήταν πιο κοντά στην πόρτα, «Είσαι ο Πίτερ Νίντα;»

«Όχι, ο Πίτερ είναι εκεί», είπε ο Φίνγκαλ, δείχνοντας τον άντρα στο γραφείο στη γωνία.

Κρατώντας ένα γράμμα, η ανήσυχη γυναίκα έτρεξε στο γραφείο του Πίτερ. «Πρέπει να έρθεις πριν να είναι πολύ αργά». Έριξε το γράμμα στο χέρι του ενώ του έσερνε το πουκάμισο.

"Περίμενε. Σταμάτα." Ο Πίτερ έβγαλε το χέρι της από το πουκάμισό του και μετά πίεσε μια πένα στην παλάμη της.

«Βιάσου, δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο».

Καθώς ο Πίτερ άνοιξε το γράμμα, όλοι οι άντρες στο γραφείο συγκεντρώθηκαν γύρω από το γραφείο του. «Τι είναι, Πέτρο;»

«Είναι η Νάνσυ».

«Η αδερφή σου;» ρώτησε ο Κράτσιτ.

«Αυτή και η Ελίζαμπεθ είναι άρρωστοι. Πρέπει να πάω κοντά της».

«Δεν είναι και ο Χάμφρυ εκεί;»

«Είναι, αλλά υπάρχει πάρα πολλή αρρώστια για να διαχειριστεί», είπε το κορίτσι.

«Πίτερ, μπορεί να χρειαστείς βοήθεια. Άσε με να πάω μαζί σου».

«Η ευγένεια είναι πραγματικά δική σας, κύριε Σκρουτζ, αλλά δεν μπορώ να είμαι υπεύθυνος για οποιοδήποτε κακό μπορεί να σας συμβεί».

"Τότε αυτοί εδώ είναι τώρα μάρτυρές μου. Ας γίνει γνωστό, απαλλάσσω τον Peter Nida από κάθε περίπτωση που μπορεί να με τραυματίσει. Τώρα, όπως είπε αυτή η νεαρή γυναίκα, "δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο".

Ακόμα φοβισμένος, ο Πίτερ φαινόταν να μην είχε άλλη επιλογή από το να ακολουθήσει τον εργοδότη του στο δρόμο. Καθώς οι δυο τους εξασφάλιζαν μια άμαξα, ο Πίτερ είπε: «Η μικρή οδός ανεμόμυλων».

"Δεν οδηγώ στη λωρίδα του θανάτου. Καλύτερα να κάνεις μια διαφορετική διαδρομή."

"Όχι, περίμενε. Πόσο μακριά θα μας πας;"

«Η Οξφόρδη και η Πολωνία είναι τόσο μακριά όσο θα τολμήσω».

«Αυτό θα κάνει».

Ο Σκρουτζ και ο Πίτερ μπήκαν στο ταξί και σύντομα πέρασαν το Royal Exchange, μετά την Τράπεζα της Αγγλίας. Σε οποιαδήποτε άλλη εργάσιμη ημέρα, αυτές θα ήταν οι στάσεις για τον Σκρουτζ, αλλά σήμερα, έφυγαν από την εμπορική περιοχή για τη διαβόητη συνοικία Σόχο. Με το βλέμμα της συμφόρησης στους δρόμους, κανείς δεν θα ξέρει ποτέ ότι κανένα μέρος του Λονδίνου υπέφερε αμέτρητους θανάτους εκείνη τη στιγμή. Η κίνηση κατά μήκος της Οξφόρδης έγινε τόσο αργή που όσοι περπατούσαν προσπέρασαν το πούλμαν, για να περάσουν λίγα λεπτά αργότερα. Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού καθώς η άμαξα μετακινούνταν συνεχώς μεταξυκίνηση και στασιμότητα, τα ίδια πρόσωπα περνούσαν συνέχεια από το παράθυρο της καμπίνας. Οι άντρες είδαν το αμετάβλητο θέατρο του δρόμου δύο γυναικών που περπατούσαν χέρι-χέρι, μιλώντας σαν να μην υπήρχαν άλλες. Έπειτα, το παιδί έτρεχε, μόνο για να σταματήσει να πάρει ανάσα, αλλά σύντομα μετά μπορούσε να δει να τρέχει ξανά. Ωστόσο, το πιο διασκεδαστικό ήταν ο άντρας που έσκαγε συνεχώς, είτε με έκπληξη είτε με δέος. Από τι ενθουσιάστηκε ποτέ δεν μπορούσε να προσδιοριστεί, αλλά οι εκφράσεις στο πρόσωπό του δημιούργησαν χαμόγελα τόσο στον Σκρουτζ όσο και στη Νίντα. Όλα τα άτομα ήταν στους δικούς τους κόσμους. Μαζί, πρόσθεσαν τη μοναδική απόλαυση που θα έβλεπε η μέρα.

Καθώς η άμαξα σταμάτησε στη γωνία της Οξφόρδης και της Πολωνίας, ο Σκρουτζ ρώτησε: «Πού είναι ο Γκίλμπερτ, ο σύζυγος της Νάνσυ;»

«Ο υπολοχαγός Ολμπράιτ πολεμά στην Κριμαία».

«Λοιπόν, αυτή και τα παιδιά είναι μόνοι;»

«Ναι, αλλά τους βοηθάω όσο μπορώ».

Βγήκαν από το πούλμαν, πλήρωσαν τον οδηγό και μετά άρχισαν να περπατούν νότια στην Πολωνία προς την Broad Street. Θα ήταν τα μεγαλύτερα έξι τετράγωνα που θα περπάτησε ποτέ ο Σκρουτζ μέσα στην πόλη. Κάθε βήμα έφερνε εικόνες, ήχους και μυρωδιές ξένες στον τρόπο ζωής του Λονδίνου. Κάρα που μετέφεραν τους νεκρούς τους πέρασαν και προς τις δύο κατευθύνσεις. Το κάρο που έμπαινε στην περιοχή είχε

μόνο ένα σώμα, ενώ αυτό που έβγαινε ξεχειλίζει από αδυνατισμένα λείψανα ψυχών υγιών αλλά ώρες νωρίτερα.

Ένα χαμηλό, αργό βογγητό θλίψης ακουγόταν σε όλη την ενορία, με την περιοδική έμφαση ενός κλάματος ή μιας κραυγής. Δάκρυα ήταν σε πολλά πρόσωπα, όπως και η ανησυχία των αβέβαιων εποχών. Η επιδημία είχε ξεκινήσει μόλις πριν από 48 ώρες-ο αριθμός των ζωνών και η θλίψη ήταν ήδη μεγαλύτερη από ό,τι μπορούσε να φανταστεί ο μύθος.

Όσο ο Σκρουτζ και ο Πίτερ πλησίαζαν στην Broad Street, τόσο πιο λευκός γινόταν ο δρόμος. Κάθε βήμα σήκωνε μια λεπτή σκόνη στη μύτη, όπου μπορούσε κανείς να ανιχνεύσει ευδιάκριτα τη μυρωδιά του χλωρίου.

Μαζί με τα κάρα για τους νεκρούς κατέλαβαν τους δρόμους και οι ζωντανοί. Στη γωνία της Πολωνίας και της Broad Street, μια ήρεμη, αχαρκτήριστη για τέτοιου είδους τραύμα, διαποτίζει τη συναισθηματική ατμόσφαιρα. Άνθρωποι, δεκάδες από αυτούς, συνέχισαν να επιδιώκουν τις ανάγκες της ζωής τους. Και παρόλο που η ζέστη της ημέρας καταπίεζε τους περισσότερους με ορατό ιδρώτα, πολλοί κάλυψαν τη μύτη και το στόμα τους με ένα ύφασμα, πρόθυμοι να ανταλλάξουν το φουσκωτό με την ελπίδα να αποτρέψουν την επιδημία. Μια σειρά ανθρώπων μαζεύτηκε στην αντλία για να γεμίσει κουβάδες με νερό. Άλλοι περπάτησαν προς διάφορες κατευθύνσεις, κρατώντας ο καθένας μια βαλίτσα, και μέσα σε λίγα λεπτά, εξαφανίστηκαν από την περιοχή. Οι άνδρες βάζουν παντζούρια στα παράθυρα για να ενημερώσουν την κοινότητα για την ασθένεια που έχει χτυπήσει όσους βρίσκονταν μέσα στο σπίτι. Και γύρω από όλη την περιοχή, το πάθος της μελαγχολίας κυριεύσε.

Κοντά στην αντλία στην Broad Street, ο Peter πήγε αριστερά στο Cambridge και συνέχισε νότια. Ο Σκρουτζ ακολούθησε. Κανένας από τους δύο δεν είχε πει λέξη από τότε που μπήκε στην περιοχή. Τα λόγια έμοιαζαν ακατάλληλα, σχεδόν ιεροσυλία. Καθώς περπατούσαν μαζί, ένας θεατής θα μπορούσε να αναρωτηθεί αν κάποιος ήταν με σκέψη ή αν η υποχρέωση είχε πάρει τον έλεγχο των πράξεών τους.

Το Cambridge είναι ένας από αυτούς τους περίεργους μικρούς δρόμους που πηγαίνουν μόνο για ένα τετράγωνο. Στο τέλος του οικοπέδου, όμως, ο δρόμος συνεχίζεται, αλλά το όνομα όχι. Όπως θα το εξηγούσε κανείς σε έναν άγνωστο, «Ο δρόμος μετατρέπεται σε Μικρό Ανεμόμυλο». Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία απολύτως μεταμόρφωση, απλώς ένα νέο όνομα.

Λίγα κτίρια από τη γωνία, ο Πέτρος έστριψε δεξιά και χτύπησε την πόρτα. Όλα ήταν ήσυχα. Χτύπησε ξανά, αλλά επικράτησε μόνο σιωπή. Με απογοήτευση, χτύπησε την πόρτα για τρίτη φορά, φωνάζοντας: «Νάνσυ, Χάμφρι, έλα στην πόρτα!»

«Δεν είναι καλό», είπε ο Σκρουτζ, βάζοντας το χέρι του στο αντιβράχιο του Πίτερ. Ο Πέτρος δοκίμασε τη λαβή και τη βρήκε ξεκλείδωτη. Μπήκε μέσα, αλλά πριν προλάβει να εισπνεύσει έστω και μια ανάσα αέρα, λαχανιάστηκε για καθόλου αέρα. Ο βρώμικος αέρας στο δωμάτιο μύριζε τσιρίζοντας εμετό και διάρροια. Ο συνδυασμός παραλίγο να γυρίσει τα στομάχια των ανδρών. Για αρκετή ώρα, ο Σκρουτζ και ο Πίτερ στέκονταν στην πόρτα, εγκλιματιζόμενοι στη μόλυνση του κτιρίου. Ανυπομονώντας να διερευνήσουν τη σιωπή, αλλά φοβούμενοι την προσδοκία του σοκ, οι δυο τους καλούσαν συνεχώς τους κατοίκους. "Νάνσυ, είσαι εκεί; Χάμφρι. Ελίζαμπεθ. Απάντησε αν με ακούς." Αλλά κανένας ήχος, ούτε ηχώ από τις δικές τους φωνές επιστράφηκε.

Αν και κανένας από τους δύο δεν μπορούσε να προσαρμοστεί πλήρως στη μυρωδιά, ήρθε μια στιγμή που η αποστροφή δεν τους βασάνιζε πια. Μαζί οι άνδρες μπήκαν αναζητώντας την οικογένεια. Από την πόρτα της πρώτης κρεβατοκάμαρας, ο Πέτρος μπορούσε να δει το άδειο κρεβάτι ήταν λερωμένο από τα διάφορα περιττώματα δυνάμεις χολέρας από ένα άτομο. Ο Πίτερ πλησίασε το κρεβάτι και βρήκε την πλευρά που ήταν πιο μακριά από την πόρτα κρυμμένη ένα χαλάκι στο πάτωμα. Πάνω στο χαλάκι ήταν ξαπλωμένη η Νάνσυ, με τα μάτια της ανοιχτά ένα κλάσμα. Μη βέβαιος για τη ζωή μέσα της, ο Πίτερ γονάτισε δίπλα στη Νάνσυ και τη βρήκε να έφυγε.

Καθισμένος στο πάτωμα, ο Πίτερ τράβηξε το πάνω μέρος του σώματος της μεγαλύτερης αδερφής του στην αγκαλιά του. Ενώ της χάιδευε τα μαλλιά, ήρεμα δάκρυα άρχισαν να πέφτουν από το πιγούνι του στο μάγουλό της.

Ο Σκρουτζ πήγαινε από δωμάτιο σε δωμάτιο αναζητώντας τους άλλους. Αφού κοίταξε το μεγαλύτερο μέρος του σπιτιού, εκείνος άνοιξε μια πόρτα στο πίσω μέρος του κτιρίου. Μέσα στο δωμάτιο υπήρχαν δύο μικρά κρεβάτια, το ένα περιείχε την ίδια βρωμιά με το κρεβάτι της Νάνσυ. Στο άλλο, δύο παιδιά κείτονταν το ένα στην αγκαλιά του άλλου.

Χρησιμοποιώντας ένα απαλό άγγιγμα, ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε τις συνθήκες τους. Όταν συγκινήθηκε ο Χάμφρι άνοιξε τα μάτια του. Ωστόσο, η Ελίζαμπεθ δεν πρόσεξε το χέρι του Σκρουτζ στο μέτωπό της.

Ο Χάμφρι είπε, "Είμαστε τόσο άρρωστοι, κύριε. Μπορείτε να μας βοηθήσετε;"

«Ναι, είμαι με τον θείο σου τον Πέτρο».

"Θείος; Τον άκουσα στο όνειρό μου. Με φώναξε, αλλά ήμουν παγιδευμένος σε ένα φούρνο. Μετά έφυγε". Κοιτάζοντας ψηλά τον Σκρουτζ, ο Χάμφρι πρόσθεσε: «Δεν είσαι ο θείος μου».

«Είναι με τη μητέρα σου».

"Μπορείς να με βοηθήσεις; Διψάω πολύ. Έχεις ένα ποτό;"

«Όχι, αλλά θα φέρω λίγο νερό».

«Όχι νερό». Ο Χάμφρι έγλειψε τα χείλη του καθώς τα μάτια του έκλεισαν.

Ο Σκρουτζ, μουδιασμένος στην ιδέα του τι έπρεπε να γίνει πρώτα, έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα, αβέβαιος για την επόμενη δράση του. Αν φρόντιζε τα παιδιά, φέρει νερό ή ειδοποιήσει τις αρχές για το θάνατο της Νάνσυ-όλα έμοιαζαν επείγοντα. Τελικά παράτησε να αποφασίσει και απλώς άφησε τα παιδιά να πάνε να πάρουν τον Πέτρο. Κουνώντας στο πάτωμα με την αδερφή του στην αγκαλιά του, ο Πίτερ δεν έδωσε σημασία στον Σκρουτζ καθώς μετακινήθηκε σε μια θέση ακριβώς πίσω του.

«Ο Πίτερ, η Ελίζαμπεθ και ο Χάμφρι χρειάζονται τη βοήθειά μας».

Ο Πέτρος απελευθέρωσε μια αγωνιώδη κραυγή. Ξαφνιασμένος από το ξέσπασμα, ο Σκρουτζ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Πίτερ για να παρηγορήσει τον θλιμμένο φίλο του. Με μια ήσυχη, καθησυχαστική φωνή, ο Σκρουτζ είπε: «Ελάτε, οι νέοι σας χρειάζονται. Σκέψου τι θα ήθελε η αδερφή σου».

Τα λόγια του Σκρουτζ, σαν ένα χαστούκι στο πρόσωπο, έκαναν τον Πίτερ να ξαπλώσει προσεκτικά τη Νάνσυ στο πάτωμα. Καθώς τη φιλούσε στο μέτωπο, σηκώθηκε όρθιος και είπε: «Πρέπει να απομακρύνουμε τα παιδιά από αυτή τη μόλυνση».

«Φαίνονται πολύ άρρωστοι για κίνηση».

«Ναι, ναι, φαντάζομαι ότι είναι». Μαζί μπήκαν στο παιδικό δωμάτιο. Κανένα παιδί δεν αναδεύτηκε.

Ο Σκρουτζ είπε: "Η Νάνσυ έχει καθαρά κλινοσκεπάσματα;"

«Ξέρω για επιπλέον κουβέρτες».

«Φέρτε τα ενώ αφαιρώ αυτά τα λερωμένα σεντόνια». Φροντίζοντας να μην αγγίξει κανένα από τα περιττώματα, ο Σκρουτζ έβγαλε το κρεβάτι από την εφεδρική κουκέτα. Μέσα σε λίγα λεπτά, μια φρέσκια κουβέρτα ντύθηκε πάνω από το κρεβάτι.

Κοιτάζοντας τους νέους, φοβούμενοι το επόμενο βήμα, και οι δύο άντρες έριξαν μια ματιά ο ένας στον άλλο καθώς είπε ο Σκρουτζ: «Πρέπει να καθαριστούν πριν τους μεταφέρουμε σε φρέσκες κουβέρτες».

«Δεν είχα ποτέ τέτοια αγγαρεία».

«Ούτε εγώ».

Ο Πέτρος είπε, «Είναι το σωστό να κάνουμε».

Με νερό από έναν κουβά στην κουζίνα, οι δυο τους καθάρισαν τα χειρότερα από το σώμα της Ελισάβετ. Επειδή δεν βρέθηκε αλλαξιά για το παιδί, το έντυσαν με ένα από τα ρούχα της μητέρας της. Δεν ανακατεύτηκε ποτέ, τουλάχιστον μέχρι που συνειδητοποίησε ότι χώριζε από τον Χάμφρι.

Καθώς ο Πίτερ σήκωνε το λυσσασμένο σώμα της, τα μάτια της άνοιξαν και ούρλιαξε με τρόπο: "Όχι! Φρυ!" Ξανά και ξανά φώναζε, "Phry! Θέλω Phry!"

Ήταν ανησυχητικό να ακούγεται μια τόσο τρομερή φωνή από το αδύναμο πλάσμα. Ο Πίτερ την τοποθέτησε στη φρέσκια κουβέρτα, ενώ παράλληλα προσπαθούσε να την ηρεμήσει. «Ελίζαμπεθ, ο Χάμφρυ είναι ακόμα εδώ». Αλλά δεν θα είχε καμία σχέση με την αλλαγή. Μόλις καταλύθηκε, η Ελισάβετ προσπάθησε να μεγαλώσει με τη λαχτάρα να επιστρέψει στον αδερφό της. Ο Σκρουτζ κοίταξε γύρω του οτιδήποτε θα μπορούσε να την κατευνάσει. Μια κούκλα όταν προσφέρθηκε σπρώχτηκε μακριά, όπως και ένα βιβλίο με ένα κουνέλι στο εξώφυλλο. Απελπισμένος να ηρεμήσει το παιδί, ο Σκρουτζ κούμπωσε σε ένα ξύλινο κουτί από ένα ράφι. Με το άνοιγμα του καπακιού, η μελωδία «Greensleeves» κύλησε σε όλο το δωμάτιο.

Η Ελίζαμπεθ κοίταξε το μουσικό κουτί, άπλωσε τα χέρια της και είπε: «Πατέρα». Ο Σκρουτζ έβαλε το ανοιχτό κουτί δίπλα της. Καθώς το τραγούδι επιβράδυνε, η Ελισάβετ, μέσα από έναν επίμονο αγώνα, εργάστηκε για να επαναφέρει το ελατήριό του. Ενώ εκείνη περιστρεφόταν ανάμεσα στη χαλάρωση στη μουσική και στη συνέχεια στο να παλέψει με το κλειδί στο χέρι, οι άντρες παρακολούθησαν τον Χάμφρυ.

Ο Χάμφρυ ήταν σε θέση να βοηθήσει στον καθαρισμό του. Με τη βοήθεια του Σκρουτζ, το αγόρι σηκώθηκε από το κρεβάτι, στάθηκε απέναντι στον ηλικιωμένο άνδρα και παρακολούθησε τον Πήτερ να αλλάζει το κάλυμμα. Μόλις ο Χάμφρυ κάθισε στο κρεβάτι του, η Ελίζαμπεθ έκανε εμετό στο δικό της. Ελάχιστα απελευθερώθηκαν, ωστόσο οι άντρες ένιωσαν υποχρεωμένοι να αλλάξουν ξανά τόσο το φόρεμα όσο και το κάλυμμα του κρεβατιού. Συνειδητοποιώντας ότι αυτές οι εκτοξεύσεις θα μπορούσαν να χρειαστούν όλο τον χρόνο τους, οι άντρες αποφάσισαν να τοποθετήσουν πανιά εύκολα αφαιρούμενα τόσο κάτω από τα θηλυκά των παιδιών όσο και στο στήθος τους.

Η δοκιμασία της ημέρας άρχισε να φοράει τον Σκρουτζ. Είχε αντέξει καλά, αλλά χρειαζόταν ξεκούραση. Κάθισε σε μια καρέκλα ανάμεσα στα κρεβάτια των παιδιών. Όταν το μουσικό κουτί επιβράδυνε, το ξανατύλιξε για την Ελίζαμπεθ. Έμεινε σιωπηλή απέναντι στη συνεχή μουρμούρα του Χάμφρυ ότι διψούσε.

«Πηγαίνω στην Broad Street για να φέρω νερό», είπε ο Peter.

«Χρειάζονται κάτι περισσότερο από νερό. Χρειάζονται κάτι για να τους δώσει δύναμη».

«Χωρίς αμφιβολία κανείς δεν θα μπορεί να φάει».

«Ναι, αυτό είναι σίγουρο», είπε ο Σκρουτζ. "Γνωρίζετε πού μένω στο Sackville;"

«Έχω πάει στο Σάκβιλ αλλά δεν ξέρω το σπίτι σου».

«Μένω στο 15 Sackvillμι. Ορίστε, πάρε το κλειδί μου και πήγαινε να φέρεις τη θήκη με κονσέρβες φρούτων κάτω από τη σκάλα μου. Επίσης, ανακτήστε ένα σφυρί και μερικά καρφιά για το άνοιγμα των κονσερβών. Είναι κι αυτοί κάτω από τις σκάλες».

«Αλλά, κύριε, αμφιβάλλω ότι κάποιος από τα παιδιά θα μπορέσει να κρατήσει οποιοδήποτε φαγητό».

Ενοχλημένος και κουρασμένος, ο Σκρουτζ είπε: «Σταμάτα να μαλώνεις και φέρε τα αντικείμενα».

Ο Πέτρος άρχισε αμέσως να τρέχει. Ο Σκρουτζ ζούσε λίγο περισσότερο από μισή ντουζίνα τετράγωνα από την τοποθεσία Little Windmill, ωστόσο θα είχε περάσει πάνω από μία ώρα πριν επιστρέψει ο Peter.

Ο Σκρουτζ καλωσόρισε την ώρα της ανάπαυσης. Και οι τρεις, στον καιρό τους, κοιμήθηκαν. Το μουσικό κουτί ήταν το τελευταίο που τελείωσε.

Οι τρεις ξύπνησαν ταυτόχρονα από ένα σάλο στην κουζίνα. Ο Χάμφρι σήκωσε το κεφάλι του, ρώτησε αν το σπίτι δεχόταν επίθεση και μετά έβγαλε ένα όπλο κάτω από το κρεβάτι του. Ο Σκρουτζ αφόπλισε το αγόρι ενώ το έπεισε ότι δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Η Ελίζαμπεθ παρέμεινε σιωπηλή. Τα βυθισμένα μάτια της κοίταζαν έξω τίποτα και όλα ταυτόχρονα. Ο Σκρουτζ σηκώθηκε και ερεύνησε τον θόρυβο. Μπήκε στην κουζίνα και βρήκε τον Πήτερ να στέκεται στον πάγκο με ένα καρφί στο ένα χέρι και ένα σφυρί στο άλλο. Όταν είδε τον Σκρουτζ, είπε: «Φαίνεται ότι αυτά τα τενεκεδάκια προορίζονταν να διατηρούν το φαγητό επ' αόριστον. Δεν τρυπούν σχεδόν καθόλου, πόσο μάλλον που αφήνουν τον εαυτό τους να τρυπηθεί».

«Ακόμη και μια τρύπα θα είναι αρκετή για να πιουν τα παιδιά τον χυμό».

«Αυτό το τενεκεδάκι έχει καλή εσοχή. Θα ξεπεράσω ακόμα κι αν ο σάλος κροταλίζει τα κόκαλά μας." Με αυτό, ο Πήτερ χτύπησε το καρφί όσο πιο δυνατά μπορούσε. Η δύναμη του σφυριού στο καρφί έκανε το κουτί να απελευθερώσει ένα κύμα αέρα. Ο Πίτερ έδωσε το δοχείο στον Σκρουτζ και είπε: "Δείτε αν θα πiei κανείς."

Καθώς ο Πίτερ άρχισε να χτυπάει το καπάκι ενός άλλου κουτιού, ο Σκρουτζ πήρε τις ανοιγμένες κονσέρβες στα παιδιά.

Η Ελίζαμπεθ φαινόταν να κοιμάται, ενώ ο Χάμφρι ακολουθούσε κάθε κίνηση που έκανε ο Σκρουτζ. «Ορίστε, Χάμφρυ. Σήκωσε το κεφάλι σου και πιες." Ο Σκρουτζ στήριξε τον λαιμό του Χάμφρι καθώς έδινε την κονσέρβα στα χείλη του αγοριού. Ο Χάμφρι ήπιε μια γουλιά και μετά άλλη μια. Μέσα σε λίγα λεπτά, είχε καταπιεί όλο το υγρό. Μη έχοντας ξεδιψάσει ακόμα, ζήτησε να πiei κι άλλο. Σχεδόν μέσα στον ίδιο χρόνο, ένας άλλος Πίτερ έδωσε τον Σκρόο.

Καθώς το αγόρι κατανάλωνε αργά το υγρό, ο Πίτερ έβγαλε το μουσικό κουτί από το κρεβάτι της Ελίζαμπεθ και μετά κάθισε εκεί που ήταν. Κοίταξε το μικρό παιδί. Η φυσική της εμφάνιση είχε επιδεινωθεί μέσα στο σύντομο χρονικό διάστημα που είχε φύγει. Τα γαλαζωπό της χείλη, τα βυθισμένα μάτια της και το στόμα της μισάνοιχτο έδωσαν στον Πήτερ μια αίσθηση καταστροφής. Κούνησε απαλά το κορίτσι να ξυπνήσει. Χαϊδεύοντας το μέτωπό της, εξήγησε πώς χρειαζόταν να πiei από το κουτάκι. Έδειξε λίγο ενδιαφέρον και δεν ξόδεψε καθόλου ενέργεια για να τον βοηθήσει. Μέσα από το κενό ανάμεσα στα χείλη της, ο Πίτερ έριξε μια μικρή ποσότητα από το γλυκό υγρό. Ο χυμός γάργαρε και πέρασε στη γωνία του στόματός της και μετά κύλησε στο μάγουλο. Τα μάτια της κοιτούσαν μπροστά χωρίς εστίαση. Η μόνη παρατηρήσιμη κίνηση που προερχόταν από την Ελισάβετ ήταν το σφίξιμο και μετά το απελευθέρωση του αριστερού της χεριού. Ο Πίτερ έπιασε το χέρι μέσα στο δικό του, αλλά αυτό το μόνο που έκανε ήταν να την εκνευρίσει. Συνέχισε να προσπαθεί να παρηγορήσει και να ταΐσει την Ελίζαμπεθ, ωστόσο δεν τα κατάφερε.

Ο Σκρουτζ μόλις είχε τελειώσει να ταΐζει τον Χάμφρυ όταν ακούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Σηκώθηκε και απάντησε στο σφυροκόπημα από το μπροστινό μέρος του σπιτιού.

Όταν άνοιξαν την πόρτα, και οι δύο άντρες έμειναν τόσο έκπληκτοι από το ποιον είδαν στην άλλη πλευρά του κατωφλιού, που απλώς κοίταξαν ο ένας τον άλλον. Τελικά, ο Σκρουτζ είπε: "Τζον, δόκτωρ Σνόου;"

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Εμπενέζερ. Είναι λίγο ασυνήθιστο να μιλάμε μαζί σας έξω από τη γειτονιά μας. Τι σε φέρνει εδώ;»

«Υποθέτω το ίδιο πράγμα που σου φέρνει — τη χολέρα».

«Πράγματι, είμαι στην εξεταστική επιτροπή χολέρας για την ενορία του Σεντ Τζέιμς. Είναι επιθυμία μου να βοηθήσω και να συγκεντρώσω πληροφορίες. Θα είχα δίκιο να υποθέσω ότι η ασθένεια είναι μέσα στο σπίτι;»

«Είναι. Έχουμε δύο παιδιά άρρωστα. Η μητέρα τους έχει ήδη περάσει».

«Μπορώ να δω τα παιδιά;»

«Ναι, σίγουρα. Ακολουθήσέ με».

Για να φιλοξενήσει τον γιατρό, έφεραν μια τρίτη καρέκλα από το σαλόνι. Τοποθετήθηκε στα πόδια των κρεβατιών, δίπλα στην καρέκλα όπου καθόταν ο Πέτρος. Ο Σκρουτζ κάθισε στην καρέκλα που μόλις έφτασε, ενώ ο Τζον τοποθετήθηκε στην καρέκλα ανάμεσα στα κρεβάτια. Εξέτασε πρώτα τον Χάμφρυ. Μυρίζοντας ένα φρουτώδες, είπε: "Τον ταΐσατε;"

«Του δώσαμε το χυμό από κάποια κονσερβοποιημένα φρούτα».

«Κονσέρβες φρούτων, αρκετή πολυτέλεια».

Ο Σκρουτζ είπε: «Ήταν ένα δώρο».

«Καλά. Αλλά μην του δίνετε πάρα πολλά κάθε φορά. Ίσως ένα φλιτζάνι κάθε ώρα. Καθώς παίρνει δύναμη, αυξήστε την ποσότητα. Μόλις σταματήσει η διάρροια, αρχίστε να τον ταΐζετε με μαλακές τροφές».

Ο Πέτρος είπε: «Λοιπόν πιστεύεις ότι θα αναρρώσει;»

«Θα προσευχηθούμε να είναι έτσι. Και τώρα στο υπέροχο...» Ο Δρ Σνόου περίμενε κάποιον να του πει το όνομα του κοριτσιού.

«Ελισάβετ».

«Α, ναι, υπέροχη Ελισάβετ». Ο γιατρός Σνόου άρχισε να την εξετάζει. Το μικροσκοπικό της στήθος ανέβαινε ελαφρά με κάθε ανάσα. Καθώς σήκωσε το χέρι της, σημείωσε ότι τα νύχια της είχαν αρχίσει να παίρνουν ένα μπλε χρώμα. Τσιμπώντας το δέρμα στον καρπό της, δεν εξεπλάγη όταν το δέρμα παρέμεινε ένα ανασηκωμένο εξόγκωμα. Ο Δρ Σνόου πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από το εξόγκωμα για να ισοπεδώσει το δέρμα. Καθ' όλη τη διάρκεια της εξέτασης, η Ελισάβετ συνέχιζε να κρατάει και να αφήνει το αριστερό της χέρι.

Ο Τζον Σνόου ρώτησε: «Μπορούσε αυτό το παιδί να πει;»

Ο Πέτρος είπε: «Όχι».

"Είναι περίεργο που κρατάει το χέρι της. Δεν έχω ξαναδεί άλλο άτομο με χολέρα να κάνει κάτι τέτοιο."

Για λίγα λεπτά οι τρεις τους συγκεντρώθηκαν στο χέρι της Ελίζαμπεθ. Ο Πήτερ είπε τελικά: «Νομίζω ότι ψάχνει για το μουσικό κουτί».

«Λοιπόν, δώσε της αν είναι παρηγοριά».

Με αυτό, ο Πίτερ ξανατύλιξε το κουτί και μετά το έβαλε κάτω από το χέρι της Ελίζαμπεθ. Καθώς άρχισε η μουσική, το χέρι της σιώπησε.

«Θα με δεις στην πόρτα, Εμπενέζερ;»

Στην πόρτα, ο Δρ Σνόου είπε στον Σκρουτζ: "Τα παιδιά τα πάτε καλά. Κράτα τα και τον εαυτό σου καθαρό. Πρέπει όλοι να αρχίσετε να πίνετε βραστό νερό. Επιπλέον, εάν κάποιο από τα παιδιά παραπονιέται για κράμπες στο στομάχι, βάλτε τρεις σταγόνες από αυτό κάτω από τη γλώσσα του." Με αυτό, έδωσε στον Σκρουτζ ένα μικρό φιαλίδιο με όπιο, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

Ο Σκρουτζ έβαλε στην τσέπη το φιαλίδιο καθώς έμπαινε στο παιδικό δωμάτιο. Καθισμένος στην καρέκλα ανάμεσα στα κρεβάτια, ο Πίτερ ακουγόταν να κλαίει. Ο Σκρουτζ ήξερε γιατί έκλαψε, αλλά περίμενε να ακούσει τον Πήτερ να ανακοινώνει: «Μας άφησε». Το μουσικό κουτί σταμάτησε αμέσως να παίζει.

Τρυφερά, ο Πίτερ σήκωσε την Ελίζαμπεθ. Καθώς άρχισε να τη μεταφέρει στο δωμάτιο της Νάνσυ, ο Χάμφρι συνειδητοποίησε το νόημα της δράσης. Κλαίγοντας, είπε, "Όχι Ελίζαμπεθ. Όχι. τη θέλω." Σήκωσε τα χέρια του για να δεχτεί την αδερφή του.

Ο Σκρουτζ είπε: "Όχι, Χάμφρυ. Αυτό είναι το καλύτερο."

«Αφήστε με τουλάχιστον να τη φιλήσω».

Οι άνδρες επιβεβαίωσαν οπτικά μια συμφωνία μεταξύ τους. Ο Πέτρος είπε: «Ναι, φίλησε την Ελισάβετ». Με αυτό την κατέβασε στο επίπεδο του κρεβατιού του αγοριού. Ο Χάμφρι χάιδεψε τα βυθισμένα μάγουλα της κάποτε παιχνιδιάρικης αδερφής του. Άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά αντ' αυτού, φίλησε απαλά το μέτωπό της και μετά σωριάστηκε πίσω στο κρεβάτι του.

Αφού τέθηκε η Ελισάβετ δίπλα στη μητέρα της, ο Πίτερ έφυγε από το σπίτι για να πάρει το καροτσάκι του θανάτου, λίγο νερό και ένα πούλμαν για να μεταφέρει τους τρεις στην ασφάλεια το πρωί.

Μόλις έφαγαν ένα ελαφρύ δείπνο, ο καθένας από τους άντρες πήρε τη σειρά του παρακολουθώντας το αγόρι ενώ ο άλλος ξεκουραζόταν. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς, ο Χάμφρι έκανε εμετό μία φορά, είχε δύο επεισόδια διάρροιας και έκλαιγε και συνεχιζόταν όλη τη νύχτα. Μέχρι το πρωί, δεν είχε γίνει ούτε καλύτερος ούτε χειρότερος.

Ήταν μεσάνυχτα πριν φτάσει το καρότσι της Νάνσυ και της Ελίζαμπεθ. Ο συνοδός ενημέρωσε τους άνδρες ότι η ταφή θα γινόταν πριν από αργά το απόγευμα. Ο Πέτρος ξαφνιάστηκε. Περίμενε την κανονική περίοδο πένθους, αλλά η επιδημία απαιτούσε την αλλαγή.

«Συγγνώμη, γκουβνόρ, μας δόθηκε εντολή να παραμείνουμε παρόντες στις ταφές, μήπως οι νεκροί γίνουν επιβαρυντικοί λόγω της συσσώρευσης».

Αφού το κάρο είχε ξεκινήσει το ταξίδι του προς την Broad Street, ο Peter και ο Scrooge συζήτησαν τα logistics της ημέρας.

Ο Σκρουτζ είπε, "Νομίζω ότι πρέπει να πάρετε τον Χάμφρυ στο σπίτι σας. Θα παρευρεθώ στις ταφές."

Ο Πέτρος, θέλοντας να συμμετάσχει και στις δύο εκδηλώσεις, σκέφτηκε όλα τα ενδεχόμενα πριν συμφωνήσει στην ιδέα. Μόλις έφτασε ο προπονητής, ο Σκρουτζ βοήθησε τον Πίτερ να φαίνεται ότι ο Χάμφρι είχε σπασμένο πόδι. Φοβήθηκαν αν ο οδηγός γνώριζε την αληθινή ταλαιπωρία του αγοριού, θα τους εγκατέλειπε. Αυτή η παρωδία δεν ξεγέλασε τον οδηγό, αλλά ήταν ένας γενναίος άνδρας με την επιθυμία να βοηθήσει αυτό το λιγότερο τυχερό αγόρι.

Ο αμαξάς οδήγησε τους τρεις προς το σπίτι του Πέτρου, μέσω του νεκροταφείου. Στο νεκροταφείο, ο Σκρουτζ βγήκε από την άμαξα και μετά πλήρωσε τον οδηγό για να μπορέσει να ολοκληρώσει το ταξίδι στο Πίτερ.

Μέσα στο νεκροταφείο αρκετοί άντρες ήταν απασχολημένοι σκάβοντας βαθιές τρύπες. Δύο άνδρες έσκαψαν ενώ άλλοι, μέσω ενός συστήματος τροχαλίας, ανέβασαν τη βρωμιά στην επιφάνεια. Οι τάφοι ήταν τόσο βαθιά σκαμμένοι, που ο Σκρουτζ άρχισε να φοβάται ότι οι άνδρες θα περάσουν σε ένα υπόγειο ποτάμι, αλλά δεν το έκαναν ποτέ.

Μέσα σε μια ώρα έφτασαν επτά κασετίνες σε δύο κάρα. Σταμάτησαν δίπλα στον μοναδικό ολοκληρωμένο τάφο. Στην κορυφή κάθε φέρετρου, ήταν τυπωμένο το όνομα του ατόμου μέσα. Οι δύο κασετίνες Allbright ήταν οι μικρότερες, με το μέγεθος της Elizabeth να είναι λίγο περισσότερο από το μισό από το μεγαλύτερο.

Οι συνοδοί, μουδιασμένοι από τα συναισθήματα της ημέρας, άρχισαν να κατεβάζουν κασετίνες στην τρύπα. Ο πρώτος ήταν ο μεγαλύτερος, ένας άντρας ονόματι Ned Shepherd, μετά ο δεύτερος και ο τρίτος. Ο καθένας κάθισε ακριβώς πάνω από τον τελευταίο. Ο Σκρουτζ παρακολούθησε σαστισμένος τη στοίβαξη πολλών κασετιών μέσα στην ενιαία τρύπα. Τη στιγμή που κατάλαβε ότι και οι επτά κασετίνες έπρεπε να στοιβάζονται στον ίδιο τάφο, ζήτησε να τοποθετηθεί η Ελίζαμπεθ ακριβώς πάνω από τη μητέρα της. Και παρόλο που η στοίβαξη κατά μέγεθος θα υπαγόρευε να συμβεί αυτό ούτως ή άλλως, οι συνοδοί επιβεβαίωσαν πρόθυμα ότι θα έκαναν ό,τι τους ζητήθηκε.

Χωρίς φανφάρα, και μόνο η τελετή του εφημέριου που ευλογούσε κάθε φέρετρο συνόδευε το χτύπημα του ξύλου στο ξύλο. Καθώς το φέρετρο της Νάνσυ κατέβασε, ένα δάκρυ ήρθε στην άκρη του ματιού του Σκρουτζ. Πάλεψε με το δάκρυ, αλλά μετά η Ελισάβετ έπεσε πάνω στη μητέρα της. Οσσυκρατημένο δάκρυ έπεσε, ακολουθούμενο από άλλα. Ο Σκρουτζ άφησε πρόθυμα τα δάκρυα να κυλήσουν. Καθώς θυμόταν την κοπέλα, ένιωσε μια θλίψη για την τραγικότητα της κατάστασης γενικότερα.

Μέσα από το θάμπωμα των δακρύων, ο Σκρουτζ παρακολούθησε ένα κεφάλι και μετά τους ώμους να σηκώνονται από το κέντρο του τάφου. Σκούπισε την υγρασία από τα μάτια του για να ξεκαθαρίσει την όρασή του. Το κεφάλι και οι ώμοι όχι μόνο παρέμειναν, αλλά συνέχισαν να ανεβαίνουν πιο μακριά από τον τάφο. Η όρασή του ήταν αυτή των ηλικιωμένων ματιών, χωρίς την ικανότητα της λεπτομέρειας. Προχωρώντας, συνειδητοποίησε ότι ο ανερχόμενος είχε το βλέμμα του πάνω του. Ξαφνικά, ο Σκρουτζ αναγνώρισε το άτομο ως το φάντασμα, τον Μάρλεϊ. Ο φίλος του, ο ευεργέτης του, ο μέντορας του καθαρισμένου πνεύματός του-ο Τζέικομπ Μάρλεϊ-τον κοίταξε επίμονα και μετά ανέπνευσε τα λόγια: «Βοήθησέ με».

Η ανάμνηση του αιτήματος του Μάρλεϊ συγκλόνισε τον μισοκοιμισμένο πλέον Σκρουτζ σε πλήρη εγρήγορση. Καθώς τα μάτια του άνοιξαν, άφησε πίσω του τις τραγικές αναμνήσεις του ταφικού χώρου. Ξαπλωμένος ακόμα στην άνεση του κρεβατιού του, είπε: «Δεκαοκτώ χρόνια». Μέχρι εκείνη τη στιγμή, είχε ξεχάσει ότι η μέρα δεν ήταν μόνο η αρχή της πιο αγαπημένης γιορτής της κοινωνίας, αλλά και η επέτειος του θανάτου του φίλου του. Ο Σκρουτζ δεν είχε σκεφτεί τον Μάρλεϊ ούτε μια φορά κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ήταν λυπημένος που δεν θυμήθηκε το 18ο έτος από τον θάνατο του Μάρλεϊ. Είπε μέσα του: «Ποιος θα σε στεναχωρήσει όταν φύγω εγώ;».

«Κανείς δεν χρειάζεται να θρηνεί για μένα, τότε ή τώρα».

«Ποιος το είπε αυτό;»

Ο Σκρουτζ γύρισε το κεφάλι του προς τον ήχο. Με ελάχιστο φως από το τζάκι, μπορούσε να δει το περίγραμμα ενός άνδρα που στεκόταν μια ντουζίνα πόδια από το κρεβάτι του. Ο Σκρουτζ κούνησε τα πόδια του στο πλάι του κρεβατιού.

«Τζέικομπ, εσύ είσαι;»

«Είναι».

"Φαίνεσαι διαφορετική. Οι αλυσίδες σου... πού πήγαν;"

«Κάθε λάθος που μαζέψαμε μαζί μου απελευθερώθηκε όταν το διόρθωσες».

«Αυτό που έκανα σε επηρέασε;»

"Ό,τι γίνεται έχει ένα αποτέλεσμα. Κανείς δεν ενεργεί μεμονωμένα."

«Μα πώς μπορούν οι ζωντανοί να επηρεάσουν τους νεκρούς;»

"Εμείς στον μετά κόσμο υπάρχουμε, και όλοι μέσα στην ύπαρξη βιώνουμε την κίνηση. Η κίνηση είναι αλλαγή."

«Καταλαβαίνω, όμως πώς αλλάζει ο ζωντανός τους νεκρούς;»

"Οποιαδήποτε ενέργεια ή σκέψη που απευθύνεται προς εμάς, μπορεί να μας αλλάξει. Η πρόοδός μας είναι λιγότερο συνδεδεμένη με τα στοιχεία. Επομένως, τα πνεύματα μπορούν εύκολα να κινηθούν μέσω της σκέψης."

«Λοιπόν, σκεπτόμενοι απλώς τους νεκρούς, με κάποιο τρόπο αλλοιώνονται;»

«Μόνο αν είναι η επιθυμία του φαντάσματος να νιώσει τη σκέψη».

"Λοιπόν, οι αλυσίδες σου έχουν φύγει. Γιατί δεν ανέβηκες στον ουρανό;"

«Έχω ακόμα μια αλυσίδα, την οποία σφυρηλάτησα πριν σε γνωρίσω».

«Δεν το βλέπω».

Ανοίγοντας το πουκάμισό του, ο Μάρλεϊ είπε: «Κοιτάξτε βαθιά». Καθώς ο Σκρουτζ συγκεντρώθηκε στο γυμνό στήθος του Μάρλεϊ, το δέρμα έγινε διάφανο. Μπορούσε να δει την καρδιά στο κέντρο της και το τρύπημα του οργάνου ήταν ένας γιγάντιος κρίκος αλυσίδας, το βάρος του οποίου πρέπει να ήταν ένα συνεχές βάρος.

«Αυτό είναι που σε δένει με το καθαρήριο σου;»

«Το κάνει».

«Πώς μπορείς να αφαιρέσεις τέτοια δυστυχία;»

«Μέσω της βοήθειάς σου, αν επιλέξεις να με βοηθήσεις».

«Πάντα θα σου δανείζομαι, Τζέικομπ».

«Δεν είναι χωρίς κινδύνους για σένα, Εμπενέζερ».

«Θα περπατούσα στον θάνατο για σένα».

"Ο κίνδυνος είναι τόσο πραγματικός. Ωστόσο, αν πετύχει, θα είναι και η ανταμοιβή."

"Είμαι ένας ηλικιωμένος άνδρας με λίγα να φοβάμαι και λιγότερα να χάσω. Πες μου, λοιπόν, Τζέικομπ, πώς μπορώ να βοηθήσω".

"Ακολουθήσέ με. Μείνε κοντά σου ανά πάσα στιγμή, και η ενέργειά μου θα γίνει δική σου."

Με αυτό, ο Μάρλεϊ επέπλεε μέσα από τον τοίχο. Ο Σκρουτζ στάθηκε και παρακολουθούσε. Μετά από αρκετή στιγμή, το κεφάλι του Μάρλεϊ πέρασε πίσω από τον τοίχο, «Ακολουθήσέ με, Εμπενίζερ».

Κλείνοντας τα μάτια του, ο Σκρουτζ ακολούθησε τον Μάρλεϊ μέσα από τον τοίχο.

**** Stave Two ****

Προδοσία στη δουλειά

ΥΔΑΤΙΚΑ ΜΕΡΗ ΟΤΑΝ μπαίνει, αλλά όχι τούβλο, ή τουλάχιστον δεν πρέπει. Ο Σκρουτζ όμως ήταν για άλλη μια φορά μέσα σε δώδεκα χρόνια, που επέπλεε στο εξωτερικό του σπιτιού του, αιωρούμενος αρκετά πόδια πάνω από το έδαφος, με μάτια κλειστά και σφιγμένες γροθιές. Ο Μάρλεϋ τον χτύπησε στον ώμο με αποτέλεσμα να ανοίξουν τα μάτια του Σκρουτζ. μετά συνειδητοποιώντας τη δύσκολη θέση του, άρχισε να πέφτει. Ουρλιάζοντας, βούτηξε προς αυτό που θα ένιωθε σταθερό αν τον χτυπούσαν, αλλά ο Μάρλεϊ τύλιξε το χέρι του γύρω από τον καρπό του Σκρουτζ. Η ψυχρότητα του νεκρού άγγιγμάτος του κρύωσε πιο βαθιά από τον αέρα του χειμώνα, ωστόσο η κάθοδος του Σκρουτζ σταμάτησε απότομα.

Σιγά σιγά οι δυο τους άρχισαν να ανεβαίνουν πάνω από την οδό Σάκβιλ. Όπως έκαναν, οι φεγγίτες του Burlington Arcade άρχισαν να ξεπροβάλλουν. Διαδοχικά εξαφανίστηκαν. Τότε οι δοκοί που τους στήριζαν εξαφανίστηκαν. Καθώς οι δύο φίλοι ανέβαιναν όλο και

πιο ψηλά, τα πολυτελή καταστήματα της στοάς ξεθώριασαν και το έδαφος στο οποίο κάποτε βρισκόταν το κτίριο μετατράπηκε σε γρασίδι.

«Ιακώβ, πού είμαστε;»

«Πότε είμαστε είναι το πραγματικό ερώτημα».

«Τότε πότε είμαστε;»

"Στην αρχή της συνεργασίας μας, Ebenezer."

«Είναι σημαντική η αρχή της συνεργασίας μας για τη σωτηρία σας;»

«Όχι, η αποτυχία μου μόλις ξεκίνησε την ίδια χρονιά».

«1813, λοιπόν;»

"Ναι. Θυμάσαι εκείνη τη χρονιά;"

«Θυμάμαι πόσο λυπηρό ήταν για σένα».

"Ετσιλυπημένος», είπε ο Μάρλεϊ, σκεπτόμενος το πιο λυπηρό γεγονός της ζωής του. Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Εδώ είμαστε».

Ο Σκρουτζ κοίταξε γύρω από το σκοτεινό δρόμο. «Πού είναι τα φώτα γκαζιού;»

«Είναι 1813, Ebenezer».

«Εμ.» Ο Σκρουτζ συνέχισε να κοιτάζει γύρω του και μετά ρώτησε: «Γιατί βρισκόμαστε στο παντοπωλείο του Pressey and Barclay;»

«Απλώς προσέξτε το ποτήρι».

Μαζί στάθηκαν μπροστά στο σκοτεινό παράθυρο κοιτάζοντας το γυάλινο κενό. Σχεδόν χωρίς προειδοποίηση, οι λάμπες υγραερίου μέσα στο κατάστημα άναψαν. Τα φαντάσματα κοίταξαν καθώς ένας άντρας κινήθηκε προς το μέρος τους. Τον άκουσαν να σφυρίζει «God Rest Ye Merry Gentlemen». Με ένα χαμόγελο στα χείλη, ο άντρας στάθηκε ακριβώς μπροστά στο δίδυμο και εξέταζε τις κρεμασμένες χήνες. Τελικά διάλεξε το μεγαλύτερο από τα πουλιά. Κατεβάζοντάς το, τοποθέτησε τη χήνα στον πάγκο. Κοιτάζοντας γύρω από το κατάστημα, ο Σκρουτζ παρατήρησε ότι πολλά από τα ράφια ήταν γυμνά. Άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά σταμάτησε στις σκέψεις του όταν είδε έναν φοφό Τζέικομπ Μάρλεϊ να τρέχει μέσα από την πόρτα.

«Νόα, Νόα, μάντεψε τι;»

«Λοιπόν, ορκίζομαι, αδερφέ, μοιάζεις σαν να έχεις δει φάντασμα». Ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ κοιτάχτηκαν. Ο Σκρουτζ χαμογέλασε ενώ ο Μάρλεϊ έδειχνε ανησυχητικό.

«Όχι, όχι, φυσικά και όχι». Τοποθετώντας τα χρήματα από τις τσέπες του στον πάγκο, συνέχισε: «Η Lorriane Bignell μου έδωσε μισή κορώνα ως φιλοδώρημα. Είπε, «το πνεύμα της σεζόν έχει ξεπεράσει τις καλές μου αισθήσεις». Ο νεαρός Τζέικομπ γέλασε, «Χαίρομαι που την πρόλαβε όταν παρέδιδα τα ψώνια».

«Λοιπόν, Τζέικομπ, αυτό θα κάνει υπέροχες διακοπές για σένα. Μπόρεσες να κάνεις όλες τις παραδόσεις σου;»

«Ναι, όλοι ήταν ακόμη σπíti για να τους πληρώσουν».

«Υπέροχο, ο κ. Pressey θα πρέπει να είναι πολύ ευχαριστημένος με τις εισπράξεις της ημέρας. Δεν μπορώ να θυμηθώ μια πιο κερδοφόρα μέρα».

«Αυτό συμβαίνει γιατί μάλλον δεν υπήρξε ποτέ».

«Λοιπόν, ήρθε η ώρα να κλείσουμε και να γιορτάσουμε τις δικές μας διακοπές. Εσείς σκουπίζετε ενώ εγώ μετράω τα χρήματα και ετοιμάζω την κατάθεση».

Καθώς οι δυο τους ασχολούνταν με τις δουλειές του τέλους της ημέρας, η πόρτα άνοιξε και μπήκε μια ηλικιωμένη γυναίκα. Η μύτη της ήταν κόκκινη από την ψύχρα του χειμώνα. Ο άνεμος στο πρόσωπό της είχε αναγκάσει να σχηματιστούν δάκρυα στις γωνίες των ματιών της. Και οι δύο άντρες σήκωσαν τα μάτια για να δουν ποιος είχε μπει. Ο Νόα χαμογέλασε στη γυναίκα ενώ ο Τζέικομπ συνοφρυώθηκε. Με το μπαστούνι στο χέρι, πήρε αργά το δρόμο της προς τον πάγκο.

«Πώς μπορώ να σας βοηθήσω, κυρία Μπάκνερ;»

Η φωνή της έσπασε, «Θα ήθελα να αγοράσω ένα γιαμ», είπε ενώ χάζευε το πορτοφόλι της για νομίσματα.

«Έχουμε ένα ζευγάρι».

«Δείξε μου τα χρήματά σου», ζήτησε ο Τζέικομπ.

«Ιακώβ! Θυμηθείτε τη σεζόν.»

Γκρινιάζοντας, ο νεαρός Μάρλεϊ επέστρεψε στο σκούπισμα του. Ο Νόα κύλησε τα δύο γιαμ στο χέρι του, επιθεωρώντας και τα δύο προσεκτικά. «Η κα. Buckner, κανένα από αυτά τα γιαμ δεν είναι το καλύτερο ποιοτικό. Θα σας πείραζε να σας αφήσω να έχετε και τα δύο στην τιμή του ενός;»

«Θα ήταν πολύ ευγενικό».

«Καλό, καλό». Έδειξε τη χήνα στον πάγκο και πρόσθεσε: «Αυτό είναι το πουλί που θα τάϊσω τη γυναίκα μου και τον νεαρό Τζέικομπ εδώ για τα Χριστούγεννα. Το θέμα είναι

ότι σε κανέναν μας δεν αρέσουν τα φτερά. Μόνο χαμένα θα πάνε. Θα ήταν εντάξει αν σας τα έδινα; Θα τα φας;»

«Ναι, τα φτερά θα ήταν ωραία. Σας ευχαριστώ, κύριε Μάρλεϊ».

Ο Νόα χαμογέλασε στην εύθραυστη γυναίκα, χώρισε τα φτερά από το στήθος και, αφού τύλιξε τα αντικείμενα μεταξύ τους, της έδωσε το πακέτο. Έδωσε χαρούμενη στον Νώε τη δεκάρα της, γύρισε και έφυγε.

«Να έχετε υπέροχα Χριστούγεννα», φώναξε ο Νόα μετά τη γυναίκα.

Αφού έφυγε, ο Τζέικομπ γκρίνιαξε: «Μου αρέσουν τα φτερά. Γιατί το έκανες αυτό;»

«Δεν απολαμβάνεις και τον μηρό;»

«Το κάνω».

«Περιμένετε να πάτε σπίτι πεινασμένοι αύριο;»

«Όχι, φυσικά όχι, αλλά...»

Βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Τζέικομπ, είπε: «Τζέικομπ, έχεις πολλά να μάθεις για το να δείχνεις ευχαριστίες για την καλή σου τύχη».

Τραβώντας μακριά, απάντησε: «Κι εσύ, μεγάλε αδερφέ, έχεις πολλά να μάθεις για το πώς λειτουργεί πραγματικά ο κόσμος».

«Είναι Χριστούγεννα. Αν δεν μπορούμε να είμαστε γενναιόδωροι τώρα, τότε πότε;» Ο Νόα σταμάτησε και πρόσθεσε: «Γνωρίζετε καν την κατάσταση της κυρίας Μπάκνερ;»

«Όχι, αλλά δεν βλέπω πού θα έχει σημασία αυτό».

«Κάνει, φυσικά και έχει. Ο σύζυγός της πέθανε τον περασμένο χειμώνα. Ο γιος της, ως κληρονόμος, την έδιωξε από το σπίτι που έζησε σε όλη της την ενήλικη ζωή. Δεν έχει τίποτα τώρα».

«Δεν με ενδιαφέρει αυτό».

«Ναι, Τζέικομπ, η ευημερία της κοινότητας είναι το μέλημά σου».

«Όχι, δεν είναι».

Εκνευρισμένος, ο Νόα είπε: «Απλώς επιστρέψτε στο σκούπισμα».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ και ρώτησε: «Ήσουν πραγματικά τόσο σκληρός;»

«Πρόσεχε την καταδίκη σου, Εμπενέζερ. Ήμασταν και οι δύο κομμένοι από το ίδιο ύφασμα».

«Ξέρω. Ο αδερφός σου ήταν καλός άνθρωπος, Τζέικομπ. Λυπάμαι για τη μοίρα που γνώρισε».

«Ήταν καλύτερος από όσο μου άξιζε».

«Ιακώβ, έγινες και καλή ψυχή».

«Σύντομα μπορεί να μην το σκέφτεσαι αυτό».

Ο Σκρουτζ κοίταξε με περιέργεια τον Τζέικομπ ενώ το πνεύμα παρακολουθούσε τον αδελφό του μετρήστε χρήματα.

Καθώς οι δυο τους ασχολούνταν με τις διαδικασίες κλεισίματος, ένα πούλμαν έπεσε στο πεζοδρόμιο δίπλα στο κατάστημα. Η δύναμη έκανε τους τροχούς να πηδήξουν πριν κατασταλάξουν σε στάση. Και οι δύο άνδρες, καθώς και τα φαντάσματα, κοίταξαν προς την αναστάτωση.

«Ω, είναι πάλι η κυρία Σουίνμπερν. Πες της ότι έχουμε κλείσει», είπε ο Τζέικομπ καθώς ο Νόα προχωρούσε προς την πόρτα.

«Όχι, Τζέικομπ, είναι καλός πελάτης. Δεν θα ήταν εδώ αν δεν ήταν σημαντικό».

«Είναι μια πλούσια πελάτισσα, εννοείς».

«Αγαπητέ αδερφέ, αυτό δεν έχει να κάνει με αυτό».

«Αν το λες, αγαπητέ αδερφέ».

Καθώς ο Νόα άνοιξε την πόρτα, ο οδηγός του πούλμαν άρχισε να χτυπά άγρια το κουδούνι του.

«Ανυπόμονος γκρινιάρης», μурμουούρισε ο Τζέικομπ.

Η ανοιχτή πόρτα άφησε μια τέτοια ριπή ψύχους, ο Τζέικομπ έριξε τη σκούπα και άρχισε να τρίβει τα χέρια του.

Όταν η κυρία Σουίνμπερν είδε τον Νόα, του χαμογέλασε χαρούμενα, κάτι που αναδείκνυε τόσο το ροζ χρώμα του ροζ των χειλιών της όσο και το κενό ανάμεσα στα δύο μπροστινά της δόντια.

"Καλησπέρα, κυρία Σουίνμπερν. Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;"

«Σου πήρε αρκετό καιρό», είπε ο οδηγός.

«Αυτό θα είναι αρκετό από εσάς», προειδοποίησε η κυρία Σουίνμπερν. «Συγγνώμη, Νόα. Ελπίζω να είσαι ακόμα ανοιχτός».

«Βρισκόμαστε στη διαδικασία του κλεισίματος, αλλά είμαι πάντα στην ευχάριστη θέση να σας βοηθήσω, κυρία Σουίνμπερν».

"Εμιλι, σε παρακαλώ. Μόλις έμαθα ότι θα έχουμε απροσδόκητους επισκέπτες. Χρειάζομαι μια ντουζίνα γιαμ και το καλύτερο πουλί σου."

«Συγγνώμη, έχουμε ξεμείνει από γιαμς, αλλά έχουμε μερικές υπέροχες πατάτες».

"Α, το φοβόμουν αυτό. Λοιπόν, πατάτες θα είναι. Έχεις πάνω από μια ντουζίνα;"

«Θα πρέπει να υπάρχουν μερικές δεκάδες».

«Θα τους πάρω όλους».

Η κυρία Σουίνμπερν άρχισε να δίνει στον Νόα ένα χαρτονόμισμα των πέντε λιρών αλλά μετά δίστασε. Απέσυρε το χαρτονόμισμα και του έδωσε ολόψυχα ένα φιλί, αφήνοντας το αποτύπωμα των χειλιών της πάνω του. Καθώς έδινε στον Νόα το σημείωμα, του έκλεισε το μάτι με άσεμνο μάτι. Ο Νόα πήρε τα χρήματα, βεβαιώθηκε ότι είχαν υπογραφεί σωστά και μετά χαμογέλασε στη φλερτ γυναίκα. Καθώς έστριψε για να πάει στο κατάστημα, ο οδηγός του φώναξε: «Γρήγορα, το κρύο με πονάει».

Ο Νόα γύρισε προς τον οδηγό, υποκλίθηκε και είπε: «Φυσικά, κύριε». Μέσα σε λίγα λεπτά παρέδιδε τα εμπορεύματα και τα υπόλοιπα χρήματα στη γυναίκα. Μόλις έφτασαν, έτρεξαν μακριά, αφήνοντας μια καταιγίδα χιονιού να επιπλέει στον αέρα.

Χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτά για να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες κλεισίματος. Ο τελευταίος ήταν ο Νώε που έσβησε τις μισή ντουζίνα λάμπες λαδιού. Ο Τζέικομπ στάθηκε ανυπόμονα στον πάγκο, τόσο τρελάθηκε να φύγει που, όταν τελικά άνοιξε η πόρτα, κούμπωσε τον ώμο του στην άκρη της. Ξέφυγε από το ξύλο και άρχισε να τρέχει στο δρόμο.

"Jacob. Jacob!"

Ο Τζέικομπ γλίστρησε μέχρι να σταματήσει πάνω σε ένα φύλλο πάγου που είχε αναπτυχθεί από τα πόδια που έπεφταν συμπιέζοντας το χιόνι. Με ορατή ανυπομονησία, στράφηκε προς τον αδερφό του.

«Έρχεσαι για τα Χριστούγεννα;»

"Νόα, πρέπει να συναντήσω ένα σημαντικό άτομο αύριο. Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω να παρευρεθώ."

«Ιάκωβ, τι μπορεί να είναι τόσο σημαντικό που πρέπει να το κάνεις τα Χριστούγεννα;»

«Δεν μπορώ να μιλήσω για αυτό ακόμα».

"Λοιπόν, ό,τι κι αν είναι, δεν θα βάλω να τελειώσει η παράδοση των γιορτών μας. Η Φλόρα σας περιμένει για δείπνο. Δεν θυμάστε την καταπίεση του Κρόμγουελ όταν οι άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους για να διατηρήσουν τα Χριστούγεννα;"

«Ξέρεις ότι δεν το ξέχασα αυτό, Νόα, δεν θα με αφήσεις. Αλλά έχω ένα ραντεβού».

«Δεν θα το έχω. Τζέικομπ, μπορεί να έρθει μια μέρα που θα ήθελες να είχες οικογένεια για να χαρείς».

«Και πού πηγαίνετε εσύ και η Φλόρα, ώστε να μην έχω οικογένεια;»

"Μπορεί να κινηθούμε. Μπορεί να κινηθείτε. Ποτέ δεν ξέρεις."

"Ω, πάρ' το με τον τρόπο σου. Θα έρθω." Ο Τζέικομπ γύρισε και άρχισε να τρέχει ξανά.

«Δείπνο στις δύο. Μην αργείς».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ. Ο Μάρλεϊ κοιτούσε τον αδερφό του. Ένα δάκρυ φάνηκε να πέφτει από το μάγουλο του φαντάσματος. Πώς ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο; Ένα πνεύμα είναι χωρίς φυσικά στοιχεία. Ήταν τότε τα δάκρυα χωρίς υγρασία; Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε τη σκέψη, αλλά δεν είπε τίποτα. Ήθελε μόνο να παρηγορήσει τον φίλο του, έτσι έβαλε το χέρι του στους ώμους του Μάρλεϊ.

Ο Νώε άρχισε να περπατά προς την αντίθετη κατεύθυνση από τον Ιακώβ. Ο Μάρλεϊ τράβηξε τον Σκρουτζ και είπε: «Ας τον ακολουθήσουμε». Η Oxford Street ήταν σχεδόν κατάμαυρη καθώς τα περισσότερα καταστήματα είχαν κλείσει και οι λίγες κατοικίες είχαν μόνο αμυδρά λαμπάκια γκαζιού και κεριά που έλαμπαν από τα παράθυρά τους. Ο αραιός φωτισμός δυσκόλεψε τον Νώε να αποφύγει τις παγωμένες περιοχές. Καθώς περπατούσε στο δρόμο προς την Τράπεζα του Λονδίνου, κάθε ανάσα που εξέπνευσε κυλούσε στα πλαϊνά του προσώπου του. Οι άνθρωποι γύρω του ταξίδευαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Τα παιδιά έτρεχαν, τα κάλαντα των Χριστουγέννων τραγουδούσαν και οι άλλοι πήγαιναν για γιορτές σε όλη την πόλη.

Χωρίς προειδοποίηση, μια χιονόμπαλα έσπασε στο πλάι του κεφαλιού του Νώε, κάτι που τον έκανε να περιστρέφεται στα λιθόστρωτα. Χάνοντας την ισορροπία του, έπεσε στην πλάτη του στέλνοντας τη τσάντα με τα χρήματα του να πετάξει μέσα από το αίρ. Ο Νόα ήταν ξαπλωμένος στο έδαφος, αναπνέοντας βαριά προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε μόλις συμβεί. Ένας νεαρός στάθηκε από πάνω του και τον ρώτησε: «Συγγνώμη, γκουβνόρ, πληγώθηκες;»

Ο Νόα κοίταξε στα μάτια το παλικάρι και είπε: «Νομίζω ότι είμαι καλά».

«Ορίστε, κύριε, επιτρέψτε με να σας βοηθήσω να σηκωθείτε». Ο νεαρός άπλωσε το δεξί του χέρι στον Νώε.

Μόλις διορθώθηκε, ο Νόα είπε, «Είχα ένα...» αλλά πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση, το αγόρι του έδωσε το πουγκί με τα χρήματα.

Ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ παρακολούθησαν τον Νόα να ευχαριστεί τον νεαρό και μετά συνέχισαν προς την τράπεζα.

«Να υποθέσω ότι ο Νόα έχει τις ημερήσιες αποδείξεις σε αυτή την τσάντα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Τους έβαλε εκεί μέσα».

«Και βιάζεται να καταθέσει τα χρήματα;»

Προτού ο Μάρλεϊ προλάβει να απαντήσει στον φίλο του, τον Νόα, σε μια προσπάθεια να παρακάμψει τα κάλαντα των Χριστουγέννων, γλίστρησε και έπεσε ξανά. Αυτή τη φορά γλίστρησε στα μισά του δρόμου κάτω από το Snow Hill πριν σταματήσει. Και πάλι η θήκη των χρημάτων του πέταξε στον αέρα. Τελικά έφτασε στα πόδια του ψηλότερου τραγουδιστή, του Sir Stephen Mackintosh. Ο σερ Στίβεν πήρε την τσάντα, κοίταξε μέσα και μετά άρχισε να περπατά προς τον Νόα. Ο Νόα, έχοντας σηκωθεί στα πόδια του, άρχισε να ψάχνει για τα χρήματα. Ένα ανήσυχο βλέμμα τον κυρίευσε καθώς συνειδητοποίησε ότι η τσάντα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε μέσα σε μια περιοχή μισού τετραγώνου.

«Μοιάζει ευγενικός. Δεν πρόκειται να δώσει τα χρήματα πίσω, σωστά;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Η ειλικρίνεια ενός ανθρώπου δεν είναι φυσική ιδιότητα», απάντησε ο Μάρλεϊ.

Πριν προλάβει ο Σκρουτζ να σχολιάσει περαιτέρω, ο σερ Στίβεν έδωσε στον Νόα την τσάντα του. «Το άφησες αυτό».

"Ευχαριστώ. Σας ευχαριστώ πολύ." Ο Νόα έλαβε το πουγκί από τον λιγωμένο συνάδελφο.

«Ο Sir Stephen Mackintosh στην υπηρεσία σας».

"Κύριε; Είστε νέος για να έχετε έναν τόσο διακεκριμένο τίτλο."

Ο νεαρός απλώς ανασήκωσε τους ώμους του. Ο Νόα ευχαρίστησε ξανά τους νέους και μετά συνέχισε προς την τράπεζα. Έφτασε στην Τράπεζα του Λονδίνου μόνο ένα λεπτό, ίσως δύο, αφού είχαν κλειδώσει οι πόρτες. Γύρισε για να πάει σπίτι, και χωρίς άλλα επεισόδια, έφτασε με ασφάλεια στην πόρτα του. Αφού μπήκε, έκρυψε αμέσως τη θήκη με τα χρήματα κάτω από μια χαλαρή σανίδα δαπέδου κάτω από το κρεβάτι του και μετά άρχισαν αμέσως τις διακοπές με τη σύζυγό του, Φλώρα.

Όταν είδε τη Φλόρα, ο Μάρλεϊ άρχισε να κλαίει. Καθώς τα δάκρυα έτρεχαν από το πρόσωπό του, εξαφανίστηκαν πριν χτυπήσουν στο πάτωμα.

«Ιακώβ, τι συμβαίνει;»

«Είναι όλα λάθος!» Κλαίγοντας ανεξέλεγκτα, αναφώνησε: "Μου αξίζει μια καταδίκη πέρα από το Transmogryfy. Δεν μπορώ να το συνεχίσω, Ebenezer. Θα σε πάω σπίτι."

«Όχι, Τζέικομπ, ό,τι κι αν έχεις κάνει, δεν σου αξίζει αυτό το ατελείωτο μαρτύριο».

«Αγαπητέ μου φίλε, μιλάς χωρίς γνώση».

«Δεν αγνωώ την καλύτερη πλευρά σου, Τζέικομπ».

"Και όμως δεν ξέρετε τίποτα για αυτήν την αλυσίδα. Είναι το καθήκον μου."

«Το καθήκον σου, αλλά γιατί πρέπει να υποφέρεις επ' αόριστον;»

"Επ' αόριστον; Η αλλαγή για τους νεκρούς είναι οριστική, αλλά μόνο μέσω της προσέγγισης. Με τις δικές μου δυνάμεις, είμαι καταδικασμένος."

"Χάμπια! Τότε πού είναι τα δεσμά σου από την τελευταία μας συνάντηση;"

«Εσύ είσαι που άλλαξες, που με άλλαξε».

"Humbug, σου λέω. Ήταν η επιρροή σου που με τροποποίησε. Αν μη τι άλλο, αλλάξαμε ο ένας τον άλλον. Πες μου λοιπόν, Jacob, υπάρχουν ακόμα; Είναι ένα σύννεφο, ένας ήχος ή ίσως ένα απλό αποκύημα της φαντασίας μου στο οποίο μιλάω τώρα;"

"Όχι, είναι το πνεύμα μου για το οποίο μιλάς. Όσον αφορά την ύπαρξή μου, εξακολουθώ να γνωρίζω οδυνηρά τι έχω κάνει."

"Όσον αφορά την επίγνωσή σας, φαίνεται ότι η επιθυμία για αλλαγή θα πρέπει να βοηθήσει στην ανάπτυξη της μεταρρύθμισης. Βεβαίως φαίνεται ότι η μετάβαση συμβαίνει διαφορετικά για τους νεκρούς από ότι για τους ζωντανούς, αλλά δεν μπορούν να χαθούν όλα για εσάς."

«Πεινάω για την αλήθεια σου, Ebenezer. Γιατί αν είναι διαφορετικά, τότε όλη αυτή η αποστολή είναι περασμένη ελπίδα».

"Σε κάποιο επίπεδο, πάντα ήξερες ότι αυτό που λέω τώρα είναι η αλήθεια. Θυμάσαι την πρώτη σου επίσκεψη σε εμένα, πριν από έντεκα χρόνια; Μου είπες τότε ότι καθόσουν συχνά κοντά μου. Το αποκάλεσες τη μετάνοιά σου. Λοιπόν, τι είναι η μετάνοια εκτός από την αποδοχή της τιμωρίας σε μια προσπάθεια να προχωρήσεις προς την απαλλαγή;"

"Αγαπητέ φίλε, οι φωτισμένες σκέψεις σου με ανεβάζουν, αλλά αν θέλουμε να συνεχίσουμε αυτό το εγχείρημα πρέπει να φύγουμε τώρα. Υπάρχει μια συνάντηση για να παρευρεθώ."

Ο ΗΛΙΟΣ ΑΝΕΒΑΛΕ χωρίς κανέναν ανταγωνισμό από τα σύννεφα. Καθώς ο νεαρός Τζέικομπ περπατούσε βιαστικά στους σχεδόν άδειους δρόμους, ο καθαρός πρωινός αέρας πάγωσε το πρόσωπό του. Περιοδικά γλιστρούσε σε ένα κομμάτι πάγου, αλλά δεν έχασε ποτέ τα πόδια του και φαινόταν να απολαμβάνει την έκπληξη της τσουλήθρας. Μέσα σε μισή ώρα έφτασε στον προορισμό του. Χτύπησε δυνατά την πόρτα.

«Το ξέρω αυτό το μέρος», είπε ο Σκρουτζ.

«Όπως έπρεπε», απάντησε ο Μάρλεϊ.

Η πόρτα άνοιξε και μέσα στη ζεστασιά στεκόταν ένας νεαρός Εμπενίξερ Σκρουτζ.

«Έλα μέσα, Τζέικομπ».

Μαζί μπήκαν σε ένα δωμάτιο με διπλές καρέκλες κοντά σε μια φλεγόμενη φωτιά. Καθénas κάθισε και ενώ ο Τζέικομπ έβγαλε το μεγάλο του παλτό και το έβαλε στην πλάτη της καρέκλας του, ο Σκρουτζ καθάρισε τη φωνή του. «Εμ, άρα είσαι έτοιμος να γίνεις σύντροφός μου;»

"Μάλιστα. Έφερα τα χρήματα." «Όλα αυτά;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όλα αυτά».

«Νόμιζα ότι είχες μόνο εκατό λίρες. Δεν μου είπες την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε ότι θα πληρώσεις τις άλλες εκατό λίρες σε διάστημα δύο ετών;»

«Το έκανα, αλλά εξασφάλισα έναν πλούσιο υποστηρικτή», είπε ο Μάρλεϊ.

"Το ίδιο καλά. Καλύτεροι όροι, να υποθέσω;"

«Ω ναι, πολύ καλύτερα.»

«Καλή, καλή επιχειρηματική λογική», είπε ο Σκρουτζ καθώς ένα αχνό χαμόγελο απλώθηκε στα λεπτά χείλη του.

«Μάλιστα», είπε ο Μάρλεϊ.

"Λοιπόν, συνέταξα τα χαρτιά. Ωστόσο, καθώς οι όροι έχουν αλλάξει, θα πρέπει να αλλάξω τη συμφωνία."

Ο Σκρουτζ έβγαλε το πτερύγιο και το μελάνι του, διέγραψε μερικές γραμμές και πρόσθεσε, «πλήρωσε πλήρως» στο κάτω μέρος του συμβολαίου. Τότε ήταν που κάλεσε την αδερφή του, Φαν, να έρθει μαζί τους. Οι δύο άνδρες μονογράφησαν τις αλλαγές και στη συνέχεια επισημοποίησαν τη συνεργασία τους. Ο Φαν υπέγραψε επίσης το συμβόλαιο ως μάρτυρας.

Καθώς άφηνε τους άντρες στην επιχείρησή τους, ο Σκρουτζ είπε: "Θα παντρευτεί σε ένα μήνα. Δεν με ενδιαφέρει ο αρραβωνιαστικός της, αλλά μου λένε ότι του αρέσει στον πατέρα. Τι μετράει λοιπόν η γνώμη μου;" Ο Μάρλεϊ ένιωσε ότι η ερώτηση ήταν ρητορικής φύσης, οπότε δεν είπε τίποτα. Αντίθετα, έδωσε στον Σκρουτζ ένα πακέτο με χρήματα. Αφού μέτρησε τις σημειώσεις, ο Σκρουτζ είπε: «Εντάξει, είμαστε μαζί». Έχοντας ολοκληρώσει τη δουλειά τους, οι δυο τους μοιράστηκαν ένα δισκοπότηρο με κονιάκ. Κανένας από τους δύο δεν ήταν ικανός στη συζήτηση, έτσι ο καθένας κάθισε ήσυχα, πίνοντας το ποτό του.

Λίγο αργότερα, ο Μάρλεϊ αποχαιρέτησε και πήρε το δρόμο για το σπίτι του αδελφού του. Μέχρι να φτάσει, το πάρτι είχε ξεκινήσει για πάνω από μία ώρα.

«Ήμουν έτοιμος να σε παρατήσω», είπε ο Νόα. «Έφτιαξα το βασάλι του παππού, έλα να μοιραστείς ένα τوست μαζί μας».

Ο Τζέικομπ δέχτηκε το ζεστό φλιτζάνι. Στη συνέχεια μπήκαν στο σαλόνι όπου τους χαιρέτησε η Φλώρα. Η αδερφή της Τζόαν σηκώθηκε από μια καρέκλα. Καθώς τα τέσσερα κύπελλα, ο Νώε είπε: «Μακάρι αυτές οι διακοπές να φέρουν τη χαρά που όλοι επιθυμούμε».

Η Φλώρα και η Τζόαν είπαν χαρούμενα: «Βασάιλ». Ο Jacob ακολούθησε το δικό του αδύναμο, "Wassail".

"Τζέικομπ, χαίρομαι πολύ που είσαι εδώ. Σου αγοράσαμε κάτι ξεχωριστό φέτος. Θα είχα ραγίσει αν δεν είχες φτάσει", είπε η Φλώρα.

Ο Τζέικομπ χαμήλωσε τα μάτια του και είπε νευρικά: «Μακάρι να μην μου είχες πάρει τίποτα».

"Γιατί, αυτό είναι ανοησία. Δεν θα άφηνα ποτέ τον αδερφό του συζύγου μου να φύγει χωρίς να εκφράσουμε την αγάπη μας. Εξάλλου, φέτος είναι ξεχωριστή· στον Νόα είπαν πριν από μια εβδομάδα ότι θα πάρει προαγωγή."

«Δεν έχω ακούσει για αυτό», είπε ο Τζέικομπ, κοιτάζοντας τον Νώε εξεταστικά.

"Είναι αλήθεια. Χθες ήταν το κύριο τεστ. Ο κ. Pressey είπε αν μπορούσα να αντέξω την παραμονή των Χριστουγέννων χωρίς τη βοήθειά του, θα με έκαναν διευθυντή. Νομίζω ότι οι δυο μας τα πήγαμε καλά. Το κατάστημα έκανε πάνω από εκατόν δέκα λίρες σε πωλήσεις. Φαίνεται ότι έφυγε χωρίς προβλήματα. Δεν συμφωνείτε;"

Ο Τζέικομπ άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά αντίθετα απλώς κοίταξε τον Νώε και έμεινε σιωπηλός.

«Λοιπόν, ήρθε η ώρα να ανοίξουμε τα δώρα μας και μετά να φάμε», είπε η Φλώρα.

Κάθε άτομο έλαβε ένα δώρο, εκτός από τη Flora, στην οποία δόθηκαν δώρα τόσο από τον Noah όσο και από την Joan. Επειδή η Flora είχε τα περισσότερα δώρα, ξεκίνησε ανοίγοντας το δώρο από την Joan. Ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν, ο καθένας πήρε

μια σειρά ανοίγοντας το δώρο του. Πάνω από κάθε δώρο γινόταν μια ταραχή ενθουσιασμού. Στο νέο ζευγάρι γυαλιά του Νώε, έγιναν χλευάσματα για το ότι επιτέλους μπορούσε να δει. Η Joah έλαβε άρωμα και το ιδιαίτερο δώρο του Jacob από τη Flora και τον Noah κατέληξε να είναι ένα καπέλο με δέρμα κάστορα. «Τώρα θα φαίνεσαι τόσο πιο αδύναμη, τα κορίτσια θα είναι κολλημένα στη σκιά σου», είπε η Φλόρα.

Ήταν όλα συμπαθή δώρα, αλλά ήταν το τελευταίο δώρο του Νώε στη Φλόρα που προκάλεσε σάλο. Από το καμουφλάζ της εφημερίδας Star της 7ης Ιουνίου 1813 αναδύθηκε ένα ζωγραφισμένο ξύλινο κουτί. Η ομορφιά του κουτιού έκανε τα μάτια της Τζόαν να ανοίξουν, η κάτω γνάθος της Φλόρα να ανοίξει και ο Τζέικομπ να βήχει ενώ έτριβε το μέτωπό του.

«Άνοιξε το καπάκι».

Η Flora σήκωσε πολύ απαλά το καπάκι του κουτιού. ποτέ δεν ήξερε τι να περιμένει από τον Νόα. Ήταν τόσο πιθανό να βάλει κάτι μέσα στο κουτί που θα έσκαγε για να την ξαφνιάσει όσο και ένα ακριβό κόσμημα στο κουτί. Πριν καν σηκωθεί το καπάκι στα μισά, το τραγούδι "Greensleeves" έσκασε από το κέντρο του κουτιού. Δάκρυα ενθουσιασμού έτρεχαν από τη Φλώρα, καθώς ήταν η αγαπημένη της μελωδία.

Αφού ολοκληρώθηκε η χαρά της ανταλλαγής δώρων, οι τέσσερις πήγαν στην τραπεζαρία όπου έφαγαν μια τέλεια προετοιμασμένη χήνα, γιαμ, ψημένα μήλα με σταφίδες και την καλύτερη πουτίγκα δαμάσκηνου που καταναλώθηκε ποτέ.

Ο Τζέικομπ έφαγε χωρίς να δοκιμάσει το φαγητό και πριν τελειώσουν οι άλλοι με την πουτίγκα τους, ανακοίνωσε την ανάγκη του να φύγει.

«Όχι ακόμα», είπε η Φλόρα.

Ο Νώε ρώτησε: «Ιακώβ, γιατί πρέπει να φύγεις βιαστικά;»

«Σας είπα χθες ότι είχα ραντεβού σήμερα».

"Τι είναι αυτό το ραντεβού; Ήσασταν στην άκρη όλο το απόγευμα", είπε ο Νόα.

"Λοιπόν, υποθέτω ότι μπορώ να σας πω τώρα. Θα πάω σε δουλειές με τον Ebenezer Scrooge. Είμαστε στο τέλος της συμφωνίας σήμερα».

«Τι συναρπαστικά νέα», είπε η Φλόρα.

«Γιατί τέτοιο μυστικό;» ρώτησε ο Νόα.

«Φοβόμουν ότι θα ήσουν θυμωμένος».

«Τζέικομπ, δεν περιμένω από σένα να είσαι για πάντα παιδί που θα ήθελες. χαίρομαι για σένα. Όχι, στην πραγματικότητα, είμαι περήφανος για σένα».

«Ευχαριστώ, Νόα, αλλά πρέπει να φύγω».

«Λοιπόν, αν πρέπει. Επιτρέψτε μου να στείλω μαζί σας ένα πιάτο φαγητό στο σπίτι».

«Όχι, δεν πειράζει. Άλλωστε δεν έχω χρόνο να περιμένω». Χωρίς άλλα σχόλια, ο Τζέικομπ σηκώθηκε.

«Θα σε διώξω έξω», είπε ο Νόα.

Μαζί οι δυο τους περπάτησαν στο διάδρομο μέχρι την εξώπορτα. «Ευχαριστώ που ήρθες, Τζέικομπ. Λοιπόν, φεύγεις από το μαγαζί;»

"Ναί. Σε μια εβδομάδα περίπου."

"Πρόστιμο. Θα σε δω τη Δευτέρα. Καλά Χριστούγεννα αδερφέ.»

«Σε ευχαριστώ για όλα, Νόα».

Με αυτό, ο Τζέικομπ έφυγε από το σπίτι και πήγε κατευθείαν στο διαμέρισμά του.

Ο Σκρουτζ ρώτησε: «Γιατί είπες ψέματα στον αδερφό σου;»

«Είχα προβλήματα στο μυαλό μου». Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου με κυρίευσε η μελαγχολία. Με κρατάει ακόμα.»

«Ποτέ δεν μάντεψα ότι η σοβαρή σου φύση ήταν κάτι άλλο από αυτό που είσαι».

«Είναι αυτό που έγινα. Αλλά ως αγόρια, ο Νόα κι εγώ πάντα γελούσαμε».

«Αυτό με εκπλήσσει», είπε ο Σκρουτζ.

«Έλα, είναι μια νέα μέρα», είπε ο Μάρλεϊ.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ τα Χριστούγεννα ο Νώε σηκώθηκε νωρίς. Με ενθουσιασμό, προετοιμάστηκε για αυτό που πίστευε ότι θα του έφερνε πρόοδο στη δουλειά. Βγήκε στην ψύχρα μιας άλλης μέρας και προχώρησε προς την όχθη. Αποφάσισε ότι θα αγόραζε για τον εαυτό του ένα πιο ζεστό παλτό αμέσως μόλις λάβει την αύξηση που του είχαν υποσχεθεί. Φτάνοντας δέκα λεπτά πριν ανοίξει η τράπεζα, ο Νόα προχώρησε μπροστά στις πόρτες. Η επιπλέον προσπάθεια κίνησης ελάχιστα τον κρατούσε ζεστό. Καθώς περπατούσε πέρα δώθε, ο Bartholomew Pressey, ο ιδιοκτήτης του καταστήματος, ήρθε από πίσω και τον χτύπησε στον ώμο. Ο Νόα γύρισε και με έκπληξη είπε: «Καλημέρα, κύριε».

«Τι κάνεις εδώ, Νόα;»

«Η κα. Ο Swinburne έφτασε αργά, οπότε δεν μπόρεσα να καταθέσω τα χρήματα της παραμονής των Χριστουγέννων», είπε ο Noah.

«Βλέπω, και τα Χριστούγεννα σου, ήταν χαρούμενα;»

«Ω ναι, κύριε, πολύ απολαυστικό. Και η οικογένειά σου; Απολαύσατε τις διακοπές σας;»

«Ήταν υπέροχο, ειδικά να περνάω χρόνο με τον Ρούμπεν. Δεν προλαβαίνω να τον δω τώρα που είναι στο Κέμπριτζ».

Όταν η τράπεζα άνοιξε τις πόρτες της, και οι δύο άνδρες μπήκαν στην εγκατάσταση. Ο Νόα απασφάλισε την τσάντα του για να ανακτήσει την κατάθεση και μετά σταμάτησε στη μέση του βήματος. Έβαλε με το ζόρι το χέρι του μέσα στην τσάντα, ένιωσε γύρω από τις άκρες και μετά έβγαλε το χέρι του άδειο. Δυσπιστεύοντας την αίσθηση της αφής του, κοίταξε μέσα, αλλά δεν μπορούσε να βρει καμία εμφάνιση από τα χρήματα.

Βλέποντας το ανήσυχο βλέμμα στο πρόσωπο του Νόα, ο Πρέσυ ρώτησε: «Τι συμβαίνει;»

«Τα χρήματα. Έχει φύγει».

«Έφυγε. τι έκανες με αυτό;»

«Το έβαλα στην τσάντα».

Και οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν. Η αγωνία στο πρόσωπο του Νώε φάνηκε στα χείλη του που έτρεμαν. Ο αυξανόμενος θυμός του Pressey αποκαλύφθηκε μέσα από τα στενά μάτια. «Πού θα μπορούσε να είναι; Ποιος άλλος εκτός από εσένα είχε πρόσβαση στην τσάντα σου;»

«Κανέννας. Όμως έπεσα δύο φορές καθ' οδόν προς την τράπεζα. Ωστόσο, κάθε φορά που έμοιαζε να είναι ένας αξιότιμος τύπος επέστρεφε το πουγκί».

«Αξιότιμε Humbug. ήταν ο σερ Στίβεν», είπε ο Σκρουτζ.

«Πρόσεχε, Εμπενίζερ», είπε ο Μάρλεϊ.

«Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι; Είναι αυτός που άνοιξε την τσάντα πριν την δώσει πίσω».

«Τον είδατε πραγματικά να αφαιρεί τα χρήματα;»

«Όχι, αλλά...»

«Τότε πρόσεχε, Εμπενίζερ, μια εσφαλμένη νοοτροπία θα σου προκαλέσει κακό», επέμεινε ο Μάρλεϊ.

Ο Πρέσι είπε: «Νόα, είσαι υπεύθυνος για αυτά τα χρήματα».

«Το ξέρω και θα έχω αυτή την ευθύνη. Απλώς δεν ξέρω τι συνέβη», είπε ο Νόα.

«Πώς δεν ήξερες ότι έλειπαν τα χρήματα; Η έλλειψη βάρους στην τσάντα δεν σου έδινε ιδέα ότι λείπουν τα χρήματα;»

«Θα ήταν αν είχα φέρει τα κέρματα, αλλά λόγω της καθυστερημένης έναρξης στην τράπεζα αποφάσισα να τα αφήσω στο κατάστημα».

«Ωστόσο, δεν έχω άλλη επιλογή από το να σε συλλάβω», είπε ο Πρέσι.

"Δεν θα μπορούσα να δουλέψω για να επιστρέψω τα χρήματα;"

«Δεν θα έχω έναν υπάλληλο που δεν εμπιστεύομαι. Η αναξιοπιστία σας δεν γίνεται ανεκτή».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον απόκοσμο φίλο του και τον βρήκε να τραβάει τα κορδόνια του μαλλιά. Τα ρυμουλκά μετατράπηκαν σε τραντάγματα, και ξαφνικά με έναν ήχο που σκάει, μια τρίχα ελευθερώθηκε, κουβαλώντας μαζί της όχι μόνο ένα τμήμα του κρανίου αλλά και την εγκεφαλική ύλη. Μόλις απελευθέρωσε τη μια χούφτα, επαναλάμβανε τη διαδικασία με το άλλο χέρι. Παραδόξως, η τρύπα που δημιουργήθηκε από την αποτρίχωση γέμισε ακαριαία, δίνοντάς του τη δυνατότητα να επαναλαμβάνει την αγωνιώδη διαδικασία ξανά και ξανά.

Ο Νόα στάθηκε ήσυχος με τα μάτια του στραμμένα στο χώρο μπροστά από τα πόδια του, ενώ ο Πρέσι έστειλε έναν αστυφύλακα. Ο Νόα θα μπορούσε εύκολα να τρέξει, αλλά κάθε τιμητικός άνθρωπος μέσα στην τράπεζα θα είχε κυνηγήσει. Μέσα σε πέντε λεπτά, ο κατηγορούμενος οδηγήθηκε στη φυλακή Newgate. Καθ' οδόν οι άνθρωποι σταμάτησαν για να κοιτάξουν το θέαμα ενός αδύνατου, καλοντυμένου μένα πλάσμα που οδηγούσε στο δρόμο ο κακοσυντηρημένος, βαρύς αστυφύλακας, μόνο ένα μικρό αγόρι είχε το πνεύμα να ρωτήσει: «Θα τον κρεμάσεις;»

«Προχωρήστε μαζί».

Το Newgate, η πιο κοντινή φυλακή στην τράπεζα, δέσποζε στην περιοχή στην οποία βρισκόταν. Η τεράστια πέτρινη κατασκευή του και η τριπλή είσοδος δημιούργησαν μια ατμόσφαιρα δύναμης και κινδύνου. Για το μέγεθος του κτιρίου, η πόρτα της εισόδου ήταν μικροσκοπική. Καθώς ο αστυφύλακας χτύπησε το ξύλο, μια εικόνα έλαμψε στο μυαλό του Νώε μια παγίδα ζώων, που αφήνει τα θύματα να μπουν, αλλά από την οποία κανένας δεν μπορεί ποτέ να περάσει πίσω στην ελευθερία. Ένα ρίγος φόβου έτρεξε τη ραχοκοκαλιά του. «Δεν ανήκω εδώ. Δεν έχω κάνει τίποτα κακό».

"Ήσυχία!"

«Σε παρακαλώ, υπόσχομαι να βρω τα χρήματα».

«Έπρεπε να το είχες σκεφτεί πριν το κλέψεις».

Ο Νόα άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά σταμάτησε όταν ο αστυφύλακας σήκωσε τον δείκτη του στο χείλος του και είπε: «Θα μετανιώσεις για την επόμενη λέξη σου».

Μόλις μπήκε μέσα, η μυρωδιά των ούρων, των σαπισμένων πτωμάτων και όλη η βρωμιά παρέσυρε στη μύτη του Νώε, προκαλώντας του σχεδόν εμετό. Οι άνδρες οδηγήθηκαν μέσα από έναν σύντομο σκοτεινό διάδρομο σε ένα μικρό δωμάτιο. Ένας καλοντυμένος άντρας με μαύρο κοστούμι και καπέλο με φαρδύ γείσο ξεκλείδωσε την πόρτα του δωματίου. Μέσα στο δωμάτιο, ένας άντρας καθόταν σωριασμένος στο πάτωμα με την πλάτη του δίπλα στον τοίχο. Δεν αναγνώρισε τους νεοφερμένους καθώς ο Νόα έσπρωξαν στο δωμάτιο. Χωρίς λέξη, η πόρτα έκλεισε με δύναμη και οι δύο εγκλωβισμένοι άνδρες έμειναν σε ένα χώρο χωρίς παράθυρα, φως ή έπιπλα.

Το σκοτάδι διαπέρασε τον Νώε ως τον πυρήνα του, προκαλώντας μια ψύχρα που η άμεση φλόγα δεν θα μπορούσε να έχει ζεσταθεί. Ο καθισμένος άνδρας σηκώθηκε, πήγε στον Νώε και με μια γροθιά τον έχασε τις αισθήσεις του. Όπως αντιλήφθηκε ο Νώε, δεν είχε ιδέα για πόσο καιρό είχε μείνει στη λήθη. Το πρώτο πράγμα που κατάλαβε ήταν ότι δεν φορούσε πλέον παπούτσια ή παλτό. Αποπροσανατολισμένο, το σώμα του, μουδιασμένο από τη χειμωνιάτικη θερμοκρασία του δωματίου, έτρεμε. Δεν μπορούσε να θυμηθεί πού βρισκόταν ή πώς έπεσε σε ένα πέτρινο πάτωμα. Το μόνο φως που έπιασαν τα μάτια του ήταν η λωρίδα που έτρεχε κάτω από την πόρτα. Μετά, σαν να φώτιζε το μυαλό του αυτό το φως, τα θυμήθηκε όλα: τα λεφτά που έλειπαν, τη σύλληψη, την επίθεση. Πηδώντας όρθιος, γύρισε προς την κατεύθυνση όπου θυμήθηκε τον επιτιθέμενο του να κάθεται και φώναξε: «Δώστε μου πίσω τα ρούχα μου!»

Η ησυχία της μη απάντησης αντηχούσε σε όλο το πονεμένο κεφάλι του Νώε. Με λιγότερο ενθουσιασμό, επανέλαβε τον εαυτό του και έλαβε την ίδια σιωπή. Απογοητευμένος, ο Νόα απλώς στεκόταν στη μέση του δωματίου τρέμοντας από το κρύο και τον αυξανόμενο φόβο του. Φοβόταν να κινηθεί ή να μιλήσει από φόβο μήπως ξαναπέσει θήραμα του επιτιθέμενου του. Η ησυχία έσπασε όταν άνοιξε η πόρτα. Μόνο τότε ο Νώε συνειδητοποίησε ότι ο δράστης του είχε απομακρυνθεί. Στην πόρτα στεκόταν ένας φρουρός που κρατούσε ένα νεαρό αγόρι από το γιακά. Το κλειδί στο χέρι πέταξε το παιδί στο κελί. Εβδομήντα κιλά νεαρής ηλικίας χτύπησαν στο στήθος του Νώε, ωθώντας τον τρία πόδια προς τα πίσω. Ο τοίχος ήταν το μόνο πράγμα που τους εμπόδισε και τους δύο να πέσουν. Αφού ξαναβρήκε την ισορροπία του, ο Νώε βοήθησε το παιδί να σηκωθεί και ρώτησε: «Είσαι καλά;»

«Κράτα τα χέρια σου μακριά μου, μπάγκερ».

«Χαλάρωσε, δεν θα σε βλάψω».

«Μείνε μόνος σου».

Οι μόνοι δύο που μπορούσαν να δουν στο σκοτεινό φως ήταν ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ. Καθώς ο νεαρός απομακρύνθηκε από τον Νώε, ο Μάρλεϊ μετακόμισε πίσω από τον αδελφό του. Στεκόμενος λίγα εκατοστά από την πλάτη του Νώε, ο Μάρλεϊ έσπρωξε το χέρι του στο κέντρο του στήθους του. Βρίσκεται μέσα στην αλυσίδα της καρδιάς που περιστρέφεται Fire Twirlers. Μετατόπισε όλες τις φλόγες εκτός από μία στον ώμο του και στη συνέχεια οδήγησε τον εναπομείναντο Twirler να αρχίσει να γυρίζει την αλυσίδα που τρυπούσε την καρδιά του. Με κάθε τρεμόπαιγμα από τη φλόγα, ο κυκλικός δακτύλιος από σίδηρο περιστρεφόταν όλο και πιο γρήγορα μέχρι που κινούνταν τόσο γρήγορα που φαινόταν να εξαφανίζεται. Στη συνέχεια, ο Μάρλεϊ δάγκωσε το άκρο του δείκτη του. Τοποθέτησε το εκτεθειμένο οστό του δακτύλου πάνω στο περιστρεφόμενο μέταλλο προκαλώντας σπινθήρες να πετάξουν από το στήθος του. Με την έξοδό του, τα τρεμόπαιγμα μπήκαν στον αδερφό του. Ο Νώε, χωρίς να καταλαβαίνει τη ζέστη, το ένιωσε παρ' όλα αυτά. Σιγά-σιγά ζεστάθηκε αρκετά ώστε να σταματήσει το ρίγος του. Ο Μάρλεϊ συνέχισε αυτή τη διαδικασία μέχρι να ανοίξει η πόρτα, οπότε και αντικατέστησε τα εναπομείναντα Fire Twirlers πίσω στην αλυσίδα της καρδιάς του.

Για λίγα δευτερόλεπτα η πλημμύρα φωτός έκανε τα μάτια του Νώε να κλείσουν. Ένας άντρας έδειξε τον Νώε και είπε: «Έλα μαζί». Κοιτώντας μέσα από τα στραβά μάτια, ο Νόα έκανε ό,τι του είπαν. Το κλειδί στο χέρι έσπρωξε τον Νόα κατά μήκος του στενού διαδρόμου μέσα από έναν λαβύρινθο από δεξιά και αριστερά μέχρι που μπήκαν σε ένα γραφείο όπου ένας άντρας καθόταν και διάβαζε σε ένα γραφείο. Ένα τζάκι άναψε την πρώτη αληθινή ζεστασιά που ένιωσε ο Νώε από τότε που έφυγε από το σπίτι.

Ο άντρας δεν σταμάτησε να διαβάζει μέχρι να ολοκληρώσει ολόκληρο το έγγραφο. Σηκώνοντας το κεφάλι του για να κοιτάξει το θέμα της ανάγνωσης, είπε: «Είσαι πολύ γενναίος ή ηλίθιος άνθρωπος. Ποιος νομίζεις ότι είσαι;»

«Θα έλεγα άτυχος...»

«Δεν σου ζήτησα να μιλήσεις!» ούρλιαξε ο άντρας. «Είσαι πάντα τόσο βαρετός;»

Ο Νώε σ.α.ιδ τίποτα, αντί να ρίξει τα μάτια του στα πόδια του χωρίς παπούτσια. Αφού περίμενε μερικά δευτερόλεπτα για μια απάντηση, ο άντρας συνέχισε: "Λοιπόν, πρέπει να είσαι ηλίθιος. Μιλάς όταν δεν σε ζητάνε και μένεις σιωπηλός όταν σε ρωτάνε. Τι θα κάνουμε λοιπόν με σένα;"

Και πάλι, ο Νώε παρέμεινε ήσυχος. «Λοιπόν...» Ο δικαστής κοίταξε κάτω την έκθεση και μετά συνέχισε, «Κύριε Μάρλεϊ, επιτρέψτε μου να σας πω πώς λειτουργούν τα πράγματα εδώ». Εξέτασε τον Νόα και μετά ρώτησε: «Περπατάς πάντα στους δρόμους χωρίς παπούτσια και παλτό;» Έκανε μια παύση για την απάντηση, μετά χτύπησε τη γροθιά του στο γραφείο και φώναξε: «Απάντησε μου, κύριε Μάρλεϊ!»

Έκπληκτος από την απαίτηση του δικαστή, ο Νόα απάντησε γρήγορα: «Τους έκλεψε ο άντρας στο κελί που περίμενε».

Ο δικαστής χαμογέλασε και μετά είπε: "Φαίνεται ότι σε κλέβουν πολλά. Γιατί νομίζεις ότι είναι;" Σταμάτησε για μια απάντηση, αλλά όταν δεν του προσφέρθηκε καμία, συνέχισε: "Μόλις μάθατε τον νόμο του Newgate. Προστάτευσε τον εαυτό σου αλλιώς θα χάσεις τα πάντα. Δεν θα σε χαϊδέψω ούτε από εμένα, ούτε από κανένα από τα κλειδιά στο χέρι. Υπάρχουν πολλοί νομοταγείς που δεν έχουν κρεβάτι, ζεστασιά, πολύ να φάνε ή ακόμα και καθαρό νερό για να πιουν. Γιατί λοιπόν να το έχεις;" Αυτή ήταν μια ερώτηση που ήξερε ότι δεν θα έπαιρνε απάντηση, ούτε ήθελε, γι' αυτό συνέχισε χωρίς να σταματήσει. "Το να είμαι δικαστής για το Λονδίνο είναι το επάγγελμά μου, όπως είναι το ίδιο και για τα κλειδιά στο χέρι. Δεν είμαστε εδώ για να κάνουμε καλό για σένα, ή ακόμα και για την κοινωνία. Είμαστε εδώ για να ζήσουμε. Ό,τι θα λάβεις θα μου κοστίσει προσωπικά χρήματα. Έτσι θα σου δώσουν μόνο τη λίβρα ψωμί και νερό που απαιτεί ο νόμος. Οτιδήποτε άλλο θα πρέπει να αγορασθεί, ή κάποιος από το εξωτερικό θα μείνει ευχαριστημένος. Ξεκαθαρίζω τον εαυτό μου;»

Ο Νόα κούνησε το κεφάλι του για να επιβεβαιώσει ότι ακούστηκαν τα λόγια.

"Είσαι ήσυχος. Αυτό μπορεί να είναι προς όφελός σου, αλλά αμφιβάλλω. Μου φαίνεσαι σαν νεκρός. Αν δεν αντικαταστήσεις τα ρούχα σου, στοιχηματίζω ότι θα πεθάνεις μέσα σε τρεις μέρες. Πάρε τον από εδώ." Ο δικαστής γέλασε καθώς απολάμβανε τη σκέψη ότι απλώς είχε εκφοβίσει έναν άλλο νεοφερμένο.

Αφού τον έσπρωξαν μέσα από έναν λαβύρινθο διαδρόμων, ο Νώε αναγκάστηκε να μπει σε ένα μεγάλο δωμάτιο που κρατούσε κυρίως άνδρες. Δύο γυναίκες και ένα νεαρό αγόρι στριμώχνονταν μαζί στη γωνία που ήταν πιο μακριά από το τζάκι. Μια μελαχρινή γυναίκα έτριβε το λαιμό του αγοριού ενώ η δεύτερη γυναίκα κρατούσε ένα φλιτζάνι ουίσκι από το οποίο βρέχονταν η μπατονέτα. Όλοι εκτός από τέσσερις άντρες κάθισαν γύρω από ένα μακρύ τραπέζι κοντά στη φλεγόμενη φωτιά. Έξι έπαιζαν χαρτιά, πέντε ήπιαν μπύρα και οι τρεις τελευταίοι μαζεύτηκαν και ψιθύριζαν μεταξύ τους. Από τους τέσσερις που δεν ήταν στο τραπέζι, οι τρεις έριχναν ζάρια και ο τελευταίος ούρησε σε ένα μεταλλικό δοχείο κοντά στις γυναίκες και τα αγόρια. Μόνο μερικοί άντρες που έπιναν μπύρα σήκωσαν το βλέμμα για να δουν τον νεοφερμένο να μπαίνει.

Ο Νόα γύρισε προς την πύλη καθώς ο φρουρός ασφάλιζε την είσοδο. Στεκόταν ψυχρός, μπερδεμένος και φυλακισμένος ανάμεσα σε αυτούς που ποτέ δεν θα είχε κοιτάξει δύο φορές στους δρόμους. Το κλείσιμο της πύλης άνοιξε μια πύλη συγκίνησης. Χωρίς προειδοποίηση, ένας εκρηκτικός θυμός τον κυρίευσε. Έτρεξε στην πόρτα σαν να ήταν ανοιχτή. Πετάχτηκε στο ξύλο με τέτοια δύναμη που ο ήχος ακούστηκε σε όλο το δωμάτιο και μετά κάθε πρόσωπο στράφηκε προς το μέρος του. Τα ζάρια έπεσαν στο τζάκι, οι κάρτες έπεσαν από τα χέρια, η μπύρα έπεσε στις τρίχες του προσώπου, οι γυναίκες πλησίασαν πιο κοντά στον Νώε καθώς το αγόρι απομακρύνθηκε, οι τρεις που είχαν βαθιά κουβέντα δίστασαν, μετά συνέχισαν και ο άντρας που ούρησε έχασε την κατσαρόλα.

Ζαλισμένος, ο Νόα γύρισε προς το τραπέζι. Μελετώντας κάθε άντρα, βρήκε γρήγορα αυτόν που προσπαθούσε να εντοπίσει. Την επόμενη στιγμή, άρχισε να τρέχει στον απατεώνα, φωνάζοντας, «Δώσε μου πίσω το παλτό μου!» Έπιασε το γιακά του άντρα που φορούσε το παλτό του και τον τράβηξε τόσο δυνατά που τον τράβηξε από τον πάγκο και βγήκε από το ρούχο. Οι δυο τους άρχισαν να τσακώνονται για αυτό. «Μου έκλεψες το παλτό».

«Το αγόρασα», είπε ο άντρας καθώς πάλευε να σηκωθεί.

Το καθένα ταίριαζε χτύπημα για χτύπημα με το άλλο. Η μάχη τελείωσε μόνο όταν ο άνδρας που είχε κλέψει το παλτό γύρισε τον Νόα και έπεσε μια γροθιά στο σαγόνι του. Για δεύτερη φορά μέσα σε τόσες ώρες, ο Νόα έπεσε αναίσθητος στο πάτωμα.

Καθώς επανήλθε στην επίγνωση, ο Νώε συνειδητοποίησε ότι και οι δύο γυναίκες και ένα νεαρό αγόρι στέκονταν από πάνω του. Ενώ ανακτούσε τις αισθήσεις της, η μαύρη γυναίκα είπε: «Ησυχία τώρα, γλυκιά μου. Δεν θα κουραστείς εδώ μέσα από τους εχθρούς».

Ο Νόα κοίταξε τη γυναίκα σαν να ήταν από άλλο πλανήτη. Στη συνέχεια, ένας νεαρός άνδρας μέσα στην ομάδα ένωσε τη σύγχυσή του και εξήγησε: "Είναι από την Αμερική. Δραπέτευσε από τη χώρα των ελεύθερων στην ελευθερία. Απλώς αφήστε την να σας φροντίσει. Είναι καλή, με βοήθησε με αυτά τα άσχημα τσιμπήματα ζώφιου."

"Γκουβνόρ, μείνε μακριά από αυτόν τον Τζέιμς Μάξι. Δηλητηρίασε τη γυναίκα και την κόρη του. Και θα δουλέψει και εναντίον σου", είπε η δεύτερη γυναίκα.

Καθισμένος, ο Νόα έτριψε το σαγόνι του και ρώτησε: «Ποιος είναι ο Τζέιμς Μάξι;» «Γιατί, είναι αυτός που φοράει το παλτό σου. Το αγόρασε από τον Νέιθαν Σάιμονς, αυτόν που σε έχασε τις αισθήσεις σου».

«Θα πάρω αυτό το ψωμί».

"Όχι, δεν είσαι. Σε φροντίζω τώρα. Κι εσύ μένεις μακριά από αυτόν." Η μαύρη γυναίκα σταμάτησε για να νιώσει το σαγόνι του Νόα και μετά συνέχισε: «Είμαι η Ντίνα Σμιθ. Δεν ξέρω σωστά το πραγματικό μου επίθετο. Έμεινε στην Αφρική. Μπορείτε απλώς να με αποκαλείτε Ντι. Ο καθένας είναι κοντός μαζί μου. Μη νομίζετε ότι χάλασε τίποτα».

«Γιατί είσαι εδώ;» ρώτησε το αγόρι.

«Μια παρεξήγηση», μουρμούρισε ο Νόα.

"Bloody, δεν ήξερα ότι αυτό ήταν αντίθετο με το νόμο. Μπορεί να μην βγω ποτέ, αν υπάρχει βαριά ποινή γι' αυτό. Αλλά επιτρέψτε μου να συστηθώ. Είμαι ο Joseph Freeman, μέλος της Swell Gang. Έχετε ακούσει για τη συμμορία;"

«Όχι, μην το πιστεύεις».

"Επίσης, είναι πιο εύκολο να περάσεις μέσα από ένα γεμάτο θέατρο, αν νομίζουν ότι είσαι ένας από αυτούς. Δεν απέκτησα ποτέ πλούτη, αλλά είναι πλούσιοι μάγκες, είναι πλούσιοι." Ο Τζόζεφ σταμάτησε για να κοιτάξει το χτύπημα στο πρόσωπο του Νώε

προτού προσθέσει: "Είμαι ο καλύτερος λάτρης της συμμορίας. Τουλάχιστον ήμουν μέχρι που με συνέλαβαν. Πιθανότατα θα με απαγχονίσουν τώρα. Η καλύτερή μου σύντροφος συνάντησε το σκοινί πριν από λίγο καιρό. Δεν μπορώ να περιμένω κάτι διαφορετικό για μένα." Ο καλοντυμένος νεαρός έσφιξε το χέρι του Νόα και μετά πρόσθεσε: «Αυτή η υπέροχη πασχαλίτσα είναι η Μάρθα Χαρτ και θα της έδινά την καρδιά μου οποιαδήποτε μέρα».

«Παρακαλώ να σας γνωρίσουμε, κύριε...» έκανε μια παύση, περιμένοντας μια απάντηση από τον Νόα.

«Μάρλεϋ. Πες με Νόα».

"Κύριε Μάρλεϋ, είστε ένας ευχάριστος τύπος και έχω ευχάριστες εμπειρίες να πουλήσω. Είναι κάπως δύσκολο να το κάνετε εδώ μέσα, αλλά όχι αδύνατο." Εκείνη έκλεισε το μάτι και μετά πρόσθεσε: «Πιστεύω ότι τα παπούτσια σου κυκλοφορούν με τον Λεβί εκεί». Η Μάρθα έδειξε έναν άντρα που στεκόταν δίπλα στο τζάκι και μετά πρόσθεσε: «Μπορούμε να σου τα πάρουμε πίσω. Είναι Εβραίος και κανείς δεν θα τον βοηθήσει. Το παλτό, έχει φύγει. Καλύτερα να μείνεις κοντά στη φλόγα κατά τη διάρκεια της ημέρας».

Ο Νόα κοίταξε τον Λέβι και μετά επιβεβαίωσε ότι τα παπούτσια ήταν δικά του. Οι τέσσερις μαζεύτηκαν μαζί σχεδιάζοντας τη στρατηγική τους για την ανάκτηση των κλεμμένων υποδημάτων.

Περπατώντας προς τον Μάξι, ο Μάρλεϊ είπε: «Ίσως δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για αυτόν τον δειλό δολοφόνο, αλλά εγώ μπορώ».

Ο Σκρουτζ φώναξε μετά από τον φίλο του. «Ιάκωβ, Τζέικομπ, τι κάνεις;»

«Κάνοντας τη ζωή του άβολη».

Ο Μάρλεϊ στάθηκε μπροστά στον Μάξι και με τα νύχια του άρχισε να ξεφλουδίζει το δέρμα του αντιβραχίου του σε σκόνη. Αφού είχε θρυμματίσει το δέρμα, ο Μάρλεϋ συνέχισε ξύνοντας τους φανταστικούς ιστούς κάτω από την επιδερμίδα. Μέσα σε λίγα λεπτά ολόκληρος ο πήχης του, μέχρι το κόκαλο, ήταν ένας σωρός σκόνης. Εισέπνευσε

έως ότου το στήθος του μεγάλωσε στο διπλάσιο του κανονικού του μεγέθους, μετά, ενώ διατηρούσε τον απόκοσμο αέρα, κράτησε το κουρελιασμένο χέρι μπροστά στον Μάξι. Με μια γρήγορη απελευθέρωση, φύσηξε το ανάχωμα της αιθέριας σάρκας στο πρόσωπό του. Αμέσως ο Μάξι άρχισε να φτερνίζεται διαδοχικά και μετά άρχισε να τρίβει μανιωδώς το δέρμα του.

«Θα το ξανακάνω, ή κάτι χειρότερο αν χρειαστεί», είπε ο Μάρλεϊ καθώς εμφανίστηκε ξανά η ολότητα του χεριού του. Ενώ επανήλθε στον Σκρουτζ, είπε, «Δεν θα το ξεπεράσει σύντομα».

«Μπορώ να κάνω τέτοια πράγματα;»

"Όχι, Ebenezer, αν σκίσεις το χέρι σου, θα κρατούσες μέρος του τραυματισμού πίσω στη σάρκα. Με την τύχη ενός αγγέλου δεν θα χρειαστεί ποτέ να κάνεις κάτι τέτοιο στον θάνατο."

«Με την τύχη ενός αγγέλου», αντήχησε ο Σκρουτζ.

Ο Μάξι συνέχισε να φτερνίζεται και να βήχει σε τέτοιο βαθμό που όλοι κοντά του έκαναν πίσω.

Η πόρτα του κελιού άνοιξε. Καταλαμβάνοντας σχεδόν ολόκληρο τον χώρο της εισόδου βρισκόταν ένα τεράστιο κλειδί στο χέρι. Με μια βαθιά φωνασκία φώναξε: «Εντάξει, σκύλες και κατάρες, ήρθε η ώρα για την αυλή. Μερικά από εσάς σκυλιά έχετε κόσμο να περιμένει. Βιαστείτε, δεν έχω χρόνο για χάσιμο».

Όλοι, εκτός από τον Νώε, έτρεξαν προς την πόρτα. Όντας ο τελευταίος στην ουρά, ο θυρωρός σταμάτησε τον Νόα και είπε: «Τελευταία θα πληρώσει τα διόδια, αυτό θα είναι μια δεκάρα».

Εξοργισμένος, ο Νόα ρώτησε: «Και τι γίνεται αν αποφασίσω να μην πληρώσω;»

«Τότε δεν μπορείς να μιλήσεις σε έναν νεαρό άνδρα που μοιάζει ακριβώς με εσένα στο κλουβί. Η ομοιότητα της οικογένειας είναι δίδυμη. Δεν θα συμφωνούσες;»

Ο Νόα πήρε ένα νόμισμα από τη μύτη της κάλτσας του και το πέταξε στον εκβιαστή. «Εδώ είναι η ματωμένη δεκάρα σου». Χωρίς βιασύνη, παρέσυρε το γεροδεμένο κλειδί στο χέρι και ακολούθησε τον Τζόζεφ, που τον περίμενε. Μαζί πήραν το δρόμο για τη στενή αυλή. Η υπερβολική ψύχρα του χειμώνα διαπέρασε το δέρμα του σαν κυνόδοντες λυσσασμένου σκύλου, χωρίς κακία, προκαλώντας ωστόσο μεγάλο κακό. Ο Νόα έσπευσε στο σιδερένιο περίβλημα που έβλεπε στο δρόμο. Στην άκρη του δρόμου περίμενε ο Τζέικομπ. Πριν καν αγγίξει ο Νώε τις ράβδους που οδηγούσαν στην ελεύθερη πλευρά, διέταξε τον αδελφό του να του δώσει το παλτό και τα παπούτσια του.

«Πού είναι τα δικά σου;»

"Δεν πειράζει αυτό. Απλώς δώσε μου το δικό σου τώρα!" Ο Ιάκωβος έκανε όπως του είχε δώσει οδηγίες. Καθώς έδινε το παλτό μέσα από τις ράβδους, ένα μεταλλικό σπιρούνι άρπαξε το χέρι του δημιουργώντας ένα κόψιμο πάνω από δύο ίντσες σε μήκος. Ο Τζέικομπ πήδηξε πίσω ενώ φώναζε: "Αιματηρό! Τι ήταν αυτό;"

Οι δύο μαζί επιθεώρησαν τη σιδερένια ράβδο και είδαν ότι κάποιος είχε πάρει ένα μαχαίρι και είχε κόψει το μέταλλο, με αποτέλεσμα ένα μέρος του σιδήρου να κουλουριαστεί μακριά από τον οικοδεσπότη του. Η ράβδος δημιουργούσε μια αιχμηρή αιχμή, η οποία θα έβγαζε ό,τι περνούσε κοντά της. Μετά από προσεκτικότερη επιθεώρηση συνειδητοποίησαν ότι κάποιος είχε κάνει ένα σπορ κόβοντας τις ράβδους. Αρκετά είχαν διάφορα μήκη και πάχη μεταλλικών προεξοχών που προεξείχαν από αυτά. Προσεκτικά ο Τζέικομπ έδωσε στον Νόα τα παπούτσια του. Φορώντας τα ρούχα του Τζέικομπ, η ζεστασιά που περίσσεψε έκανε τα δάχτυλα των ποδιών του Νώε να μυρμηγκιάσουν. Καθώς τα πόδια του άρχισαν να ανακτούν την αίσθηση, η σκέψη να πάρει ξανά τα παπούτσια του από τον Leví τον εγκατέλειψε. Ο Νόα βόγκηξε περισσότερο από την ευχαρίστηση της ζέστης παρά από τον πόνο του μουδιάσματος. Αμέσως, ο Τζέικομπ άρχισε να χοροπηδά από πόδι σε πόδι σε μια προσπάθεια να αποκρούσει το ρίγος.

«Ο κύριος Πρέσι με απέλυσε», είπε ο Τζέικομπ.

"Εσύ τα παρατούσες πάντως. Χρειάζομαι να με βοηθήσεις."

«Ήρθα μόλις το άκουσα».

"Ευχαριστώ που ήρθες. Θέλω να μου φέρεις τα πιο ζεστά ρούχα που έχω. Φέρε τα πάντα, από εσώρουχα, μπότες και καπέλο."

«Θα τα φέρω αύριο».

"Φέρε χρήματα, τουλάχιστον μερικές δεκάρες κάθε μέρα. Και φαγητό, συν νερό. Βασίζομαι σε σένα, Τζέικομπ. Νομίζεις ότι μπορείς να το κάνεις αυτό για μένα;"

«Ναι, φυσικά, Νόα».

«Είσαι καλός αδερφός. Το ξέρει η Φλώρα;»

«Δεν νομίζω, αλλά τότε ξέρετε πώς ταξιδεύουν οι ειδήσεις».

«Πήγαινε κοντά της μόλις με αφήσεις. Πες της, αλλά μην την αφήσεις να έρθει εδώ».

«Πώς μπορώ να τη σταματήσω;»

"Δεν ξέρω. Απλώς δεν μπορώ να με δει έτσι. Βασίζομαι σε σένα, Τζέικομπ, να την κρατήσεις μακριά από αυτό το άθλιο μέρος."

«Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ».

«Ο κύριος Πρέσου σας είπε τι συνέβη;»

«Ναι, έπρεπε όταν με απέλυσε».

"Δεν έκλεψα αυτά τα χρήματα. Με πιστεύεις, έτσι δεν είναι;"

«Ναι, φυσικά και το κάνω».

«Ω, ευχαριστώ, αδερφέ. Δεν ξέρεις πόσο σημαντικό είναι για μένα να με εμπιστεύεσαι».

«Ξέρω ότι δεν θα έκλεβες χρήματα, ακόμα κι αν δεν είχες».

«Λοιπόν, δεν ξέρω αν θα πήγαινα τόσο μακριά».

Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο, αλλά η κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή για να γελάσουν.

«Θέλω να προσπαθήσεις να καταλάβεις τι απέγιναν τα χρήματα».

«Πώς να το κάνω αυτό;»

"Προσπαθήστε να βρείτε το σημείωμα με το οποίο πλήρωσε η κυρία Σουίνμπερν. Πριν μου το δώσει, το σημάδεψε με ένα φιλί. Ψάξε για το αποτύπωμα των χειλιών της."

"Μάλλον το κάνει αυτό στις περισσότερες νότες της. Φλερτάρει με όλα τα παντελόνια, ακόμη και με μερικές από τις φούστες."

«Ναι, ναι, αλλά αυτό ήταν διαφορετικό».

«Με ποιον τρόπο;»

«Καθώς μου έδινε τον λογαριασμό, το χέρι της μουτζούρεψε το ρουζ που άφησε ένα δακτυλικό αποτύπωμα στο πάνω μέρος της εικόνας των χειλιών». Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ καθώς ο Νόα συνέχιζε: «Στο τέλος, το αποτύπωμα των χειλιών της δημιούργησε ένα μοτίβο που έμοιαζε περισσότερο με μια μητέρα που σωπαίνει το παιδί της, παρά με μια σαγηνεύτρια που αναζητούσε σύντροφο».

Τα μάτια του νεαρού Τζέικομπ άνοιξαν διάπλατα καθώς ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ. «Το ξέρω αυτό το λογαριασμό, Τζέικομπ», είπε ο Σκρουτζ.

«Δεν με εκπλήσσει που θυμάσαι».

«Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό στον αδερφό σου;»

"Πώς θα μπορούσα να το κάνω σε κανέναν, Ebenezer; Γιατί να το κάνω σε κανέναν;" Έκανε μια παύση και μετά απάντησε στη δική του ερώτηση. "Η ευκαιρία μόλις παρουσιάστηκε-και την άδραξα."

«Ναι, αλλά κλέβουμε τα χρήματα με τα οποία γίναμε συνεργάτες;»

"Το πνεύμα μου έχει ζήσει με το βάρος της κλοπής αυτών των χρημάτων για σχεδόν μισό αιώνα. Και τώρα, η καρδιά μου έχει ένα δεσμό που ο χρόνος μόνος δεν θα διαλύσει ποτέ."

«Τα βάσανά σου δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με αυτά του Νώε».

«Αλήθεια, όμως, δηλαδή, όλοι υποφέρουν πόνους». Ο Μάρλεϊ ουρλιάζει με αγωνία καθώς σκίζει την αλυσίδα από την καρδιά του. Ένα απόκοσμο σπρέι αίματος και σκόνης αναβλύζει από την πληγή. Μέσα σε μια στιγμή, η καρδιά αυτοεπισκευάζεται και η αλυσίδα, μεγαλύτερη από πριν, την πιάνει με ένα έντονο μαρτύριο.

«Δεν ξέρω αν μπορώ να συνεχίσω να σε βοηθάω».

«Τότε πρέπει να σε πάω σπίτι».

**** Πεντάγραμμα τρία ****

Πιάστηκε και στη συνέχεια ελέγχεται

ΠΡΙΝ Ο Σκρουτζ προλάβει να πει μια λέξη, ο Μάρλεϊ τον άρπαξε από το 1813. Ο Σκρουτζ αναστέναξε μια αμυδρή διαμαρτυρία, αλλά επέτρεψε στον στενοχωρημένο φίλο του να τον τραβήξει από τη φυλακή. Η άγρια ταχύτητα της αναχώρησης του Μάρλεϊ έκανε τον Σκρουτζ να αντισταθεί στην ώθηση του φίλου του. Καθώς ο Μάρλεϊ έσπευσε προς το μέλλον, ένα ξέσπασμα δραστηριότητας επιτάχυνε την αλλαγή του Λονδίνου. Το Burlington Arcade επανεμφανίστηκε ανάμεσα στα μάτια. Η γρήγορη αλλαγή των κτιρίων που ανέβαιναν ενώ άλλα έπεφταν έδωσε στο Λονδίνο την ψευδαίσθηση της αναπνοής.

Ο Μάρλεϊ επιβράδυνε μόνο όταν ο καπνός πλημμύρισε τον ουρανό. Έμεινε ανεπηρέαστος από τις στάχτες που φουντώνουν, ωστόσο ο Σκρουτζ, ενώ έσκιζε από τον καπνό, κόντευε να πνιγεί από τη στάχτη. Χακάροντας κάθε συλλαβή, ρώτησε, "Ιακώβ, τι συμβαίνει;"

"To Covent Garden Theatre καίγεται!"

"Κάψιμο; Αυτό συνέβη πριν από 50 χρόνια."

Ξαφνικά ο Μάρλεϊ σταμάτησε. Κρεμασμένοι πάνω από το Λονδίνο, κοίταξαν ο καθένας τον άλλο. Ο Σκρουτζ συνέχισε βήχα και μετά χωρίς προειδοποίηση ο Τζέικομπ άρπαξε το μπράτσο του Εμπενίξερ και τους πυροβόλησε κατευθείαν από το τοξικό σύννεφο.

Ο Σκρουτζ καθάρισε το λαιμό του και μετά ρώτησε: «Μας έχεις πάει πιο μακριά στο παρελθόν;»

Ο Μάρλεϊ έψαξε κάθε κατεύθυνση με την ελπίδα να ανακαλύψει ένα ορόσημο που θα προσδιόριζε τη χρονική περίοδο, ενώ ο Σκρουτζ παρακολουθούσε σιωπηλά. Τότε,

χωρίς προειδοποίηση, ο Μάρλεϊ φώναξε: «Εκεί». Έδειξε πέρα από τον Τάμεση. «Το Crystal Palace έχει ήδη μεταφερθεί στο Sydenham Hill».

«Έτσι πρέπει να είμαστε στο παρόν», είπε ο Σκρουτζ. «Το Παλάτι — γιατί μεταφέρθηκε μόλις πριν από μερικά χρόνια».

«Φαίνεται ότι το κτίριο είναι εκεί πολλά χρόνια».

«Όχι, πώς γίνεται αυτό;»

"Κοίτα γύρω από το κτίριο, Ebenezer. Τα δέντρα έχουν ψηλώσει αρκετά. Αυτό δεν συμβαίνει σε μερικά χρόνια."

Ο Σκρουτζ μελέτησε τους χώρους του κτιρίου και μετά είπε: «Νομίζω ότι μπορεί να έχεις δίκιο».

«Πέρασα τη χρονική περίοδο», είπε ο Μάρλεϊ, περισσότερο στον εαυτό του παρά στον Σκρουτζ.

«Μπορούμε να επιστρέψουμε, σωστά;»

«Αυτό δεν πρέπει να συμβεί».

«Αλλά μπορούμε να επιστρέψουμε — σωστά;»

Ο Μάρλεϊ δεν απάντησε. Αντίθετα, οι σκέψεις του επικεντρώθηκαν στην προσπάθεια να κατανοήσει τη δύσκολη θέση τους. Θα μπορούσε πράγματι να τους είχε προωθήσει πέρα από το 1854;

«Μπορούμε να βρούμε την ημερομηνία σε μια εφημερίδα», πρότεινε ο Σκρουτζ.

Και πάλι ο Μάρλεϊ δεν απάντησε. Έμεινε ένα τέταρτο μίλι πάνω από την πόλη, έκλεισε τα μάτια του και μετά καρφώθηκε στον εσωτερικό του τόπο περισυλλογής. Σαν να άνοιξε μια καταπακτή, ο Σκρουτζ βυθίστηκε προς την έλξη της βαρύτητας. "Μα-α-αρ-λεϋ-υ-υ!"

Ο Μάρλεϊ σκληρύνθηκε, με αποτέλεσμα ο Σκρουτζ να πέσει κατακόρυφα. Αν και συνέχιζε να ουρλιάζει, ο Σκρουτζ ήξερε ότι ο Μάρλεϊ είχε πιαστεί στον δικό του σιωπηλό κόσμο. Η κούρσα του προς τα κάτω συγκέντρωσε ταχύτητα, μέχρι που άκουσε τη φωνή της μητέρας του να λέει: «Επιτέλους, θα μπορέσω να κρατήσω το αγοράκι μου». Οι λέξεις εξάντλησαν τον φόβο του. Καθώς έπεφτε οι ήχοι της πόλης έγιναν αντιληπτοί. Αν και δεν κοίταζε κάτω, ένιωσε τα παγωμένα δάχτυλα της γης να φτάνουν ψηλά. Παραδόξως, ήταν έτοιμος να τον χαϊδέψει επιτέλους ο γονιός που ήξερε ότι τον αγαπούσε. Αυτή που έδωσε τη ζωή της γι' αυτόν, αλλά παρέμεινε αφοσιωμένη στο πνεύμα. Έτσι ο Ebenezer έκλεισε τα μάτια του για το αναπόφευκτο.

Περιμένοντας ότι η σάρκα του-όχι, η πραγματική του ζωή-θα έπεφτε σύντομα κονιοποιημένη στα λιθόστρωτα του Λονδίνου, ο Σκρουτζ ηρέμησε όλους τους μυς του. Καθώς το πνεύμα του υπέκυψε στη χαλάρωση, μια δύναμη πέρα από αυτόν άρπαξε το χέρι του. Ξαφνιασμένος, κοίταξε προς τον ουρανό για αναγνώριση. Κουνούσε στο αεράκι μια μαύρη κάπα. Καθώς το ύφασμα συνέχιζε να χτυπάει, ο Ebenezer αναγνώρισε τα οστά ενός σκελετού κάτω από τον μανδύα. Και ούρλιαξε.

Κρεμασμένος στο έλεος του Φαντάσματος των Χριστουγέννων, ο Σκρουτζ ρώτησε: «Είμαι νεκρός;» Το φάντασμα άρχισε να κινείται μόνο προς τα πάνω. Τρομοκρατημένος ο Σκρουτζ άρχισε να στρίβει. Αν και ήλπιζε στην ελευθερία από την οπτασία, το φάντασμα έπιασε το παλτό του πιο σφιχτά.

Μια φορά ακόμη και με τον Μάρλεϊ, το φάντασμα των Χριστουγέννων ακόμα να έρθει έριξε τον Σκρουτζ στο άκαμπτο πνεύμα του φίλου του. Ο Μάρλεϊ μετά βίας πτοήθηκε. Καθώς ο Σκρουτζ τράβηξε την επόμενη ανάσα του, το φάντασμα τον έσπρωξε ξανά στον Μάρλεϊ. Επανειλημμένα το φάντασμα με το μαύρο μανδύα ανάγκασε τους ζωντανούς να πεθάνουν. Ο Σκρουτζ διαμαρτυρήθηκε, αλλά δεν έκανε καλό. Το φάντασμα τους έσπρωχνε τόσο συχνά, και τόσο δυνατά, που ο Μάρλεϊ έγινε τελικά σε εγρήγορση.

Η ομίχλη μέσα στον Μάρλεϊ γρήγορα μετακινήθηκε από τη σύγχυση στον πανικό. «Αυτό το φάντασμα θα σε καταστρέψει», προειδοποίησε ο Ebenezer. «Μην αφήσεις τα

κόκκαλά του να αγγίζουν το δέρμα σου». Το φάντασμα συνέχιζε να ωθεί τους δύο μαζί. Η κακοποίηση ήταν συνεχής, ωστόσο κανένας από τους δύο άνδρες δεν κατάλαβε το κίνητρο του τρόμου. Τελικά ο Σκρουτζ έπιασε το μανίκι του Μάρλεϊ και φώναξε: «Σταμάτα τον Τζέικομπ!» Αμέσως το φάντασμα μετέφερε το ζευγάρι πίσω στο 1854.

Τότε — ο Σκρουτζ παραδόθηκε και πάλι στη βαρύτητα, πέφτοντας αρκετά πόδια. Μετά την πρόσκρουση, τα γόνατά του λύγισαν στο έδαφος. Ο Μάρλεϊ έβαλε τα χέρια του κάτω από τους ώμους του Σκρουτζ και τον σήκωσε όρθια. «Υπάρχει κάποιος τραυματισμός;» ρώτησε.

«Νομίζω ότι ήμουν προορισμένος να ξαπλώσω στα λιθόστρωτα σήμερα».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε τον φίλο του με ένα ερωτηματικό μάτι, αλλά είπε μόνο: «Το φάντασμα των Χριστουγέννων που θα έρθουν μας γλίτωσε».

«Και πάλι», απάντησε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ δεν είχε ιδέα τι εννοούσε ο φίλος του, αλλά υπέθεσε ότι δεν ήταν σημαντικό, έτσι συνέχισε το έργο του να πάρει τον Εμπενίζερ στο σπίτι του.

Καθώς πλησίαζαν στην πόρτα του Σκρουτζ, το στήθος του Μάρλεϊ άρχισε να λάμπει πορτοκαλί, να ζεσταίνεται και να ανεβαίνει προς τα έξω. Κάτω από το ιριδίζον δέρμα του φαντάσματος, ο Σκρουτζ είδε την μονή αλυσίδα του φίλου του να πάλλεται με κάθε άντληση της καρδιάς του. Κάθε χτύπημα από τον νεκρό μυ έφερνε μια ώθηση λιωμένου μετάλλου στην επιφάνεια της αλυσίδας. «Κάβομαι!» ούρλιαξε ο Μάρλεϊ. «Καίγομαι!» Καθώς ο ατμός έβγαινε από το μέτωπό του, νέοι δεσμοί άρχισαν να σχηματίζονται γύρω από την αλυσίδα της καρδιάς.

Μαζί παρακολούθησαν τον δεύτερο και τον τρίτο σύνδεσμο να προσκολλώνται στο μεταλλικό δαχτυλίδι, αλλά μόλις ο τέταρτος σύνδεσμος τρύπησε το δέρμα του Μάρλεϊ, ο Σκρουτζ φώναξε: "Τζέικομπ, πρέπει να επιστρέψουμε. Εσύ... είσαι υπό επίθεση!"

"Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος!"

«Η γενναιότητα μας θα είναι ισχυρή», επέμεινε ο Εμπενέζερ. «Πρέπει — γιατί φοβάμαι για σας...» Καθώς η φωνή του έφευγε, εστίασε έπεισε στο πρόσωπο του Μάρλεϊ. Η αγωνία των νέων αλυσίδων έκανε τον Μάρλεϊ να ανατριχιάσει καθώς συμφώνησε. Σιγά σιγά άρχισαν να πηγαίνουν στο παρελθόν.

Το 1844 πέρασε, μετά το 1834, και όταν το 1829 μετακόμισε στο 28, η νεότερη από τις αλυσίδες του Marley εξαφανίστηκε. Μόλις εγκαταστάθηκαν το 1813, η τρίτη αλυσίδα εξαφανίστηκε. Καθώς πλησίαζαν στη φυλακή, μόνο δύο κρίκοι παρέμειναν κολλημένοι στην καρδιά του Μάρλεϊ. Αν και δημιούργησαν μια πρόσθετη έλξη, ο Marley προσαρμόστηκε γρήγορα στο βάρος.

Η μέρα, η 28η Δεκεμβρίου, είχε την πιο πυκνή ομίχλη στη θολή ιστορία του Λονδίνου. Η φυλακή του Νιούγκεϊτ ήταν σχεδόν κρυμμένη από ένα αφράτο μείγμα ομίχλης και εξάτμισης τζακιού. Καθώς οι δυο τους πλησίαζαν το κελί του Νώε, παρακολούθησαν ένα βαγονάκι να χτυπά ένα βαγόνι γεμάτο καυσόξυλα. Σε όλη την πόλη ο ήχος από συντριβές, τσουλήθρες και απότομες στάσεις γέμισαν τον αέρα ενώ συχνά τα οπτικά στοιχεία δεν ήταν διαθέσιμα στους ταξιδιώτες.

Καθώς έμπαιναν στο δωμάτιο των κρατουμένων, μια θολούρα έμεινε στον αέρα. Ακόμη και με την ομίχλη ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ μπορούσαν να δουν το πρόβλημα να κατακλύζει το δωμάτιο και ο Νόα βρισκόταν στη μέση του. Οι περισσότεροι από τους κρατούμενους παρακολουθούσαν από τις άκρες, όπως και το κλειδί στο χέρι, ενώ ο Σάιμονς χειριζόταν ένα νεαρό αγόρι που δεν ήταν ακόμη δώδεκα ετών.

«Μου το χρωστάς αυτό», είπε ο Σάιμονς καθώς άρπαξε το καπέλο από το κεφάλι του αγοριού.

"Είναι δικό μου!" φώναξε ο Χένρι. Έβαλε πολύ αγώνα, αλλά δεν ταίριαζε με τον κακοποιό. Αυτό μέχρι που ο Νόα ήρθε να βοηθήσει το αγόρι.

«Αυτό το αγόρι είναι ιδιοκτησία μου», είπε ο Νόα.

«Δεν μπορείς να κατέχεις ένα άτομο».

«Κι όμως το κάνω», επέμεινε ο Νόα. «Τώρα απελευθερώστε την περιουσία μου!» Ο Χένρι κοίταξε τον Νόα και άνοιξε το στόμα του να μιλήσει, αλλά ο Νόα τον ησύχασε με ένα άγριο βλέμμα.

«Σίγουρα, θα τον ελευθερώσω, αλλά το καπέλο είναι δικό μου».

«Όχι, δεν είναι», είπε η Ντι, η μελαχρινή γυναίκα, καθώς μάζευε τον κλέφτη με ένα κομμάτι καυσόξυλο.

Στα πόδια της βρισκόταν το άχρηστο, κρύο. Ο Χένρι σήκωσε το καπέλο του και υποκλίθηκε τόσο στον Νόα όσο και στον Ντι. "Ευχαριστώ, γυνκο. Σας χρωστάω και στους δύο."

Ομόφωνα και οι δύο ενήλικες καλωσόρισαν το αγόρι, «Μείνε μαζί μας μέχρι να σε διεκδικήσουν οι γονείς σου».

«Τότε θα είμαι μαζί σου για πάντα», σχολίασε ο Χένρι.

Ο Νόα κοίταξε το ορφανό και ρώτησε: «Πιστεύεις ότι το για πάντα είναι αρκετό;»

Οι τρεις τους χαμογέλασαν και μετά απομακρύνθηκαν από το αναίσθητο σώμα του Σάιμονς. Ενώ ο εγκληματίας βρισκόταν αβοήθητος, άλλοι λεηλάτησαν τα υπάρχοντά του. Όταν ο Σάιμονς ανέκτησε τις αισθήσεις του, μετά βίας του είχαν μείνει τα εσώρουχα. Αυτός εισέβαλε με αγανάκτηση. Ορκίζόμενος εκδίκηση, κινήθηκε προς τη φωτιά της ανοιχτής φωτιάς και έμεινε εκεί.

Στην απέναντι πλευρά του δωματίου, ο Νόα μαζεύτηκε με τον Ντι, τον Χένρι και δύο άλλους φίλους, τη Μάρθα και τον Τζόζεφ. "Γιατί είσαι εδώ;" ρώτησε ο Νόα τον Χένρι.

«Ο Τζόζεφ ξέρει», είπε, κοιτάζοντας το αγόρι που υψώνεται από πάνω του.

«Είναι ο μαθητευόμενος μου», είπε ο Τζόζεφ.

«Φαίνεται ότι έχει χάσει μερικά από τα μαθήματά σου». Ο Νόα χαμογέλασε με τον σαρκασμό του, αλλά τότε συνειδητοποίησε ότι η φυλακή είχε ήδη αλλάξει νοοτροπία, γιατί ποτέ δεν θα είχε κάνει ένα τόσο απατηλό σχόλιο για την εγκληματικότητα μόλις δύο μέρες νωρίτερα.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε χωρίς επεισόδια. Καθώς ο ύπνος δεν είναι ποτέ εύκολα διαθέσιμος στη φυλακή, εκείνο το βράδυ ο Νώε εξέπληξε ακόμη και τον εαυτό του, όταν απελευθέρωσε τον φόβο του να δεχθεί επίθεση από τους δολοφόνους κοντά του και έπεσε σε μια αναπauτική που είχε καθυστερήσει πολύ.

ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ της αυγής, η μέρα ως συνήθως έφερε τους άντρες από το μπουντρούμι του ύπνου στο δωμάτιο της ημέρας. Η μόνη διαφορά ήταν η έλλειψη γυναικών. Ο Νόα σκέφτηκε ότι απλώς άργησαν, αλλά δεν έφτασαν ποτέ εκείνη την ημέρα. Όταν ρωτήθηκε, το κλειδί στο χέρι είπε απλώς: «Δεν είναι δική σου δουλειά». Χωρίς αυτούς, το δωμάτιο έριξε μια επιθετική θλίψη στη διάρκεια της ημέρας. Μικροκαυγάδες ξεπήδησαν καθ' όλη τη διάρκεια του κύκλου των ωρών. Ο Νόα κράτησε τα αγόρια και τον εαυτό του έξω από τη μάχη.

Οι μόνοι άλλοι άντρες που έμειναν ήσυχοι εκείνη την ημέρα ήταν οι τρεις που είχαν μαζευτεί μαζί από την άφιξη του Νώε. Η αυτοεπιβαλλόμενη απομόνωσή τους φαινόταν φυσιολογική. Κανείς δεν είχε ποτέ περιεργαστεί γι' αυτούς, έτσι για άλλη μια φορά προσκολλήθηκαν σιωπηλά στον δικό τους απόμακρο κόσμο.

Εκείνη την Τετάρτη, ο Νώε δεν περίμενε επισκέπτες. Είχε σχεδόν αποφασίσει να εγκαταλείψει το ταξίδι στην αυλή γυμναστικής όπου η οικογένεια και οι φίλοι είχαν τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν με κρατούμενους. Ωστόσο, η επιθυμία να καθαρίσει τη θλίψη της σύλληψής του έστειλε τον Νόα στον παγωμένο αέρα της ημέρας. Ήλπιζε ότι το τραγανό αεράκι θα του ανέβαζε τη διάθεση, αλλά δεν είχε ιδέα πόσο βαθιά θα υλοποιούνταν η επιθυμία του.

Ο κρύος αέρας επιτέθηκε στο πρόσωπό του. Το σοκ της δύναμης του ανέμου έφερε δάκρυα στις άκρες των ματιών του. Καθώς αναγκαζόταν να αντιμετωπίσει τον καιρό, οι

σκέψεις του στράφηκαν στην ανάλυση των γεγονότων του θανάτου του. Ωστόσο, ο Νώε δεν θα κατέληγε ποτέ στο σωστό συμπέρασμα. Το μυαλό του δεν ήταν ικανό να φανταστεί ότι ο Τζέικομπ προκάλεσε την τραγωδία του. Θα χρειαζόταν η κατάρρευση του χαρακτήρα του Νώε για να προσεγγίσει ακόμη και την αλήθεια. Παρόλα αυτά, καθώς έκανε κύκλους στην αυλή, η ένταση του άρχισε να εκτονώνεται. Τουλάχιστον μέχρι να έρθει ο επισκέπτης του.

Καθώς ο Νώε γύριζε τον κύκλο που περπατούσαν οι τρόφιμοι για άσκηση, ο βηματισμός του σταμάτησε όταν ανακάλυψε τη Φλώρα να στέκεται στο κλουβί του επισκέπτη. Στάθηκε εκεί, σιωπηλή και τον παρακολουθούσε. Εσωτερικά ο Νόα θύμωσε ότι η Φλώρα είχε πάει ενάντια στις επιθυμίες του. Μιξωτερικά ενθουσιάστηκε με τη θέα της.

"Γιατί είσαι εδώ;" απαίτησε.

«Επειδή είσαι ο άντρας μου».

«Δεν πρέπει να υποφέρετε αυτό το θέμα».

"Κι όμως το κάνω. Πρόθυμα." Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Σας φέρνω νέα».

"Συχαρίκια;"

"Όχι, μόνο νέα. Η δίκη σας έχει προγραμματιστεί για δύο εβδομάδες από σήμερα."

«Ο Τζέικομπ έχει βρει δικηγόρο για μένα;»

"Όλοι αυτοί θέλουν μια μεγάλη κατάθεση. Είμαι αποφασισμένος να βρω τα κεφάλαια".

Ο Νόα την κοίταξε με τρυφερότητα. Ήταν εκείνη τη στιγμή που ο Νώε συνειδητοποίησε ότι η εκπροσώπηση στη δίκη του πιθανότατα δεν θα ήταν διαθέσιμη, έτσι έφερε στο προσκήνιο το αγαπημένο του θέμα-τη γυναίκα του.

«Μακάρι να μην είχες έρθει». Κοιτάζοντας αλλού, πρόσθεσε: «Δεν ήθελα να με δεις έτσι».

«Δεν μπορείς να με προστατέψεις από αυτό».

«Αν και θα ήθελα να μπορούσα», μурμουρίσε μέσα του και μετά μίλησε στη Φλώρα.
«Το χαμόγελό σου με ανεβάζει».

«Μου λείπεις να ξεκινάς την πρωινή φωτιά, ενώ εγώ ξαπλώνω τοστάκι κάτω από τα σκεπάσματα», πείραξε.

«Και μου λείπει να μπορώ να γλιστρήσω ανάμεσα σε αυτά τα ίδια σεντόνια, αφού τα έχεις ζεστάνει πριν κοιμηθείς».

Αν και το όριο των ράβδων διέκοψε την πλήρη αγκαλιά τους, το καθένα έφτασε μέχρι το χέρι του άλλου. Πλεκτά δάχτυλα έπιασαν ένα παθιασμένο σφίξιμο. Καθώς έμεναν ο ένας στην λαβή του άλλου, ο Νόα άρχισε να νιώθει ένα συμπαγές αντικείμενο στην λαβή του.

Κοιτώντας στα μάτια της Φλώρα, ο Νόα αναγνώρισε την παρουσία της μάζας. Κυλώντας τα χέρια τους μαζί, ένωσαν και οι δύο το αντικείμενο να περιστρέφεται ανάμεσά τους. Η Φλώρα του έπιασε το χέρι, αλλά εκείνος αντιστάθηκε. Γι' αυτόν, η αίσθηση της κατευνάρισε τη λύπη του, έτσι δεν θα επέτρεπε σε καμία ουσία να σπάσει το άγγιγμά της.

Μόνο με την παρότρυνση της πολιτικής «πολύ κοντά» του «κλειδί στο χέρι» ο Νόα απελευθέρωσε τον συμπλέκτη του. Μόνο τότε αναγνώρισε τον κρύσταλλο χαλαζία που της είχε φέρει ο παππούς της από την Ελβετία. Ήταν το τελευταίο του δώρο σε εκείνη πριν από τον θάνατό του, οπότε το σοκ που ήταν τώρα στην κατοχή του τον προκάλεσε ανησυχία.

"Τι είναι αυτό;" Κοίταξε τον πολύτιμο λίθο που μοιάζει με γυαλί. Φυσικά, είχε δει την πέτρα κάθε μέρα του γάμου τους να ακουμπάει πάνω από τη συρταριέρα της Φλώρα.

Αυτή η πέτρα ήταν ιδιαίτερη, ακόμη και στον κόσμο του χαλαζία, γιατί στο κέντρο της βρισκόταν το φάντασμα ενός νεότερου κρυστάλλου. Καλύπτοντας το εσωτερικό σημείο του κρυστάλλου κάλυπτε ένα μαύρο κονιώδες ορυκτό.

«Είμαστε αυτός ο κρύσταλλος, δύο σε ένα», εξήγησε.

«Δεν μπορώ να πάρω τον παππού σου...»

"Αυτό είναι το κρύσταλλό μου, Νόα. Εξάλλου, όταν ο Γράμπα μου το έδωσε αυτό, είπε ότι θα έρθει η μέρα που θα ένιωθα την υποχρέωση να δώσω την πέτρα σε "ένα αγαπημένο πρόσωπο που έχει ανάγκη". Μου είπε ότι η αγάπη των δύο περιέχεται σε αυτή τη μία πέτρα."

«Πρέπει να κάνω κάτι ιδιαίτερο με αυτό;» ρώτησε.

«Με αυτήν την πέτρα, η δύναμή μου είναι δική σου για να τη χρησιμοποιήσεις όποτε χρειαστεί».

"Αγαπητή μου γλυκιά Φλώρα. Ευχαριστώ."

«Εμπενίζερ, έλα να δεις καλά αυτό το πράγμα», ζήτησε ο Μάρλεϊ. Καθώς ο καθένας στεκόταν και στις δύο πλευρές του Νώε, θαύμασαν τις ιδιότητες της πέτρας.

"Λοιπόν, αυτό είναι εκπληκτικό. Φαίνεται ότι μια διασπορά αιθάλης καμινάδας εγκαταστάθηκε στο άκρο περίπου στα μισά της ανάπτυξής της", είπε ο Σκρουτζ.

«Ναι, και είναι επίσης τέλεια διαμορφωμένο».

Παρόλο που το κλειδί στο χέρι είχε συνεχίσει να παρακολουθεί τον Νόα και τη Φλόρα για την παραβίαση της «ακραίας στοργής», παρέμειναν ο ένας στην επαφή του άλλου. Μετά από αρκετό χρόνο, το κλειδί στο χέρι φώναξε την απαίτηση να επιστρέψουν όλοι οι κρατούμενοι στην αίθουσα ημέρας. Ο Νόα αγνόησε την κραυγή του δεσμοφύλακα.

Αντίθετα, ο Νόα σήκωσε το χέρι της Φλόρα στα χείλη του. Καθώς φίλησε το πίσω μέρος των δακτύλων της, ένα γεράκι άρχισε να κάνει κύκλους μόλις λίγα μέτρα πάνω από τα κεφάλια τους. Έκπληκτος από την προθυμία του πουλιού να υποφέρει από το κρύο, ο Νόα σήκωσε το βλέμμα και είπε στη Φλόρα: «Θα πετάξουμε ξανά στα ύψη».

Ο φρουρός άρπαξε τον Νόα από τον ώμο και τον τράβηξε από το άγγιγμα της Φλόρα. Θυμωμένος είπε, "Άκουσέ με, κατάδικε. Όταν μιλάω-εσύ αντιδράς. Μην με αγνοήσεις ποτέ ξανά! Τώρα κουνήθηκε". Με αυτό ο Νώε άρχισε να περπατά προς το κτίριο. Η οργή του κλειδιού στο χέρι ήταν ένα μικρό τίμημα για το λαμπρό πνεύμα του. Δεν κοίταξε πίσω στη Φλόρα. Ο φόβος των λυγμών ώθησε τα μάτια του μπροστά. Εκείνη την ημέρα, ο Νόα πλήρωσε πρόθυμα τη δεκάρα στον δεσμοφύλακα επειδή ήταν ο τελευταίος μέσα.

«Πες μου κάτι, Τζέικομπ», είπε ο Σκρουτζ.

"Ποιο είναι το αίτημά σας;"

«Ξέρεις ήδη όλα όσα έχουν ή πρόκειται να συμβούν;»

«Όχι, έχω μόνο τη γνώση των εμπειριών μου».

«Δηλαδή δεν ήξερες για τον κρύσταλλο;»

"Αυτό είναι σωστό. Η αλήθεια είναι γνωστή, δεν ήξερα καν ότι η Φλόρα είχε επισκεφτεί τον Νώε", εξήγησε ο Μάρλεϊ.

Ο Ebenezer ρώτησε: "Ωστε είμαστε εδώ για να αλλάξουμε το αποτέλεσμα της δίκης;"

"Όχι, αυτό δεν είναι δυνατό. Είμαστε εδώ για να κατανοήσουμε πλήρως την τραγωδία."

«Τι θα αλλάξουμε τελικά;»

«Η δυστυχία του Νώε».

Αυτό άφησε άφωνο τον Σκρουτζ. Έκανε μια παύση σε σκέψεις και μετά ρώτησε προσεκτικά: "Το είχα καταλάβει πραγματικά. Αλλά πώς...;" Ο Σκρουτζ δεν ήξερε πώς να διατυπώσει την ερώτηση, ώστε να αποκτηθούν περισσότερες πληροφορίες, και ο Μάρλεϊ δεν βοήθησε. Ο φίλος του απλώς απομάκρυνε το βλέμμα του και άρχισε να κινείται προς την επόμενη μέρα.

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΚΟ ΜΙΓΜΑ κρύου και ομίχλης ξεκίνησε το δαγ της σύλληψης του Νώε. Και τώρα, πέντε μέρες μετά, ο καιρός είχε φτάσει στα άκρα. Το Λονδίνο δεν ήταν συνηθισμένο σε μέρες με θερμοκρασίες κάτω από το μηδέν. Μέσα στο Newgate, το μόνο πράγμα που άλλαξε από το τσουχτερό κρύο στο άγριο παγωμένο ήταν ότι οι τρόφιμοι έσπρωξαν το τραπέζι της κοινότητας όσο το δυνατόν πιο κοντά στη φωτιά. Οι περισσότεροι από τους κρατούμενους κάθισαν γύρω από τη φωτιά εκείνη την ημέρα. έπρεπε, για να επιβιώσουν. Η συνεννόηση ήταν ένα άλλο θέμα.

Όλοι στο δωμάτιο ήξεραν να αποφεύγουν τόσο τον Μάξι όσο και τον Σάιμονς. Εκείνη την Πέμπτη, οι ενέργειες για την αποφυγή ενός ατόμου αποδείχθηκαν φιλόδοξες. Όλοι εγκλωβίστηκαν. Ο Νόα και η ομάδα του μαζεύτηκαν στο τραπέζι, όπως και οι περισσότεροι άλλοι. Οι τρεις απομονωμένοι άνδρες κάθισαν στην άκρη της φωτιάς. Συνέχισαν να αποφεύγουν τους άλλους κρατούμενους. Ωστόσο, η αποφυγή ήταν αμοιβαία, καθώς η φήμη είχε κυκλοφορήσει στο δωμάτιο ότι αυτοί οι τρεις ήταν κατάσκοποι εναντίον των άλλων κρατουμένων.

Η μέρα δεν έφερε τίποτα αξιόλογο στο δωμάτιο. Κάθε κρατούμενος υπέφερε τη δική του προσωπική αγωνία. Οι προσπάθειες να ελαφρύνουν τη διάθεση μέσω του χιούμορ ή των ιστοριών, ελάχιστα μείωσαν το συλλογικό μαρτύριο.

«Γιατί αυτός ο άντρας είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα;» ρώτησε ο Χένρι.

"Μείνε μακριά του. Τον έχει δαγκώσει ένας αρουραίος", εξήγησε ο Νόα.

«Έχει λύσσα;

«Ο Μάξι ή ο Σάιμονς θα τον είχαν δολοφονήσει μέχρι τώρα», απάντησε η Μάρθα.

«Λοιπόν, τι του συμβαίνει;»

"Πυρετός γκαόλ. Είναι νεκρός, απλά δεν έχει σταματήσει να αναπνέει ακόμα", είπε ο Ντι.

«Γιατί δεν τον βοηθάει κανείς;»

«Χένρι, είσαι περίεργος», είπε ο Τζόζεφ.

«Μπορεί να μην είναι τόσο μεταδοτικό όσο η λύσσα, αλλά ο πυρετός Gaoi εξακολουθεί να σκοτώνει όσους μολύνει», είπε ο Noah.

«Θέλω να τον βοηθήσω».

"Κοίτα Χένρι, κανείς δεν θέλει να αρρωστήσεις. Επίσης, είναι διαφορετικός από εμάς."

"Φαίνεται το ίδιο. Εξάλλου, η Ντι είναι επίσης διαφορετική· είναι και γυναίκα και μαύρη. Τι διαφορετικό έχει λοιπόν ο Λέβι;"

«Η θρησκεία του», είπε η Μάρθα.

"Ω." Ο Χένρι έγνεψε με κατανόηση και δεν ειπώθηκε άλλη λέξη για το θέμα.

«Λοιπόν, Μάρθα — ποια είναι η ιστορία σου;»

«Κάποια τύχη, κάποια ατυχία, αλλά κυρίως δουλεύοντας στους δρόμους».

«Ακούγεται σαν τραγωδία».

«Το δύσκολο είναι ότι θα απελευθερωθώ σύντομα και θα μείνετε όλοι».

Μια άβολη παύση έκανε τον Νόα να αλλάξει θέμα.

«Πες μου λοιπόν, Χένρι, πού είναι η οικογένειά σου;» ρώτησε ο Νόα.

«Ο Τζόζεφ είναι δικός μου...»

Σε γρήγορη ανταπόκριση η ομάδα φώναξε:

«Εκπαιδευτής».

"Κύριος."

"Ιδιοκτήτης."

«Όχι, είναι ξάδερφός μου», εξήγησε ο Τζόζεφ.

«Και για να γίνεις πορτοφολάς;»

"Αναγκαιότητα. Χάσαμε το μεγαλύτερο μέρος της οικογένειάς μας σε ένα ατύχημα με βάρκα. Πρέπει να φάμε." Ο Τζόζεφ πρόσθεσε: «Εξάλλου, ο Χένρι με ξεγέλασε».

"Δεν το έκανα. Δεν φταίω εγώ που είμαι καλύτερος ανυψωτής από σένα", καυχήθηκε ο Χένρι.

«Τι λες; ρώτησε ο Ντι.

«Πέρυσι, μετά τις κηδείες, εκπαίδευα τον Χένρι στην τέχνη της αρπαγής του χρυσού, όταν ο μικρός διάβολος μου έδωσε το πορτοφόλι μου μετά το μάθημα».

Οι άλλοι τρεις γέλασαν, χτύπησαν το τραπέζι με επιδοκιμασία και μετά ανακήρυξαν τον Χένρι τον πιο έξυπνο από τους δύο. Συζήτησαν όλο το απόγευμα. Όλες οι μορφές θεμάτων τέθηκαν καθώς ο καθένας έλεγε την ιστορία του, αλλά ένα θέμα ξεχώριζε-η δουλεία.

«Ντι, πες μου πώς τα κατάφερε μια μαύρη Αμερικανίδα στην Αγγλία;» ρώτησε ο Τζόζεφ.

«Είχα βοήθεια από τον σκλάβο μου».

"Τι έκαναν; Σε έβαλαν στο πλοίο;"

«Το έκαναν, αλλά χωρίς στόχο να αποδράσω μια φορά στη Μεγάλη Βρετανία».

«Δηλαδή είσαι δραπέτης;»

"Είμαι ελεύθερος!"

«Θέλω να πάω στην Αμερική, σου λείπει;» ρώτησε ο Τζόζεφ.

"Η αμαρτία της δουλείας μπορεί να μην ξεπλυθεί ποτέ από εκείνη τη γη. Δεν έχει κανένα όφελος για μένα."

«Τι θα συμβεί αν ο Old Bailey σε στείλει πίσω;»

"Τα δικαστήρια με κατέχουν τώρα, για να μπορούν να έχουν τη θέλησή τους. Αλλά επιτρέψτε μου να σας το πω αυτό, πάντα θα ξεφεύγω από τις αλυσίδες του κυρίου".

«Ευλογημένη», απάντησε η Μάρθα.

«Ευλογημένος», επανέλαβε ο Σκρουτζ.

Μολονότι ΤΟ ΤΕΛΟΣ του φωτός της ημέρας συνήθως φέρνει μια νύχτα τρόμου για το μπουντρούμι που κοιμάται, αυτό το βράδυ έφερε μια ειρηνική ανάπαυση, τουλάχιστον μέχρι την υπόνοια του φωτός. Καθώς ένα σκιερό ξημέρωμα αργοπορούσε, αρκετοί με το κλειδί στο χέρι εισέβαλαν στο μπουντρούμι.

«Όλοι εσείς αλήτες στέκεστε στη σειρά!»

Έκπληκτοι από την ένταση της ζήτησης, κάθε κρατούμενος κοίταζε τους φρουρούς, αλλά περίμενε να δράσει. Καθένας από τους δεσμοφύλακες κρατούσε όσα σετ ποδαριών μπορούσε να κουβαλήσει.

«Θα σηκωθείς ΤΩΡΑ!» ούρλιαξε ο φρουρός.

"Έχεις ένα λεπτό. Όποιος δεν είναι στην ουρά μένει στο υπνοδωμάτιο", βρυχήθηκε ένας άλλος. Όλοι οι άντρες σηκώθηκαν όρθιοι. Αυτό το λεπτό πέρασε σε δευτερόλεπτα καθώς κάθε κατάδικος έσπευσε να υπακούσει.

«Στάσου με τα πόδια ανοιχτά», έδωσε εντολή ένας με το κλειδί στο χέρι.

Οι άνδρες έκαναν το αναπόφευκτο. ο καθένας επέτρεψε σε έναν δεσμοφύλακα να κλειδώσει τα πόδια του μεταξύ τους.

Με το βάρος των δεσμών να χτυπάει, ο Χένρι ρώτησε τον ξάδερφό του: "Γιατί συμβαίνει αυτό;"

"Αιματηρή ησυχία!" φώναξε ο επιτηρητής.

Ήταν η Μάρθα στο ημερήσιο δωμάτιο που ενημέρωσε τους άντρες ότι όλοι φορούσαν μανσέτες στα πόδια. Οι τρεις άπιαστοι κατάσκοποι αποδείχτηκαν σπαστές φυλακών.

«Ήταν σιωπηλοί για αυτό, αλλά τους άκουσα να διαρρήξουν την οροφή».

«Πώς το άκουσες αυτό, όταν και το υπνοδωμάτιό σου είναι στο μπουντρούμι;» «Δες αυτόν τον τύπο», έδειξε η Μάρθα τον πιο βαρύ από τους δύο φρουρούς. «Έφτιαξα το εξόγκωμα στο παντελόνι του χθες το βράδυ».

Όλοι εκτός από τον Χένρι κατάλαβαν. «Γιατί θα του φτιάξεις το παντελόνι;» ρώτησε.

Η Μάρθα απλώς αγνόησε την ερώτηση και συνέχισε: «Βοήθησα ακόμη και τους τρεις».

"Πως;" ρώτησε ο Τζόζεφ.

"Καθώς αυτός ο ερπυσμός σκόνταψε μέσα από τα τρυπήματα πάνω μου, τον γύρισα έτσι ώστε να κοιτάξει μακριά από το παράθυρο. Μετά παρακολούθησα τους τρεις να πέφτουν ένα αυτοσχέδιο σκοινί μεταξύ της φυλακής και του Κολλεγίου Ιατρών."

«Και ο φύλακας δεν είχε ιδέα;»

«Ήταν λίγο απασχολημένος εκείνη την εποχή», είπε ειρωνικά η Μάρθα.

«Γιατί μια γυναίκα προδίδει τον εαυτό της;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όχι, Έμπενιζερ, οι νόμοι εγκαταλείπουν τις γυναίκες», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Δεν υπάρχει τίποτα που να αναγκάζει τη Μάρθα», επέμεινε ο Σκρουτζ.

«Τι θα λέγατε για την επιθυμία για απελευθέρωση από τον Newgate;»

"Γιατί είναι αυτό σημαντικό;"

"Ebenezer — κανείς δεν θέλει να είναι στη φυλακή! Ο μόνος λόγος που η Martha δεν έχει ήδη αποφυλακιστεί είναι επειδή δεν έχει τα δύο πένα για να πληρώσει το τέλος απελευθέρωσής της", εξήγησε ο Marley.

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να πάρεις τα χρήματα;»

"Όχι γι' αυτήν. Θα μου πεις, Εμπενέζερ, ποιο δικαίωμα ιδιοκτησίας, ή ακόμα και σε μέτρια διαβίωση, έχει;"

Ο Μάρλεϊ περίμενε μια απάντηση, αλλά η απάντηση έγινε κατανοητή, κι έτσι ο Εμπενίζερ έμεινε σιωπηλός.

ΓΥΡΩ ΤΟ ΣΟΥΒΡΑΔΙ, η τεράστια πόρτα της αίθουσας ημέρας άνοιξε αιφνιδιαστικά. Στο κατώφλι στέκονταν δύο από τα κλειδιά που κουβαλούσαν έναν αδύνατο άντρα. Η τσάντα ενός δήμιου κάλυπτε το πεσμένο κεφάλι του ενώ το πόδι και οι καρποί απέτρεψαν την αντίσταση. Χωρίς τελετή, οι φρουροί πέταξαν τον άνδρα στο πάτωμα και μετά έφυγαν.

Λίγοι από τους άλλους κρατούμενους έδειξαν ενδιαφέρον για τον αναίσθητο άνδρα. Ωστόσο, ο Χένρι επέμενε να βοηθήσει. Με προσοχή, πλησίασε τον συνάδελφο. Προκειμένου να αποφευχθεί ο τραυματισμός του Χένρι, οι τέσσερις σύντροφοί του στάθηκαν κοντά του καθώς σήκωνε την τσάντα από το κεφάλι του παράλογου άνδρα. Αν και ο Χένρι έδειξε έκπληξη για την αποκάλυψη του ατόμου, οι άλλοι δεν το έκαναν. Στοιβαγμένος στο πάτωμα ήταν ένας από τους τρεις παραβάτες της φυλακής.

Μόλις η Μάρθα, η Ντι και ο Νόα αναγνώρισαν τον άνδρα, επέστρεψαν στο τραπέζι της κοινότητας. Ο Τζόζεφ έμεινε για να βοηθήσει τον Ερρίκο στις ανάγκες του δραπέτη. Ολόκληρο το κεφάλι του άντρα ήταν πρησμένο. Ο Χένρι ήλπιζε ότι ο άντρας δεν θα ανακτούσε το μυαλό του μέχρι να μειωθούν οι μελανιές στα μάτια του. Μαζί τα δύο αγόρια έσυραν τον τζάκι στο τζάκι. Τον τοποθέτησαν κοντά στον ετοιμοθάνατο Λεβί. Σιγά-σιγά, ο άντρας άρχισε να γκρινιάζει.

Μόλις τα αγόρια μπήκαν στο τραπέζι της κοινότητας, ο Ντι τους είπε: «Θα σας έδινά σε όλους ένα γκρογκ, αν το είχα».

«Ναι, γιορτάζω μεγάλα σήμερα», συμφώνησε η Μάρθα. "Και όχι μόνο με το γκρογκ. Η Πρωτοχρονιά αξίζει τα καλά πράγματα. Αλλά στοιχηματίζω ότι δεν υπάρχει ούτε πένα ανάμεσά μας, σωστά;"

Καθώς η Μάρθα περίμενε μια απάντηση, ο Νώε άρχισε να συνειδητοποιεί την αλήθεια ότι το 1814 είχε φτάσει. Τα Χριστούγεννα ήταν πίσω, αλλά μια εβδομάδα, κι όμως, μέσα σε αυτές τις επτά ημέρες είχε συμβεί μια ζωή τρόμων.

Οι άλλοι παρέμειναν σε συνομιλία ενώ ο Νόα παρασύρθηκε στον προβληματισμό. Η ανατροπή της μοίρας του δημιούργησε σύγχυση. Αναρωτήθηκε γιατί ένας στοργικός Θεός θα έκανε κάτι τέτοιο όχι μόνο σε αυτόν, αλλά σε οποιοδήποτε άτομο. Ποιος στοργικός σκοπός θα μπορούσε να υπάρχει σε μια τέτοια προδοσία; Κι όμως, προσευχήθηκε με όλη του την καρδιά ότι ο Ιησούς θα προστάτευε τη Φλώρα, και πίστευε ότι ο γιος του Θεού μπορούσε. Δεν ήθελε να λυπηθεί τον εαυτό του, οπότε όταν

ο θυμός τρύπησε τις σκέψεις του, απομακρύνθηκε από το τραπέζι και προχώρησε προς το διπλό τριμμένο παράθυρο.

Ζαλισμένος από την ψύχρα του ανοίγματος, ο Νόα υποχώρησε αμέσως στη ζέση. Στεκόμενος μόνος του, πάλευε να συγκρατήσει την οργή του και στη συνέχεια, όταν συνειδητοποίησε ότι το μέλλον του δεν μπορούσε πλέον να διαμορφωθεί από τα σχέδιά του-άφησε τα δάκρυα. Θλίψη και θυμός ενώθηκαν σε ένα.

Ο Μάρλεϋ άφησε τον Σκρουτζ με το χέρι καθώς στεκόταν δίπλα στον αδερφό του. Από την άλλη άκρη του δωματίου ο Σκρουτζ άκουσε τον Μάρλεϊ να ουρλιάζει καθώς θρηνούσε ανοιχτά για τις δυσκολίες του Νώε. Μόνο ο Λέβι από τους ζωντανούς άκουσε τα ουρλιαχτά από το πνεύμα. Καθώς ο Levi άρχισε να τρέμει από τον θόρυβο, ο Marley είπε: «Μακάρι να μπορούσα να το αλλάξω αυτό για σένα». Κοιτάζοντας τα κατακόκκινα μάτια του Νόα, ο Μάρλεϊ συνέχισε. «Σου το υπόσχομαι Νόε — θα βοηθήσω την ψυχή σου να ανακάμψει από τον πόνο αυτού του πνεύματος ζωής, ή το δικό μου πνεύμα και ψυχή θα παραδοθώ σε αντικατάσταση των δικών σου». Η ενοχή που προερχόταν από τον Μάρλεϋ είχε το αντίθετο αποτέλεσμα στον Νόα, γιατί τα δάκρυα μετατράπηκαν σε λυγμούς.

Καθώς ο Νόα τράνταξε το σώμα του σε μια προσπάθεια να ελέγξει το κλάμα, ο Μάρλεϊ έβαλε το χέρι του στον ώμο του αδελφού του. «Νώε, θυμάσαι την ιστορία της γιαγιάς για την κάμπια;» Σταμάτησε για να δώσει στον Νόα τον κανονικό χρόνο απόκρισης μετά από μια ερώτηση, και μετά συνέχισε. «Η κάμπια γεννιέται με έναν στόχο-να σέρνεται γύρω από τον φυτικό κόσμο τρώγοντας όσο το δυνατόν περισσότερο από αυτό πριν το τέλος του σκουληκιού». Ο Μάρλεϊ ανέπνευσε τον παγωμένο αέρα και μετά είπε: "Περίεργα η κάμπια δεν έχει καν επίγνωση του αληθινού της στόχου-απλώς μεταμορφώνεται. Για το σκουλήκι μέσα σε αυτό το πλάσμα, η ζωή τελείωσε μετά τη μαζική καταβρόχθιση. Η κάμπια είναι λυπημένη για το επερχόμενο τέλος της, γιατί το φαγητό είναι η ζωή της. Ωστόσο, ο δημιουργός γνωρίζει ότι το ζώο έχει προγραμματιστεί για τον αληθινό σκοπό του ζώου.επάνω."

Ο Μάρλεϊ σταμάτησε, σχεδίασε προσεκτικά τα επόμενα λόγια του και μετά είπε: «Η ψυχή σου γνωρίζει την επερχόμενη μεταμόρφωσή σου. Μπορώ να σου πω να είσαι ήρεμος, και όμως, δεν ξέρω πότε θα ελευθερωθείς από αυτή τη φρίκη. Καθώς το σκουλήκι δεν έχει ιδέα ότι θα γίνει το πιο όμορφο παράδειγμα της φύσης, έτσι και εμείς ως άνθρωποι δεν έχουμε ιδέα για την τέλεια ουσία μας. Απλώς γινόμαστε πλήρως λειτουργικοί μέσω του σχεδίου του πνεύματός μας.» Κάνοντας μια παύση, ο Μάρλεϊ ολοκλήρωσε, «Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν επίγνωση του στόχου του ταξιδιού τους, και όμως, ακόμη και μέσω του άγνωστου, κάνουμε συχνά σπουδαία πράγματα. Νόα, θα πρέπει να ξέρεις ότι, αν και η ζωή σου έχει τελειώσει, το μέλλον σου προχωρά».

Καθώς ο Νώε, μαζί με τα άλλα αρσενικά, επέστρεφε στο μπουντρούμι που κοιμόταν, ο Τζόζεφ ρώτησε: «Μπορώ να βοηθήσω;» Ο Νόα έσφιξε τα μάτια του με το μανίκι του καθώς συνέχιζε σιωπηλός. Το φως άφησε τη μέρα, και μετά στο σκοτάδι του ύπνου, το μαρτύριο του Νώε τελικά μειώθηκε.

Εκείνο το βράδυ, καθώς το κλειδί στο χέρι έκλεινε την πόρτα της αίθουσας ημέρας, σημείωσε την ανάγκη να αφαιρέσει τον Λέβι.

ΜΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ήρθε κι άλλος ένας κρατούμενος επιστροφή. Η μέρα ήταν Κυριακή, οπότε η μόνη οργανωμένη εκδήλωση της φυλακής ήταν η εκκλησία και όλοι έπρεπε να παρευρεθούν. Ο Κανονικός γάβγισε μια λυσσαλέα υπηρεσία στο αιχμάλωτο κοινό. Τα περάσματα της κόλασης για όλους τους παρευρισκόμενους φαινόταν να είναι το θέμα του κηρύγματος. Καθώς τελείωσε η τελετή, ο Νώε ξέχασε αμέσως κάθε λέξη που ειπώθηκε.

Πίσω στο δωμάτιο της ημέρας, οι κρατούμενοι που επέστρεφαν έγιναν δεκτοί με τους στεναγμούς ενός άνδρα που ήταν ξαπλωμένος στο κέντρο του δωματίου. Καθώς οι κρατούμενοι ανακάτευαν τα αλυσοδεμένα πόδια τους πέρα από τον αποπροσανατολισμένο σωρό, ο κρατούμενος που είχε επιστρέψει προηγουμένως αναγνώρισε τη μορφή στο πάτωμα και επιτέθηκε.

Όλα έγιναν γρήγορα, και κανένα ον δεν είχε το ένστικτο να σταματήσει την επίθεση. Απλώς παρακολούθησαν με συναγερμό καθώς ο πρώτος κρατούμενος επιτέθηκε στον δεύτερο.

"Εσύ παλτό!" φώναξε ο πρώτος κρατούμενος.

«Έπρεπε να...» παραπονέθηκε ο πρόσφατα επέστρεψε. Ο πρώτος σταμάτησε τον δεύτερο να ολοκληρώσει τη σκέψη του. Αντίθετα, τύλιξε τις αλυσίδες των δεσμών του καρπού του γύρω από το λαιμό του καθισμένου άντρα και τραβήχτηκε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Σηκώνοντας τον άνδρα αρκετά εκατοστά από το πάτωμα, ολόκληρο το

δωμάτιο άκουσε το ράγισμα των οστών στο λαιμό του. Με ένα δυνατό χτύπημα ο επιτιθέμενος έβαλε το θήραμα πίσω στο πάτωμα όπου ακριβώς παρέμενε, ακίνητος.

Καθώς το δωμάτιο κοιτούσε σαστισμένος, συνειδητοποίησαν ότι ο άνδρας ήταν νεκρός. Όλα δεν θα μπορούσαν να γίνουν πιο γρήγορα. Ακόμη και μια σφαίρα δεν θα ήταν τόσο απότομη. Όλα τα παιδιά και πολλές από τις γυναίκες στο δωμάτιο άρχισαν να ουρλιάζουν. Ο δολοφονημένος άνδρας καθόταν παγωμένος με το βάρος του κεφαλιού του να τραβιέται προς τα κάτω από τον κατεστραμμένο λαιμό του. Παραδόξως έμοιαζε με χελώνα με διογκωμένα μάτια, πεσμένο στόμα και μεγάλη μυτερή μύτη. Κανείς δεν νοιαζόταν που ο άντρας ήταν άψυχος. Το δωμάτιο των κρατουμένων φοβόταν μόνο την τιμωρία που ήταν πιθανό να τους επιβληθεί.

Πριν προλάβουν οι άνδρες της ομάδας να αντιμετωπίσουν τον δολοφόνο, δύο κλειδιά μπήκαν στο δωμάτιο κουνώντας τα ρόπαλα. «Εντάξει, γουρούνια, πίσω», είπε ένας από τους φρουρούς στο δωμάτιο των ανθρώπων.

Σπρώχνοντας προς το πτώμα, ο αστυνομικός έβαλε το χέρι του στον ώμο του νεκρού. Αμέσως έπεσε πάνω. Οι «κλειδί στο χέρι» ζήτησαν από την ομάδα να στείλει τον δολοφόνο. Θέλοντας να κρατηθούν ασφαλείς από αντίποινα, κάθε άτομο, ακόμη και ο Νόα, έδειξε τον δρόμο.

Καθώς οι φρουροί ασφάλιζαν τον δολοφόνο, δύο νέα κλειδιά μπήκαν στο δωμάτιο και μετέφεραν το πτώμα μακριά. Κανένας από τους «κλειδί στο χέρι» δεν ήθελε να πειθαρχήσει τους άλλους, έτσι η κρίση ακολούθησε το δρόμο της ημέρας και έσβησε με το φως.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΙ ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΕ αν ο νεαρός Τζέικομπ είχε χάσει την κλήση του στη ζωή. Ήταν πάντα αριστοτέχνης στις επιχειρήσεις. Ωστόσο, ο μετρητής δεν ήταν ποτέ το πάθος του. Ήταν απλώς ο βιοπορισμός του. Και τώρα, καθώς ο Μάρλεϊ παρακολουθούσε την προσοχή που έδινε ο νεότερος εαυτός του στα άλογά του, ήξερε-ήξερε ότι θα ήταν πιο χρήσιμος για την κοινωνία ως σταθερό χέρι από ό,τι ένας χρυσαυγίτης. Ωστόσο, αυτό ήταν στο παρελθόν, και ήταν εδώ για το μέλλον.

Ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ έβλεπαν τον νεαρό Τζέικομπ να βουρτσίζει, να ταΐζει και να αγαπά τα άλογα. Η περιποίηση των θηρίων του παρηγόρησε την ενοχή της προδοσίας του Νώε. Καθώς ο αδερφός του υπέφερε σε ένα κλουβί, έπαιζε ιππέας με τα δίδυμα του, Smoke and Shadow. Πάντα είχε το ζευγάρι των Καθαρόαιμων αλόγων, γιατί είχε δώσει τους μυς της νιότης του στους στάβλους. Αρχικά, η συμφωνία που έγινε ήταν ότι ο Τζέικομπ δούλευε χωρίς αμοιβή μέχρι να γεννηθεί το πουλάρι του. Εκείνη την εποχή θα ήταν ιδιοκτήτης του αλόγου, αλλά συνέχιζε να εργάζεται για την τροφή και τη στέγαση του ζώου. Αυτή η συμφωνία αποδείχθηκε ότι ήταν μια πρώτης τάξεως συναλλαγή για τον Τζέικομπ, γιατί όταν γεννήθηκαν τα δίδυμα, ο ιδιοκτήτης του στάβλου έδωσε στο φιλόδοξο αγόρι και τα δύο πουλάρια.

Αφού περιποιήθηκε το ζευγάρι, ο Τζέικομπ έβαλε το μέτωπό του στο μέτωπο του Σμοουκ και είπε: «Ατίμησα τον εαυτό μου χωρίς να επισκευαστεί. Εσείς, φίλοι μου, είστε η μόνη μου ελπίδα να ανακτήσω ένα δίκαιο μονοπάτι." Χαϊδεύοντας κάθε άλογο εξίσου πρόσθεσε, "Ας παίξουμε με τον λίγο χρόνο που μας απομένει." Στην επόμενη ανάσα, ο Τζέικομπ ανέβηκε σε ένα από τα άλογα και μετά άρχισε να καλπάζει στο ανοιχτό πεδίο.η και έξω καθώς το άλογο έκανε κάθε προσπάθεια να υποχρεώσει την κατεύθυνσή του.

Οι επώδυνες καιρικές συνθήκες οδήγησαν στη συντόμευση της διαδρομής τους. «Μπορεί να κάνει πιο κρύο;» αναρωτήθηκε ο Τζέικομπ καθώς άφηνε τον εξοπλισμό ιππασίας. Αφού έδωσε και στα δύο πουλάρια την κανονική τους τροφή, έδωσε στο καθένα μισό κατεψυγμένο μήλο. Καθώς έσκιζαν τα φρούτα σε χυλό, ο Τζέικομπ πήρε το δρόμο για το Νιούγκεϊτ.

Ενώ περπατούσε, ο Τζέικομπ ανακάλυψε μια μέθοδο για να απελευθερώσει τον Νώε. Έπρεπε να είχε δράσει αμέσως μετά τη σύλληψη του αδερφού του, αλλά ο φόβος για τη δική του ασφάλεια τον έκανε να σκοτωθεί. Θα ήταν απλό να επιστρέψετε τα χρήματα μέσα σε μια μέρα. Ο ίδιος ο Νώε είχε δώσει μια εξήγηση για τις διαρροές του στον πάγο. Ακόμα και ο πιο ύποπτος αστυφύλακας μπορούσε να δει το σκεπτικό σε μια ιστορία ότι «τα χρήματα έπεσαν από το σακουλάκι». Ωστόσο, δεν είναι αυτό που έκανε. Αντίθετα, ο Τζέικομπ άφησε την κατάσταση να μετατραπεί σε εφιάλτη.

Ο καπνός και η σκιά ήταν τα μόνα περιουσιακά στοιχεία του Τζέικομπ. Η απόφαση να πουλήσει τα άλογα εργαζόταν στο μυαλό του Τζέικομπ για μέρες. Αγανακτούσε την ιδέα ότι έπρεπε να υποστεί οποιαδήποτε προσωπική απώλεια. Ωστόσο, συνειδητοποίησε ότι η κατάσταση θα βελτιωνόταν μόνο αν παρέδιδε τα αγαπημένα του πουλάρια. Ο Τζέικομπ ήξερε ότι η πώληση ενός αλόγου θα έφερνε αρκετά χρήματα για να πληρώσει τόσο τον Πρέσι όσο και τα έξοδα της φυλακής.

Σκέφτηκε να κρατήσει τη Σκιά, αλλά αυτό δεν ήταν σταθερό στη σκέψη. Και τα δύο άλογα του είχαν προσφέρει την ίδια παιχνιδιάρικη διάθεση και φιλία. Ο καπνός ήταν ενοχλητικός με την ικανότητά του να ανοίγει τις πύλες. Ο Shadow από την άλλη είχε πάθος να τρέχει κάτω από κλαδιά με την ελπίδα να πετάξει τον αναβάτη.

Αλλά ήταν το γεγονός και των δύο αλόγων που δούλευαν μαζί για να σώσουν τη ζωή του Τζέικομπ που έκανε την τελική εντύπωση στην απόφασή του. Θυμήθηκε τη μέρα που τα άλογα τον κράτησαν στο κέντρο ενώ τρία κογιότ τα έκαναν κύκλους. Το πρώτο κογιότ μετακινήθηκε αριστερά και μετά ο Shadow μετακινήθηκε αριστερά για το μπλοκ. Ένα δεύτερο έσπρωξε δεξιά καθώς ο Smoke αντέκρουσε την κίνηση με ένα ψεύτικο κεφάλι προς τα δεξιά, ενώ έδωσε μια κλωτσιά στο έντερο του τρίτου κογιότ που κινούνταν στον Jacob. Ο χορός του κύκλου και των κλωτσιών στα θηρία κράτησε για αρκετά λεπτά.

Στο τέλος, ο Shadow υπέστη ένα δάγκωμα στον μηρό του, ο Smoke είχε γρατσουνιές στο λαιμό του, ωστόσο ο Jacob παρέμεινε αλώβητος. Καθώς τα κογιότ εξαφανίστηκαν στο δάσος, ο Τζέικομπ σημείωσε το ίχνος του αίματος που κάλυπτε το μονοπάτι τους.

Κοντά στη φυλακή, ο Jacob αποφάσισε να πουλήσει μαζί τον Smoke και τον Shadow. Τα δίδυμα δεν είχαν χωρίσει ποτέ και ήξερε ότι η εγωιστική επιθυμία του να κρατήσει ένα θα έβλαπτε και τους δύο, γι' αυτό αποφάσισε να κάνει το σωστό και να τους αφήσει να μείνουν μαζί.

Καθώς ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΚΑΙ το φάντασμα περίμεναν να φτάσει ο Τζέικομπ, ο Μάρλεϊ ρώτησε τον φίλο του, "Εμπενίζερ, έχεις ιδέα τι σε περιμένει όταν φύγεις;"

«Τζέικομπ, γιατί νιώθω ότι η ερώτησή σου με φέρνει σε μπελάδες;»

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν και μετά χαμογέλασαν, «Έχετε δίκιο. Δεν έχω κανέναν ειλικρινή λόγο να ανακατεύομαι», είπε ο Μάρλεϊ.

«Όχι — όχι, δεν με πειράζει μια τέτοια συζήτηση. Απλώς δεν ήθελα να με σοκάρει η μετάδοση κακών ειδήσεων», απάντησε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ ξεκίνησε τη συζήτηση, «Ξέρεις όταν πέθανα, άνοιξα τα μάτια μου από ό,τι νόμιζα ότι ήταν ένας «καλό ύπνο» και μετά πέρασα την ημέρα που ντύνομαι, πηγαίνω στη δουλειά και πράγματα αυτής της φύσης».

«Γιατί θα το έκανες αυτό;»

"Απλώς φαινόταν σαν μια κανονική μέρα. Ωστόσο, αυτό δεν κράτησε πολύ. Σύντομα τα πράγματα έγιναν πολύ περίεργα. Συνειδητοποίησα τις αλυσίδες μου και μετά συνειδητοποίησα ότι το δέρμα μου ήταν ημιδιαφανές."

«Τότε κατάλαβες ότι είχες χαθεί;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όχι, αυτό έγινε φανερό όταν στεκόμουν μπροστά στον Teint και τον Apurto».

"ΠΟΥ;"

«Θα τους γνωρίσεις σύντομα».

«Ακόμα δεν ξέρω ποιοι είναι».

«Ο Teint παρακολουθεί όσους μπαίνουν και βγαίνουν από το Isle of Transmogrify», είπε ο Marley.

«Υπάρχει πάλι αυτή η λέξη».

«Τι — Τέιντ;»

"Όχι, Transmogrify. Νομίζω ότι ήμουν εκεί", απάντησε ο Σκρουτζ.

«Αυτό δεν είναι δυνατό· ζεις ακόμα».

«Κι όμως, είμαι σίγουρος ότι ήμουν εκεί σήμερα το βράδυ».

«Είσαι ακόμα ζωντανός, σωστά Ebenezer;»

«Τελευταία φορά που έλεγξα».

Στη συνέχεια, ο Μάρλεϊ επανέλαβε την αρχική του ερώτηση: "Εμπενίζερ, έχεις ιδέα τι σε περιμένει μετά το θάνατό σου;"

«Η καλύτερη εικασία μου είναι — όλα όσα πέρασες, αλλά περισσότερα...;»

Ο νεαρός Τζέικομπ στάθηκε στη φυλακή περιμένοντας να φτάσει ο Νώε. Ο Ιακώβ είχε γίνει πρόθυμα το σωσίβιο του Νώε. Τις περισσότερες μέρες έφερνε τα χρήματα και τα τρόφιμα που χρειαζόταν ο Νώε για να επιβιώσει. Την πιο κρύα μέρα στην ιστορία του Λονδίνου, ο Νόα έφτασε τελικά στο κλουβί του επισκέπτη. Το πρόσωπό του έδειχνε σημάδια εξάντλησης.

«Τι έκανες; ρώτησε ο Τζέικομπ.

Καθώς ο Νώε ανακάτευε τα δεμένα πόδια του, απάντησε: "Είδα έναν άνθρωπο να δολοφονείται. Και τι έκανες, αδερφέ;"

«Απλώς εννοώ — γιατί φοράς σίδερα για τα πόδια;»

"Επειδή έγινε διάλειμμα από τη φυλακή. Οι κλειδιά στο χέρι θα κάνουν τα πάντα για να κάνουν μια πένα."

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο Τζέικομπ.

«Επιτρέψτε μου απλώς να πω ότι αυτή η φυλακή είναι μια επιχείρηση που βγάζει χρήματα, και κάθε φρουρός είναι στο χέρι».

«Λοιπόν πόσα χρήματα χρειάζεσαι σήμερα;» ρώτησε ο Τζέικομπ.

«Όλες οι πένες που έχεις».

"Σοβαρά;" «Δεν θα βγάλουν αυτά τα δεσμά μέχρι να πληρώσω για την απελευθέρωσή τους», εξήγησε ο Νόα.

"Σοβαρά;"

"Σταμάτα να το λες αυτό! Νομίζεις ότι σε παραπλανώ;"

«Όχι, φυσικά όχι», απάντησε ο Τζέικομπ. Με αυτό έδωσε στον αδερφό του όλες τις πένες του-13 πένες συνολικά.

"Αυτό είναι καλό, Τζέικομπ. Ευχαριστώ." Τότε ο Νόα ρώτησε: «Έχετε βρει ακόμα τον Σερ Στίβεν Μακίντος;»

«Όχι, αλλά θα το κάνω. Θα σε απελευθερώσω από αυτή τη φυλακή, Νόα». Ο Τζέικομπ συνέχισε: «Το πνεύμα μου δεν θα ηρεμήσει μέχρι να το κάνω».

Ο Νόα κοίταξε τον αδερφό του με την άκρη του ματιού του και μετά είπε προσεκτικά: «Το εκτιμώ αυτό», και μετά πρόσθεσε: «Δεν καταλαβαίνω το πάθος σου, αλλά είμαι ευγνώμων για την αφοσίωσή σου».

Τα αδέρφια πέρασαν τόσο λίγο χρόνο στον καιρό όσο χρειαζόταν για την ανταλλαγή κεφαλαίων και πληροφοριών. Μόλις μεταφέρθηκαν και οι δύο, κινήθηκαν γρήγορα προς τις αντίστοιχες θερμαινόμενες περιοχές τους.

ΣΤΙΣ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΕ όπως την προηγούμενη μέρα — ομίχλη και κρύο, αλλά βελτιώθηκε καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου. Στο τέλος του φωτός η ομίχλη είχε σηκωθεί, το κρύο μειώθηκε και ο τρίτος κρατούμενος επέστρεψε στο δωμάτιο ημέρας.

Με τον ερχομό του τελευταίου κρατούμενου που δραπέτευσε, οι εναπομείναντες κρατούμενοι άρχισαν να σφυροκοπούν το τραπέζι και να φωνάζουν: "Αφαιρέστε τις αλυσίδες!" Σε όλο το κτίριο, οι κρατούμενοι ούρλιαζαν για να απελευθερωθούν από τα δεσμά του αστραγάλου τους. Στην αρχή, με την ελπίδα να ησυχάσουν τον όχλο, τα κλειδιά φώναξαν απειλές βασανιστηρίων. Τελικά, όταν τίποτα δεν φίμωσε την ομάδα, ο φύλακας αποφάσισε να αφαιρέσει τα δεσμά από τους κρατούμενους που μπορούσαν να πληρώσουν το τέλος απελευθέρωσης.

Ο Νώε προσφέρθηκε να βοηθήσει τους φίλους του να πληρώσουν τις αμοιβές τους. Προσβεβλημένος από την πρόταση, ο Χένρι εισέβαλε, «Έχω δικά μου χρήματα». Τόσο ο Τζόζεφ όσο και η Μάρθα συμπεριφέρθηκαν σαν να ήθελαν τα χρήματα του Νώε, αλλά κανένας δεν τα πήρε. Ο Ντι, όντας χωρίς δεκάρα, τον πήρε στην προσφορά.

Μόλις ελευθερώθηκε από τις αλυσίδες τους, η Ντι άρχισε να τρίβει τη θεραπευτική της αλοιφή στις εκδορές που είχαν δημιουργήσει τα δεσμά. Και οι πέντε φίλοι φώναξαν καθώς το καταπραϋντικό της άγγιγμα ανακούφισε τον πόνο τους. Όσο για τη Ντι, ο αναστεναγμός ανακούφισης της ήταν τόσο δυνατός που τράβηξε την εστίαση ολόκληρου του δωματίου.

Κοντά στο τέλος της ημέρας, οι περισσότεροι κρατούμενοι άρχισαν να αισθάνονται θλιμμένοι. Συνήθως η ομάδα απλώς αγόραζε grog και μετά μέθυσε. Ωστόσο, τόσο ο Maxey όσο και ο Simons ανακούφισαν την ενέργειά τους ανακουφίζοντας την κύστη τους έξω από το παράθυρο. Όπως εξήγησαν αργότερα στο κλειδί στο χέρι, διεξήγαγαν ένα πείραμα για το αν το κατούρημα τους θα παγώσει πριν βγει στο δρόμο. Συνέβη, αλλά ο άνδρας που υποβλήθηκε στα παγωμένα ούρα εξακολουθούσε να ουρλιάζει καθώς περνούσε κάτω από τον πάγο που έπεφτε. Αν και ήταν αηδιαστικό, κανένας από τους δύο δεν βίωσε καμία τιμωρία.

Το επόμενο πρωί ο Νώε, ως συνήθως, ανακατεύτηκε στην αίθουσα ημέρας, ο ένας κρατούμενος πίσω από τον άλλο. Με τον καιρό είχε σκληρύνει στη μέθοδο του ιδρύματος. Οι μέρες άρχισαν να έρχονται αντιμέτωπες καθώς ο εγκλιματισμός σκληραίνει σε επιμονή. Κάθε μέρα ο Τζέικομπ έφερνε νομίσματα. Τις περισσότερες μέρες η Φλώρα έφερνε αγάπη. Μεταξύ των δύο, ο Νώε επέζησε.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7, ο Τζέικομπ έφτασε στο κλουβί του επισκέπτη με καλά νέα. «Έχω βρει τα χρήματα», ανακοίνωσε.

Με ορθάνοιχτα μάτια, ο Νόα απάντησε: "Αυτό είναι εξαιρετικό!" Στη συνέχεια, υποσχέθηκε στον Τζέικομπ: «Θα σου φτιάξω έναν στάβλο αν μπορέσεις να λύσεις αυτή την απώλεια για μένα».

Ο Τζέικομπ απέρριψε τη σκέψη. "Όχι, δεν θέλω ανταμοιβή. Αν μπορώ να σε απαλλάξω από αυτή την κατάχρηση, η ανταμοιβή μου θα είναι η ελευθερία σου."

Ο Νόα κυριεύτηκε από συγκίνηση, «Πώς μου αξίζει ένας τέτοιος αδερφός;». Ο Τζέικομπ απλώς χαμογέλασε. Για το υπόλοιπο της ημέρας ο Νόα χαμογελούσε, ωστόσο το επόμενο πρωί θα του έφερνε νέο πανικό.

Το πρωί εισήγαγε τη μέρα με μια αλλαγή στη ρουτίνα. Η Μάρθα περίμενε ήδη στο δωμάτιο της ημέρας. Καθώς οι άντρες μπήκαν μέσα, ο καθένας την παρατήρησε να στέκεται δίπλα στο τζάκι, αλλά λίγο το σκέφτηκε. Μόνο ο Maxey κατάλαβε τον λόγο της πρώιμης εμφάνισής της και της επιτέθηκε για αυτό. «Μπορεί να νομίζετε ότι θα απελευθερωθείτε, αλλά όχι πριν πάρω το δικό μου».

Σπρώχνοντάς την στο τζάκι, είπε: «Δεν πρόκειται να πληρώσω για έναν αποπλανητικό που περίσσεψε».

«Δεν παίζω δωρεάν», είπε προσπαθώντας να γλιστρήσει κάτω από την λαβή του.

«Θα το δούμε», γρύλισε ο Μάρλεϊ καθώς ενέτεινε την επίθεσή του.

Ο Νόα, αν και θορυβήθηκε από την επίθεση, δεν εξέφρασε τίποτα που να δείχνει την κατάσταση του νεοφερμένου. «Άφησέ την», φώναξε.

Χωρίς να πτοηθεί, η Μάξι άρπαξε το στήθος της Μάρθας και στη συνέχεια την έβαλε με το ζόρι ένα φιλί. Ο Νόα, την ίδια στιγμή, τύλιξε τα χέρια του γύρω από το στήθος του Μάξι και μετά το τράβηξε με τέτοια δύναμη που ο Μάξι έπεσε στο πάτωμα. Ενστικτωδώς, η Μάρθα κλώτσησε τον επιτιθέμενο της στο κεφάλι, κάτι που άναψε τον εγκληματία, αλλά δεν τον εμπόδισε. Ωστόσο, ο Maxey δεν ενδιαφερόταν πλέον για τη Martha. Σηκώθηκε σιγά σιγά όρθιος, γύρισε προς τον Νώε και μετά με τρομερή δύναμη χτύπησε μια λωρίδα ξύλου επτά ιντσών στην πλευρά του επίδοξου ήρωα.

Καθώς ο Μάξι τράβηξε το χέρι του, το δωμάτιο παρακολούθησε τον Νόα να αναβλύζει αίμα. Ήταν τυχερός, γιατί το μεγάλο παλτό του εμπόδισε το κατακερματισμένο κομμάτι ξύλου να προκαλέσει σοβαρό τραυματισμό. Καθώς ο Μάξι έβγαινε από την περιοχή, ψιθύρισε στον Νόα: «Θα κάνω σιγουριάο δήμιος χρησιμοποιεί ένα κοντό σχοινί πάνω σου».

Με τη βοήθεια των φίλων του, ο Νώε επισκευάστηκε αμέσως. Η Ντι, που μόλις είχε μπει στο δωμάτιο, χρησιμοποίησε μια άλλη από τις αλοιφές της για να προστατεύσει την πληγή, ενώ η Μάρθα έσκισε το μεσοφόρι της σε λωρίδες για επιδέσμους.

Προς το τέλος της ημέρας, η Μάρθα απελευθερώθηκε από το Newgate. Πριν φύγει από τη φυλακή, αγκάλιασε όλους τους νέους της φίλους. Καθώς η Μάρθα αγκάλιαζε τον Νόα, του ψιθύρισε στο αυτί: «Μην το πεις στη γυναίκα σου αυτό. Θα την ανησυχήσει μόνο χωρίς αποφασιστικότητα." Στη συνέχεια, χωρίς προειδοποίηση, φίλησε τον Νόα με τέτοια ένταση που τον απώθησε από την ισορροπία. Καθώς σκόνταψε για να ξαναβρεί τα πόδια του, εκείνη έφυγε.

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ και ο Νώε και ο Τζέικομπ έφτασαν νωρίς στο κλουβί του επισκέπτη. Μόλις ολοκλήρωσαν την καθημερινή τους ανταλλαγή, ο Τζέικομπ έφυγε αμέσως. Ο Νόα συνέχισε να κάνει κύκλους γύρω από την αυλή. Οι σκέψεις για τον ήλιο του καλοκαιριού γέμισαν το μυαλό του Νώε καθώς το σώμα του έκανε κάθε προσπάθεια να ελέγξει τα ρίγη του. Καθώς προχωρούσε προς την είσοδο της φυλακής, ακουγόταν μια φωνή που φώναζε το όνομά του. Γυρίζοντας, παρατήρησε τη Φλόρα να περιμένει στο κλουβί του επισκέπτη. Ο Νόα ξέσπασε σε ένα τεράστιο χαμόγελο καθώς έτρεχε προς το μέρος της.

Κατά την άφιξη, η Φλόρα έδειξε μισό χαμόγελο στον Νόα. Μελέτησε το πρόσωπό της και μετά ρώτησε: «Τι συμβαίνει;»

Εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα της καθώς απάντησε: «Είμαι εντάξει».

«Κοίταξέ με, αγάπη μου». Σήκωσε το πηγούνι της και τα μάτια της κοίταξαν στο δικό του. «Τι φταίει;

«Είμαι μόνο εγώ».

Γύρισε για να απομακρυνθεί, αλλά ο Νόα σταμάτησε την κίνησή της. «Αν με αφήσεις τώρα, θα ανησυχώ όλη μέρα για σένα».

Κοίταξε τον Νόα κατευθείαν στα μάτια και μετά ψιθύρισε: «Νομίζω ότι είμαι έγκυος».

Ο Μάρλεϊ έπεσε αμέσως στα γόνατα και φώναξε: «Όχι, όχι — αυτή η αλήθεια είναι πολύ δύσκολη!»

«Τζέικομπ, γιατί είναι τόσο ανησυχητικό;» ρωτάει ο Σκρουτζ.

«Εμπενίξερ, ξέρεις το ίδιο με εμένα για αυτήν την τραγωδία. Κι όμως, δεν είχα ιδέα ότι ειπώθηκε ποτέ στον Νόα για το μωρό. Ένα ακόμη θύμα. Πώς μπορώ ποτέ να λυτρώσω τον εαυτό μου;» Η ερώτηση ήταν κάτι παραπάνω από ρητορική για τον Μάρλεϊ. Τώρα φοβόταν ότι τίποτα από όσα έκανε δεν θα διόρθωνε ποτέ το λάθος του. Η απώλεια

τόσων άπογων πνευμάτων, και τώρα ένα παιδί. Αιματηρή κόλαση, ο Μάρλεϊ μισούσε τον εαυτό του.

Για πολλή στιγμή ο Νόα έμεινε ακίνητος. Αναρωτήθηκε ποια θα έπρεπε να είναι η απάντησή του. Η χαρά κυρίευσε τον φόβο του όταν καθησύχασε τη Φλόρα: «Θα πάει καλά. Ο Τζέικομπ βρήκε τα χαμένα χρήματα. Ας ελπίσουμε ότι θα μπορέσει να επιδιορθώσει την κατάσταση πριν από τη δίκη. Αν το κάνει, θα είμαστε πιο δυνατοί μετά από αυτό».

Η Φλόρα αποσύρθηκε από την τρυφερότητα του Νώε. «Οι ευχές δεν θα γίνουν πραγματικότητα, Νόα». Τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της. Καθώς έφτασαν στο πιγούνι της, ο Νόα χρησιμοποίησε το χέρι του για να τα σκουπίσει.

Για κάτι που φαινόταν να είναι μια αιωνιότητα, ο Νώε έμεινε σιωπηλός. Τα λόγια ενθάρρυνσης ξεθώριασαν, αλλά μια ιστορία από το παρελθόν ξεπήδησε. «Θυμάσαι τη μέρα που γνωριστήκαμε;» ρώτησε.

«Ναι, φυσικά και το κάνω», είπε.

«Δεν με συμπαθούσες, σωστά;»

«Νόμιζα ότι μπορεί να είσαι — απλός». Το χαμόγελό της αύξησε την επιθυμία του Νόα να συνεχίσει.

Είπε, «Λοιπόν, ήμουν απλός. Απλά γοητευμένος από τη γοητεία σου.»

Το χαμόγελο της Φλώρας διευρύνθηκε καθώς θυμήθηκε το περιστατικό. «Σίγουρα κορόιδεψες τον εαυτό σου».

«Δεν θα μου έδινες μια ματιά. Έπρεπε να κάνω κάτι», απάντησε ο Νόα.

«Δηλαδή φέρθηκες σαν κλόουν επίτηδες;»

«Δεν το έχεις καταλάβει μέχρι τώρα — είμαι κλόουν».

Η Φλόρα γέλασε. Ήξερε ότι η ανοησία του Νώε εμφανιζόταν σπάνια, αλλά όταν εμφανιζόταν, ήταν χαρά. Μαζί ξαναδιηγήθηκαν την ιστορία. «Ήταν τρομερό σοκ όταν πέρασες το καπέλο σου στο μονοπάτι σε αυτή τη μεγαλειώδη χειρονομία ιπποτισμού».

«Προσπαθούσα να είμαι εντυπωσιακή».

«Δηλαδή ήταν προγραμματισμένο το ντους με σιτηρά;» ρώτησε εκείνη.

«Δεν είχα ιδέα ότι όταν έκανα τη «μεγάλη χειρονομία» θα πετούσε η τεράστια ποσότητα σιταριού», εξήγησε ο Νόα.

«Πήγε παντού, αλλά κυρίως πάνω σου».

«Αυτό σχεδίασα κι εγώ», παραδέχτηκε.

«Άσε με λοιπόν να το ξεκαθαρίσω, ήθελες να με εντυπωσιάσεις τόσο πολύ που έβαλες μια χούφτα σιτάρι στη μανσέτα του παλτό σου». Ο Νόα κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, καθώς η Φλόρα συνέχισε: «Δύσκολα μπορούσα να το πιστέψω όταν μου έκανες σήμα να περάσω από μπροστά σου και μετά το σιτάρι σκορπίστηκε παντού».

Μαζί γέλασαν. «Ξέρεις, Φλώρα, είμαι ενθουσιασμένη με το μωρό».

«Είναι απλώς μια πιθανότητα. Θα ξέρω σίγουρα σε λίγες εβδομάδες».

Καθώς η Φλόρα έδινε στον Νόα μερικές πένες, ο Σάιμονς επιτέθηκε. «Μου έκλεψες τα ρούχα! φώναξε χτυπώντας το κεφάλι του Νόα στον φράχτη. Καθώς ο Σάιμονς πίεζε το πρόσωπο του Νόα ανάμεσα στις ράβδους, μια από τις σπιτικές ράβδους, κομμένη από το μέταλλο, έξυσε το μάγουλο του Νόα. Η Φλόρα ούρλιαξε.

Ο Σάιμονς άρπαξε τις πένες από τον Νόα και μετά μουρμούρισε: «Δεν ξέρω ποιος από τους φίλους σου με έριξε νοκ άουτ, αλλά θα σε τιμωρήσω». Η μυρωδιά από το σώμα του εγκληματία γέμισε την περιοχή. Η ανάσα του και μόνο έκανε τον Νόα να βήξει. «Έχω την αίσθηση ότι θα πεθάνεις σήμερα».

"Όχι!" φώναξε η Φλόρα. Έφτασε μέσα από τα κάγκελα, άρπαξε τα μαλλιά του κακοποιού και μετά τράβηξε με τέτοια δύναμη τα περισσότερα από τα σκέλη απελευθερώθηκαν από το τριχωτό της κεφαλής. Ο Σάιμονς δεν ένιωσε σχεδόν καμία ενόχληση. Η επίθεση του Φλόρα οδήγησε μόνο σε πίεση. Ο Νώε μπήκε στις ράβδους του κλουβιού με άγριο θυμό. Η πίεση από τα διαπεραστικά σπιρούνια έκανε το αίμα να κυλήσει στο πρόσωπο του Νώε.

«Ετοιμαστείτε για την κόλαση του Θεού», είπε, πιέζοντας το κεφάλι του Νώε με όλη τη δύναμη που διέθετε.

"ΌΧΙ!" ούρλιαξε ο Μάρλεϊ. Το φάντασμα έφτασε στο στήθος του Σάιμονς, άρπαξε την καρδιά του και μετά συμπίεσε τη σάρκα. Καθώς ο μυς του οργάνου του Simons προσαρμόστηκε στο σχήμα των οστών του Marley, ο Noah έφτασε πίσω του και άρπαξε τα μαλλιά του Simons. Σε μια προσπάθεια να απελευθερωθεί, έσκυψε το κεφάλι του δράστη προς τα πίσω. Η αντεπίθεση εξόργισε τον Simons σε τέτοιο βαθμό που ενέτεινε την επίθεσή του. Ο Μάρλεϊ έσφιξε μέχρι που η λαβή του έκλεισε σφιχτά την καρδιά.

Καθώς οι τρεις άνδρες πάλευαν για τον έλεγχο, ο Σάιμονς άρχισε να χαλαρώνει τον συμπλέκτη του και μετά με το ελεύθερο χέρι του άρπαξε το στήθος του. Τρελαμένος από την τρέλα, φώναξε: «Τι μου κάνεις;»

Ο Νόα απελευθερώθηκε από τον Σάιμονς, αλλά ο Μάρλεϊ δεν απελευθέρωσε την κατάσχεση της καρδιάς του. Καθώς ο επίδοξος δολοφόνος έφυγε από το κλουβί του επισκέπτη, ο Μάρλεϊ ακολούθησε. «Τζέικομπ, απελευθέρωσέ τον», πρόσταξε ο Σκρουτζ.

Ταραγμένος, ο Μάρλεϊ απάντησε: «Δεν νομίζω ότι μπορώ».

«Απλώς απομακρύνσου».

Ο Σάιμονς λυγίζει πέρα δώθε σε μια προσπάθεια να αποκτήσει ελευθερία από τον πόνο του. «Βοήθησέ με, Εμπενίξερ», φώναξε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ άρπαξε τον Μάρλεϊ και τον τράβηξε, ωστόσο η ενέργειά του πήγε χωρίς ανταμοιβή. «Το χέρι μου είναι πολύ σφιχτό», φώναξε ο Μάρλεϊ. Μανιασμένοι, οι δυο τους έκαναν κάθε δυνατή προσπάθεια να χωρίσουν από τον Σάιμονς, αλλά η ίδια η καρδιά του εγκληματία κολλούσε σφιχτά στη λαβή του Μάρλεϊ.

«Θα πεθάνει», είπε η Φλόρα.

Χωρίς προειδοποίηση, ο Simons έπεσε στο έδαφος. Η πτώση τράβηξε το χέρι του Μάρλεϊ από τον ώμο του. Ξαπλωμένο στο διάδρομο, ακόμα κολλημένο στην καρδιά, τα μεμονωμένα οστά του χεριού του Μάρλεϊ άρχισαν να συσπώνται και μετά εξαφανίστηκαν όλα. Καθώς το χέρι του αντικαταστάθηκε, είπε: «Νομίζω ότι τον σκότωσα».

«Ξέρεις ότι ο Νόα θα κατηγορηθεί για αυτό», απάντησε ο Σκρουτζ.

Ο φρουρός, έχοντας πλέον επίγνωση του πεσόντος κακού, έτρεξε προς βοήθειά του. «Τι έκανες; γρύλισε το κλειδί στο χέρι.

Ο Νόα γύρισε στον φρουρό, με το αίμα να κυλούσε από το τραύμα στο μάγουλό του είπε: «Ο Σάιμονς μου επιτέθηκε».

«Είπε ότι θα σκότωνε τον Νόα», είπε η Φλόρα. Δείχνοντας στον δεσμοφύλακα τη μάζα των μαλλιών που είχε ακόμα στο χέρι της, πρόσθεσε: «Τίποτα δεν θα τον σταματούσε, ούτε καν ο πόνος».

«Λοιπόν, φαίνεται ότι κάτι οδυνηρό τον σταμάτησε». Ο φρουρός γονάτισε στο πλευρό του Σάιμονς και στη συνέχεια ανέφερε: «Ακόμα αναπνέει». Καθώς σηκώθηκε στα πόδια του είπε: "Λοιπόν, αν τα τραβηγμένα μαλλιά δεν έδιναν τέλος σε μια επίθεση, αναρωτιέμαι τι έκανε;"

«Έπιασε το στήθος του — μετά απλώς έπεσε».

Το κλειδί στο χέρι κοίταξε το ζευγάρι. «Σε παρακολουθούσα», είπε στον Νόα. Ο φρουρός στη συνέχεια πρόσθεσε, "Είσαι άξιος σεβασμού. Αυτός..." σταμάτησε, κοιτάζοντας τον Σάιμονς ακόμα ακίνητος στο έδαφος, "...του αξίζει..." και χωρίς προειδοποίηση ο άντρας κλώτσησε τον Σάιμονς στο κεφάλι. Ο φρουρός έλυσε τη μπαντάνα από το λαιμό του και μετά την έδωσε στον Νόα. «Εδώ, ο λαιμός μου μπορεί να υποφέρει από το κρύο σήμερα. Καθάρισε τον εαυτό σου».

Ο Νόα και η Φλόρα στάθηκαν εκεί σοκαρισμένοι. "Είσαι χαζός; Έχεις αιμορραγία παντού. Καθάρισε τον εαυτό σου!" Ο φρουρός άρπαξε το χέρι του Νόα και μετά τοποθέτησε το ύφασμα μέσα του.

Ο Νώε δέχτηκε το μαντήλι καθώς η Φλόρα είπε: «Η καλοσύνη σου θα ανταμειφθεί».

Ο κλειδί στο χέρι κοίταξε τη Φλόρα, κούνησε το κεφάλι του διαφωνώντας και μετά είπε στον Νόα: «Ξέρεις το όνομά μου;»

«Όχι, κύριε».

«Κρατήστε το έτσι». Με αυτό, το κλειδί στο χέρι μάζεψε τις πένες που είχε κλέψει ο Simons από τον Noah και μετά άφησε τους τρεις να διευθετήσουν τη διαφωνία τους.

Μέσα σε λίγα λεπτά ο Σάιμονς άρχισε να αναρρώνει. Ενώ γκρίνιαζε, ο ζαλισμένος εγκληματίας έπιασε το κεφάλι του με το ένα χέρι και μετά έτριψε την περιοχή της καρδιάς του με το άλλο. Σιγά-σιγά συνήλθε σε σημείο που μπορούσε να σηκωθεί στα πόδια του. Κοίταξε τον Νόα και τη Φλόρα καθώς τον παρακολουθούσαν. Κανείς δεν ήξερε αν ο άλλος θα συνέχιζε την επίθεση. Ωστόσο, με προσοχή και οι δύο πλευρές υποχώρησαν.

Ο Σάιμονς παρατάχθηκε μπροστά στον Νόα για την επιστροφή στο εσωτερικό. Καθώς η πόρτα άνοιξε ο Νόα άρπαξε το γιακά του Σάιμονς και μετά πέρασε μπροστά του. "Ετοίμασε τα πένα σου. Ποτέ ξανά δεν θα είμαι τελευταίος όταν είσαι διαθέσιμος για την

πληρωμή των διοδίων." Ο Σάιμονς απλώς αναστέναξε και μετά αποδέχτηκε τη νέα του θέση.

Μόλις μπήκε στο σπίτι, η Ντι χορήγησε αρκετές από τις αλοιφές της στον τραυματισμό του Νώε. «Αυτό σταματά την αιμορραγία», είπε δείχνοντας το περιεχόμενο στην ομάδα. "Αυτό κάνει το δέρμα να συρραφεί χωρίς ουλή. Και αυτό καταπραΰνει τον πόνο."

"Είσαι γιατρός;" ρώτησε ο Χένρι.

"Όχι, αγάπη μου. Έχω μόνο τις σάλτσες μου. Αφήνω τη θεραπεία στους άντρες με τα μαχαίρια", απάντησε ο Ντι.

«Λοιπόν, Τζέικομπ, φαίνεται να έχεις την τύχη ενός αγγέλου σήμερα», είπε ο Σκρουτζ.

"Έτσι φαίνεται. Κάποτε θα μάθω να συγκρατώ τον θυμό μου."

"Όχι, όχι δεν θα. Ο θυμός σου ήταν τιμητικός. Ο έλεγχος θα είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο του Νώε", διαβεβαίωσε ο Σκρουτζ.

Το πρόσωπο του Μάρλεϋ δεν έδειχνε κανένα συναίσθημα, αλλά ήξερε ότι η βιωμένη ιστορία δεν μπορούσε να αλλάξει. Ο Νώε δεν επρόκειτο να πεθάνει εκείνη τη μέρα.

**** Stave Four ****

Σκληρή Δικαιοσύνη

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ημέρας έφερε μια νέα δύναμη στον Νώε. Πριν οι άντρες φύγουν από το δωμάτιο ημέρας για το μπουντρούμι του ύπνου, δεσμεύτηκε να μην επιτρέψει ποτέ σε άλλο άτομο το άνοιγμα για επίθεση.

Η Τρίτη ξεκίνησε μια περίοδο πεζών και βαρετών γεγονότων στη φυλακή. Το πλήθος των κρατουμένων διασκέδαζε μέσα στις δικές τους ιδιωτικές ομάδες. Το μεσημέρι, το κλειδί στο χέρι μπήκε στην αίθουσα ημέρας για να ανακοινώσει: «Τα παρακάτω άτομα θα δικαστούν αύριο στο Old Bailey». Όλοι στο δωμάτιο άκουσαν το όνομά τους.

Κανείς δεν εξεπλάγη, αλλά η ειδοποίηση είχε ως αποτέλεσμα τη σίγαση της συνομιλίας. Κάθε κρατούμενος περνούσε την υπόλοιπη μέρα σκεπτόμενος τη μοίρα του. Οι περισσότεροι πιθανότατα θα κρίνονταν ένοχοι, οπότε ο φόβος για το μέλλον τους δημιούργησε μια κατάσταση όπου όλοι υποχώρησαν στη σιωπή.

Ο νεαρός Τζέικομπ ήταν ο μόνος Μάρλεϊ που είχε ένα έργο εκείνη την ημέρα. Δύο φορές είχε επιχειρήσει την πώληση του *Smoke and Shadow* μόνο για να ακούσει το ίδιο πράγμα από κάθε αγοραστή, «Χρειάζομαι μόνο ένα άλογο». Αν και ο Τζέικομπ εξήγησε την ιδιαίτερη σχέση μεταξύ των διδύμων, κανένας άντρας δεν πείστηκε, οπότε και οι δύο πωλήσεις χάθηκαν. Καθώς έτρεχε προς τον παλιό τόπο εργασίας του, αποφάσισε να πουλήσει τα δύο άλογα με έκπτωση, αφού ο μάνατζέρ του, Μάθιου Πέτιν, θα χρειαζόταν μια τέτοια παρακίνηση.

Μέσα στις πόρτες του σταύλου, ο Τζέικομπ βρήκε τον Μάθιου να παρακολουθεί τα άλογα. Το φρεσκάρισμα της κλινοστρωμνής, η αναπλήρωση της τροφής και η αφαίρεση της κοπριάς ήταν καθήκοντα του. Καθώς ο Τζέικομπ έμπαινε στον στάβλο, ο Μάθιου ακούστηκε να σφυρίζει. Η μελωδία ήταν ασαφής αλλά ευχάριστη στο αυτί. Πλησιάζοντας τον πολυάσχολο άνδρα, ο Τζέικομπ είπε: «Μάθιου, γέρο Γάλλος αλήτης».

«Λοιπόν, καλά, αν δεν είναι το νεαρό παιδί που έχει θέσει», είπε ο Μάθιου ακουμπώντας το πιρούνι του στον τοίχο. "Καλημέρα σου, Τζέικομπ. Τι σε φέρνει στο παλιό σου στέκι;"

«Θυμάσαι πέρυσι που ήθελες να αγοράσεις το *Smoke and Shadow*;

"Φυσικά. Η προσφορά είναι ακόμα ανοιχτή", απάντησε ο Μάθιου.

«Ήλπιζα ότι θα ήταν έτσι», απάντησε ο Τζέικομπ.

«Δηλαδή 300 λίρες για τους δύο;»

«Παίρνετε μια εξαιρετική συμφωνία», είπε ο Τζέικομπ.

"Προφανώς είναι αρκετό, γιατί είσαι εδώ πρόθυμος να πουλήσεις. Είναι σωστό;"

"Ναί." Δυστυχώς, ο Jacob ολοκλήρωσε τη συναλλαγή. Αφού είπε στους Smoke and Shadow το τελευταίο αντίο δίνοντας στον καθένα ένα μήλο και μια αγκαλιά, ο Jacob έτρεξε στο Old Bailey Courthouse για να προσπαθήσει να εξασφαλίσει την ελευθερία του Noah.

Όταν μπήκε στην μπροστινή είσοδο του δικαστηρίου, ο Τζέικομπ ρωτήθηκε αμέσως: «Μπορώ να σε βοηθήσω;» Το αγόρι που έθεσε την ερώτηση φαινόταν πολύ νέο για να εργάζεται σε έναν τόσο διάσημο οργανισμό.

Χωρίς μια παύση στη σκέψη ο Τζέικομπ ζήτησε: «Είμαι εδώ για να δω τον αξιότιμο Γουίλιαμ Ντόμβιλ».

"Δουλεύει στο γραφείο του στο σπίτι του σήμερα. Μπορεί κάποιος άλλος να βοηθήσει;"

«Είναι ο προεδρεύων για τις αυριανές δίκες;

«Ναι», απάντησε ο νεαρός.

"Έχω σημαντικές υποθέσεις να συζητήσω μαζί του σήμερα. Μπορώ να έχω τη διεύθυνση του γραφείου του;" ζήτησε ο Τζέικομπ.

"Όχι."

Κάπως έκπληκτος, ο Τζέικομπ προσπάθησε να εξηγήσει: «Πρέπει να ξέρει τι έχω ανακαλύψει για μια επερχόμενη δίκη».

«Θα πρέπει να παρουσιάσετε τα στοιχεία σας στη δίκη», επέμεινε ο βοηθός.

«Αλλά αν μπορέσω να μιλήσω μαζί του σήμερα, δεν θα υπάρξει δίκη».

"Καταλαβαίνω και μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω. Ωστόσο, αν απελευθερώσω την τοποθεσία του δικαστή, θα με ελευθερώσει από αυτή τη δουλειά και χρειάζομαι τη δουλειά."

Ο Τζέικομπ συνειδητοποίησε ότι το εγχείρημα να καθαρίσει τον Νώε δεν θα ήταν τόσο εύκολο όσο ήλπιζε αρχικά. Αποχαιρέτησε το ευχάριστο αλλά άχρηστο αγόρι και μετά έσπευσε αμέσως στο ταχυδρομείο. Καθώς οι υπάλληλοι του γραφείου ήταν στη μέση του κλεισίματος για την ημέρα, ο Τζέικομπ ζήτησε να δει τον Κατάλογο Ταχυδρομείων του Λονδίνου. Μετά από μια δυσάρεστη ματιά του συνοδού, τελικά συμφώνησε να επιτρέψει στον Τζέικομπ δύο λεπτά με το βιβλίο. Με τον ελεύθερο χρόνο, ο Τζέικομπ έβαλε στη μνήμη τη διεύθυνση του δικαστή, ευχαρίστησε τον φύλακα και μετά έσπευσε να βρει την τοποθεσία, αλλά το κτίριο ήταν σκοτεινό. Ο Τζέικομπ στάθηκε έξω από την πόρτα του δικαστή, νικημένος.

Ο ΜΑΡΛΙ ΚΑΙ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ έφτασαν νωρίς στην αίθουσα του δικαστηρίου. Καθισμένοι στο τμήμα «οικογένεια και φίλοι» του Old Bailey, οι δύο αόρατοι από το μέλλον περίμεναν να ξεκινήσουν οι διαδικασίες. Καθώς κοίταξαν κάτω στον χώρο του δικαστηρίου, ο Σκρουτζ ρώτησε από τον Μάρλεϊ, "Με ρώτησες αν ήξερα τι θα συνέβαινε αφού περάσω-φυσικά δεν μπορώ ποτέ να ξέρω κάτι τέτοιο μέχρι να μου δοθούν οι πιθανότητες. Αλλά για το ίδιο θέμα, πες μου τι έχεις γίνει τώρα που δεν είσαι από σάρκα;"

«Εργάζομαι για να γίνω ένα Mogrified Spirit», απάντησε ο Marley.

«Είσαι σε κατάρα αυτή τη στιγμή;»

"Αυτό το πνεύμα-το μέλλον μου είναι σε μεταβατικό στάδιο. Και στην ερώτησή σας, κανείς δεν καταδικάζεται ποτέ. Κάποιοι καταλήγουν να χαθούν, αλλά είναι μέσω της δικής τους δράσης ή αιτήματος."

Αυτό δεν είχε νόημα για τον Σκρουτζ. «Φυσικά, οι άνθρωποι που δολοφονούν και ληστεύουν άλλους πρέπει να είναι καταδικασμένοι».

"Όχι, το πνεύμα τους έχει αξία όταν καθαριστεί από την πράξη. Στην πραγματικότητα, η γνώση ενός τέτοιου γεγονότος χρησιμοποιείται για να βοηθήσει τους νέους κόσμους να αποφύγουν τέτοια λάθη."

«Έτσι ο φόνος είναι μόνο ένα λάθος», είπε ειρωνικά ο Σκρουτζ.

«Εξαρτάται από την πρόθεση του δολοφόνου».

«Έτσι κάποιος στη μάχη, ή ένας δήμιος, δεν τιμωρείται, ενώ ένας μεθυσμένος τιμωρείται που έπεσε πάνω σε πεζό κατά λάθος;».

«Κανένας δεν τιμωρείται», απάντησε ο Μάρλεϊ, βλέποντας μετά το βλέμμα του Σκρουτζ να προστίθεται, «αυτός δεν είναι ο σκοπός της Άπειρης Συνείδησης».

«Μα πώς θα μπορούσε ποτέ ένας δολοφόνος να καθαριστεί αρκετά για το...;»

«Άπειρη Συνείδηση», είπε ο Μάρλεϊ ολοκληρώνοντας την ερώτηση του Σκρουτζ.

«Ναι, υποθέτω ότι αυτό ρωτάω».

«Κάθε πνεύμα που ζει έχει κάποια ποιότητα που η Άπειρη Συνείδηση θέλει να ενσωματώσει στο μεγαλύτερο είναι της. Αυτό δεν επιτυγχάνεται πάντα, αλλά είναι ο στόχος».

«Δεν φοβάται η Άπειρη Συνείδηση τη μόλυνση από ακάθαρτες πράξεις;» ρώτα τον Σκρουτζ.

«Όχι. Δεν είναι δυνατόν να μολύνουμε την ψυχή της Άπειρης Συνείδησης. Το ανθρώπινο πνεύμα είναι το δοχείο της διαφθοράς. Μόλις αποβάλει τις αδικίες του, στη συνέχεια μεταμορφώνεται».

«Δεν είναι το ίδιο πνεύμα και ψυχή;»

«Φυσικά όχι», απάντησε ο Μάρλεϊ καθώς έβλεπε τους κρατούμενους να ρέουν στο δωμάτιο. Ενώ κάθε τρόφιμος ανακάτευε τα ποδαράκια του προς το περίβλημα του κατάδικου, το ευρύ κοινό συνέχιζε να γεμίζει τον επάνω χώρο όπου έμεναν οι δύο αόρατοι. Μέσα σε λίγα λεπτά, όλοι οι τύποι υπάλληλοι, δικηγόροι και πληρωμένοι θεατές μπήκαν στην αίθουσα του δικαστηρίου.

Μόνο μετά το γέμισμα της αίθουσας ο δικαστικός επιμελητής ανακοίνωσε τους δικαστές. «Όλοι σηκώνονται. Το Δικαστήριο του Old Bailey συνεδριάζει τώρα, ο αξιότιμος δικαστής William Domville προεδρεύει." Ο δικαστής Domville, μαζί με έναν δεύτερο δικαστή, μπήκαν στην αίθουσα και μετά κατευθύνθηκαν προς τα κεντρικά καθίσματα πίσω από τον πάγκο. Με αυτό, ένα εκκωφαντικό βουητό ακουγόταν σε όλη την αίθουσα καθώς οι διάφοροι εργάτες έτρεχαν σε μια προσπάθεια να προετοιμάσουν τις λεπτομέρειες για κάθε κατάδικο.

Εκτός από το μπαλκόνι, όπου ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ σκαρφάλωσαν στη ράγα, οι κριτές κάθισαν πάνω από τις άλλες ομάδες εργασίας μέσα στην αίθουσα. Οι υπάλληλοι και οι δικαστικοί ρεπόρτερ κάθισαν γύρω από ένα ημικυκλικό τραπέζι ακριβώς κάτω από το εδώλιο του δικαστή. Στα αριστερά των κριτών και κάτω από τον ευρύ κοινό χώρο κάθονταν οι δώδεκα άνδρες της κριτικής επιτροπής. Οι κρατούμενοι εγκαταστάθηκαν σε ένα περίβολο που βρισκόταν μισή ντουζίνα πόδια πίσω από το τραπέζι του υπαλλήλου. Μέσα στο στυλό του κρατούμενου, οι είκοσι που θα εκδικάζονταν εκείνη την ημέρα ανακατεύτηκαν ελάχιστα και δεν είπαν τίποτα, καθώς η φασαρία στην αίθουσα του δικαστηρίου κατέληγε σε μια ανησυχητική αναμονή.

«Δικαστής, κάλεσε τον πρώτο κατηγορούμενο», διέταξε ο δικαστής Ντόμβιλ.

«Τζόζεφ Φρίμαν, σήκω και αντικρίσου τον κατηγορό σου», ζήτησε ο δικαστικός επιμελητής. Ο Νόα παρακολούθησε τον φίλο του να περπατάει προς το κουτί του κατηγορούμενου. Στεκόμενος μέσα στο στυλό, ο Τζόζεφ παρακολουθούσε τις κινήσεις των δικαστών καθώς ο δικαστικός επιμελητής συνέχιζε. «Σας κατηγορούν για κακουργηματική κλοπή ενός ρολογιού από τον Ephraim Weedon στις 11 Δεκεμβρίου στο Theatre Royal. Πώς παρακαλάς;»

«Δεν είναι ένοχος».

Με αυτό ο Ephraim Weedon πήρε τη θέση του στο κουτί των μαρτύρων που ήταν κάτι περισσότερο από μια υπερυψωμένη πλατφόρμα τοποθετημένη μέσα στο χώρο μπροστά από το τραπέζι του υπαλλήλου. Ένας άνδρας με μαύρη στολή μπήκε στο μάρτυρα κρατώντας στυλό που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά του δωματίου κοντά στο κουτί των ενόρκων. Με όλους τους παίκτες στη θέση τους, ο δικαστής Domville ρώτησε τον Weedon, "Ποια είναι η αξία του ρολογιού σας;"

«Δώδεκα λίρες».

«Και ξαναπήρες το ρολόι στην ίδια μορφή που σου άφησε;»

«Ναι». Έδειξε τον άνδρα στον χώρο κράτησης μάρτυρα και μετά είπε: «Ο αστυφύλακας Γουίλιαμ Τέιλορ επέστρεψε το ρολόι».

«Καλά. Εξηγήστε πώς προέκυψε όλο αυτό», ζήτησε ο δικαστής.

Με αυτό ο Weedon είπε για την έξοδο από το έργο Όπως σας αρέσει, και μετά για το πώς ο Τζόζεφ τον χτύπησε καθώς σήκωνε το ρολόι. Αμέσως ο Weedon συνειδητοποίησε το έγκλημα που διαπράχθηκε και μετά φώναξε για βοήθεια, "Σταμάτα τον, κλέφτη..."

Μετά την κατάθεση του εισαγγελέα, ο William Taylor μίλησε για το ίδιο γεγονός με μικρές μόνο παραλλαγές. Ο Τζόζεφ δεν είχε καμία άμυνα εκτός από το να πει ότι λυπόταν για το κακό που προκάλεσε.

«Σίγουρα, όλοι λυπούνται, μόλις τους πιάσουν», απάντησε ο ανώνυμος δικαστής πίσω από τον πάγκο. Η ιστορία του Τζόζεφ ήταν αυτή που οι δύο αρχές άκουγαν πολλές φορές κατά τη διάρκεια κάθε συνεδρίας στο Old Bailey. Το αγόρι ήξερε ότι επρόκειτο να τιμωρηθεί. ήλπιζε απλώς ότι θα του προκαλούσε μικρό σωματικό τραυματισμό. Χωρίς πολλή σκέψη, το δικαστήριο τον έκρινε ένοχο και ο δικαστής Domville τον καταδίκασε σε επτά χρόνια μεταφοράς στην Αυστραλία. Δεν ήταν τόσο δυσάρεστημένος όσο θα ήταν οι περισσότεροι με την ποινή, γιατί επιθυμούσε την περιπέτεια.

Οι δικαστές και η κριτική επιτροπή έκαναν σύντομη επεξεργασία των περισσότερων δοκιμών που παρουσιάστηκαν εκείνη την ημέρα. Οι δεκαεννέα από τους είκοσι κατηγορούμενους κατηγορήθηκαν για κακουργηματική κλοπή. Μόνο ο James Maxey είχε διαπράξει ένα βίαιο έγκλημα. Ενώ ήταν στη φυλακή, ο δράστης συμπεριφέρθηκε σαν να δάγκωνε το κεφάλι μιας οχιάς, στην πραγματικότητα δεν είχε περισσότερο κουράγιο από το να δηλητηριάσει τη γυναίκα και τη θετή του κόρη. Αλλά για τα δικαστήρια ο φόνος είναι φόνος. Έτσι, μέσα σε δεκαπέντε λεπτά η κριτική επιτροπή βρήκε τον Maxey ένοχο και ο δικαστής του επέβαλε τη συνιστώμενη ποινή-θάνατο.

Καθώς τα δεσμά του καρπού προστέθηκαν στον Μάξι, ο δικαστικός επιμελητής κάλεσε τον επόμενο κατηγορούμενο, «Ντίνα Σμιθ, σήκω και αντικρίσου τον κατήγορό σου». Ο Ντι σηκώθηκε από τον πάγκο του κρατούμενου και μετά μπήκε στο κουτί του κατηγορούμενου όπου ο καθρέφτης κρέμεται πάνω από αντανάκλασε το φως του ήλιου κατευθείαν στα μάτια της. Καθώς φτερνίστηκε δύο φορές διαδοχικά, το σώμα της έκανε όλες τις προσπάθειες για να αποφύγει το φως.

«Στάσου», απαίτησε ο δικαστής.

Ο Ντι εγκαταστάθηκε σε ένα σημείο όπου το φως προκαλούσε τη λιγότερη ενόχληση. Στη συνέχεια, ο δικαστικός επιμελητής συνέχισε, "Σας κατηγορούν για κακουργηματική κλοπή ενός μεγάλου παλτού από τη Hannah Denhous στις 23 Δεκεμβρίου. Πώς παραπονείστε;"

"Ένοχος."

«Συνειδητοποιείς ότι δεν θα έχω άλλη επιλογή για την καταδίκη αν υποβάλεις μια τέτοια ένσταση;» ρώτησε ο δικαστής.

"Ειλικρινά δεν έχω άλλη επιλογή. Πήρα το παλτό για να ζεσταθώ και θα το έκανα ξανά", παραδέχτηκε περήφανα η Dee.

Η κριτική επιτροπή εξέτασε καθώς ο δικαστής Domville απήγγειλε την ποινή που απαιτούσε ο νόμος, ωστόσο συμπεριέλαβε τη δική του μεροληψία στο διάταγμα και μείωσε τη σοβαρότητα της ποινής. «Ντίνα Σμιθ, σε καταδικάζω να «μαστιγώσεις σε εσωτερικό χώρο» συνολικά 10 μαστιγώματα». Ακόμη και με τη μείωση των βλεφαρίδων, όλες οι γυναίκες μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου βόγκηξαν στην ιδέα ενός ξυλοδαρμού με γυμνό στήθος.

Μετά τη δίκη του Dee, ο Noah άρχισε να συγχωνεύει τις υπόλοιπες υποθέσεις σε μια ιστορία. Σε κάθε έγκλημα, αν και διαφορετικά στις λεπτομέρειες του ποιος, τι και πού του αδικήματος, τα αποτελέσματα ήταν ως επί το πλείστον τα ίδια. Κάτι έκλεψαν, κάποιος σταμάτησε τον κλέφτη και τώρα κάποιος θα τιμωρούσε τον εγκληματία.

Η πιο ενδιαφέρουσα δίκη έγινε λίγο πριν από τον Σάιμονς, και παρείχε σε ολόκληρη την αίθουσα, εκτός από τον εισαγγελέα της υπόθεσης, ένα πολύ αναγκαίο διάλειμμα από τις ιστορίες του κακού και της ατυχίας.

Στις 27 Δεκεμβρίου τρεις νεαροί φίλοι — Katharine Fitzgerald, Ruby Ann Marr και Mary Egduurb — μπήκαν στην Boutique του Bluck. Και οι τρεις αγόρασαν και πλήρωσαν την κορδέλα μέσα σε ένα λεπτό ο ένας από τον άλλο. Ο ιδιοκτήτης, Benjamin Bluck, φλέρταρε την Katharine λέγοντάς της ότι ήταν αρκετά όμορφη για να παντρευτεί. Η Κάθριν γούρλωσε τα μάτια της στις φίλες της καθώς οι τρεις γελούσαν στην ιδέα του γάμου με μια τέτοια τσάντα.

Στη συνέχεια η Ρούμπι πλήρωσε για την κορδέλα της και ο Μπλακ είπε: «Αν χρειαστείς ποτέ ένα μέρος για ύπνο, μπορώ να σου βρω ένα».

«Δεν είσαι ευγενικός; απάντησε σαρκαστικά ενώ έκλεινε το μάτι στις φίλες της. Όλα αυτά συνεχίζονταν σαν ένα παιχνίδι «χιούμορ η Καζανόβα» μέχρι που η Μαίρη πλήρωσε την κορδέλα της, και μετά ο Μπλακ έγινε κακός.

Καθώς ο Μπλακ έδινε στη Μαίρη τα ρέστα της, την έπιασε από το χέρι και μετά φώναξε: «Γιατί κορίτσια μου κλέβετε;»

"Απελευθέρωσέ με, γέροντα! Έχεις αυταπάτες."

Με αυτό, ο Μπλακ άρχισε να ουρλιάζει σαν μπανσί. «Όχι, κανείς σας δεν με έχει πληρώσει για την κορδέλα».

"Σταμάτα αυτό! Είσαι κάθαρμα!"

Πριν προλάβει κάποια από τις γυναίκες να δραπτετεύσει από το κατάστημα, ο Ντέιβις, ο αστυφύλακας, σταμάτησε την έξοδό τους. Αφού ο Ντέιβις είχε ηρεμήσει τους τέσσερις, άκουσε τις ιστορίες τους. Παρόλο που οι τρεις γυναίκες είπαν την ίδια ιστορία, και ο ιδιοκτήτης του καταστήματος είχε τη φήμη του λάγνου, ο αξιωματικός πίστεψε την ιστορία του ιδιοκτήτη του καταστήματος, γιατί — καλά, επειδή τα άλλα ήταν κορίτσια.

Έτσι πήγαν στο Newgate, όπου ο δικαστής δεν λυπήθηκε τους τρεις. Για κάποιο λόγο, το κλειδί στο χέρι τους έβαλε στο δικό τους κελί στο Newgate και δεν τους επέτρεψε ποτέ να μπουν στο «ημερήσιο δωμάτιο». Η δίκη τους ήταν μοναδική στο ότι ο δικαστής Domville γνώριζε τον Bluck. Ο δικαστής είχε προηγούμενες εμπειρίες με τις ψευδείς κατηγορίες του Μπλακ και δεν επρόκειτο να επιτρέψει στο δικαστήριο του να εξαπατηθεί ξανά. Έδωσε εντολή στους ενόρκους να βρουν τις γυναίκες αθώες, και όταν η κριτική επιτροπή έκανε ό,τι είχε πει, διέταξε να απελευθερωθούν.

Ως τελευταία απόφαση στην υπόθεση, ο δικαστής καταδίκασε τον Bluck να πληρώσει όλα τα δικαστικά έξοδα, τα έξοδα στέγασης των γυναικών στο Newgate και ένα αρκετά μεγάλο πρόστιμο για ψέματα. Οι γυναίκες δεν έλαβαν παρά την ελευθερία τους.

Καθώς οι τρεις γυναίκες έφευγαν από την αίθουσα του δικαστηρίου, ο Σάιμονς κλήθηκε να εξηγήσει το έγκλημά του. Η πράξη της ανομίας του τον έδειξε ότι ήταν και ηλίθιος και βάνουσος. Ο εισαγγελέας, Franklin Paxton, εξήγησε ότι βρήκε το μοναδικό του μαύρο πρόβατο σφαγμένο ανάμεσα σε ένα χωράφι με λευκά πρόβατα. Η αγριότητα της δολοφονίας έπαιζε στο μυαλό κάθε ατόμου που ακούει.

Ο Πάξτον εξήγησε το εύρημα των ποδιών, των εντέρων και άλλων τμημάτων που απλώθηκαν σε όλο το βοσκότοπο. Στη συνέχεια ακολούθησε το αίμα που έσταζε στην αυλή του Σάιμονς, όπου βρήκε το κεφάλι του προβάτου αιχμηρό πάνω σε έναν πάσσαλο. Το φρικιαστικό θέαμα έκανε φανερό στον αγρότη που διέπραξε το έγκλημα, τον αιματοβαμμένο άνδρα να στέκεται σε απόσταση αναπνοής από αυτόν.

Αντιμετωπίζοντας τον Σάιμονς, ο αγρότης φώναξε: «Αυτό είναι το κεφάλι του προβάτου μου».

«Το θέλεις πίσω;

«Όχι, θέλω το κεφάλι σου σε αυτόν τον πάσσαλο», είπε παλεύοντας με τον Σάιμονς στο έδαφος.

Μετά από αρκετά λεπτά τσιμπήματα και περισσότερο χρόνο σκουπίσματος του αίματος από τα πρόσωπά τους, ο αστυφύλακας Χιου Πέθερικ σταμάτησε τον καυγά τους συλλαμβάνοντας και τους δύο. Μόλις στο γραφείο του δικαστή, ο εγκληματίας φυλακίστηκε και ο Paxton στάλθηκε στο σπίτι.

Η μόνη διαφορά μεταξύ της κλοπής του Simons, και όλων εκτός από μία άλλη κλοπή που κρίθηκε εκείνη την ημέρα, ήταν η ποινή. Χωρίς καμία αμφιβολία, ο δικαστής Domville ανακοίνωσε ότι ο θάνατος θα είναι η δικαιοσύνη του Simons.

Καθώς τα σύννεφα σκίαζαν τον απογευματινό ήλιο, ο καθρέφτης πάνω από το κουτί του κατηγορουμένου δεν αντανakλούσε πλέον φως πάνω τουτο πρόσωπο του κρατούμενου. Αυτό ήταν το μόνο πράγμα που πήγε εύκολα στον Χένρι εκείνη την ημέρα. Όταν ο δικαστικός επιμελητής φώναξε το όνομά του, απλώς έμεινε καθισμένος.

«Είπα — Χένρι Φρίμαν, σήκω και αντικρίσου τον κατήγορό σου», φώναξε ο δικαστικός επιμελητής. Ο Τζόζεφ έσπρωξε τον ξάδερφό του μπροστά. Σιγά-σιγά ο Χένρι μπήκε στο κουτί του κατηγορούμενου. Εστίασε τα μάτια του στον Τζόζεφ που καθόταν από κάτω του στο περίβλημα του κατάδικου. "Σας κατηγορούν για κακούργημα κλοπή ενός ρολογιού από τη Laurence Brand στις 28 Δεκεμβρίου στο Theatre Royal. Πώς ισχυρίζεστε;"

Ο Χένρι παρέμεινε σιωπηλός.

«Πώς παρακαλάς;» απαίτησε ο δικαστικός επιμελητής. Ακόμα σιωπηλός, ο Χένρι άρχισε να τρέμει καθώς ήταν το επίκεντρο της προσοχής.

«Πρέπει να υποστηρίξεις», είπε ο δικαστής Ντόμβιλ.

Ο Χένρι άνοιξε το στόμα του, αλλά δεν βγήκε τίποτα. «Μπορείς να μιλήσεις;» ρώτησε ο δικαστής.

Ο Χένρι ακούστηκε ένα τρίξιμο, αλλά δεν ακούστηκε ούτε μια λέξη. Εκνευρισμένος, ο δικαστής συνέχισε, «Δεν θα απαλλαγείτε από το έγκλημά σας μέσω της σιωπής». Περίμενε μια απάντηση από τον Χένρι, αλλά το μόνο πράγμα που υλοποιήθηκε ήταν μια λακκούβα ούρων στα πόδια του νεαρού.

«Αυτή είναι η τελευταία σου ευκαιρία, αγόρι, μίλα ή κριθεί ένοχος!»

Η αίθουσα του δικαστηρίου έπεσε σε μια σιωπή που βρυχήθηκε από ένταση. Τέλος, ο δικαστής Domville είπε, "Δεν μου άφησες καμία επιλογή. Henry Freeman, σε βρίσκω ένοχο για το έγκλημα της κακής κλοπής. Σε καταδικάζω σε θάνατο". Με αυτή την προκήρυξη, ο Χένρι λιποθύμησε αμέσως, κι έτσι ο Τζόζεφ έτρεξε στο πλευρό του ξαδέρφου του. Βοηθώντας το αγόρι να σταθεί στα πόδια του, ο πρεσβύτερος Φρίμαν ρώτησε: «Αξιότιμε, μπορεί να με ακούσουν;»

«Μπορείς, αν μπορείς, να διευκρινίσεις έναν λόγο για τον οποίο δεν επικύρωσα την ετυμηγορία μου».

«Μπορώ, Σεβασμιώτατε».

«Τότε μίλα».

"Ο Χένρι είναι ξάδερφός μου. Είναι ο φόβος που έχει φιμώσει τη γλώσσα του. Γεννηθήκαμε από ψαράδες της επαρχίας. Πριν από ένα χρόνο, οι γονείς μας, μαζί με πολλά αδέρφια και αδερφές, έχασαν τη ζωή τους σε ένα ατύχημα με σκάφος."

«Πώς μιλάει αυτή η τραγωδία στο παρόν;»

«Θα πέθαινα σε εκείνο το ατύχημα αν ο Χένρι δεν με είχε σώσει». Σταμάτησε για να περιμένει οποιαδήποτε απάντηση από τον δικαστή, αλλά δεν υπήρχε, έτσι ο Τζόζεφ συνέχισε. «Καθώς το σκάφος βυθιζόταν, χτύπησα το κεφάλι μου σε κάτι, το οποίο με ανάγκασε να χέσω τις αισθήσεις μου». Πάλι παύση και πάλι σιωπή. "Δεν είμαι σίγουρος πώς ο Χένρι μπόρεσε να με τραβήξει στην ασφάλεια, αλλά το έκανε. Κύριε, αν δεν ήταν ο Χένρι, θα ήμουν με τον Δημιουργό και ο Χένρι δεν θα γινόταν ποτέ πορτοφολάς-γιατί ήμουν εγώ που του δίδαξα αυτή την ικανότητα."

"Η ειλικρίνειά σου είναι αναζωογονητική. Λοιπόν, στην υπόλοιπη φυλή των Φρίμαν, τι να κάνω μαζί σου;"

Ο Τζόζεφ αντιλήφθηκε την ανάγκη να παραμείνει σιωπηλός καθώς ο δικαστής συλλογιζόταν την κατάστασή τους. Η ίδια η ερώτηση ήταν ρητορική, γιατί ο δικαστής Ντόμβιλ ήξερε ακριβώς τι ήθελε να κάνει. «Είστε και οι δύο ένοχοι, αλλά ανάλογα με τις περιστάσεις σας, η τιμωρία σας θα πρέπει να σας επιτρέψει να αναμορφωθείτε». Στη συνέχεια έκανε μια παύση και έθεσε μια ερώτηση: "Έχεις την ικανότητα να βελτιώσεις τον εαυτό σου;"

«Ναι, κύριε, το κάνουμε».

«Και θα εργαστείτε για να γίνετε έντιμοι πολίτες;»

«Αξιότιμε σας, υπόσχομαι να επισκευάσω τις προηγούμενες πράξεις μας».

"Πως;"

"Λοιπόν, με μεταφέρετε ήδη. Αν μεταφερθούμε και οι δύο μαζί, θα αναλάβω να μεγαλώσω τον Henry με ηθικό τρόπο. Θα εργαστούμε σκληρά για την Αγγλία για να χτίσει τον νέο κόσμο στην Αυστραλία."

«Η δυσπιστία μου για τους καταδίκους με κάνει να αναρωτιέμαι αν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη στον λόγο σου».

«Πώς μπορώ να σε διαβεβαιώσω;» ρώτησε ο Τζόζεφ.

«Δεν νομίζω ότι μπορείς, γιατί μόνο οι μελλοντικές σου πράξεις θα μου δείξουν την αλήθεια των λόγων σου».

«Ίσως προηγούμενες ενέργειες μπορούν να σας βοηθήσουν να αποφασίσετε».

«Εξηγήστε τον εαυτό σας», ζήτησε ο δικαστής.

"Όταν ο Χένρι ήταν μικρός, έμαθε να περπατάει πρώτα προς τα πίσω. Γιατί, κανείς δεν ξέρει, αλλά για περισσότερο από ένα χρόνο μετακινούνταν, ως επί το πλείστον, ανά τον κόσμο αντίστροφα. Η οικογένεια τον είχε συνηθίσει να το κάνει όταν μια μέρα, σε μια βόλτα, έσπρωξε ξαφνικά εμένα και την αδερφή του Έμιλυ στο έδαφος. Καθώς άκουσα τον Tursh να χτυπάω γύρω μας. Χένρι, παρακολούθησα ένα τεράστιο κλαδί δέντρου να ξεκουράζεται λίγα εκατοστά από τα πόδια του, καθώς ο Χένρι δεν πέρασε πολύ χρόνο περπατώντας προς τα πίσω μετά από αυτό το συμβάν.

«Φαίνεται ότι πρέπει να έχεις τον Χένρι μαζί σου, απλώς για να μείνεις ζωντανός», σχολίασε ο δικαστής καθώς η αίθουσα του δικαστηρίου γελούσε.

"Αυτό είναι μάλλον αλήθεια, κύριε. Εάν καταδικάσετε τον Χένρι σε θάνατο, κάντε το ίδιο για μένα."

Ο δικαστής κοίταξε τον Τζόζεφ, προσδιορίζοντας τη σοβαρότητά του. Ήξερε ότι αυτή η δήλωση ήταν τρέλα, αλλά δεν κατηγορήσε τον Τζόζεφ για την αφήγηση, ή τον ιπποτισμό, μέσα στην έννοια. "Κάθε άλλη μέρα πιθανότατα θα έκανα ακριβώς αυτό, αλλά σήμερα η Αυστραλία χρειάζεται εργάτες, γι' αυτό σας καταδικάζω και τους δύο σε μεταφορά ισόβια. Αν κάποιος από τους δύο επιστρέψει ποτέ στην Αγγλία, θα κρεμαστείτε. Μήπως καταλαβαίνω τον εαυτό μου;"

«Ναι, Σεβασμιώτατε, σας ευχαριστώ», είπε ο Τζόζεφ.

«Μπορείς να με ευχαριστήσεις τηρώντας τον λόγο σου».

«Ναι, φυσικά, κύριε». Με αυτό τα δύο αγόρια επέστρεψαν στις θέσεις τους.

«Βλέπεις πουθενά τον νεότερο εαυτό σου;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Όχι, αλλά θυμάμαι ότι με κρατούσαν σε ξεχωριστό δωμάτιο μάρτυρα. Ωστόσο, δεν έδωσα ποτέ καμία κατάθεση", απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Γιατί;"

«Κάθισα να πάω κουνώντας σε αυτό το κρύο, μουχλιασμένο δωμάτιο για ώρες. Όλη μέρα μάλιστα. Όταν ο ήλιος άρχισε να δύει, έφυγα, γιατί κατάλαβα ότι οι δοκιμές είχαν τελειώσει για την ημέρα», εξήγησε ο Μάρλεϊ.

«Γιατί δεν ρώτησες;»

«Δεν βρήκα κανέναν να ρωτήσω».

«Και ακόμα κι αν θα είχατε καταθέσει», έκανε μια παύση ο Σκρουτζ και μετά συνέχισε, «μάλλον θα λέγατε ψέματα, σωστά;»

Ο Μάρλεϊ αναστέναξε πολύ και αργά και μετά απάντησε: «Μάλλον».

Ο Σκρουτζ έκανε νόημα προς τη Φλόρα που καθόταν κοντά τους στη δημόσια γκαλερί. «Δυστυχώς, δεν θα της επιτραπεί να δώσει μαρτυρία», είπε.

«Ετσι κι αλλιώς δεν έχει στοιχεία για την υπόθεση».

Η δραστηριότητα μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου έτρεξε με κίνηση καθώς οι διάφοροι υπάλληλοι, δικηγόροι και δικαστές έπιασαν την απαραίτητη τεκμηρίωση από

τις πολλαπλές ετυμηγορίες που εκδόθηκαν όλη την ημέρα. Μόλις ενημερώθηκε, ο δικαστής Domville είπε: "Δικαστής, καλέστε τον επόμενο κατηγορούμενο".

«Νόα Μάρλεϊ, σήκω και αντικρίσου τον κατήγορό σου», φώναξε ο δικαστικός επιμελητής. Χωρίς δισταγμό, ο Νόα προχώρησε προς το κουτί του κατηγορούμενου.

Καθώς στεκόταν ακίνητος, ο δικαστικός επιμελητής συνέχισε: «Σας κατηγορούν για κακουργηματική κλοπή 112 λιρών από το μπακάλικο Pressey and Barclay's στις 24 Δεκεμβρίου. Πώς παρακαλάς;»

«Δεν είναι ένοχος».

Ο Νόα παρακολούθησε το παλιό του αφεντικό, Μπαρθολομαίο Πρέσι, να μπαίνει στο κουτί του μάρτυρα. Ένας στρογγυλός άνδρας ντυμένος με μαύρη ρόμπα και κάπα πλησίασε τον Πρέσι. Με κάθε βήμα, η κοιλιά του δικηγόρου κουνήθηκε από τη μια πλευρά στην άλλη, με τη μακριά λευκή περούκα του να πέφτει μπροστά σε κάθε βήμα. Η ταλάντευση του άντρα έδωσε την εντύπωση ότι ένας γορίλας ήταν χαλαρός στην αίθουσα του δικαστηρίου. «Είσαι ο ιδιοκτήτης του παντοπωλείου του Pressey and Barclay;» ρώτησε ο δικηγόρος.

«Είμαι».

«Και είναι ο Μπάρκλεϊ μέσα σε αυτή την αίθουσα του δικαστηρίου;»

«Όχι, έχει συνταξιοδοτηθεί».

"Όντας λοιπόν ο μοναδικός ιδιοκτήτης του παντοπωλείου, ενημερώστε το δικαστήριο για την κλοπή που συνέβη στην επιχείρησή σας."

«Ο Νόα δούλεψε για μένα τέσσερα χρόνια και σκέφτηκα ότι ήταν καιρός να του εμπιστευτώ τις δραστηριότητες της παραμονής των Χριστουγέννων», ξεκίνησε ο Πρέσι.

«Γιατί τον εμπιστεύτηκες;» ρώτησε ο δικηγόρος.

«Έμοιαζε σαν ο τέλειος εργάτης — πάντα στην ώρα του, καλός με τους ανθρώπους και σκέφτηκα ειλικρινής».

«Είναι ειλικρινής!» φώναξε το φάντασμα Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ και μετά είπε: «Θα είναι δύσκολο για σένα. Δεν μπορείς να αλλάξεις τίποτα, οπότε για χάρη σου, ηρεμήστε τον εαυτό σας».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε τον Σκρουτζ με θυμό και μετά χωρίς ήχο κινήθηκε δίπλα στον Νόα στο κουτί του κατηγορούμενου. Ο Σκρουτζ εξεπλάγη που ο Μάρλεϊ τον είχε εγκαταλείψει αλλά κατάλαβε την ανάγκη του να είναι κοντά στον αδερφό του.

Ο κ. Pressey συνέχισε την ιστορία του ότι συνάντησε τον Νόα στην τράπεζα, ανακάλυψε ότι λείπουν τα χρήματα και στη συνέχεια συνελήφθη ο υπάλληλος του. Δεν υπήρχε κάτι περισσότερο στην ιστορία από αυτό. «Μου ραγίζει η καρδιά που ο Νόα στρέφεται εναντίον μου με αυτόν τον τρόπο. Πριν συμβεί αυτό, τον έβλεπα σχεδόν ως τρίτο γιο», είπε τελειώνοντας την αφήγηση του για το γεγονός.

Σε εκείνο το σημείο ο δικηγόρος του Pressey ρώτησε τον Noah: "Υπάρχει κάτι που μπορείτε να πείτε που θα αλλάξει τα δεδομένα του γεγονότος;"

«Δεν πήρα τα χρήματα. Πρέπει να έπεσε από την τσάντα καθώς πήγα στην τράπεζα μετά το κλείσιμο».

«Τώρα επιτρέψτε μου να το καταλάβω-τα χρήματα "έπεσαν από το σακουλάκι". Πώς;»

«Το έδαφος ήταν παγωμένο και δύο φορές έπεσα στη διαδρομή».

«Είχες την ευφυΐα να κοιτάς μέσα στην τσάντα μετά από κάθε πτώση;»

«Όχι».

«Τότε τι σε κάνει να πιστεύεις ότι τα χρήματα έπεσαν από την τσάντα;»

«Επειδή δεν ήταν εκεί όταν πήγα να το καταθέσω».

«Και εκεί είναι το πρόβλημα. Θέλετε να πιστέψουμε ότι λέτε την αλήθεια, αλλά λέτε ψέματα, έτσι δεν είναι; Είσαι εσύ που έκλεψες τα χρήματα και όχι κάποιος πεζός φάντασμα. Δεν είναι αυτά τα γεγονότα;»

«Όχι, έκλεψα τα χρήματα», βρυχήθηκε το φάντασμα Μάρλεϊ με τέτοια δύναμη που έκανε την περούκα του δικηγόρου να απομακρυνθεί από το μέτωπό του.

Καθώς ο δικηγόρος προσάρμοζε το κομμάτι των μαλλιών του, ρώτησε: "Λοιπόν, κύριε Μάρλεϊ, έκλεψες ή δεν έκλεψες τα χρήματα;"

Καθώς ο Νώε κούνησε το κεφάλι του «όχι», ο αόρατος αδερφός του είπε τη λέξη, «Ναι».

«Μίλα», έδωσε εντολή ο δικαστής.

«Ναι, ναι, ναι, το έκανα», φώναξε το φάντασμα.

Ένας καυτός ατμός θυμού ξεχύθηκε από το σώμα του φαντάσματος καθώς ο Νόα είπε: «Δεν θα το έκανα αυτό στον κύριο Πρέσι. Μου είπε ότι θα με έκανε μάνατζέρ του και δεν θα είχα τραυματίσει αυτή την πιθανότητα».

«Έτσι όχι μόνο χάλασες την αύξηση σου, αλλά την κατέστρεψες. Δεν είναι σωστό;»

«Όχι, ρε πομπώδες τζάκα». Ο Μάρλεϊ κοίταξε τον Σκρουτζ και μετά πρόσθεσε: «Πώς μπορώ να το αλλάξω αυτό για τον Νόα;»

«Τζέικομπ, ξέρεις ότι τίποτα από όσα κάνεις δεν θα αλλάξει αυτό που συνέβη στο παρελθόν», φώναξε ο Σκρουτζ στον Μάρλεϊ.

Η υπόλοιπη δίκη συνεχίστηκε όπως αναμενόταν με τον Νόα να κρίνεται ένοχος. Η ποινή του ήταν κάπως εκπληκτική, αλλά στην πραγματικότητα αναμενόμενη από κάθε άτομο που γνωρίζει τις δικαστικές διαδικασίες. «Είσαι καταδικασμένος σε θάνατο», ανακοίνωσε ο δικαστής Ντόμβιλ. Από το μπαλκόνι ακουγόταν η Φλώρα να κλαίει.

Τα δεσμά του καρπού τέθηκαν αμέσως στον Νώε. Καθώς προχωρούσε προς τον πάγκο του κρατούμενου, ο Χένρι σηκώθηκε και μετά πήγε δίπλα του. Το αγόρι αγκάλιασε τον Νόα με τέτοια συγκίνηση που ο δικαστής Ντόμβιλ τον διέκοψε τη στιγμή τους. "Θα υπάρξει χρόνος για αυτό πίσω στο Newgate. Όλοι οι κρατούμενοι πρέπει να παραμείνουν καθισμένοι." Καθώς ο Χένρι καθόταν δίπλα στον Νόα, ο Νόα άπλωσε το χέρι του στους ώμους του αγοριού.

Ενώ η υπόλοιπη δίκη ξεκίνησε, μια ταραχή ξέσπασε στο κουτί των ενόρκων. Φαινόταν ότι οι περισσότεροι από τους δώδεκα άνδρες είχαν φαγούρα για να ολοκληρώσουν τη συνεδρία. Ολόκληρη η μέρα είχε περάσει από το πρωί μέχρι το βράδυ χωρίς ούτε μια στιγμή ξεκούρασης. Οι άνδρες παραπονέθηκαν ότι ήταν κουρασμένοι και πεινασμένοι. Ωστόσο, αυτό που κυρίως ήθελαν ήταν χρόνος στην τουαλέτα.

Ο δικαστής Ντόμβιλ ησύχασε τους δώδεκα λέγοντάς τους ότι όλοι ήταν στην ίδια κατάσταση και μετά συνέχισε την τελική δίκη. Η κριτική επιτροπή σχεδόν ακαριαία έκρινε τον άνδρα ένοχο για κακουργηματική κλοπή και ο δικαστής ανακοίνωσε τη μεταφορά ως τιμωρία. Με αυτό, η συνεδρία έληξε και όλοι εκτός από τον Σκρουτζ και τον Μάρλεϊ έφυγαν από την αίθουσα.

"Τώρα τι;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Η τραγωδία ξετυλίγεται», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Δηλαδή, μπαίνουμε σε μια δυσκολία μεγαλύτερη από αυτή;» είπε ο Σκρουτζ, κάνοντας νόημα σε μια άδεια πια αίθουσα του δικαστηρίου.

«Αυτή είναι μια εκκλησία σε σύγκριση με τον απόλυτο προορισμό μας».

Με αυτή τη διανοητική σκέψη, ο Σκρουτζ ησύχασε και μετά ακολούθησε τον Μάρλεϊ την επόμενη μέρα.

Καθώς οι τρόφιμοι έμπαιναν στην αίθουσα ημέρας, μια γενική μελαγχολία έλεγχε την περιοχή. Οι φίλοι συγκεντρώθηκαν για να παρηγορηθούν ο ένας τον άλλον για τις προτάσεις τους. Ο Τζόζεφ ήταν ο μόνος ακραίος. Με χαρά μίλησε στον Χένρι για τη μεγάλη περιπέτεια που θα ζούσαν.

Ο Χένρι εξερράγη: «Προτιμώ να με κρεμάσουν παρά να πάω σε άλλη βάρκα!» Το ξέσπασμα έκλεισε το δωμάτιο.

Ένα δάκρυ κύλησε στην άκρη του ματιού του Τζόζεφ καθώς είπε: «Φοβάμαι και το νερό, Χένρι. Τίποτα δεν με φοβίζει περισσότερο».

«Δεν θα πάω μαζί σου, Τζόζεφ».

«Τι θα κάνεις;

"Λοιπόν..."

«Θα ξεφύγεις;

Χωρίς δισταγμό, ο Χένρι διακήρυξε: "Ναι, είμαι νέος. Μπορώ να ξεφύγω καθώς περπατάμε προς το πλοίο και κανείς δεν θα ξέρει ότι δεν είμαι κανονικό αγόρι."

«Χένρι, όλοι θα το μάθουν, γιατί θα φοράς και πόδι και σίδερο καρπού», είπε ο Τζόζεφ.

"Αιματηρή χάλια!"

"Κοίτα, Χένρι, είσαι πιο γενναίος από οποιονδήποτε ξέρω. Μπορούμε να το κάνουμε αυτό, μαζί", είπε ο Τζόζεφ καθώς έσκυψε για να βρεθεί στο ύψος των ματιών του Χένρι. «Κοίταξέ με».

Ο Χένρι σήκωσε απρόθυμα τα μάτια του στα μάτια του ξαδέρφου του και μετά ψιθύρισε: «Φοβάμαι».

"Κι εγώ είμαι. Απλώς συμπεριφέρομαι σαν να έχω γενναιότητα, αλλά εσύ, έχεις κουράγιο που ποτέ δεν θα ισούμαι."

«Ναι, Χένρι, είσαι ο εξαιρετικός εδώ», είπε ο Ντι. "Αγαπητό μου χερουβείμ, άκουσέ με — έχεις τη δύναμη να πετάς. Απλά πρέπει να μάθεις πώς να κινείς τα φτερά σου."

Καθώς ο Χένρι κοίταζε το ξεπερασμένο πρόσωπο της Αφρικανής γυναίκας από την Αμερική, η πόρτα της αίθουσας της ημέρας άνοιξε. Το κλειδί στο χέρι ανακοίνωσε: «Ντίνα Σμιθ».

«Ναι», απάντησε ο Ντι.

"Ακολουθήστε με."

Χωρίς παύση, η Ντι ακολούθησε τον άντρα έξω από το δωμάτιο. Καθώς έκαναν το δρόμο τους μέσα από τους υγρούς διαδρόμους της φυλακής, ο Ντι άρχισε να εισπνέει ήρεμες ανάσες. Μέχρι να ανοίξει αρκετά η πόρτα του δωματίου μαστιγώματος για να τη δεχτεί, είχε βάλει τη νοητική της εστία σε μια κατάσταση προσευχής.

Μόλις μπήκε στην αίθουσα του μαστιγώματος, ένας άνδρας με κουκούλα ασφάλισε τη Ντι στις μανάκλες στον τοίχο, της έβγαλε το πουκάμισο και μετά είπε: «Καταδικάστηκες συνολικά σε δέκα μαστιγώματα». Κοιτάζοντάς την κατευθείαν στο πρόσωπό της συνέχισε: "Για ό,τι θα σου χαρίσω μέσα σε αυτό το δωμάτιο σήμερα, δεν θα μιλήσεις σε

άλλον. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις τη σιωπή για να προστατέψεις τον εαυτό σου, εμένα και όσους θα έρθουν σε αυτό το δωμάτιο στο μέλλον. Καταλαβαίνεις;"

Η Ντι ήταν χωρίς αμφιβολία σαστισμένη αλλά κούνησε καταφατικά το κεφάλι της καθώς απάντησε: «Θα κρατήσω το μυστικό αυτού του δωματίου μέχρι το θάνατό μου».

Ευχαριστημένος, ο κουκουλοφόρος είπε: «Τότε ετοιμάσου για τον ιμάντα». Μέτρησε κάθε του βήμα καθώς περπατούσε σε ένα σημείο ακριβώς πίσω από τον Ντι. Πριν το καταλάβει, ο άντρας έσπασε το μαστίγιο. Το ακατέργαστο δέρμα έκανε μια ευδιάκριτη διπλή ρωγμή καθώς ήρθε σε επαφή με τη σάρκα του Ντι. Έμεινε ακίνητη καθώς η κίνηση του αίματος άρχισε να στάζει από τις φρέσκες πληγές.

Γρήγορα διαδοχικά, ο άντρας έσπασε το μαστίγιο άλλες τέσσερις φορές και μετά σταμάτησε. Η Ντι αναρωτήθηκε γιατί ο άντρας φαινόταν απλώς να την βουρτσίζει πίσω με τις βλεφαρίδες. Με κάθε ράγισμα του μαστίγιου ένωθε μια ορμή αέρα στην πλάτη της, αλλά όχι το βαθύ τσίμπημα της επαφής. Μετά τις πέντε πρώτες μαστιγώσεις, ο άνδρας άρχισε να σκάει το μαστίγιο στον ανοιχτό χώρο κοντά στον Ντι. Μόλις ακούστηκαν πέντε επιπλέον βλεφαρίδες, σταμάτησε, πήγε στον Ντι και είπε, "Πότε θα το μιλήσεις;"

«Στο θάνατο».

Με αυτό, ο άντρας πήγε την Dee στον πάγκο που μέτρησε τα σημάδια στην πλάτη της. Αφού μετρήθηκε ο απαιτούμενος αριθμός ανοιχτών πληγών, η Dee αφέθηκε να φορέσει το πουκάμισό της. Ήλπιζε ότι θα επέστρεφε στην αίθουσα ημέρας, ώστε να αποχαιρετήσει τους άλλους, αλλά το κλειδί στο χέρι την πήγε στην μπροστινή είσοδο.

Καθώς η Ντι έφευγε από τη φυλακή, αναρωτήθηκε πώς πέντε μαστιγώματα έκαναν δέκα κοψίματα. Δεν έμεινε στην αμηχανία, γιατί η υπόσχεση της σιωπής μέχρι θανάτου την έκανε να αφήσει ολόκληρο το μαστίγωμα να διαλυθεί από τη σκέψη. Αντίθετα, χαμογέλασε όταν συνειδητοποίησε ότι η ελευθερία ήταν και πάλι δική της.

Ο Νόα περίμενε στο στυλό του επισκέπτη τον αδελφό του όταν ο Ντι πέρασε από δίπλα του. «Ντι, Ντι», της φώναξε.

Σταμάτησε στο μέσο του βήματος και περπάτησε προς τον Νόα. «Καλά, ήθελα να σε αποχαιρετήσω», είπε.

«Τιμωρηθήκατε;»

«Ναι», σκόνταψε στην υπόλοιπη απάντησή της. "Δέκα βλεφαρίδες. Δεν είναι πάρα πολλά."

«Λοιπόν τι θα κάνεις τώρα;»

«Δεν υπάρχει απάντηση σε αυτό».

«Ορίστε, πάρε αυτό». Της έδωσε την τελευταία πένα του.

«Όχι, σήμερα το μόνο που χρειάζομαι είναι η ελευθερία μου». Με αυτό, έδωσε στον Νόα τα χρήματά του πίσω, χτύπησε απαλά το χέρι της στο μάγουλό του και μετά άρχισε να κρατά απόσταση μεταξύ της και της φυλακής.

Σε μια προσπάθεια να παραμείνει ζεστός, ο Νόα αναπήδησε από το πόδι στο πόδι. Τελικά, μετά από τριάντα λεπτά, έφτασε ο Τζέικομπ. Καθώς ο Νώε παρακολουθούσε τον μικρότερο αδερφό του να πλησιάζει τη φυλακή, ο θυμός του εξελίχθηκε σε καταιγίδα. «Γιατί δεν καταθέσατε στη δίκη μου;»

«Ήμουν εκεί όλη μέρα, αλλά...»

"Δεν με νοιάζουν οι δικαιολογίες σου. Η αδιαφορία σου με σκότωσε."

Ο Τζέικομπ σοκαρίστηκε από τη δήλωση του αδελφού του. Φοβόταν ότι το έγκλημά του είχε αποκαλυφθεί και παραλίγο να υποκύψει στην εσωτερική πίεση της ενοχής του. Καθώς άνοιξε το στόμα του για να εξομολογηθεί, ο Νόα παρενέβη λέγοντας: «Πρέπει να το διορθώσεις. Δεν θα έπρεπε να πεθάνω για κάτι που δεν έκανα».

«Ο υπουργός Εσωτερικών έχει προγραμματιστεί να αναθεωρήσει την θανατική σας ποινή αύριο και θα είμαι εκεί», διαβεβαίωσε ο Τζέικομπ.

«Σε χρειάζομαι τώρα περισσότερο από ό,τι χρειαζόμουν κανέναν από τότε που γεννήθηκα».

«Θα τον πείσω ότι πρέπει να επιδειχθείς επιείκεια».

"Ξέρω ότι θα προσπαθήσεις. Πότε είναι προγραμματισμένη αυτή η αναθεώρηση;"

"Το απόγευμα. Ξεκινάει στις τρεις", είπε ο Τζέικομπ.

«Πριν φύγεις, θα ήθελα να μου φέρεις αύριο επιπλέον φαγητό και ένα μπουκάλι ρούμι».

«Σχεδιάζετε ένα πάρτι;»

"Ναι, και πρέπει να έχω αυτά τα πράγματα αύριο. Μπορείτε να τα φέρετε;" ρώτησε ο Νόα.

«Θα είμαι εδώ μέχρι το μεσημέρι, είναι αρκετά σύντομα;» απάντησε ο Τζέικομπ.

"Ναί."

Αφού ο Νόα επέστρεψε στο δωμάτιο της ημέρας, ο Χένρι ρώτησε: "Είδες τη Ντι; Την περίμενα, αλλά δεν επέστρεψε." Ο υψηλός τόνος στον τόνο του ανέδειξε την ανησυχία στο πρόσωπό του.

"Έχει απελευθερωθεί. Την είδα να φεύγει", διαβεβαίωσε ο Νόα.

«Ήταν αιματηρή;»

«Όχι, όχι, το στέμμα δεν γεμίζει αγρίμια».

«Θα μου λείψει».

«Ξέρω ότι θα το κάνεις».

Τότε ο Χένρι ψιθύρισε στο αυτί του Νώε: "Μου θυμίζει τη μαμά του Τζόζεφ. Νομίζω ότι μου λείπει η θεία Άρλιν περισσότερο από όλους."

"Σε αυτόν τον κόσμο, Χένρι, οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν σπουδαία πράγματα αν μόνο ένα άτομο πιστεύει σε αυτούς. Έχεις δύο ανθρώπους που πιστεύουν σε κάθε βήμα που θα κάνεις."

«Αλήθεια, ποιος;»

«Ο Τζόζεφ και — εγώ». Ο Χένρι τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση του Νόα και μετά ακούμπησε για μια στιγμή το κεφάλι του στο στήθος του φίλου του.

«Διάλυσέ το εκεί πέρα», φώναξε ο κλειδί στο χέρι.

Καθώς το σκοτάδι κυριάρχησε στη φυλακή, όλοι εκτός από τους μεταφερόμενους και καταδικασμένους κρατούμενους είχαν τιμωρηθεί και μετά αφέθηκαν ελεύθεροι. Το δωμάτιο ημέρας ένιωθε εγκαταλελειμμένο.

Το πρωί της Παρασκευής άφησε τον Νόα σε κατάθλιψη. Καθώς περίμενε στην πένα του επισκέπτη τον αδελφό του, συλλογίστηκε τα διάφορα γεγονότα από τα Χριστούγεννα. Του ξεπερνούσε να αναρωτιέται γιατί ήταν η κατάστασή του. Αντίθετα, το μυαλό του κινήθηκε προς το μέλλον εστιάζοντας στην προστασία της Φλώρας. Στη φυλακή δεν

μπορούσε να κάνει λίγα για να τη βοηθήσει. Η διατήρησή της ασφαλούς τον ανησυχούσε περισσότερο από τον θάνατο, και η προσωπική εξαφάνισή τον τρόμαζε. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να της υποσχεθεί την ασφάλειά της, γι' αυτό έκανε ό,τι κάνουν αυτοί που δεν έχουν ελπίδα — προσευχήθηκε.

"Συγγνώμη που άργησα-είχα κάποιο πρόβλημα να βρω το επιπλέον φαγητό για εσάς", είπε ο Τζέικομπ.

Ο Νώε τελείωσε την προσευχή του και μετά άνοιξε τα μάτια του. Μπροστά του στέκονταν δύο χέρια που κρατούσαν μια τσάντα. "Δεν είχατε κανένα πρόβλημα να αγοράσετε το ρούμι;"

Ο Τζέικομπ κρυφοκοίταξε γύρω από την τσάντα και μετά είπε: "Το ρούμι τρέχει στους δρόμους. Το μόνο που κάνουν οι άνθρωποι είναι να πίνουν αυτές τις μέρες. Ο καιρός κάνει όλους να πέφτουν σε χειμερία νάρκη με ποτό." Καθώς ο Τζέικομπ έδινε τα διάφορα φαγητά στον Νώε, πρόσθεσε, «Μου είπαν ότι ο Ένοριμπελ Άντινγκτον είναι ένας δίκαιος υπουργός Εσωτερικών».

«Είναι αρκετά δίκαιος για να μου δώσει συγγνώμη;»

«Αυτό δεν το ξέρω, αλλά αν μπορέσει να πειστεί, θα τον πείσω».

«Αν τον ταλαντώσεις, έλα πίσω και πες μου», ζήτησε ο Νόα.

«Θα είσαι ο πρώτος που θα μάθεις». Τα αδέρφια γύρισαν για να φύγουν, και μετά σε μια εκ των υστέρων σκέψη, ο Νώε γύρισε πίσω και φώναξε στον Τζέικομπ, «Σ' αγαπώ». Ο Τζέικομπ συμπεριφέρθηκε σαν να μην είχε ακούσει τα λόγια του αδελφού του. Μέσα σε μια ώρα, ο νεότερος Μάρλεϊ μπήκε στο γραφείο του Υπουργού Εσωτερικών.

Ο Τζέικομπ περίμενε αθόρυβα στο κεφάλι του γραφείου του Ένοριμπ Έντινγκτον καθώς ο Υπουργός Εσωτερικών συνέχιζε να γράφει. Τελικά ο Τζέικομπ καθάρισε το λαιμό του. «Ναι, ναι, ξέρω ότι είσαι εκεί», είπε ο ευγενής. Αφού τελείωσε τη σκέψη του, ο υπουργός Εσωτερικών Addington τοποθέτησε το στυλό του πίσω στη βάση του

μελανοδοχείου και μετά σήκωσε το κεφάλι του για να δει το παλικάρι που στεκόταν μπροστά του. «Μπορώ να σε βοηθήσω;

«Είμαι εδώ για να ζητήσω επιείκεια στην υπόθεση του αδελφού μου».

«Και ο αδερφός σου είναι;» ρώτησε ο αξιωματούχος.

"Noah Marley. Καταδικάστηκε για κλοπή, αλλά δεν διέπραξε το έγκλημα."

Το Υπουργείο Εσωτερικών Ο Ρι κοίταξε πίσω στο χαρτί που έγραφε και μετά είπε: «Έχω ακούσει ότι κάθε μέρα από άντρες είμαι πιο διατεθειμένος να πιστέψω από εσένα». Με αυτό, πήρε το στυλό του και άρχισε να γράφει ξανά.

"Βρήκα τα χρήματα και τα έφερα. Θέλω να τα δώσω πίσω στο μπακάλικο του Pressey and Barclay. Τότε μπορείς να αφήσεις τον αδερφό μου να φύγει."

«Περίμενε, περίμενε, περίμενε — η δικαιοσύνη δεν λειτουργεί έτσι».

"Γιατί όχι;" ρώτησε ο Τζέικομπ.

"Επειδή έχει διαπραχθεί ένα έγκλημα και η κρίση έγινε. Δεν μπορείτε να διορθώσετε το λάθος με την απλή επιστροφή των χρημάτων", είπε ο Ένοραιομπ Άντινγκτον.

"Γιατί όχι; Το έγκλημα ήταν η αφαίρεση χρημάτων, οπότε γιατί η αποπληρωμή δεν θα ξεκαθαρίσει το λάθος;"

«Επειδή, αγαπητέ μου φίλε, άλλα έξοδα έχουν συμβεί μετά το έγκλημα».

«Τότε θα πληρώσω και αυτά τα έξοδα».

«Γιατί δεν βγήκατε μπροστά στη δίκη;»

«Μόλις βρήκα τα χρήματα πήγα να δω τον δικαστή Ντόμβιλ, μια μέρα πριν από τη δίκη, αλλά δεν μπόρεσα να τον βρω διαθέσιμο».

«Και στη δίκη γιατί σιωπήσατε τότε;».

Ο Τζέικομπ απάντησε σε κάθε ερώτηση που είχε ο υπουργός Εσωτερικών σχετικά με τον λόγο της καθυστέρησης στη δράση του. «Εντάξει, επιτρέψτε μου να εξετάσω τα αρχεία του δικαστηρίου». Με αυτό και οι δύο άντρες σιώπησαν καθώς ο ευγενής διάβαζε την έκθεση για την υπόθεση του Νώε. Τέλος, ο αξιότιμος Addington κοίταξε τον Jacob και είπε, "Δεν έχω την τάση να απελευθερώσω τον αδελφό σου. Το έγκλημά του επιβάλλει τιμωρία."

"Αλλά είπε την αλήθεια. Τα χρήματα έπεσαν από την τσάντα του όταν έπεσε. Πήρα τα χρήματα από το αγόρι που τα βρήκε στο έδαφος."

Ο υπουργός Εσωτερικών μελέτησε τον Τζέικομπ και μετά είπε, "Δεν σε πιστεύω. Δεν θα έπαιρνες ποτέ αυτά τα χρήματα πίσω από έναν άγιο, πόσο μάλλον από έναν απλό άνθρωπο."

«Πρέπει να αφήσεις τον Νόα να φύγει».

"Γιατί;"

«Η γυναίκα του κάνει μωρό».

«Αυτός δεν είναι ακόμη λόγος να ανατραπεί η ετυμηγορία του».

Ο Σκρουτζ κοίταξε το φάντασμα Μάρλεϊ και μετά είπε: «Νόμιζα ότι δεν ήξερες ότι η Φλόρα ήταν έγκυος».

"Δεν ήξερα εκείνη τη στιγμή. Απλώς είπα ότι με την ελπίδα ότι θα τον επηρέαζε", είπε το φάντασμα.

«Θα σου πληρώσω ό,τι θέλεις», είπε ο νεαρός Μάρλεϊ.

Ο Addington επέπληξε την προσφορά του Jacob απειλώντας την ελευθερία του. «Θες να έρθεις με τον αδερφό σου;»

«Αν αυτό τον κάνει να απελευθερωθεί, τότε ναι, πάρτε με στη φυλακή».

"Υπάρχουν περισσότερα από αυτά που λες. Γιατί είσαι διατεθειμένος να πάρεις τη θέση του αδελφού σου;"

"Μου έσωσε τη ζωή. Του χρωστάω", απάντησε ο νεαρός Τζέικομπ.

«Αυτό είναι άλλο ένα ψέμα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

Το φάντασμα αναστέναξε και μετά παραδέχτηκε: «Θα έλεγα οποιοδήποτε ψέμα για να απελευθερώσω τον Νόα».

«Και όμως, το να πεις την αλήθεια δεν ήταν επιλογή;» Ο Σκρουτζ περίμενε την απάντηση του Μάρλεϊ, αλλά ήξερε ότι δεν θα ερχόταν κανένας.

«Θα σου δώσω κάθε σελίνι που κατέχω, συν να πάρεις τη θέση του Νόα στη φυλακή, αν τον ελευθερώσεις», ζήτησε ο νεαρός Μάρλεϊ καθώς έδινε τα χρήματα στον Υπουργό Εσωτερικών.

«Λοιπόν, ο απαγχονισμός είναι πολύ σκληρή τιμωρία για τον αδελφό σου, οπότε θα του μειώσω την ποινή». Γρήγορα ο άντρας έγραψε μερικούς αριθμούς σε ένα φύλλο χαρτιού και μετά μέτρησε το ακριβές χρηματικό ποσό που χρειαζόταν για να πληρώσει

το χρέος του Νώε. "Θα αφήσω τον αδερφό σου ελεύθερο για το χρόνο που θα εκτίσει. Χρειάζομαι αρκετά χρήματα για να κάνω τον Πρέσι ολόκληρο και να καλύψω τα έξοδα της φυλάκισης του Νώε." Ο Addington επέστρεψε τότε το υπόλοιπο των κεφαλαίων στον Jacob και τον προειδοποίησε: «Αν προσπαθήσεις ποτέ να με δωροδοκήσεις ξανά, θα σε φυλακίσω για ένα χρόνο».

«Όπως έπρεπε», είπε ο Τζέικομπ.

Ο αξιότιμος Αντινγκτον βόγκηξε για τον έπαινο του Τζέικομπ, σήκωσε το πτερύγιο του με το ένα χέρι και μετά κούνησε τον Τζέικομπ μακριά με το άλλο χέρι. «Έκανες αυτό που ήρθες να κάνεις, οπότε φύγε».

Με ενθουσιασμό ο Τζέικομπ έτρεξε από το κτίριο και μετά έτρεξε τα πολλά τετράγωνα προς τη φυλακή. Δεν τον εξέπληξε που είχαν περάσει οι ώρες επίσκεψης, αλλά ήταν τόσο ενθουσιασμένος που στάθηκε εκεί μέχρι που το σκοτάδι τον ανάγκασε να φύγει.

Καθώς ο Τζέικομπ σφύριζε για το σπίτι του, ο Νόα έβαλε την τσάντα του πάρτι στο τραπέζι και μετά είπε: «Βγάλτε τα φλιτζάνια σας, παιδιά». Καθώς έβαζε το μπουκάλι ρούμι στον πάγκο, πρόσθεσε: «Απόψε κάνουμε πάρτι, γιατί το αύριο φέρνει τον χωρισμό μας».

Ο Τζόζεφ κοίταξε το μπουκάλι και είπε: «Πρέπει να αρέσεις στον αδερφό σου· αυτό είναι το καλό».

«Υποθέτω ότι το κάνει», απάντησε ο Νόα βάζοντας ένα καρβέλι ψωμί και ένα τούβλο τυρί μπροστά στο μπουκάλι. Ο Χένρι έγλειψε τα χείλη του στη θέα του φαγητού. "Ετοιμοί για ένα συμπόσιο;" ρώτησε ο Νόα χαϊδεύοντας το κάθισμα δίπλα του.

Ο Χένρι κάθισε και μετά ρώτησε: "Παίρνω τόσα όσα εσύ;"

«Όχι...» απάντησε ο Νόα.

Ο Χένρι συνοφρυώθηκε και μετά είπε: «Δεν πειράζει, είμαι πιο μικρός από σένα. Δεν τρώω τόσο πολύ».

"Δεν περίμενες να τελειώσω, Χένρι. Θα σου δώσω περισσότερα από εμένα. Θα χρειαστείς την επιπλέον ενέργεια για τη βόλτα στο πλοίο." Με αυτό, ο Νώε έσκισε το ψωμί σε τρία αρκετά ίσα μεγέθη. Η διαδικασία επαναλήφθηκε με το τυρί, μόνο που τα κομμάτια δεν ήταν καθόλου ίσα σε μέγεθος. Ο Νόα έδωσε στον Χένρι τα μεγαλύτερα κομμάτια και των δύο. Το αγόρι γέλασε από χαρά καθώς δάγκωσε δυνατά το τυρί.

«Εδώ είναι το δικό σου, Τζόζεφ», είπε δίνοντας στο παλικάρι το μερίδιό του. Ο Τζόζεφ έβαλε το φλιτζάνι του στο τραπέζι καθώς καθόταν απέναντι από τους φίλους του. Ο Νόα έριξε στη συνέχεια μισό φλιτζάνι ρούμι.

Ο Χένρι ήταν πολύ απασχολημένος με το να καταβροχθίσει το τυρί για να κοιτάξει ακόμη και το φλιτζάνι μπροστά του. Ο Τζόζεφ ήπιε το ποτό. Αφού τελείωσε, άπλωσε το φλιτζάνι και ρώτησε: "Παρακαλώ, κύριε, μπορώ να έχω λίγο ακόμα;"

«Πρέπει να ρυθμίσεις τον εαυτό σου», είπε ο Νόα καθώς έριξε άλλο μισό φλιτζάνι.

"Σίγουρα. Πώς είναι το τυρί, Χένρι;"

«Εμμ», ήταν το μόνο που ακουγόταν από το αγόρι.

Οι τρεις τράβηξαν τον εαυτό τους μέχρι που καταναλώθηκε όλο το τυρί και έμειναν μόνο κομμάτια ψωμιού. Ο Χένρι έβαλε το ψωμί του μπροστά στον Νώε και είπε: «Κοίτα την κοιλιά μου». Σήκωσε το πουκάμισό του, έτριψε το στομάχι του και μετά πρόσθεσε: «Ποτέ πριν δεν ήταν τόσο γεμάτο».

"Χαίρομαι που μπόρεσα να σου δώσω μια πρώτη. Είσαι έτοιμος για ένα τост;"

"Έχεις πιρούνι για τост;" ρώτησε ο Χένρι.

«Όχι αυτού του είδους τοστ, αλλά αυτού του είδους τοστ», είπε ο Νόα σηκώνοντας το φλιτζάνι του. Ο Ιωσήφ ακολούθησε το παράδειγμα του Νώε και σήκωσε το ποτό του. Μαζί κοίταξαν τον Χένρι, ο οποίος παραλίγο να εισπνεύσει το τελευταίο φαγητό του και μετά κούμπωσε το φλιτζάνι του στους άλλους. "Εσείς οι δύο μου έχετε κάνει αυτή την εμπειρία υποφερτή και θα μου λείψετε. Ας πιούμε λοιπόν στην Αυστραλία."

«Εντάξει, μπορεί η Αυστραλία να μετακομίσει στη Γερμανία», είπε ο Χένρι.

"Δεν θα κάνω πρόποση γι' αυτό. Δεν έχει νόημα", ειρωνεύτηκε ο Τζόζεφ.

"Μάλλον γι' αυτό είναι καλό τοστ, Τζόζεφ. Με τον τρόπο που απολαμβάνεις αυτό το ρούμι, δεν θα θυμάσαι καθόλου τοστ σε μισή ώρα", είπε ο Νόα καθώς έδωχνε το φλιτζάνι του προς τους άλλους.

«Ωραία, μπορεί η Γερμανία να μετακομίσει στην Αυστραλία». Χωρίς μια παύση ο Τζόζεφ χτύπησε τα φλιτζάνια του με τους άλλους και μετά ήπια.

"Όχι, όχι, σταμάτα. Δεν είναι αυτό το τοστ. Θέλω η Αυστραλία να μετακομίσει στη Γερμανία."

"Χένρι, δεν το έχεις καταλάβει. Εάν η Αυστραλία μετακομίσει στη Γερμανία, πού θα πάει η Γερμανία;"

«Ω ναι, υποθέτω ότι η Γερμανία πρέπει να μετακομίσει στην Αυστραλία».

«Αυτό είναι, το ίδιο τοστ», είπε ο Τζόζεφ, χτυπώντας το φλιτζάνι του πάνω στους άλλους.

Μαζί ήπιαν και ο Χένρι άρχισε αμέσως να βήχει. «Ω, αυτό το πράγμα είναι φρικτό».

«Με το ρούμι πρέπει να πίνεις μέχρι να σου αρέσει», είπε ο Τζόζεφ.

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί», είπε ο Χένρι καθώς έριχνε το υπόλοιπο υγρό του στο φλιτζάνι του Τζόζεφ. Μετά πήγε και γέμισε το φλιτζάνι του με νερό.

Επιστρέφοντας στο τραπέζι, ο Νόα ρώτησε: "Λοιπόν αύριο είναι η μεγάλη μέρα;"

"Το ακούω αύριο. Ναι, αύριο", απάντησε ο Τζόζεφ.

«Σου λέω, Τζόζεφ, δεν θα μπορείς να κινηθείς, πόσο μάλλον να διανύσεις πέντε μίλια μέχρι το Γούλγουιτς αύριο, αν δεν επιβραδύνεις».

"Νόα, ξέρω ότι έχεις δίκιο, αλλά δεν με νοιάζει. Πότε πάλι θα μπορέσω να κάνω πάρτι σε αυτή την υπέροχη φυλακή;" ρώτησε.

Μαζί έκαναν μια πρόποση για σχεδόν τα πάντα. Το φαγητό είχε φύγει, αλλά τα αγόρια έμειναν χορτάτοι με το ποτό. «Προποστών τον Νόα», είπε ο Τζόζεφ. Χωρίς να περιμένει το χτύπημα των φλιτζανιών, ήπие το άδειο του και μετά ρέψισε. Ο Χένρι γέλασε καθώς άφησε το δικό του σχεδόν σιωπηλό ρέψιμο στο οποίο ο Τζόζεφ άφησε να φύγει άλλος ένας ήχος. Τότε ο Χένρι, λίγο πιο δυνατός από την πρώτη του φορά, εξέπεμψε ένα αληθινό ρέψιμο.

Αυτή η ανταλλαγή στομαχικών βρυχηθμών συνεχίστηκε μεταξύ των ξαδέρφων μέχρι που ο Νόα ανάσανε βαθιά και μετά ήχησε ένα ρέψιμο που άκουσε όλο το δωμάτιο. Ο Χένρι γέλασε καθώς ο Τζόζεφ κοίταζε τον Νώε με φθόνο. Όλοι σώπασαν, κοίταξαν ο ένας τον άλλον και μετά ξέσπασαν στα γέλια. Καταπολεμώντας τα δάκρυα χιούμορ, ο Νόα ρώτησε: «Εσείς οι δύο ήσασταν πάντα τόσο ανταγωνιστικοί;»

«Μόνο όταν διαγωνιζόμαστε», απάντησε ο Τζόζεφ.

Ο Νόα γέλασε τόσο δυνατά που έπεσε από τον πάγκο. Το σοκ στο πρόσωπο του Χένρι έκανε τον Τζόζεφ να δράσει. Πήγε στον Νώε και τον βοήθησε να σταθεί στα πόδια του, «πληγώθηκες;».

«Ίωσήφ, είναι ευχάριστο να πίνεις μαζί σου», είπε ο Νόα.

«Και νόμιζες ότι έπινα πολύ».

Καθώς έπαιρναν ξανά τις θέσεις τους στο τραπέζι, ο Νόα σχολίασε: "Υποθέτω ότι η βαρύτητα είναι πιο ισχυρή όταν είναι μεθυσμένος, ποιος ήξερε;" Αφού ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, πρόσθεσε: «Πες μου λοιπόν, ποιο είναι το πιο ανταγωνιστικό πράγμα που έχετε κάνει ποτέ εσείς οι δύο;».

Η σιωπή κυρίευσε τους τρεις καθώς τα ξαδέρφια κοιτάχτηκαν σε αναζήτηση απάντησης. Τότε ένα χαμόγελο κυρίευσε τον Τζόζεφ καθώς είπε: «Λοιπόν, αυτή πρέπει να είναι η μέρα που ο Χένρι κι εγώ ψαρεύαμε στον ποταμό Αντούρ».

Ο Νόα χαμογέλασε καθώς ο Τζόζεφ ετοιμαζόταν να πει λεπτομέρειες. «Όχι, μην του το πεις αυτό», φώναξε ο Χένρι.

«Ορίστε, πιες μια γουλιά από το ποτό μου. Θα καταπραΰνει τη ντροπή σου», πρόσφερε ο Τζόζεφ. Ο Χένρι άρπαξε το φλιτζάνι του και πήρε μια κούνια. Βήχοντας, είπε, «Ίσως να μπορούσα να συνηθίσω σε αυτές τις βλακείες».

«Λοιπόν, αιματοβαμμένο Χένρι, ξεφορτώσου αυτό το χυμό της γης και έλα με τους άντρες», είπε ο Νόα.

Ο Χένρι τελείωσε το νερό και μετά ο Νόα του έριξε μια μικρή ποσότητα ρούμι καθώς ο Τζόζεφ έλεγε την ιστορία. "Πετάξαμε και οι δύο τις γραμμές μας ταυτόχρονα, και αμέσως ένιωσα ένα δυνατό τράβηγμα. Φώναξα, "Χένρι, πήρα ένα". Και μου φώναξε, "Έτσι κι εγώ."" Ο Τζόζεφ ήπιε άλλη μια γουλιά ποτό και μετά συνέχισε. "Παλέψαμε για τα αλιεύματά μας. Πρώτα σκέφτηκα ότι τραβούσα το δικό μου προς τη βάρκα όταν ξαφνικά το ψάρι τράβηξε δυνατά την πετονιά μου. Μετά ο Χένρι ψέλλισε, "Νομίζω ότι σχεδόν το κατάφερα".

«Δεν τσίριξα», διαμαρτυρήθηκε ο Χένρι.

«Αιματηρό αν δεν ήσουνερεθισμένος. Ούτως ή άλλως, αυτό συνεχίστηκε για αρκετά λεπτά όπου και οι δύο δηλώσαμε επιτυχία πάνω από τα αλιεύματά μας, για να συνεχιστεί ο αγώνας».

«Λοιπόν έφαγες καλά εκείνο το βράδυ;» ρώτησε ο Νόα.

«Λοιπόν, το έκανα», απάντησε ο Τζόζεφ.

«Έφαγα κι εγώ. Μοιράστηκες μαζί μου», σχολίασε ο Χένρι.

«Λοιπόν, αυτό ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω».

«Τι έγινε λοιπόν με το ψάρι του Χένρι; ρώτησε ο Νόα.

«Τραβούσαμε και τραβούσαμε χωρίς μεγάλη επιτυχία. Τότε αποφάσισα ότι είτε θα έλκω τα ψάρια είτε θα σπάσω το κοντάρι μου. Τραβήχτηκα τόσο δυνατά που ο Χένρι έκανε μια βουτιά στο ποτάμι».

«Τι έκανες, κούνησε τη βάρκα ή κάτι τέτοιο;» αναρωτήθηκε ο Νόα.

«Είναι το κάτι. Όταν τελικά σήκωσα το ψάρι, είδα το αγκίστρι μου να ήταν κολλημένο στην ουρά του θηρίου, αλλά ένα δεύτερο αγκίστρι, το αγκίστρι του Χένρι, παρέμεινε στο στόμα του».

Ο Νόα κούνησε το κεφάλι του και μετά γέλασε: «Είχες καμία ιδέα ότι συνέβαινε;»

«Γιατί να το κάνω; Ποιος γαντζώνει ένα ψάρι στην ουρά;»

«Προφανώς εσύ», απάντησε ο Χένρι λίγο εκνευρισμένος.

«Λοιπόν, Χένρι, ο ξάδερφός σου εδώ σε έχει ταπεινώσει εντελώς. Μπορείς να μάθεις καλύτερα την ιστορία του;» ρώτησε ο Νόα.

«Πήρα ένα ακόμα καλύτερο», απάντησε ο Χένρι. Χωρίς δισταγμό πήδηξε στο παραμύθι του. "Πριν από περίπου δύο χρόνια ψαρεύαμε, αλλά ήταν μια λίμνη-δεν θυμάμαι ποια."

«Εσείς παιδιά κάνετε πολύ ψάρεμα», είπε ο Νόα.

«Λοιπόν, είμαστε από το Brighthelmston. Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε εκεί;» είπε ο Τζόζεφ.

«Μιλάω», παραπονέθηκε ο Χένρι. Περίμενε τη σιωπή και μετά συνέχισε: «Τζίμι...»

«Ποιος είναι ο Τζίμι; ρώτησε ο Νόα.

«Αυτός ήταν ο μεγαλύτερος αδερφός μου», απάντησε ο Χένρι καθώς περίμενε πάλι να συνεχιστεί η σιωπή. «Ψαρεύαμε όλη μέρα και ο Τζίμι δεν είχε πιάσει ούτε ένα ψάρι. Έλεγε συνέχεια ότι τα νερά ήταν άσχημα, αλλά ο Τζόζεφ κι εγώ τα τραβούσαμε σαν σίφουνas».

«Α, Τζίμι — υπάρχει ένα παλικάρι που μισούσε να χάνει σε οτιδήποτε θεωρούσε διαγωνισμό», πρόσθεσε ο Τζόζεφ.

«Τέλος πάντων, ο Τζίμι ήθελε να μετακομίσει, αλλά δεν το κάναμε. Έτσι, πέταξε τη γραμμή του έξω όσο έφτανε, μόνο για να μπλέξει σε ένα κλαδί δέντρου απέναντι από τη λίμνη».

Ήδη ο Νόα χαμογελούσε όταν είπε: "Μικρή λίμνη;"

Ο Χένρι έγνεψε καταφατικά και μετά συνέχισε: «Δεν θέλαμε να χάσουμε τη γραμμή, οπότε ακολουθήσαμε τη χορδή μέχρι το άκρο του δέντρου. Όλο το διάστημα που ο Τζίμι τραβούσε τη γραμμή, ελπίζοντας ότι θα απελευθεωνόταν. Δεν έγινε, έτσι τώρα

βρισκόμαστε κάτω από αυτό το τεράστιο δέντρο προσπαθώντας να καταλάβουμε ποιο κλαδί είχε πιάσει το γάντζο," ο Χένρι σταμάτησε καθώς περίμενε σχόλια, αλλά δεν ήρθε κανένα, οπότε συνέχισε. "Τελικά, ο Τζόζεφ παρακολούθησε τη θέση του και άρχισε να πηδά ψηλά με την ελπίδα να αρπάξει το κλαδί, και το έκανε. Να, λοιπόν, κουνάει ένα πόδι από τη βάρκα, προσπαθώντας να λύσει το κορδόνι, όταν ένα φίδι έπεσε στην πλάτη του».

«Ήταν αθροιστής; ρώτησε ο Νόα.

«Νόμιζα ότι ήταν», απάντησε ο Τζόζεφ.

«Τζόζεφ, δεν θα ήσουν εδώ αν ήταν», επέμεινε ο Χένρι.

«Κι όμως είμαι, έτσι πρέπει να ήταν ένα λείο φίδι», είπε ο Τζόζεφ.

«Αμφιβάλλω. Είναι και οι δύο σπάνιοι και προσεκτικοί», υποστήριξε ο Νόα.

«Δεν ξέρω», είπε ο Χένρι. «Ήταν απλώς ένα φίδι. Τέλος πάντων, ο Τζόζεφ ούρλιαξε σαν μωρό...»

«Δεν το έκανα».

«Πριν το καταλάβουμε, έπεσε από το κλαδί στη λίμνη. Το φίδι βγήκε καθώς ο Τζόζεφ συνέχιζε να φωνάζει, «Θα με σκοτώσει, θα με σκοτώσει...»».

«Σχεδόν έγινε».

«Δεν νομίζω». Ο Χένρι σταμάτησε και μετά ολοκλήρωσε την ιστορία του. «Ο Τζόζεφ έσκασε στην επιφάνεια κρατώντας ψηλά ένα κλαδί, φωνάζοντας, «Το κατάλαβα». Ο Τζίμι απλώς κούνησε το κεφάλι του και μετά ρώτησε: "Έχεις πάντα κακή όραση;"

«Είχα νερό στα μάτια μου», παραπονέθηκε ο Τζόζεφ.

Καθώς οι τρεις χτυπημένες κούπες σε μια πρόποση για καλές ιστορίες ψαριών, ο Νόα ρώτησε: "Πού είναι τώρα ο Τζίμι;"

Ο Τζόζεφ κοίταξε τον Χένρι και καθώς άρχισαν να σχηματίζονται δάκρυα στα μάτια του, απάντησε: «Πέθανε με την υπόλοιπη οικογένειά μας».

«Τον έχω δει μια φορά από τότε», είπε ο Χένρι.

«Όχι, Χένρι, μόλις είδες κάποιον που του έμοιαζε. Ήθελες να τον δεις».

«Ιωσήφ, μη μου λες τι είδα! Εξάλλου, ήταν ένα όνειρο και ο Τζίμι ήρθε σε μένα».

«Είναι εντάξει. Σε πιστεύω, Χένρι. Τι έκανε ο αδερφός σου στο όνειρο;» ρώτησε ο Νόα.

«Ο ουρανός είχε άλλο χρώμα, κανένα μπλουζ σαν το δικό μας. Ήταν κάπως πορτοκαλί και πράσινο».

«Αυτό κάνει καφέ», είπε ο Τζόζεφ.

«Δεν ήταν καφέ. Ήταν σαν να στροβιλίζονταν πορτοκάλια και πράσινα. Γιατί δεν με πιστεύεις;» ρώτησε τον Τζόζεφ.

«Σε πιστεύω, Χένρι», απάντησε ο Νόα.

«Αλλά ο δικός μου ξάδερφος δεν το κάνει», είπε κοιτάζοντας τον Τζόζεφ.

«Είναι απλώς μεθυσμένος. Ξέρει ότι λες την αλήθεια. Σου είπε τίποτα ο Τζίμι;» ρώτησε ο Νόα σε μια προσπάθεια να προχωρήσει η συζήτηση.

«Όχι, αλλά τον κατάλαβα. Οι φωτεινές ακτίνες στον ορίζοντα έβαλαν ένα φωτοστέφανο γύρω του. Τα μαλλιά του ήταν λαμπερά, σαν από άλλο κόσμο. Με κοίταξε και μετά γύρισε προς τη δύση του ηλίου. Ο Τζίμι ήθελε να περπατήσει στο ηλιοβασίλεμα».

«Τον σταματούσε κάτι;» ρώτησε ο Νόα.

«Εγώ — ένιωσα την ανησυχία του για μένα». Ένα δάκρυ έπεσε από το πιγούνι του Νόα καθώς ο Χένρι συνέχιζε. «Του έγνεψα. Γύρισε και άρχισε να τρέχει στην πορτοκαλί λάμψη. Τον έβλεπα να γλιστράει και έκλαψα, αλλά δεν φοβόμουν πια να μείνω χωρίς αυτόν».

«Ήταν όμορφο», σβοήθησε τον Τζόζεφ καθώς έβγαζε το ποτό του και αμέσως μετά άφησε το κεφάλι του στο τραπέζι.

«Φαίνεται ότι έχει φύγει», είπε ο Νόα, κουνώντας το κεφάλι του προς τον Τζόζεφ.

«Ζει στον κόσμο των χαμένων», απάντησε ο Χένρι. Ήπιε μια γουλιά από το φλιτζάνι του, κατάπιε δυνατά και μετά είπε: "Τα πράγματα είναι εντάξει, υποθέτω. Νόα, ποια είναι η ιστορία σου για το ψάρεμα;"

«Λοιπόν, ποτέ δεν είχα τη χαρά να ζω κοντά σε μια καλή ψαρότρυπα, αλλά έχω ένα νήμα από νερό». Σταμάτησε για μια στιγμή και μετά συνέχισε: "Όταν ήμουν περίπου δώδεκα και ο Τζέικομπ εννέα, κολυμπούσαμε. Στην πραγματικότητα, απλώς προσπαθούσαμε να δροσιστούμε από τον καυτό ήλιο. Τέλος πάντων, συναντήσαμε αυτό το μεγάλο σύνολο επίπεδων βράχων που ήταν περίπου μια ίντσα κάτω από την επιφάνεια του νερού. Η ομάδα των τριών ή τεσσάρων βράχων παρατάχθηκαν τέλεια μεταξύ τους. Ο Νόα πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά συνέχισε την ιστορία. «Ο Τζέικομπ κάθισε, ακόμα εντελώς ντυμένος, στο ψηλό άκρο του πέτρινου σχηματισμού και έσπρωξε μακριά. Γλίστρησε μέχρι κάτω στον βράχο».

«Ακούγεται διασκεδαστικό».

«Ήταν, και αυτό ήταν επίσης το πρόβλημα».

«Πώς μπορεί η διασκέδαση να είναι πρόβλημα;»

"Γλιστρήσαμε και οι δύο στον βράχο για πάνω από μία ώρα. Όταν κουραστήκαμε από τη δραστηριότητα, κατευθυνθήκαμε προς το σπίτι. Τότε παρατήρησα ότι ο Τζέικομπ είχε φθαρεί το κάθισμα του παντελονιού του. Μπορούσα να δω τα μάγουλά του από ένα τετράγωνο μακριά", γέλασε ο Νόα.

Ο Σκρουτζ κοίταξε την πίσω πλευρά του Μάρλεϊ και μετά ρώτησε: "Φαίνεται ότι συνήλθε. Γδάθηκες;"

«Λίγο, αλλά κυρίως δεν μπορούσα να περπατήσω για μια εβδομάδα», απάντησε το φάντασμα.

«Ακούγεται οδυνηρό», είπε ο Σκρουτζ.

«Αυτή ήταν η πιο ευχάριστη μέρα της ζωής μου», είπε ο Μάρλεϊ.

«Το είπες στον αδερφό σου; ρώτησε ο Χένρι.

"Η ζημιά έγινε. Δεν είδα κανένα λόγο να επισημάνω την γυμνότητά του. Φυσικά, η μαμά παρατήρησε τη στιγμή που μπήκε στο σπίτι, αλλά θεώρησε ότι ήταν και διασκεδαστικό", απάντησε ο Νόα.

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν και μετά ούρλιαξαν ταυτόχρονα με τα γέλια. «Ωχ,» βόγκηξε ο Τζόζεφ, μόλις σήκωσε το κεφάλι του και μετά το πέταξε ξανά στο τραπέζι.

«Δεν θα έχουμε ξανά νέα του σήμερα», είπε ο Νόα. Τοποθέτησε το χέρι του στον ώμο του Χένρι και μετά ρώτησε: «Μπορώ να σου μιλήσω για κάτι σημαντικό;»

Ο Χένρι πήρε ένα μεγάλο χελιδόνι ρούμι, τοποθέτησε την κούπα του πάνω από το τραπέζι και μετά είπε: "Εντάξει, είμαι μεθυσμένος. Τώρα τι μιλάμε;"

"Ο Τζόζεφ πιστεύει ότι πηγαίνει σε μια μεγάλη περιπέτεια, αλλά η Αγγλία θα σας βάλει και τους δύο στη δουλειά. Θα υπάρξουν προβλήματα."

«Δεν θα υπάρχει τίποτα καλό στην Αυστραλία;»

"Φυσικά και θα υπάρξει. Θα είσαι με τον Τζόζεφ, και είμαι σίγουρος ότι θα υπάρχουν μερικές καλές ψαρότρυπες."

"Νώε;" Ο Χένρι σηκώθηκε από τον πάγκο, έσφιξε τα χέρια του γύρω από το αυτί του Νόα και μετά ψιθύρισε: «Δεν θα πάω στην Αυστραλία».

«Συνειδητοποιείς ότι αύριο θα είσαι στο σίδερο;»

«Ναι, αλλά το κατάλαβα. Πρόσεχε με». Με αυτό, ο Χένρι εισέπνευσε όσο αέρα θα χωρούσε το σώμα του και το στομάχι του φούσκωσε καθώς περίμενε να μετρήσει το τριάντα. Με μια ανάσα, άφησε την ανάσα. "Όταν το κλειδί στο χέρι βάλει τα σίδερα, θα κάνω τους καρπούς και τους αστραγάλους μου τεράστιους κρατώντας την αναπνοή μου. Αυτό θα τους κάνει να χαλαρώσουν όταν αναπνέω κανονικά. Μπορεί να γλιστρήσω από τα σίδερα αργότερα."

"Πρέπει να σου το δώσω, Χένρι, το μυαλό σου είναι ένα όργανο σκέψης. Ωστόσο, υπάρχει ένα πρόβλημα-το κλειδί στο χέρι δεν θα δεσμεύσει το στομάχι σου."

«Το ξέρω αυτό».

"Μπορείς να το δοκιμάσεις και ελπίζω να δουλέψει, αλλά..."

«Ξέρω — ξέρω ότι τα χέρια και τα πόδια δεν κρατούν αέρα», είπε ο Χένρι.

"Αυτό είναι ένα περίεργο γεγονός της βιολογίας, Χένρι. Είναι ο λόγος που δεν θέλεις να φύγεις εξαιτίας του πώς πέθανε η οικογένειά σου;"

"Νομίζω ότι ναι, και είναι τόσο κρύο. Γιατί το κάνουν αυτό τώρα;"

"Δεν μπορώ να σας πω με σιγουριά, αλλά είναι ένα μακρύ ταξίδι. Ίσως η σεζόν να τους λειτουργήσει αργότερα."

«Ακόμα θα ξεφύγω, αν μπορώ».

"Πήγαινε εκεί που κατευθύνει η καρδιά σου, αλλά φαίνεσαι σκεπτόμενος άνθρωπος. Πες μου, λοιπόν, πώς δυναμώνεις τον εαυτό σου;"

Ο Χένρι δεν απάντησε γρήγορα. Αντίθετα, είπε: «Δεν νομίζω ότι καταλαβαίνω την ερώτησή σου».

«Λοιπόν, σκέψου τον εαυτό σου να πηγαίνει στη μάχη ενάντια στον μεγαλύτερο εχθρό της Αγγλίας...»

«Γαλλία», διέκοψε ο Χένρι.

"Ναι, ναι, Γαλλία. Πώς θα προετοιμαζόσασταν για μια μάχη με τον Ναπολέοντα; Θα προσευχηθήκατε, ή θα ακονίζατε ένα όπλο, ίσως ακόμη και στη δουλειά στο ξίφος; Πώς βρίσκετε τη δύναμη μέσα σας για να αντιμετωπίσετε τα προβλήματα;"

Χωρίς δισταγμό, ο Χένρι απάντησε: «Τραγουδάω».

Ο Νόα κοίταξε το πρόσωπο του αγοριού και μετά σχολίασε: "Γιατί δεν εκπλήσσομαι; Αυτό ακούγεται υπέροχο — τουλάχιστον στον κόσμο μου. Λοιπόν, τραγουδάτε τραγούδια που θα ήξερα;"

"Μερικές φορές. Αλλά κυρίως φτιάχνω τραγούδια."

«Τραγούδα μου κάτι».

Ο Χένρι σταμάτησε πριν μπει σε έναν κύκλο του "The Beggars Chorus". Τραγούδησε την ξεσηκωτική μελωδία με τη γλυκιά φωνή ενός κοριτσιού. Ο Νόα τον κοίταξε με δέος καθώς το αγόρι χτυπούσε κάθε νότα με τελειότητα. Αφού τελείωσε, ο Νόα είπε: "Είναι εξαιρετικό. Έχεις ταλέντο, Χένρι, και έχω μια ιδέα."

«Θα πρέπει ακόμα να πάω στην Αυστραλία;»

«Αν μπορείς να ξεφύγεις, κάντο, αλλά αν σε πιάσει η Αγγλία, ουθα σε κρεμάσουν».

«Δηλαδή πρέπει να φοβάμαι για μήνες;»

«Όποτε φοβάσαι, άρχισε να τραγουδάς. Καθώς περπατάτε προς τη βάρκα, τραγουδήστε ό,τι θα σας δώσει δύναμη στη μάχη, για τον Henry, θα πάτε στον πόλεμο με τον μεγαλύτερο φόβο σας-τον ωκεανό. Έτσι θα χρειαστείτε το πιο ισχυρό σας όπλο-τη φωνή σας».

"Κι αν κάποιος δεν θέλει να τραγουδήσω;"

«Κάνε το πάντως. Δεν θα κάνεις κακό σε κανέναν».

«Όλοι όμως είναι μεγαλύτεροι από εμένα. Μπορεί να με πληγώσουν».

«Μπορεί να είναι αλήθεια. Υπάρχουν κακοί άνθρωποι τριγύρω», είπε, κουνώντας το κεφάλι του προς τον Maxey. «Σε αυτή την περίπτωση, σταματήστε ή ίσως φτιάξτε ένα κολακευτικό τραγούδι για τον άντρα που θέλει τη σιωπή σας».

"Κολακευτικό;"

«Ξέρετε, τραγουδήστε για το πόσο έξυπνος ή όμορφος είναι ο άντρας, αλλά μην τον κοροϊδεύετε. Είναι υποχρεωμένος να σε πετάξει πάνω από το πλάι του πλοίου αν το κάνεις».

«Αυτό φοβάμαι».

«Μπορείς να το κάνεις αυτό, Χένρι, είσαι ο δυνατός. Κάποια μέρα ο Τζόζεφ θα σε ακολουθήσει, οπότε πρέπει να μάθεις πώς να ελέγχεις τους φόβους και τις δυνάμεις σου τώρα».

«Πιστεύεις ότι ο Τζόζεφ θα με ακολουθήσει;»

«Το κάνει ήδη, αλλά μην ελέγχετε ποτέ άλλον, καθοδηγήστε τους». Ο Νόα σταμάτησε και μετά με πεποίθηση πρόσθεσε: «Είσαι ο Σαμψών του τραγουδιού. Να είσαι ατρόμητος σε κάθε στίχο, και η δύναμή σου μόνο θα μεγαλώνει».

«Δεν ήξερα ότι η μουσική ήταν τόσο δυνατή».

«Η μουσική ήταν πάντα μια από τις καταπραΰντικές του πνεύματος της ανθρωπότητας. Έχετε εξουσιοδοτηθεί με την ικανότητα να το χρησιμοποιείτε».

«Ευχαριστώ, Νόα, θα ανέβω σε αυτό το σκάφος — νομίζω».

«Συνέχισε να τραγουδάς, ακόμα κι αν είναι μόνο για τον εαυτό σου».

Με αυτό, ο Χένρι αγκάλιασε τον Νόα και είπε: «Μακάρι να μπορούσες να έρθεις».

«Η αγάπη μου για σένα έχει επίσης μεγαλώσει».

Η πόρτα της αίθουσας της ημέρας άνοιξε καθώς το κλειδί στο χέρι φώναξε, «Εντάξει, ήρθε η ώρα να κλείσετε τον ύπνο σας».

«Τι, ε», βόγκηξε ο Τζόζεφ.

«Είναι καλό να ξέρεις ότι ακόμα αναπνέεις», είπε ο Νόα καθώς βάδιζε πίσω από τον Τζόζεφ και τον βοήθησε να σηκωθεί. «Χένρι, πιάνεις το άλλο του χέρι», είπε, χτυπώντας το αριστερό χέρι του Τζόζεφ στους ώμους του.

Μαζί οι τρεις προχώρησαν προς την πόρτα, αλλά όταν ο Νόα πήγε αριστερά στον κεντρικό στύλο του δωματίου και ο Χένρι πήγε δεξιά, ο Τζόζεφ μπήκε με το κεφάλι στο κοντάρι. «Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά θα πρέπει να προσέχετε πού πηγαίνετε», είπε ο Τζόζεφ στον στύλο.

«Πιθανότατα θα το νιώσει αυτό αύριο».

**** Stave Five ****

Σινβάνια Θλίψης

ΤΟ ΠΡΩΙ ΗΡΘΕ πολύ γρήγορα για τους τρεις ακόμα ζαλισμένους από το ποτό. Καθώς μπήκαν στην αίθουσα ημέρας, τα κλειδί στο χέρι άρχισαν αμέσως να διαχωρίζουν αυτά που θα μεταφερθούν από τα άλλα. Ο Τζόζεφ χτύπησε τον Νώε στον ώμο καθώς κατευθυνόταν προς την πλευρά των μεταφορέων. Ο Χένρι αγκάλιασε τον Νόα, του κοίταξε ψηλά στο πρόσωπό του και μετά είπε: «Θα θυμηθώ την ομιλία μας».

Καθώς το κλειδί στο χέρι τράβηξε το αγόρι από τον Νώε, εκείνος έφυγε απότομα από το θηριώδες, άρχισε να βουίζει μια μελωδία και μετά πήγε στο κλειδί στο χέρι που δέσμευε τον Τζόζεφ. Εκεί περίμενε να ασφαλίσουν τα σίδερά του. Μόλις όλα διορθώθηκαν για το ταξίδι, το κλειδί στο χέρι διέταξε την ομάδα να ακολουθήσει η μία την άλλη σε ένα μόνο αρχείο. Ο Τζόζεφ και ο Χένρι έφυγαν από το δωμάτιο χωρίς να γυρίσουν για να δουν το αποχαιρετιστήριο κύμα του Νώε. Μέσα σε λίγα λεπτά ο καθαρός τόνος από μια δυνατή φωνή ακουγόταν από το δρόμο που τραγουδούσε.

Καθώς η μουσική έσβηνε, νέα κλειδιά μπήκαν στην αίθουσα ημέρας. Παρέλασαν τους εναπομείναντες κρατούμενους στο παρεκκλήσι Newgate. Αυτή ήταν η κυριακάτικη ρουτίνα, ωστόσο ο Νόα τρομοκρατήθηκε όταν ο φρουρός τον ανάγκασε να καθίσει σε ένα τραπέζι που κρατούσε ένα φέρετρο πάνω του. Όλοι οι καταδικασθέντες σε θάνατο τοποθετήθηκαν γύρω από την νοσηρή οθόνη. Ο Simons δεν σήκωσε ποτέ το κεφάλι του από το τραπέζι, ενώ ο Maxey δεν έβγαλε ποτέ τα χέρια του από τον καβάλο του. Ανάμεσα στην κακή παρέα, ο Νόα απλώς κοίταξε τους κακούς απέναντι από το φέρετρο καθώς ο συνηθισμένος άρχισε να φωνάζει για τους τρόμους της κόλασης. «Μετανοήστε, μετανοήστε πριν είναι πολύ αργά».

Καθώς ο ιερέας συνέχιζε να μειώνει τους κρατούμενους, ο Μάξι άρχισε να φτύνει τον Νώε. Σφαίρες σάλιου χτυπούσαν τα ρούχα του Νώε με κανονικότητα. Ο Νόα βυθίστηκε όσο πιο χαμηλά μπορούσε στον πάγκο, στη συνέχεια κλώτσησε με όλη τη δύναμη του ποδιού του στον Μάξι, αλλά κατάφερε να χτυπήσει το τραπέζι με τέτοια δύναμη που το φέρετρο αναπήδησε. Αμέσως ένας με το κλειδί στο χέρι χτύπησε το αριστερό αυτί του Νόα, μετά παρατήρησε ότι η σουβλά είχε κολλήσει στο πουκάμισο του Νόα και χωρίς να το σκεφτεί, χτύπησε τον Μάξι με το ραβδί του αρκετά δυνατά ώστε να αναβλύσει αίμα από το στόμα του, ακολουθούμενη από ένα δόντι.

Η δίωρη εκδήλωση συνεχίστηκε χωρίς περαιτέρω ταραχή από το καταδικασμένο στασίδι. Δεν θα μπορούσε να ειπωθεί το ίδιο για τους κανονικούς κρατούμενους, γιατί γίνονταν ανήσυχοι με κάθε κραυγή αποδοκιμασίας από τον κήρυκα. Ένας κρατούμενος φώναζε για να φιλήσει μια οχιά, ένας άλλος ήθελε ο ιερέας να πιπιλίσει αρσενικό και ένας τρίτος απλώς κατούρησε στη γωνία του δωματίου.

Μετά τη λειτουργία, όσοι κάθονταν στο καταδικασμένο στασίδι οδηγήθηκαν ο καθένας στα δικά του δωμάτια όπου πέρασαν την τελευταία τους μέρα στη μοναξιά. Εγκαταλελειμμένος στις δικές του σκέψεις, ο Νώε περνούσε το χρόνο του σε στοχασμούς. Η συνειδητοποίηση του επερχόμενου θανάτου του δημιούργησε πρώτα μια συγκεχυμένη ηρεμία, μετά ένας ανησυχητικός τρόμος τον έκανε να τρέμει. Μόνος με τις εντυπώσεις του, ο Νόα κράτησε επιστρέφοντας στις σκέψεις της Φλώρας. Αν μπορούσε να κρατηθεί στην αγάπη της για μια τελευταία φορά. Καθώς έμεινε στις αναμνήσεις της, ο συνηθισμένος από την υπηρεσία μπήκε στο δωμάτιό του.

Ο Νόα έριξε στον άντρα μόνο μια ματιά, ενώ ο ιερέας κάθισε στην άλλη άκρη του πάγκου. «Είμαι εδώ για να ακούσω την ομολογία σου».

«Δεν εννοείς να πουλήσεις την τραγωδία του;» φώναξε ο Μάρλεϊ καθώς έβλεπε τον αδερφό του να παραμένει ακίνητος. Ο Σκρουτζ κοίταξε τον φίλο του, αλλά κι αυτός κράτησε τη σιωπή του.

«Πες μου, Νόα, πώς έφτασες σε αυτό το τέλος;» ρώτησε ο συνηθισμένος. Ο Νόα δεν πρόσεξε την ερώτηση του άντρα. Αντίθετα, κοίταξε κατευθείαν στο σημείο που στέκονταν ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ, έδειξε τον κενό τους χώρο και μετά είπε: «Ρωτήστε τους».

Ο ιεροκήρυκας κοίταξε στο κενό και μετά ρώτησε: "Ποιος;" Περίμενε απάντηση, αλλά καμία δεν ακολούθησε, οπότε συνέχισε: «Είμαι εδώ για να σε απαλλάξω από το βάρος του εγκλήματός σου». Και πάλι σταμάτησε πριν πάει δίπλα στον Νόα. Βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Νώε, είπε: «Πες μου την ιστορία σου, για να είσαι ελεύθερος να την αφήσεις πίσω».

Τελικά ο Νώε σήκωσε το βλέμμα προς τον κλήρο και μετά είπε: «Θα σας τα πω όλα αν με πείσετε να δω τη γυναίκα μου αύριο πριν με κρεμάσουν».

«Δεν λειτουργεί έτσι».

«Τότε φύγε».

Ο άντρας έβαλε το χέρι του στον αντιβράχιο του Νώε και μετά παρακάλεσε: «Άφησε με να σε βοηθήσω πριν είναι πολύ αργά».

"Πες στον κλειδί στο χέρι ότι πρέπει να με πάει στην περιοχή των επισκεπτών αύριο τα ξημερώματα. Μόνο έτσι θα πουληθεί η ιστορία μου." Με αυτό τράβηξε το χέρι του από την λαβή του άντρα.

Ο συνηθισμένος στάθηκε, μετά πήγε προς την πόρτα και ρώτησε τον άνδρα που στεκόταν φρουρός, "Θα είσαι εδώ για να παρουσιάσεις αυτόν τον αιχμάλωτο στον δήμιο;"

«Θα το κάνω», απάντησε το κλειδί στο χέρι.

«Θα ήταν δυνατό να του επιτραπεί να μπει στην περιοχή του επισκέπτη πριν από την εκδήλωση;»

Ο φύλακας έριξε μια βαθιά ματιά στον ιερέα και μετά είπε: «Μόνο αν μου δώσεις το 30 τοις εκατό της γνώμης σου από την ιστορία του».

Τα ψυχρά μάτια του απλού κοίταξαν μέσα από τον φρουρό καθώς ψιθύρισε: «Μια εβδομάδα από σήμερα θα τακτοποιηθώ μαζί σου».

«Τότε με το πρώτο φως θα τον αφήσω να πάει οπουδήποτε, αλλά ελεύθερος».

Με αυτό ο ιεροκήρυκας επέστρεψε στον Νώε για να μάθει την ιστορία του. Ο Νώε υποχρεώθηκε με το μεγαλύτερο ψέμα της ζωής του. Το κράτησε μέσα στη σφαίρα της κλοπής, αλλά επεξεργάστηκε μια ιστορία συνωμοσίας για να υπονομεύσει τον Pressey, ώστε όχι μόνο να κλέψει τα χρήματα αλλά και να διαφύγει από το ίδιο το κατάστημα.

Ευτυχισμένος που είχε έναν κερδοφόρο, ο συνηθισμένος άφησε τον Νόα στη μοίρα του.

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΤΖΕΪΚΟΜΠ ΡΟΖΕ μπροστά στον ήλιο, και με τον ενθουσιασμό των καλών ειδήσεων δεν ήταν σχεδόν ντυμένος πριν αρχίσει να τρέχει προς τη φυλακή. Ο παγερός αέρας έκαιγε τους πνεύμονές του, παρόλα αυτά παραμέρισε το συναίσθημα. Θα τον έβλεπαν ως ήρωα του Νώε. Του άρεσε αυτή η σκέψη, αλλά κυρίως ήθελε απλώς να απελευθερωθεί ο αδερφός του για να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης.

Καθώς σταματούσε κατά διαστήματα για να πάρει ανάσα, το χαμόγελο στο πρόσωπό του βάθυνε. Δεν θα του έκανε έκπληξη αν ο υπουργός Εσωτερικών είχε ήδη απελευθερώσει τον Νόα. Στο μυαλό του οραματίστηκε τον Νόα να τον περιμένει στην ελεύθερη πλευρά του στυλό του επισκέπτη. Το σπριντ του προς τον φράχτη επιβραδύνθηκε καθώς άκουσε τον ήχο ενός ουρλιαχτού και μετά σταμάτησε όλοι μαζί καθώς προσπαθούσε να εντοπίσει την τοποθεσία της ταραχής. Τα αυτιά του ακονίστηκαν στο γήπεδο των κραυγών που θα μπορούσαν να είναι μόνο γυναικείες, και για άλλη μια φορά επιτάχυνε το βήμα του.

Ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ κοιτούσαν τη φυλακή για τον νεαρό Τζέικομπ. Από μακριά ο Τζέικομπ είδε μια απροσδιόριστη μάζα μορφών σκυμμένη κοντά στο έδαφος. Οι κραυγές τρόμου γέμισαν κάθε εκατοστό ήχου στην περιοχή. Ο Τζέικομπ επικεντρώθηκε στη σκηνή, συνειδητοποίησε τη φρίκη μπροστά του και μετά όρμησε στο πλευρό της Φλόρα.

Μαζεμένη σε ένα σωρό καθόταν η Φλώρα γεμάτη με το αίμα του Νώε. Καθώς φώναζε να κρατήσει τον άψυχο σύζυγό της, η εξάπλωση του αίματος του κάλυψε όλα τα μέρη των ρούχων της. Ο Τζέικομπ σταμάτησε χωρίς σωματική επαφή. Με δυσπιστία κατέλαβε τη σκηνή που είχε μπροστά του. Ο Νόα σωριάστηκε στο έδαφος, αλλά είχε ακόμα τον αριστερό του καρπό στερεωμένο σε μια αιχμηρή ράβδο σε ένα από τα κάγκελα της φυλακής. Καθώς το χέρι του κρέμονταν, το βάρος του σώματός του έκανε τον γάντζο να βαθύνει το κόψιμο του. Αίμα έτρεχε από την πληγή με κάθε κίνηση που έκανε η Φλώρα.

Τελικά ο Τζέικομπ έβαλε το χέρι του στην πλάτη της Φλόρα και είπε: «Πρέπει να λάβουμε βοήθεια».

«Όχι, είναι επίσης...», αντικατέστησαν τα δάκρυα το τέλος της φράσης της.

«Φύλακα, φύλακα», φώναξε ο Τζέικομπ.

Καθώς το κλειδί στο χέρι έτρεχε προς τη σύγχυση, ο Τζέικομπ προσπάθησε να σηκώσει τη Φλόρα στα πόδια της, αλλά εκείνη αντιστάθηκε. Βυθισμένη στο αίμα του Νώε, η Φλώρα παρέμεινε απαρηγόρητη. Το κλειδί στο χέρι ένιωσε τον Νόα μια ζωή, που όλοι οι παρευρισκόμενοι μπορούσαν να δουν ότι τον είχε εγκαταλείψει. Στη συνέχεια, ο φρουρός προσπάθησε να ελευθερώσει τον καρπό του, αλλά η ράβδος κρατήθηκε

σφιχτά. Με ένα δυνατό τράβηγμα, το κλειδί στο χέρι άρπαξε το χέρι του Νώε από τον φράχτη της φυλακής. Ο Νώε έπεσε αμέσως στην αυλή όπου το αίμα του συνέχιζε να λιμνάζει.

Χωρίς να αναγνωρίσει ότι υπήρχαν άλλοι Μάρλεϊ, το κλειδί στο χέρι άρχισε να σέρνει τον Νόα προς την πόρτα.

"Όχι, περίμενε. Πού τον πας;" ρώτησε ο Τζέικομπ.

«Είναι δικός μας», ισχυρίστηκε ο δεσμοφύλακας.

«Πώς θα τον φέρουμε πίσω για ταφή;»

«Θάψε τον με τις σκέψεις σου». Με αυτό, ο Νώε σύρθηκε μέσα στη φυλακή.

«Τι μου κάνει αυτό;» φώναξε ο Τζέικομπ. Αλλά δεν έπρεπε να εξηγηθούν περισσότερα σε κανέναν από τους στεναχωρημένους συγγενείς.

Ο Τζέικομπ απλώς στάθηκε εκεί, χωρίς να γνωρίζει την επόμενη δράση του. Μπροστά του έκλαψε η στενοχωρημένη κουινιάδα του και μέσα του φούντωσε ένας πόνος που δεν είχε νιώσει ποτέ πριν. Πώς στο διάολο μπορούσε να το αφήσει να συμβεί αυτό; Σιγά-σιγά σήκωσε τη Φλόρα στα πόδια της και μετά τη βοήθησε να κάνει κάθε βήμα που χρειαζόταν για να γυρίσει σπίτι.

Μόλις η Φλόρα βρέθηκε στο σπίτι, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα στο δρόμο, ο Τζέικομπ έστειλε να βρουν την αδερφή της, Τζόαν. Καθώς περίμενε την άφιξή της, το να ηρεμήσει την κουινιάδα του έγινε καθήκον του Τζέικομπ, αλλά απέτυχε. Ακόμη και όταν έφτασε η Τζόαν τα δάκρυα συνέχισαν να κυριαρχούν στην αδερφή της. Η Τζόαν δεν έκανε τίποτα για να σταματήσει τη λύπη της Φλόρα. Αντίθετα, επικεντρώθηκε στο να καθαρίσει τη Φλώρα. Το φόρεμα που φορούσε κάηκε αμέσως. Με φρέσκα ρούχα ήρθε μια δυσάρεστη ησυχία από τη Flora. έκλαιγε ακόμα, αλλά σιωπηλή με ένα κλαψούρισμα.

Μόλις μπορούσε, ο Τζέικομπ άφησε τη Φλόρα στη φροντίδα της αδερφής της και μετά έτρεξε πίσω στη φυλακή. Τώρα ήταν ματωμένος, αλλά δεν τον ένοιαζε, γιατί έπρεπε να πάρει το σώμα του Νώε για ταφή. Δοκίμασε την κύρια είσοδο στο Newgate, αλλά ήταν κλειδωμένη, έτσι χτύπησε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Τελικά ένα κλειδί στο χέρι άνοιξε την πόρτα, κοίταξε τον αιμόφυρτο άνδρα και μετά είπε: «Δεν είμαστε το νοσοκομείο του Αγίου Βαρθολομαίου. Είμαστε φυλακή. Πήγαινε εκεί για βοήθεια».

Καθώς ο άντρας άρχισε να κλείνει την πόρτα, ο Τζέικομπ έσπρωξε το πόδι του μέσα από το άνοιγμα, έσπρωξε διάπλατα την πόρτα και μετά είπε: «Είμαι εδώ για να ανασύρω το σώμα του αδελφού μου».

«Και ο αδερφός σου είναι;»

«Νόα Μάρλεϊ».

«Ω, η αυτοκτονία. Έλα μαζί μου.» Ο άντρας οδήγησε τον Τζέικομπ στο γραφείο του δικαστή.

Γράφοντας σε ένα ημερολόγιο, ο αρχιφύλακας δεν έριξε καν μια ματιά στον Τζέικομπ καθώς είπε, "Τι θέλεις;"

«Ο αδερφός μου πέθανε σήμερα και θέλω το σώμα του για ταφή».

Με αυτό, ο δικαστής έβαλε το στυλό του στο μελανοδοχείο, σήκωσε το βλέμμα στον Τζέικομπ και ρώτησε: "Ο αδερφός σου είναι...;"

«Νόα Μάρλεϊ».

Ο δικαστής ανακάτεψε μερικά χαρτιά στο γραφείο του και μετά άρπαξε αυτό που αφορούσε τον θάνατο του Νώε. «Εδώ λέει ότι αυτοκτόνησε. Δεν μπορείς να τον έχεις. Τώρα είμαι απασχολημένος. Να είσαι στο δρόμο σου».

«Γιατί δεν μπορώ να τον πάρω για ταφή;»

«Όλοι οι κρατούμενοι που σημαδεύονται για απαγχονισμό γίνονται ιδιοκτησία του Κολλεγίου των Ιατρών. Υποθέτω ότι ο αδερφός σου ανατέμνεται καθώς μιλάμε».

«Αλλά κανείς δεν έδωσε την άδεια για αυτό», είπε ο Τζέικομπ.

Με αυτό ο αρχιφύλακας έβγαλε ένα γέλιο που αντηχούσε σε όλη την περιοχή. «Άδεια, άδεια — Λοιπόν, λυπάμαι πολύ που παραβλέψαμε τις επιθυμίες σας. Ο αδερφός σου καταδικάστηκε σε απαγχονισμό.» Έκανε μια παύση, ανακάτεψε μερικά χαρτιά στο γραφείο του και μετά διάβασε από ένα. «Η θανατική ποινή του Νόα Μάρλεϊ έχει ανακληθεί. Θα αφεθεί αμέσως ελεύθερος ». Υπογεγραμμένο από τον Υπουργό Εσωτερικών, αξιότιμο Χένρι Άντινγκτον.» Ο δικαστής σήκωσε το βλέμμα από το χαρτί και είπε, «Υποθέτω ότι δεν είχα χρόνο να βάλω αυτή τη διαταγή».

Ο Τζέικομπ ήθελε να ρωτήσει πόσο καιρό βρισκόταν η παραγγελία στο γραφείο του, αλλά το σκέφτηκε καλύτερα. Ωστόσο, απαίτησε «θέλω τον αδερφό μου».

«Και θέλω να σε βάλω φυλακή. Λοιπόν, ποιος πιστεύεις ότι θα λάβει πρώτος την επιθυμία του;»

«Πότε μπορώ να πάρω τα λείψανά του από το Κολλέγιο;»

«Να είστε σίγουροι, δεν τους θέλετε. Θυμηθείτε τον αδερφό σας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Κάντε την κηδεία σας αν θέλετε, αλλά δεν θα υπάρχει πτώμα».

«Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη», φώναξε ο Τζέικομπ.

«Όχι, όχι, είναι νόμος. Και πάλι, κύριε Μάρλεϊ, αν θέλετε να διατηρήσετε την ελευθερία σας, φύγετε τώρα. Δεν θα στο πω ξανά».

Ο Τζέικομπ πήρε το λόγο του φύλακα και βγήκε από τη φυλακή. Καθώς το κλειδί στο χέρι κλείνει την πόρτα της φυλακής πίσω από τον Τζέικομπ, η προσοχή του αναγκάστηκε, από το βρυχηθμό ενός πλήθους που ζητωκραύγαζε, να παρακολουθήσει καθώς ο Τζέιμς Μάξι και ο Νέιθαν Σάιμονς έπεσαν στη μοίρα τους.

Για ώρες περιπλανιόταν χωρίς κατεύθυνση στους χιονισμένους δρόμους του Λονδίνου. Ο κόσμος κοιτούσε επίμονα το αιματοβαμμένο κοστούμι του, αλλά κανένας δεν προσπάθησε να καταλάβει την κατάστασή του. Όταν τελικά έφτασε στο σπίτι, το μόνο πράγμα που έκανε πριν πέσει στο κρεβάτι ήταν να κάψει τα ρούχα του.

Το επόμενο πρωί έφερε στον Τζέικομπ τον τρόπο να πει στη Φλώρα ότι ο Νώε δεν θα επέστρεφε για ταφή. Χτύπησε τα πόδια του καθώς περπατούσε από την κρεβατοκάμαρά του στην κουζίνα. Χτύπησε τη γροθιά του στον πάγκο καθώς έφτιαχνε για τον εαυτό του ένα πενιχρό πρωινό. Και μετά, χτύπησε την πόρτα όσο πιο δυνατά μπορούσε όταν έφυγε από το σπίτι του. Ο θυμός του μειωνόταν ελαφρώς με κάθε βήμα που έκανε προς τη Φλόρα.

Η Τζόαν άνοιξε την πόρτα πριν προλάβει ο Τζέικομπ να χτυπήσει. Έβαλε το δάχτυλό της στα χείλη της και μετά ψιθύρισε: «Η Φλώρα ακόμα κοιμάται».

Ο Τζέικομπ μπήκε στο διάδρομο και μετά είπε: «Έχω νέα να της πω».

«Όχι σήμερα. Είχε μια άγρυπνη νύχτα...»

«Αυτό δεν μπορεί να περιμένει-εκτός κι αν θέλεις να της πεις ότι ο Νόα δεν θα μας επιστραφεί γιατί...»

«Όχι, όχι, πρέπει να της το πεις αυτό». Πήγαν μέχρι την πόρτα της Φλόρα, χτύπησαν και μετά άνοιξαν την πόρτα αρκετά ώστε η Τζόαν να πει στην αδερφή της ότι ο Τζέικομπ έπρεπε να μιλήσει μαζί της.

Η Φλόρα φόρεσε τη ρόμπα της, σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλά της και μετά μπήκε στο διάδρομο όπου περίμενε ο Τζέικομπ. Απλώς κοίταξε με κενά μάτια τον Τζέικομπ ψυχράθόλωσε αυτό που νόμιζε ότι ήταν ένα παρηγορητικό ψέμα, "Ο Νώε έχει ήδη ταφεί. Η υπηρεσία μας θα πρέπει να γίνει χωρίς το σώμα του."

Η Φλόρα σωριάστηκε στο πάτωμα, με αποτέλεσμα τόσο η Τζόαν όσο και ο Τζέικομπ να ορμήσουν στο αδύναμο σώμα της. Μαζί τη σήκωσαν όρθια. Ο Τζέικομπ, σε μια προσπάθεια να τη στηρίξει, έβαλε το χέρι του γύρω από τη μέση της και μετά είπε: «Θα το περάσουμε μαζί».

"Μαζί. Μαζί; Πού ήσουν στη δίκη; Τον άφησες να καταδικαστεί".

«Όχι, ήμουν εκεί, δεν μου τηλεφώνησαν ποτέ...»

"Σταμάτα να λες ψέματα. Δεν ήσουν ποτέ εκεί."

Ο Τζέικομπ δεν είπε τίποτα, γιατί, στην πραγματικότητα, ήταν σαν να μην είχε πάει ποτέ στη δίκη, γιατί έφυγε χωρίς να δώσει μαρτυρία. Καθώς έβλεπε αυτή τη συμπονετική γυναίκα να συνθλίβεται από τα γεγονότα που έκανε, ο Τζέικομπ κατάλαβε για πρώτη φορά το σύνολο του εγκλήματός του. Η κλοπή του κατέστρεψε την οικογένειά του.

«Θέλω να φύγεις».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να σε βοηθήσω;»

"Ιακώβ, είσαι εγωιστής και ψυχρός. Ξεκίνησε πριν παγώσεις το σπίτι μου."

Με αυτό η Τζόαν συνόδευσε τον Τζέικομπ μέχρι την πόρτα. Τη ρώτησε αν θα επέστρεφε στο σπίτι της. «Ναι, και η Φλόρα και εγώ θα πάμε στο σπίτι μου έξω από τη Γαλλική Αλέα».

"Η ενθάρρυνση σας θα προσφέρει παρηγοριά. Θεωρήστε με υποχρεωμένο να βοηθήσω." Καθώς ο Τζέικομπ έφευγε, φώναζε στη Φλόρα, «Θα σε ελέγξω αύριο».

Ο Τζέικομπ περπάτησε μέχρι την πλησιέστερη ταβέρνα, κάθισε στη γωνία και μετά έπινε από μέρα σε νύχτα.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΠΑΓΩΣΕ Οι βλεφαρίδες της Φλόρα καθώς ξέσπασαν δάκρυα χωρίς έλεγχο. Με κάθε αναλαμπή, τα μάτια της προσπαθούσαν να τραβήξουν τις βλεφαρίδες. Μπροστά της γύρισαν οι τροχοί μιας άδειας νεκροφόρα. Ακολούθησε το βαγόνι μόνη της, γιατί κανείς δεν συμμετείχε σε αυτό το τελετουργικό. Καθώς η νεκροφόρα ξεκίνησε την ανάβαση της στο νεκροταφείο, ανέβασε ταχύτητα. Η Φλόρα επιτάχυνε τον ρυθμό της. Παλεύοντας να συμβαδίσει με την ορμή της νεκροφόρας, φώναξε: "Όχι, όχι, σταμάτα!" Η άμαξα του θανάτου εξαφανίστηκε από τα μάτια της.

«Φλόρα, Φλώρα — ξύπνα, Φλώρα», είπε η Τζόαν καθώς κουνούσε την αδερφή της.

"Ε; Τι..." Ένα βλέμμα σύγχυσης κυρίευσε το πρόσωπο της Φλόρα.

«Είχες έναν εφιάλτη», είπε η Τζόαν.

«Θα θάψουμε λοιπόν τον Νώε;»

«Όχι, έφυγε, γλυκιά μου».

«Τότε δεν ήταν εφιάλτης, ήταν πραγματικότητα», η Φλώρα έπεσε πίσω στο μαξιλάρι της όπου κοιμόταν όλη την ημέρα.

Ο Τζέικομπ έκανε έλεγχο για τη Φλόρα κάθε μέρα και κάθε μέρα η Τζόαν τον απέστρεφε. "Ακόμα κοιμάται. Θα της πάρει λίγο χρόνο για να συνέλθει. Δώσε της χρόνο."

Με το ίδιο γεγονός καθημερινής απόρριψης, ο Τζέικομπ περπάτησε στην ίδια ταβέρνα, κάθισε στην ίδια γωνία και έπινε μέχρι να μεθύσει.

«Αυτό ήταν το μόνο που κάνατε όταν κάνατε άδεια από το μετρητή — πίνετε;» ρώτησε ο Σκρουτζ, σκαρφαλώνοντας τον φίλο του.

"Κυρίως."

Μετά από τρεις μέρες που έπαιζε το ίδιο αμήχανο συμβάν, ο Σκρουτζ ρώτησε τον Μάρλεϊ, "Γιατί καθυστερούμε εδώ;"

«Επειδή υπάρχει μια ακόμη σειρά γεγονότων που δεν ξέρεις καν ότι συνέβη ποτέ».

«Γιατί είναι τόσο μυστικό;»

«Ντρεπόμουν πολύ να στο πω», είπε ο Μάρλεϊ.

«Λοιπόν γιατί τώρα;»

«Επειδή μπορεί να είναι πιο σημαντικό από τον θάνατο του Νώε».

«Έκανες κάτι στη Φλώρα; ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Σκότωσα τον άντρα της».

"Αλλά αυτό έχει ήδη συμβεί. Και πάλι ρωτάω, γιατί καθυστερούμε εδώ; Γιατί δεν βοηθάμε τον Νόα;"

«Προσπαθώ να σου πω, η Φλώρα είναι η ιστορία του Νόα. Αυτό που της συμβαίνει δεν μπορεί να αφαιρεθεί από τον Νόα».

«Οι καταστάσεις τους είναι συνδυασμένες, σαν από δύο βγαίνει ένα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Ακριβώς, υπάρχει μόνο μία αποστολή εδώ. Κάνε υπομονή. Θα βάλω τη ζωή σου σε κίνδυνο αρκετά σύντομα", είπε ο Μάρλεϊ με ένα τρελό αλλά παιχνιδιάρικο χαμόγελο.

Πέρασαν κι άλλες μέρες καθώς ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ έβλεπαν τον νεαρό Τζέικομπ να πίνει μουδιασμένος. Ο Σκρουτζ άρχισε να σχηματίζει ερωτήσεις με τις οποίες μια συζήτηση μπορούσε να περάσει καλύτερα την ώρα.

«Τι σκεφτόσουν, ολομόναχη στη γωνία εκεί;» ρώτησε ο Σκρουτζ τον Μάρλεϊ καθώς έκανε νόημα στον νεαρό Τζέικομπ.

«Ποιος είπε ότι σκεφτόμουν;»

Ο Σκρουτζ έκανε μια παύση και μετά έφερε τη συζήτηση σε διαφορετική κατεύθυνση. «Τζέικομπ, ξέρω ότι δεν σου αρέσει να απαντάς πάντα στις ερωτήσεις μου — αλλά θα ήθελα να απαντήσεις σε μια ερώτηση που σου έκανα ήδη μια φορά».

«Και δεν του απάντησα;» ρώτησε ο Μάρλεϊ.

«Ήσουν ωμά στην αοριστία σου», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Θα προσπαθήσω να απαντήσω σε όποια απορία έχετε, αν μπορώ».

«Γιατί το πνεύμα και η ψυχή δεν είναι το ίδιο;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Ω, αυτή η ερώτηση πάλι. Λοιπόν, είναι μια ερώτηση που αξίζει να απαντήσω, αν μπορώ." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να διαλέξει προσεκτικά τα λόγια του και μετά είπε: «Το πνεύμα και η ψυχή είναι διαφορετικά, καθώς το πνεύμα δεν υπάρχει ποτέ χωρίς την ψυχή».

«Δηλαδή η ψυχή είναι πιο σημαντική από το πνεύμα;»

«Λοιπόν, όχι με την πιο αυστηρή έννοια», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Εντάξει, τότε πες μου ποια είναι η ψυχή», ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Η ψυχή είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον δημιουργό-την Άπειρη Συνείδηση."

"Άπειρη Συνείδηση, τι είναι αυτό;"

«Για τους ανθρώπους, είναι ο δημιουργός της ύπαρξης, αλλά κυρίως παρέχει απλώς αγάπη», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Αγάπη, αυτό είναι απλώς ένα συναίσθημα, μια αφαίρεση», είπε ο Σκρουτζ.

«Όχι, η αγάπη είναι η φυσική ενέργεια που περιέχεται στην Αποδοχή».

"Αποδοχή;"

"Αποδοχή επιτυγχάνεται μόνο αφού το πνεύμα έχει μεταμορφώσει τις επιβλαβείς επίγειες ενέργειές του. Σε αυτό εργάζομαι αυτή τη στιγμή», είπε ο Μάρλεϊ.

«Δηλαδή η σύνδεσή μας με την ψυχή, ή την Άπειρη Συνείδηση, γίνεται μέσω της αγάπης;»

«Η Άπειρη Συνείδηση συνδέεται με κάθε σκέψη που κρίνεται και καλή και κακή. Ωστόσο, έχετε δίκιο στο ότι η αγάπη είναι η ενέργεια που μοιράζεται η ψυχή και το πνεύμα».

«Εάν λοιπόν η ψυχή είναι αγάπη, τότε τι είναι το πνεύμα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Τα πνεύματά μας είναι οι δυνάμεις που οδηγούν τον καθένα μας στις μέρες μας στη γη. Τα πνεύματα είναι οι κάτοχοι και των δυνατών και των αδυναμιών που κουβαλάμε ο καθένας μας».

«Ιάκωβ, ο όρος «Άπειρη Συνείδηση» ακούγεται σαν ένα άβολο όνομα για τον Θεό».

«Εμπενίζερ, αν σκέφτεσαι τον Θεό ως έναν γέρο σε θρόνο που κρίνει την αξία των νεκρών, τότε όχι — η ψυχή είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό. Η κρίση των νεκρών δεν είναι έργο της Άπειρης Συνείδησης».

Ο Σκρουτζ το σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά ρώτησε: "Ποιος κρίνει τους νεκρούς;"

«Κατά τον θάνατο κάθε άνθρωπος ξέρει την αξία του. Η μόνη κρίση έρχεται από το πνεύμα στο πνεύμα».

«Τζέικομπ, είμαι πιο μπερδεμένος απ' ό,τι πριν από την έναρξη αυτής της συζήτησης. Οι άνθρωποι έχουν και ψυχή και πνεύμα;».

«Έχεις πνεύματα, Εμπενέζερ. Η Άπειρη Συνείδηση μεταφέρει την ψυχή.» Ο Μάρλεϋ δίστασε και μετά πρόσθεσε: «Κάθε μωρό γεννιέται με ένα πνεύμα συνδεδεμένο με αυτό που προέρχεται από την Άπειρη Συνείδηση. Αυτό το πνεύμα είναι αγάπη χωρίς όρους».

«Δηλαδή η ψυχή είναι αγάπη;»

«Η ψυχή είναι τα πάντα — αγάπη, γέλιο, επινόηση, ακόμη και καταστροφή, αλλά κυρίως για το Μεταμορφωμένο Πνεύμα είναι Αποδοχή».

«Κάνεις να ακούγεται ότι ένα άτομο μπορεί να αγγίξει και να κρατήσει την Αποδοχή».

«Είναι απτό. Έχω πέσει σε αυτό, όπως και οι περισσότεροι που περνούν την αρχή της αθανασίας τους στο Isle of Transmogrify».

«Τι αποκομίζει λοιπόν η Άπειρη Συνείδηση από τη σχέση της με τους ανθρώπους;»

«Αγάπη», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Τι; Αν η Άπειρη Συνείδηση είναι αγάπη, από μόνη της, γιατί χρειάζεται την αγάπη μας;»

«Για να ολοκληρώσει το έργο του», απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Το έργο του..."

«Προέλευση».

«Ω, εξήγησέ το», ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Η προέλευση είναι εύκολη. Είναι απλώς η δημιουργία νέων συμπάντων».

«Και πώς χρειάζεται ο άνθρωπος;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Η ψυχή πάντα διευρύνει τον κόσμο της. Αυτό κάνει νέους κόσμους να χρειάζονται τις εμπειρίες μας. Φυσικά, ο δημιουργός δίνει σε όλα του τα δημιουργήματα την πνοή της αγάπης του, αλλά δεν μπορεί να του δώσει τους κόπους που πρέπει να ξεπεράσει ο άνθρωπος για να επιβιώσει. Όταν η ανθρώπινη αγάπη επιστρέφεται στην Άπειρη Συνείδηση μέσω της διαδικασίας της Μεταμόρφωσης, αυτή η αγάπη, ή η Αποδοχή, κρατά τα μαθήματα που αποκτήθηκαν κατά τη διάρκεια της ζωής του ατόμου. Αυτές οι ανθρώπινες περιπέτειες δίνονται σε νέες κοινωνίες. Οι επίγειοι αγώνες μας τους

χρειάζεται η ψυχή. Διότι οι αναμνήσεις μας ενισχύουν νέους κόσμους μέσω του φέρνοντας εμπειρίες που έχουμε ζήσει».

«Λοιπόν, δεν περίμενα αυτή τη σκέψη», είπε ο Σκρουτζ. Στη συνέχεια πρόσθεσε: "Ωστε όλα έχουν να κάνουν με τη γνώση που έχει μάθει ο άνθρωπος;"

«Ένας άβολος τρόπος να πούμε ότι, όσο κι αν συλλέγουμε γνώσεις μέσω της συμμετοχής, φαίνεται ότι μας αξίζει».

«Οι άνθρωποι κερδίζουν κάτι άλλο εκτός από μια σύντομη ζωή από αυτή τη ρύθμιση;»

«Ένα Mogrified Spirit αποκτά μια αιώνια ύπαρξη. Δεν είναι αρκετό;»

«Δεν κρίνω. Απλώς ρωτάω», απάντησε ο Σκρουτζ και μετά ρώτησε, «Θα θυμάμαι τις ανθρώπινες εμπειρίες μου μετά την Αποδοχή;»

«Ναι, χωρίς τις αναμνήσεις σας δεν είναι δυνατή η πρόσβαση στην ανθρωπιά σας. Όλα τα καθαρά πνεύματα συνεχίζονται για πάντα», απάντησε ο Μάρλεϊ και μετά ρώτησε: «Και πάλι, δεν αρκεί η ύπαρξη;»

«Σίγουρα, μια ευτυχισμένη ύπαρξη, ακόμα και μια ήπια ύπαρξη. Αλλά μια ύπαρξη σαν τις τελευταίες εβδομάδες του Νώε — όχι, όχι, δεν αρκεί», επέμεινε ο Σκρουτζ.

«Οι τρεις τελευταίες εβδομάδες του Νόα δεν ήταν το σύνολο της ζωής του. Κι όμως, καταλαβαίνω το παράπονό σου».

«Λοιπόν, τι αντισταθμίζει τέτοιο πόνο;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ πάτησε δίπλα στον Σκρουτζ, σήκωσε το χέρι του στο στήθος του φίλου του και μετά είπε: «Δεν μου έχει δοθεί έγκριση να σου το δείξω, αλλά θα το κάνω ούτως ή άλλως. Μείνε ακίνητος».

«Περίμενε, τι θα κάνεις...»

Πριν προλάβει να εκφράσει μια άλλη σκέψη, ο Μάρλεϊ άπλωσε το χέρι στο στήθος του Σκρουτζ, έβαλε απαλά την παλάμη του στην καρδιά του και μετά άρχισε να λάμπει. Καθώς το κιτρινωπό φως εντάθηκε, ο Σκρουτζ έκλεισε τα μάτια του στη δύναμη από το άγγιγμα του Μάρλεϊ. «Μόνο τη μικρότερη ποσότητα μπορώ να σου δώσω», είπε ο Μάρλεϊ καθώς τράβηξε το χέρι του από το στήθος του Σκρουτζ.

Όπως οι χορδές μιας αδρανούς μαριονέτας, ο Σκρουτζ χωλαίνει. Ο Μάρλεϊ προσπάθησε να τον στηρίξει καθώς ανακτούσε την ψυχραιμία του. «Γιατί σταμάτησες; Ποτέ δεν ένιωσα χαρά που έκανε την καρδιά μου να τρέμει από φρενίτιδα. Κάντε το ξανά».

«Δεν μου δόθηκε άδεια να το κάνω την πρώτη φορά».

«Ιάκωβ, τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Το πνεύμα μου της απληστίας της Αποδοχής».

«Θα βρεθείς σε μπελάδες που μου έδωσες;» Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Πες μου, Τζέικομπ, πώς έμαθες να το κάνεις αυτό;»

«Όχι, δεν διατρέχω κανέναν κίνδυνο. Η χαρά της ψυχής νιώθει κάθε νεογέννητο κατά τη γέννηση. Και οι δύο είχαμε πάντα την ικανότητα να νιώθουμε τη δύναμη της ψυχής. Η ουσία της αγάπης είναι ένα από τα πνεύματα που λαμβάνει κάθε μωρό από την Άπειρη Συνείδηση».

«Ένα από τα πνεύματα. Πόσα πνεύματα έχει ένας άνθρωπος;».

«Υπάρχουν τουλάχιστον τρεις κατά τη γέννηση», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Εκτός από το πνεύμα της ψυχής, τι άλλα πνεύματα έχει ο άνθρωπος;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Της μητέρας και του πατέρα τους. Αυτό είναι που αποτελεί το βασικό βρέφος».

«Εννοείς ότι υπάρχουν μωρά βασικά ή αρχάρια», είπε ο Σκρουτζ και μετά ρώτησε: «Υπάρχουν και προχωρημένα μωρά;»

«Δεν κρίνεται έτσι, αλλά τα περισσότερα μωρά γεννιούνται με άλλα πνεύματα».

"Σαν τι;"

«Το μειονέκτημα στο πόδι του Timothy Cratchit ήταν ένα πνεύμα που μπήκε μέσα του από τη γέννηση. Άλλοι άνθρωποι λαμβάνουν πνεύματα ιδιοφυΐας. Υπάρχουν όλων των ειδών τα πνεύματα. Κάποια θα τα λέγαμε καλά και άλλα κακά, αλλά το καθένα βοηθά στη δημιουργία της προσωπικότητας του ατόμου. Στην ουσία, τα πνεύματα συνδυάζονται μέσα σε ένα άτομο για να δημιουργήσουν την αυτοδύναμή του».

«Πόσα πνεύματα έχω;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Τώρα ή ποτέ γεννήθηκες;»

«Υπάρχει διαφορά;»

«Σίγουρα. Κάθε άτομο προσθέτει πνεύματα καθώς αποκτά νέα εστίαση. Επίσης ρίχνουν οινοπνευματώδη ποτά όταν δεν χρησιμοποιούνται πλέον. Ωστόσο, τα τρία βασικά πνεύματα δεν μπορούν ποτέ να αφαιρεθούν από το άτομο», εξήγησε ο Μάρλεϊ.

"Οι άνθρωποι που κάνουν φρικτά πράγματα δεν χάνουν ποτέ το πνεύμα αγάπης της Άπειρης Συνείδησης;"

«Ποτέ».

«Δεν το πιστεύω αυτό. Νομίζω ότι υπήρξαν άνθρωποι που δεν έχουν καμία πνευματική σχέση με την αγάπη».

«Η σύνδεση μπορεί να χαλάσει, αλλά ποτέ να μην σπάσει, εκτός φυσικά αν το ίδιο το άτομο διακόψει τη σύνδεση», είπε ο Μάρλεϊ. «Η Άπειρη Συνείδηση δεν σπάει ποτέ τη σχέση», πρόσθεσε.

«Οι άνθρωποι συχνά ξεφεύγουν από την Άπειρη Συνείδηση;»

«Ναι, αλλά ακόμα και τότε, δεν έχουν χαθεί όλα. Ωστόσο, γίνεται εξαιρετικά δύσκολο να ξεπεραστεί ένα τέτοιο Spirit Breakage».

«Τα πετυχαίνουν πολλοί;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Οι περισσότεροι το κάνουν — τελικά», απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Γιατί ένα άτομο πρέπει να έχει άδεια να χρησιμοποιήσει την αγάπη της ψυχής;"

«Όσον αφορά την άδεια, αυτή ήταν η λάθος λέξη. Αλλά η Αποδοχή είναι πολύ ισχυρή για να επιβληθεί σε ένα ζωντανό άτομο για πολύ. Η ενέργεια πρέπει να φιλτραριστεί, επομένως δεν θα ξεκινήσει τη διαδικασία της Άμεσης Μεταμόρφωσης, κάτι που θα ήταν τραγωδία αν το ξεκινούσα».

«Θα με σκότωνε;»

«Σίγουρα».

"Τι είναι λοιπόν η Άμεση Μεταμόρφωση;"

«Εμπενίζερ, βαρέθηκα να εξηγώ. Σύντομα θα δούμε τον Κρατήρα».

«Εντάξει, αλλά μόνο μια ερώτηση», έκανε μια παύση ο Σκρουτζ και μετά συνέχισε. «Ιακώβ, είναι όλα τα πνεύματά σου μαζί σου τώρα, ή μιλάω μόνο με ένα από τα πνεύματά σου; Επίσης, ποτέ δεν απάντησες στην ερώτηση για το πόσα πνεύματα έχω».

«Αυτές είναι δύο ερωτήσεις». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να δώσει έμφαση και μετά συνέχισε. «Όσο για την ερώτηση που παρέβλεψα, έχεις πέντε πνεύματα, Ebenezer. Τώρα όσον αφορά το πνεύμα που βλέπετε μπροστά σας, είμαι από το Abyss of Final Transmogrify. Όλα τα άλλα πνεύματά μου έχουν εξελιχθεί σε Αποδοχή και τώρα κατοικούν με την Άπειρη Συνείδηση. Μόνο το πνεύμα που βλέπετε πριν από εσάς εξακολουθεί να εργάζεται προς αυτόν τον στόχο».

Καθώς ο Σκρουτζ συλλογιζόταν την πραγματικότητα του Μάρλεϊ, ο νεαρός Τζέικομπ σηκώθηκε από το τραπέζι του και σκόνταψε προς το σπίτι. Ο Σκρουτζ ρώτησε: "Πόσες μέρες ακόμα έχουμε να σε δούμε να πίνεις τον εαυτό σου ηλίθιο;"

«Αύριο είναι η τελευταία μέρα. Μετά από αυτό, τα γεγονότα θα τελειώσουν εντός ημερών», είπε ο Μάρλεϊ.

«Γιατί περιμέναμε άλλωστε; Γιατί να μην πηδήξουμε στην ημέρα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Αυτό δεν λειτούργησε τόσο καλά όταν σας πήγα πίσω στο 1854. Έκανα υπέρβαση εκείνη τη χρονιά. Με έκανε αναίσθητο. Δεν θα ανακατευόμουν ποτέ αν δεν ένιωθα να σε χώνουν μέσα μου».

«Ναι, αυτό ήταν δυσάρεστο, γιατί αν δεν με είχε σώσει το Φάντασμα των Χριστουγέννων ακόμα να έρθει — καλά, θα ήμουν στα λιθόστρωτα του Λονδίνου», είπε ο Σκρουτζ.

Για μια στιγμή, ο Μάρλεϊ μπερδεύτηκε με τη δήλωση του Εμπενίζερ και μετά είπε την επόμενη σκέψη του: «Ετοιμαστείτε, Εμπενίζερ. Η ιστορία της Φλώρας δεν πρόκειται να είναι ευχάριστη».

«Πότε ήταν κάτι από όλα αυτά ευχάριστα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

Η επόμενη μέρα ξεκίνησε όπως και τις τελευταίες μέρες — ο νεαρός Τζέικομπ απομακρύνθηκε από τη Φλόρα, μετά πήγε στην ίδια ταβέρνα, κάθισε στο ίδιο τραπέζι και ήπιε μέχρι να μεθύσει.

«Αυτή είναι σίγουρα η τελευταία μας μέρα που βλέπουμε τον νεότερο εαυτό σας να λυπάται από τον εαυτό του;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Ναι, αύριο τα πράγματα αλλάζουν ξανά».

«Λοιπόν, Τζέικομπ, αναρωτιόμουν για κάτι προσωπικό».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε τον φίλο του και μετά απάντησε: «Φυσικά και έχεις. Τι άλλο υπάρχει να κάνεις αυτή τη στιγμή, αλλά να αναρωτηθείς;» Έκανε μια παύση και μετά ρώτησε: «Λοιπόν, παλιέ φίλε, τι έχεις στο μυαλό σου σήμερα;»

«Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος για τον οποίο χρειάζεστε να σας βοηθήσω σε αυτό το έργο;»

«Νόμιζα ότι ήξερες ήδη. Χρειάζομαι να με βοηθήσεις να σώσω τον Νόα».

«Ναι, το ξέρω, αλλά γιατί εγώ;»

«Με κάνεις ατρόμητο, Εμπενέζερ. Χωρίς τη ζωντανή σύνδεσή σας με την Άπειρη Συνείδηση, η πνευματική μου σύνδεση δεν έχει τη δύναμη να ελευθερώσει τον Νώε. Πιστέψτε με, το έχω προσπαθήσει. Είναι το Task Of Outreach μου. Η αποδοχή θα είναι έξω από τα χέρια μου μέχρι να το πετύχει πρώτος ο Νόα».

«Αυτό δεν εξηγεί γιατί με χρειάζεσαι».

«Επειδή δεν έχω κανέναν άλλον, Εμπενέξερ. Έγινες αδερφός μου μετά τον θάνατο του Νώε. Δεν θέλω να σε θέσω σε κίνδυνο — κι όμως χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

«Μου λες συνέχεια ότι θα κινδυνεύσω, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί θα έχω μεγαλύτερο μπελά από εσένα», είπε ο Σκρουτζ.

«Θα είστε ευάλωτοι σε κάθε μοχθηρή καρδιά που θα ήθελε να σκοτώσει ξανά έναν άνθρωπο που αναπνέει».

«Και αν σκοτωθώ;»

«Τότε θα είσαι νεκρός», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Δεν θα έχω προστασία;»

«Δεν ξέρω κανένα. Αλλά δεν έχουμε μπει ακόμα στο Transmogrify και η επιλογή είναι δική σας να απορρίψετε αυτόν τον κίνδυνο.»

«Έχω επιβιώσει από όλες τις παγίδες που τέθηκαν στη ζωή μου. Δεν θα ντρέπομαι από το Transmogrify αν σε αφήσει χωρίς βοήθεια, αδερφέ».

«Θα σε προστατεύω πάντα, Εμπενέξερ, με την ίδια την ύπαρξη του πνεύματός μου, αν χρειαστεί».

«Τότε τα δύο αδέρφια θα σώσουν το τρίτο», είπε ο Σκρουτζ.

«Είτε είμαστε επιτυχημένοι είτε όχι, με έχετε ήδη σώσει», είπε ο Μάρλεϊ.

Με ένα έκπληκτο βλέμμα, ο Σκρουτζ παρακολουθούσε τον φίλο του. «Πότε σε έσωσα;

«Εσείς επιδιορθώσατε τα περισσότερα περιστατικά απληστίας μου. Τελικά θα είχα απελευθερωθεί μέσω του Task Of Outreach, αλλά επισπεύσατε την απελευθέρωσή μου στην ψυχή, όπου τώρα κατοικεί μέσα στην Αποδοχή. Με έσωσες, Ebenezer, αλλάζοντας την εστίαση της επιχείρησής μας».

Οι δυο τους μίλησαν για πολλά θέματα εκείνη την ημέρα. Καθώς το σούρουπο πήρε το φως, ο νεαρός Τζέικομπ σκόνταψε στο σπίτι και μετά λιποθύμησε ακριβώς μέσα στην πόρτα του. Εκεί έμεινε μέχρι το πρωί.

Η επόμενη μέρα ήταν δύσκολο να ξεκινήσει. οι στεναγμοί που προκλήθηκαν από το hangover επιβράδυναν τη βόλτα του προς τη Flora's. Καθυστέρησε να φτάσει εκείνη την ημέρα, γιατί πίστευε ότι δεν άξιζε πια να πάει. Ωστόσο, η έκπληξη στη φωνή της Φλώρας τον ξάφνιασε από το μεθύσι του. «Θα μου τα πάρουν όλα», φώναξε με λυγμούς.

Ταραγμένος, ο Τζέικομπ απάντησε: «Αυτό δεν μπορεί να είναι. Τι ακριβώς συνέβη για να σου δώσει αυτή την ιδέα;»

«Ένας άνθρωπος από το δικαστήριο ήρθε χθες. Είπε ότι τη Δευτέρα θα διεξαγάγουν ακρόαση για να καθορίσουν τη λογική του Νώε τη στιγμή της αυτοκτονίας του».

«Το έχω ξανακούσει αυτό. Αυτό είναι φυσιολογικό», είπε ο νεαρός Τζέικομπ.

«Είναι φυσιολογικό να αφήνεις την οικογένεια ενός ανθρώπου χωρίς κανένα μέσο;» ρώτησε η Φλόρα.

«Θα πάω μαζί σου. Μαζί θα το σταματήσουμε αυτό».

«Θα κάνουμε;

«Ναι, θα είμαι εκεί για σένα αυτή τη φορά», διαβεβαίωσε ο Τζέικομπ.

Η Φλόρα μελέτησε τα μάτια του Τζέικομπ. Καθώς κοιτούσε το γαλάζιο τους, ήλπιζε να αναγνωρίσει το πάθος του Νόα να την υπερασπιστεί. Αυτή η εικόνα δεν εμφανίστηκε ποτέ, αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι ο αδερφός του συζύγου της ήταν το μόνο που της είχε απομείνει για προστασία. «Να είσαι εδώ τη Δευτέρα το πρωί στις οκτώ. Θα πάμε μαζί στην ακρόαση».

«Θα είμαι εδώ νωρίς», είπε ο νεαρός Τζέικομπ.

Ο Τζέικομπ άφησε τη Φλόρα για το μπαρ του. Αγόρασε το ποτό του, πήγε στο τραπέζι του στη γωνία, τοποθέτησε το ποτό στο τραπέζι και μετά απλώς κοίταξε την άδεια καρέκλα. Εκεί στάθηκε παγωμένος στην αδράνεια, καθώς το μυαλό του περιπλανιόταν σε διάφορα σχέδια για το πώς να προστατεύσει τη Φλώρα. Έριξε μια μακριά ματιά στο ποτό του, μετά γύρισε και έφυγε από την ταβέρνα.

Το μόνο ευλογημένο γεγονός της ημέρας ήταν ότι η θερμοκρασία τελικά ξεπέρασε το μηδέν. Καθώς ο Τζέικομπ περιπλανιόταν στους δρόμους του Λονδίνου, σταμάτησε γρήγορα όταν τα άλογά του, ο Σκιάου και ο Καπνός, πέρασαν ένα κάρο δίπλα του. Απλώς έβλεπε καθώς οι παρελθοντικοί του σύντροφοι έφευγαν από την άποψή του. Ήταν περίεργος για το γιατί ένα τόσο ακριβό γενεαλογικό δέντρο χρησιμοποιούνταν για ζώα έλξης. Ωστόσο, δεν έμεινε στη σκέψη, γιατί το μέλλον τους δεν ήταν πια δικό του.

Καθώς ο νεαρός Τζέικομπ τριγυρνούσε στους δρόμους, ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ ακολουθούσαν από κοντά. «Λοιπόν, τουλάχιστον δεν χρειάζεται να παρακολουθούμε τον νεότερο εαυτό σου να μείνει κάθε ουγγιά της ύπαρξής σου σήμερα», σχολίασε ο Σκρουτζ.

«Αλλά πρέπει ακόμα να ξεπεράσουμε το αύριο, οπότε ποιος ξέρει τι θα κάνω με μια νέα μέρα».

«Λοιπόν, ξέρεις, Τζέικομπ. Δεν θυμάσαι εκείνη την Κυριακή;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Θυμάμαι. Απλώς ευχόμουν να μπορούσα να ξεχάσω όλη αυτή την περίοδο», παραδέχτηκε ο Μάρλεϊ.

«Τότε ας δούμε τι θα γίνει». Με αυτό μετακόμισαν στην επόμενη μέρα και είδαν τον Τζέικομπ να απομακρύνεται για άλλη μια φορά από τη Φλόρα. Τα δύο φαντάσματα ακολούθησαν τον νεαρό Μάρλεϊ καθώς παρέσυρε την ταβέρνα.

Καθώς ο νεαρός Τζέικομπ περιπλανιόταν άσκοπα στους δρόμους με πάγο, ο Σκρουτζ έκανε μια ερώτηση. «Γιατί η αγάπη είναι πιο δυνατή από το μίσος;»

Ο Μάρλεϊ εξέτασε εξονυχιστικά το πρόσωπο του Σκρουτζ για τυχόν σημάδια σχετικά με το γιατί έκανε αυτή την ερώτηση. Τελικά απάντησε στην ερώτηση. «Δεν είναι το μίσος, αλλά ο φόβος που ισοδυναμεί με την αγάπη».

«Τι είναι λοιπόν πιο δυνατό, η αγάπη ή ο φόβος;»

«Τελικά η αγάπη είναι πιο δυνατή, γιατί κρατά τη δύναμη της συμπόνιας», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Και όμως δεν κρατάει και ο φόβος το πάθος;»

«Ναι, πάθος, αλλά όχι συμπόνια».

«Δηλαδή ο φόβος δεν αξίζει;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όχι, η κοινωνία λειτουργεί τόσο μέσω της αγάπης όσο και του φόβου-όπως και οι περισσότεροι άνθρωποι-και ωστόσο, υπάρχουν άνθρωποι που αναπτύσσουν το πνεύμα τους με έναν μόνο τρόπο», απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Πώς εφαρμόζεται αυτό;"

«Λοιπόν, Ebenezer, τέτοιοι άνθρωποι ενεργούν πάντα με συμπόνια, αν το κάνουν τα πνεύματα είναι της αγάπης και άλλοι δημιουργούν χάος μόνο όταν ο φόβος έχει τον έλεγχο».

«Κατά μία έννοια, τα πράγματα φαίνονται ίσα-αγάπη και φόβος, δηλαδή. Η μόνη διαφορά είναι στη χρήση;"

«Δεν είναι ίσοι. Και οι δύο έχουν δύναμη, ναι, αλλά οι άνθρωποι δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς αγάπη. Ξεθωριάζουν. Ενώ ο φόβος είναι ευεργετικός μόνο όταν τρέχεις από έναν λύκο. Ο φόβος μπορεί να σώσει έναν άνθρωπο, αλλά ποτέ δεν θα τον βελτιώσει».

Ο Σκρουτζ υιοθέτησε την ιδέα και στη συνέχεια απάντησε: «Για μένα, το να μείνω ζωντανός φαίνεται πρωταρχικής σημασίας για την ύπαρξη. Ποιος χρειάζεται βελτίωση όταν η ίδια η ζωή αμφισβητείται;»

«Αυτό είναι ένα έγκυρο σημείο, ωστόσο...» ο Μάρλεϊ σταμάτησε πριν πει, «Μπορεί να είμαι νεκρός, αλλά εξακολουθώ να υπάρχω. Ο φόβος μπορεί να είναι απαραίτητος όταν βρίσκεσαι σε κίνδυνο, αλλά σκέψου το Ebenezer, τότε ήταν η τελευταία φορά που απειλήθηκες;»

Ο Σκρουτζ το σκέφτηκε, αλλά δεν είπε τίποτα, γιατί ο μεγαλύτερος φόβος του ήταν αυτός της απώλειας και της έλλειψης, όχι του κινδύνου. Μετά από μια στιγμή ο Μάρλεϊ συνέχισε, «Και τότε, πάλι, μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερη πρόκληση από αυτή που να δεσμεύει την καρδιά, ώστε να γίνει πιθανή η πρόοδος;»

«Νιώθω ότι σκεφτόμαστε με δύο διαφορετικούς τρόπους. Εσείς, με μια αφηρημένη επιθυμία για κοινωνική πρόοδο, και εγώ, με ένα πιο πρακτικό όραμα για το πώς λειτουργεί πραγματικά η κοινωνία».

«Όχι, όλα είναι ένα όραμα, αλλά αυτή η συζήτηση είναι απλοϊκή, καθώς η δυαδικότητα του φόβου και της αγάπης είναι τα πόδια στα οποία στέκεται η ανθρωπότητα. Και όμως, για την Άπειρη Συνείδηση, και οι δύο νοοτροπίες είναι ίδιες. Δεν υπάρχει σχετική δυαδικότητα μέσα στον δημιουργό», εξήγησε ο Μάρλεϊ.

«Δηλαδή η Άπειρη Συνείδηση είναι χωρίς επιλογές; Αυτό δεν δείχνει έλλειψη δημιουργικότητας για τον δημιουργό;»

«Και πάλι, όταν είσαι ο δημιουργός των πάντων, όλες οι επιλογές υπάρχουν, γιατί εσύ τις έφτιαξες, και όσο για τη «δημιουργικότητα», δεν υπάρχει μεγαλύτερο έργο που κάνει η Άπειρη Συνείδηση από το να δημιουργεί νέους κόσμους. Αυτό απαιτεί μια έντονη εστίαση της φαντασίας, αλλά μόνο η καθαρισμένη αγάπη βοηθά στη σταθεροποίηση νέων πλανητών. Το γεγονός ότι η κοινωνία της Γης έχει αναπτύξει την πιο εξουθενωτική μορφή Θραύσης Πνευμάτων κάνει εκείνες τις εμφανίσεις που ολοκληρώνουν την ανάβαση από τον Κρατήρα την πιο πολύτιμη αγάπη στο σύμπαν. Το Coss Acceptance που προέρχεται από τον Κρατήρα είναι πιο περιζήτητο παρά ο χρυσός».

«Τι ακριβώς είναι το Spirit Breakage που κάνει τη γη τόσο ξεχωριστή;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Αν σας έλεγα απλώς, δεν θα καταλάβατε ξεκάθαρα. Ωστόσο, θα περάσουμε από τον Κρατήρα των Αποκομμένων Πνευμάτων, όπου θα δείτε γιατί οι Κόσοι είναι τόσο σημαντικοί για την Άπειρη Συνείδηση».

Ο Σκρουτζ συνέχισε την ερώτησή του: "Άρα η ανθρωπότητα πρέπει να περάσει δυσκολίες για να έχει αξία για την ψυχή;"

«Ακριβώς».

«Αυτό είναι απλώς κακόβουλο, Τζέικομπ».

«Εμπενίζερ, είναι η ουσία της αξίας μας. Και πηγαίνει στη μηχανική του σύμπαντος." Ο Μάρλεϋ σταμάτησε για να επιτρέψει στον φίλο του μια στιγμή να απαντήσει. Στη συνέχεια συνέχισε: "Ένα αγνό ανθρώπινο πνεύμα στον θάνατο δεν έχει μεγάλη χρησιμότητα για την ψυχή. Ευτυχώς, δεν είναι δυνατό να ξεφύγουμε από τη γη χωρίς ατέλειες. Ακόμη και τα μωρά πεθαίνουν με αδυναμίες».

«Υπάρχουν άλλοι πλανήτες όπου συγκεντρώνεται η αγάπη;»

«Ναι, όπως είπα, αυτή είναι η εσωτερική λειτουργία όλων των πλανητών και ο τρόπος του δημιουργού. Ωστόσο, η Άπειρη Συνείδηση συλλέγει επίσης: σοφές σκέψεις, εφευρετικότητα, κοινωνικά βοηθητικές μεθόδους και πολλά, πολλά άλλα. Αλλά αυτό συλλέγεται μέσω πλανητών που έχουν τελειοποιήσει τέτοιες ιδιότητες. Η Γη έχει μόνο μια ιδιότητα που έχει αξία για την ψυχή».

«Έτσι η Γη καταλήγει να έχει την καλύτερη αγάπη, γιατί έχει τις χειρότερες συνήθειες;» ρώτησε ο Εμπενέξερ.

«Ακούγεται οξύμωρο, αλλά είναι αλήθεια. Ωστόσο, για να σας δώσω μια καλύτερη εικόνα, υπάρχει ένας άλλος πλανήτης όπου η δολοφονία κυριαρχεί στην κοινωνία. Κανένα άτομο ηλικίας άνω των πέντε ετών δεν πεθαίνει χωρίς να έχει γίνει πρώτα δολοφόνος, ωστόσο η χειρότερη παράβαση της Γης είναι πιο επιβλαβής».

«Πώς μπορεί κάτι να είναι πιο επιβλαβές από τον φόνο;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Επειδή οι άνθρωποι διαχωρίζονται σκόπιμα από την Άπειρη Συνείδηση. Μια τέτοια αποξένωση αφήνει το άτομο χωρίς καμία βοήθεια από την ψυχή. Η διαδικασία Μεταμόρφωσής τους — είναι δύσκολη».

«Χωρισμός; Αποξένωση; Άρα το άτομο απορρίπτεται;».

«Το άτομο δεν έχει εγκαταλειφθεί, αλλά έχει διαχωριστεί ελεύθερα μέσα από τις επίγειες πράξεις του. Αυτό το Spirit Breakage καθιστά πιο δύσκολο τον καθαρισμό λόγω της απομόνωσης. Δεν παίρνουν βοήθεια από κανέναν.» Ο Μάρλεϊ πρόσεξε μια απάντηση από τον Σκρουτζ και μετά είπε: «Λοιπόν, υποθέτω ότι ο Απρούτο τα μαζεύει κατά καιρούς».

Αυτό πήρε απάντηση. «Δηλαδή έχουν βοήθεια;»

«Όχι, είναι ακόμα μόνα τους, αλλά ακόμα και τότε τα περισσότερα πνεύματα στον Κρατήρα καταλήγουν στην Αποδοχή», εξήγησε ο Μάρλεϊ.

«Λοιπόν, μια γήινη διάσπαση πνεύματος είναι χειρότερη από τη δολοφονία;»

«Αυτοί των οποίων η δράση τους έβαλε στον Κρατήρα είναι, αλλά όχι αυτοί στην Πισίνα».

Ο Σκρουτζ είχε δεκάδες ερωτήσεις, αλλά ο Μάρλεϋ τον διέκοψε καθώς το σούρουπο ξεπέρασε τη μέρα. Ο νεαρός Τζέικομπ μπήκε στο σπίτι του χωρίς να έχει λύσει κανένα από τα προβλήματά του. Μια άβολη νύχτα λήθαργου τον βρήκε παρ' όλα αυτά να ανυπομονεί να υπερασπιστεί τη Φλόρα. Αυτός αέμεινε μισή ώρα νωρίτερα στο σπίτι της. Καθώς περίμενε τη Φλόρα να φορέσει το παλτό της, ο Τζέικομπ ρώτησε την αδερφή της, «Λοιπόν θα μετακομίσεις αύριο στο σπίτι σου;»

«Ναι, μετά από αυτή την ακρόαση θα κάνουμε την κίνηση».

«Ακόμα κι αν μείνει στην περιουσία του Νώε;»

«Ναι, θα χρειαστεί μόνιμη κατοικία ανεξάρτητα από το σημερινό αποτέλεσμα», απάντησε η Τζόαν.

Η Φλόρα μπήκε στο διάδρομο της εισόδου, κοίταξε τον Τζέικομπ και μετά ρώτησε: «Θα με αφήσουν να κρατήσω τίποτα;»

«Το σώμα σου».

Καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στο μάγουλο της Φλόρα, ο Τζέικομπ συνειδητοποίησε την έλλειψη ελπίδας που πρόσφερε η απάντησή του. Μη θέλοντας να σαμποτάρει τη μέρα της, ο Τζέικομπ προσπάθησε να διορθώσει τη δήλωσή του. «Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να τα καταφέρω, ώστε να μπορείτε να κρατήσετε τα πάντα, ακόμα και τα χρήματα που δώσατε εσείς και ο Νόα για να αγοράσετε ένα σπίτι».

"Χωρίς τα προς το ζην, αυτά τα χρήματα δεν θα διαρκέσουν. Πέρα από τις οικονομίες μας, δεν έχω καμία μέθοδο επιβίωσης." Ένα τεντωμένο χαμόγελο πέρασε από τα χείλη της καθώς οι δυο τους πήραν το δρόμο για τον Old Bailey. Η αίθουσα του δικαστηρίου

στην οποία μπήκαν ήταν μικρότερη από αυτή που διεξήγαγε τη δίκη του Νώε. Πάνω από τους πολίτες κάθονταν πέντε δικαστές. Για την ακρόαση της Flora, αυτοί οι πέντε άνδρες θα ενεργούσαν επίσης ως ένορκοι.

Ο κριτής στο κεντρικό κάθισμα έκανε το μεγαλύτερο μέρος της κουβέντας. «Καλέστε τον πρώτο κατηγορούμενο».

«Φλόρα Μάρλεϊ, σε παρακαλώ κάνε γνωστή την παρουσία σου». Με αυτό, τόσο η Φλόρα όσο και ο Τζέικομπ μπήκαν στο κουτί του μάρτυρα. Δείχνοντας τον Τζέικομπ, ο δικαστής ρώτησε: "Ποιος είσαι;"

«Είμαι ο αδερφός του Νόα Μάρλεϊ».

«Είναι υπό αμφισβήτηση η περιουσία σας;»

«Όχι. Είμαι εδώ για να βοηθήσω την κουνιάδα μου».

«Τότε ας συνεχίσουμε». Ο δικαστής πήρε μια βαθιά ανάσα προτού δηλώσει: «Είμαστε εδώ σήμερα για να προσδιορίσουμε τη λογική του Νόα Μάρλεϊ, ο οποίος στις 17 Ιανουαρίου αυτοκτόνησε τη ζωή του ούτε μία ώρα πριν από τον προγραμματισμό του απαγχονισμού». Κοίταξε το κουτί του μάρτυρα για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε διαμαρτυρία και μετά συνέχισε την ετυμηγορία του. «Επειδή ο Νόα Μάρλεϊ αυτοκτόνησε για να παραιτηθεί από τη ντροπή του απαγχονισμού, το δικαστήριο δεν έχει άλλη επιλογή από το να κηρύξει μια ετυμηγορία για την καταδίκη».

"ΟΧΙ! Δεν προλαβαίνουμε να μιλήσουμε;" ούρλιαξε ο νεαρός Τζέικομπ.

Λίγο σοκαρισμένος από το ξέσπασμα, ο κριτής σιώπησε τον Τζέικομπ λέγοντας απλά, "Άσε με να τελειώσω!" Όλα έγιναν ήσυχα μέσα στο δωμάτιο. Ο δικαστής κοίταξε τους άλλους δικαστές προτού συνεχίσει: "Αυτή η ετυμηγορία έχει καθοριστεί και είναι η σωστή. Διότι για να σκοτώσεις τον εαυτό σου για να γλιτώσεις τη θανατική ποινή απαιτεί δικαστική απόφαση. Με το παρόν απαιτείται να χάσεις όλη την περιουσία του Noah Marley στο Στέμμα."

"ΟΧΙ!" Ο Τζέικομπ και η Φλόρα ούρλιαξαν από κοινού.

Το βλέμμα του δικαστή διαπέρασε τους κατηγορούμενους, «Τι είναι αυτό που ξέρετε που αλλάζει αυτό το γεγονός;».

Ο Τζέικομπ κοίταξε τη Φλόρα και μετά απάντησε: "Η Φλόρα είναι έγκυος. Είσαι πρόθυμος να φτωχοποιήσεις ένα μωρό;"

«Φαίνεται ότι βγάζεις αυτό το ψέμα όποτε είναι βολικό», είπε ο Σκρουτζ.

«Λειτουργεί», ήταν το μόνο που είπε ο Μάρλεϊ ως απάντηση.

Οι πέντε δικαστές συζήτησαν σιωπηλά πριν μιλήσει ο κύριος δικαστής, "Αυτά είναι σημαντικά νέα. Επειδή δεν τιμωρούμε αυτούς που δεν κατηγορούνται, αλλάξαμε την ετυμηγορία μας σε non composmentis. Θα σας επιτραπεί να κρατήσετε τα περιουσιακά στοιχεία του Noah Marley." Με αυτό, η ακρόαση προχώρησε στον επόμενο κατηγορούμενο καθώς η Φλόρα και ο Τζέικομπ έφυγαν από την αίθουσα.

Μόλις η Φλόρα ήταν μακριά από τη φασαρία της αίθουσας του δικαστηρίου, γύρισε στον Τζέικομπ, τον αγκάλιασε και μετά είπε: "Ευχαριστώ, αλλά πώς το έμαθες;"

"Ξέρεις τι;"

«Ότι θα κάνω μωρό».

Σοκαρισμένος από τα νέα, ο νεότερος Τζέικομπ απλώς την κοίταξε επίμονα. Πρώτα στην κοιλιά της, μετά στο πρόσωπό της και μετά μια διαπεραστική λάμψη ξανά στη μέση της. Το μεγαλύτερο χαμόγελο ξεπέρασε τον νεαρό Τζέικομπ καθώς είπε, "Θα σε βοηθήσω από την αρχή μέχρι το τέλος, Φλώρα. Το παιδί σου δεν θα θέλει τίποτα".

«Απλώς πατέρας», απάντησε εκείνη. Η τελευταία μέρα του Ιανουαρίου ήταν τόσο κρύα όσο καμία άλλη κατά τη διάρκεια του μήνα, αλλά κανένας από τους δύο δεν παρατήρησε πλέον τον ακραίο καιρό. Πήγαν σπίτι σιωπηλοί.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ Η ΦΛΟΡΑ άνοιξε την πόρτα σε έναν Τζέικομπ που έσπασε την ανάσα. Με ενθουσιασμό, μουρμούρισε: «Υπάρχει ένα Frost Fair στον Τάμεση, θέλετε να πάτε;».

«Όχι σήμερα».

Ο Τζέικομπ την κοίταξε και μετά, ανησυχώντας για τη σωματική της ευεξία, τη ρώτησε: «Σε ενοχλεί το μωρό;»

«Δεν είναι πρόβλημα, Τζέικομπ, είναι απλώς η διαδικασία».

"Πώς μπορώ να βοηθήσω;"

«Απλώς άφησέ με στην αρρώστια μου· ίσως μπορέσουμε να πάμε αύριο».

Με αυτό ο Τζέικομπ έφυγε, αλλά όταν επέστρεψε την επόμενη μέρα, η κατάσταση της Φλόρα δεν είχε βελτιωθεί. Έπεσε από έναν γιατρό που κάποτε του είχε κάνει ένα σπασμένο χέρι. Ο Τζέικομπ ρώτησε αν υπήρχε κάποια θεραπεία για την ασθένεια της εγκυμοσύνης.

«Τώρα το λέμε πρωινή ναυτία».

«Μπορεί να βοηθηθεί;»

"Καταπραϋντικά τρόφιμα, το τσάι τζίντζερ είναι χρήσιμο για πολλούς. Για τους περισσότερους βοηθάει μια βόλτα στον καθαρό αέρα."

Αφού ευχαρίστησε τον γιατρό, πέρασε την ημέρα αναρωτιόντας πού θα μπορούσε να αγοράσει τζίντζερ χωρίς να χρειαστεί να μπει στο μπακάλικο του Pressey and Barclay. Τελικά βρήκε την αγορά Honey Lane όπου μπόρεσε να αγοράσει τζίντζερ.

Καθώς πήγαινε στο σπίτι, η σκέψη να γίνει θεός του έφερε ένα χαμόγελο στα χείλη. Θα ήταν μια από τις τελευταίες του εκφράσεις ευτυχίας.

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ Ο ΤΖΕΙΚΟΜΠ έφερε στη Φλόρα το τζίντζερ και της είπετα άλλα φάρμακα για την ασθένειά της, αλλά ήταν ακόμα πολύ άρρωστη για να επιχειρήσει το ταξίδι στο Frost Fair. Καθώς έφευγε ο Τζέικομπ, αποφάσισε ότι αν η Φλώρα δεν πήγαινε την επόμενη μέρα, θα πήγαινε μόνος. Δεν είχε δει Frost Fair από τότε που ήταν παιδί και δεν ήθελε να χάσει την εκδήλωση.

Ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ έβλεπαν τον νεαρό Τζέικομπ να περιφέρεται στους κρύους δρόμους. «Μακάρι να μην χρειαστεί να περιμένουμε τις μέρες που δεν συμβαίνει τίποτα», είπε ο Σκρουτζ.

"Οι περισσότεροι είναι καλύτεροι στο άλμα χρόνου από μένα. Δεν θα μας βλάψει να περιμένουμε ξανά, Ebenezer."

«Μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Δεν περιμένω τίποτα λιγότερο από σένα», απάντησε ο Μάρλεϊ. Στη συνέχεια πρόσθεσε, "Ebenezer, ποτέ ξανά δεν χρειάζεται να ζητήσεις αν μπορείς να κάνεις μια ερώτηση. Απλώς δηλώστε το ερώτημά σας και θα προσπαθήσω να μην είμαι πολύ ωμά ή ασαφής με την απάντησή μου."

«Δεν θέλω να μπεις σε μπελάδες και να πεις κάτι που δεν πρέπει».

"Μην ανησυχείτε για αυτό. Μια ερώτηση μπορεί πάντα να απαντηθεί, ακόμα κι αν η απάντηση δεν είναι κατανοητή."

"Δηλαδή κανένα θέμα δεν απαγορεύεται;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Καμία. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχω απάντηση σε κάθε ερώτηση, αλλά μπορείτε να ρωτήσετε."

«Τότε έχω μεγάλη περιέργεια για αυτόν που αποκαλείτε Άπειρη Συνείδηση».

«Δεν υπάρχει ζωντανός άνθρωπος που να μην συλλογίζεται τον δημιουργό», είπε ο Μάρλεϊ.

«Μα γιατί έχει τόσο άβολο όνομα;»

«Η Άπειρη Συνείδηση δεν είναι ένα όνομα, αλλά περισσότερο ένας προσδιορισμός του σκοπού της».

«Αλλά γιατί να μην το πούμε με ένα όνομα;» αναρωτήθηκε ο Σκρουτζ.

«Οι άνθρωποι δεν γεννιούνται με την ικανότητα να αντιλαμβάνονται το όνομά του». Καθώς το πρόσωπο του Σκρουτζ παρουσίαζε ένα σαστισμένο βλέμμα, ο Μάρλεϊ συνέχισε: «Απλώς δεν έχουμε το αυτί που μπορεί να αποκρυπτογραφήσει τις συλλαβές».

"Ποιος έχει τη φυσική ικανότητα να ακούσει το όνομα της Άπειρης Συνείδησης;"

"Αυτό αναπτύσσεται μέσω μιας εξέλιξης σε ειρήνη. Οι κοινωνίες που ξεπερνούν τις δοκιμασίες των καθημερινών δραστηριοτήτων γεννούν τελικά άτομα με πιο οξυδερκείς

αισθήσεις." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά ρώτησε: «Εξάλλου, Εμπενίζερ, πώς θα πρόσφερε όφελος στην ανθρώπινη κατάσταση η γνώση ενός ονόματος;»

"Απλώς φαίνεται απόμακρο και παράξενο να μην σου δίνεται η ικανότητα να γνωρίζεις το όνομα της ψυχής. Δεν συμφωνείς;"

"Όχι, δεν συμφωνώ. Είναι απαράδεκτο να μην παρέχεις πόδια σε ένα ψάρι; Είναι απόμακρο να απαιτείς από τα πουλιά να περπατούν μόνο; Είμαστε αυτοί που είμαστε αυτή τη στιγμή, και είναι ευλογία με ή χωρίς λέξεις, τίτλους ή ονόματα."

«Τζέικομπ, γίνεσαι πάλι λίγο ασαφής».

«Αν, αυτή τη στιγμή, η αλήθεια δεν μπορεί να γίνει γνωστή-καλά, είναι επειδή είναι ασαφής».

«Η Άπειρη Συνείδηση θέλει τους ανθρώπους να είναι κακοί, ώστε να μπορεί να συλλέγει καλύτερες εμπειρίες;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Λοιπόν, από ανθρώπινη προοπτική μπορεί να φαίνεται έτσι. Ωστόσο, οι εμπειρίες που συναντάμε είναι ως επί το πλείστον προϊόν του κοινωνικού μας περιβάλλοντος. Η κοινωνία μας δεν παρεμβαίνει ποτέ άμεσα από την Άπειρη Συνείδηση. Αντίθετα, η επιρροή ασκείται στα ίδια τα άτομα."

«Δηλαδή η απάντηση είναι...;»

"Όχι. Η άπειρη συνείδηση έχει έναν στόχο για την ανθρωπότητα και έχει να κάνει με το να γίνουν οι άνθρωποι ο πιο καλοπροαίρετος εαυτός τους. Ο δημιουργός δεν θα κέρδιζε κανένα όφελος ενθαρρύνοντας τις κακόβουλες ταυτότητες του ατόμου. Είναι λύσεις που χρειάζονται οι νέοι κόσμοι από την ανθρωπότητα, όχι αμφισβητήσεις."

«Τζέικομπ, έχεις γνωρίσει ποτέ την Άπειρη Συνείδηση;»

"Όχι."

«Θα συναντήσεις ποτέ την Άπειρη Συνείδηση;»

«Όχι άμεσα».

«Συναντά κανείς ποτέ απευθείας την Άπειρη Συνείδηση;»

«Δεν ξέρω κανέναν».

"Λοιπόν, αν κανείς δεν συναντήσει ποτέ την Άπειρη Συνείδηση, τότε πώς ξέρετε με βεβαιότητα ότι υπάρχει;"

«Μπορώ μόνο να πω ότι έχω ωφεληθεί από τα ντους αποδοχής του πάνω από την πισίνα».

"Ωστε η Άπειρη Συνείδηση δεν είναι παρά ένα ντου;"

"Μέσα στο Transmogrify ίσως. Ωστόσο, ο δημιουργός είναι πιο μυστηριώδης από την Αποδοχή."

«Δηλαδή, δεν έχετε γνωρίσει ποτέ αυτόν τον μυστηριώδη δημιουργό, αλλά νομίζετε ότι το γνωρίζετε — πώς;»

«Όπως είπα πριν, έχω γνωρίσει την επιρροή του — όπως και εσύ, Εμπενέζερ». Ο Μάρλεϊ ανέλαβε τότε τον έλεγχο της ημέρας, "Το πρωί έρχεται. Είναι ώρα να φύγουμε."

ΟΧΙ ΜΟΝΟ το πρωί έφερε ένα διάλειμμα στον καιρό, αλλά έφερε και μια προσδοκία ευχαρίστησης για τον Jacob. Καθώς γύριζε τη γωνία κοντά στο σπίτι της Τζόαν, ήλπιζε ότι η Φλόρα θα ήταν αρκετά καλά για να τον συνοδεύσει στο Frost Fair. Δεν περίμενε την παρουσία της, αλλά πίστευε ότι θα απολάμβανε την έξοδο, έτσι ενώ χτυπούσε την πόρτα, σχεδίασε μια αντιπαράθεση εάν αρνιόταν την προσφορά του.

Η Τζόαν απάντησε στο χτύπημα και χωρίς να δει ποιος ήταν από την άλλη πλευρά της πόρτας είπε: «Έλα μέσα, Τζέικομπ. Η Φλόρα σε περιμένει».

Καθώς ο Τζέικομπ έμπαινε στο φουαγιέ, η Φλόρα φαινόταν να χώνει ένα μεγάλο κουτί μέσα στην πάνινη τσάντα της. Έβαλε το χέρι του στον ώμο της Φλώρας και μετά ρώτησε: «Τι κάνεις;»

«Θα το πουλήσω στο Frost Fair», είπε δείχνοντας στον Τζέικομπ το περιεχόμενο της τσάντας.

«Αλλά αυτό είναι το μουσικό κουτί που σου έδωσε ο Νώε».

«Ναι, αλλά το μωρό θα χρειαστεί τα χρήματα περισσότερο από τη μουσική».

"Μην το κάνεις αυτό. Ήμουν με τον Νόα όταν αγόρασε το δώρο σου. Τον φώτισε με ενθουσιασμό όταν σκέφτηκε για τη χαρά σου."

«Αλλά δεν είμαι χαρούμενος, και μόνο η σκέψη ότι πρέπει να είμαι χαρούμενος... μου φέρνει θλίψη».

«Δεν μπορώ να πω τίποτα;» ρώτησε ο Τζέικομπ.

«Μπορείς να πεις οτιδήποτε, αλλά το έχω αποφασίσει». Έκανε μια παύση και μετά ρώτησε: «Τζέικομπ, θα μπορούσες να με βοηθήσεις με το παλτό μου;»

Άρπαξε το παλτό της, το άπλωσε έτσι ώστε η Φλόρα να μπορεί εύκολα να βάλει τα χέρια της στα μανίκια και μετά είπε: «Δεν ήταν τόσο ζεστό εδώ και έναν μήνα, αλλά μπορεί να θέλεις γάντια και ένα καπέλο, μόνο και μόνο για να μην ανησυχείς για το κρύο». Η Φλόρα συμφώνησε και σύντομα ντύθηκαν και οι δύο για τις εκδηλώσεις της ημέρας.

Καθώς βάδιζαν προς τη γέφυρα Blackfriars, η σιωπή μεταξύ των δύο γέμισε το κενό με ήχους άλλων που βυθίζονταν στις κανονικές τους εργασίες το πρωί της Πέμπτης.

Ο Μάρλεϊ παρακολουθούσε ενώ ο νεότερος του εαυτός καθοδηγούσε τη Φλόρα γύρω από τον λόφο του Σνόου και μετά στην οδό New Bridge. Οι δυο τους πέρασαν τα σκεπασμένα μαγαζιά στο Fleet Market πριν μιλήσουν μια λέξη μεταξύ τους. Καθώς ο δρόμος άνοιγε σε μια φαρδιά λωρίδα, ο Τζέικομπ είπε στη Φλόρα: «Θα στηρίξω εσένα και το μωρό».

«Αυτό είναι το λιγότερο που μπορείς να κάνεις», μουρμούρισε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ ήξερε ότι του άξιζε αυτό το σχόλιο. Ωστόσο, δεν ειπώθηκε καμία παρατήρηση καθώς συνέχιζε να παρακολουθεί.

«Τζέικομπ, δεν είσαι υπεύθυνος για μένα», είπε η Φλόρα.

«Ναι — ναι νομίζω ότι είμαι. Θα μπορούσα να είχα κάνει περισσότερα για να ελευθερώσω τον Νόα, ωστόσο φοβόμουν».

«Φοβάσαι; Φοβάμαι τι;»

Ο Τζέικομπ δεν απάντησε στην ερώτηση, αλλά επανέλαβε το σχέδιό του. «Θα σε φροντίσω. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να πουλήσεις το μουσικό κουτί».

«Μπορεί να μην δεχτώ τη βοήθειά σου».

Ο Τζέικομπ σοκαρίστηκε, γιατί ποτέ δεν του είχε περάσει από το μυαλό ότι τα χρήματα θα απορριφθούν. «Δεν θέλω τίποτα σε αντάλλαγμα. Δεν θα ελέγξω εσένα ούτε το παιδί, αλλά ξέρω αν ποτέ θέλω να θεωρήσω τον εαυτό μου αξιότιμο άτομο, πρέπει να σε βοηθήσω».

«Και πάλι, Τζέικομπ, όλα αυτά φαίνονται για σένα».

«Μπορεί να φαίνεται έτσι, και ίσως είναι σε κάποιο βαθμό, αλλά πραγματικά είσαι εσύ που ανησυχώ περισσότερο».

Η Φλόρα κοίταξε τον Τζέικομπ, χαμογέλασε ένα προσεκτικό χαμόγελο και μετά παρακολούθησε τα αξιοθέατα από την έκθεση. Στεκόμενοι στην κορυφή της γέφυρας, οι δυο τους παρατήρησαν την ταραχή από κάτω τους. Κάθε είδους κομμάτια πάγου δημιούργησαν ένα φράγμα στασιμότητας μεταξύ των γεφυρών του Λονδίνου και του Blackfriars. Μερικές ντουζίνες σκηνές στέγαζαν διάφορες επιχειρήσεις. Τα πάντα, από γυναίκες με γυμνό στήθος που σαγηνεύουν τους άντρες, μέχρι νεαρά αγόρια που παίζουν Skittles σε μια προσπάθεια να γοητεύσουν το αγαπημένο τους κορίτσι γέμισαν τις δραστηριότητες της ημέρας. Το γέλιο, τα ποτά και η μυρωδιά της ψημένης σάρκας διαπέρασαν ολόκληρη την έκθεση.

Ο Τζέικομπ και η Φλόρα άρχισαν να κατεβαίνουν από την καμπύλη σκάλα προς την αποβάθρα. Περίπου στα μισά της διαδρομής κάτω από τα σκαλιά, ένας υδάτινος ζήτησε να πληρωθεί μια αμοιβή στην οποία ο Τζέικομπ ρώτησε: «Τι εννοείς; Πρέπει να σου δώσω δύο πένες για να περάσεις;»

«Αυτό είναι λογικό. Είμαι υπεύθυνος αυτής της αποβάθρας. Πρέπει ακόμα να βγάλω τα προς το ζην, ακόμα κι αν δεν μπορώ να σε μεταφέρω με το πλοίο αυτή τη στιγμή».

«Ούτε δουλειά, ούτε χρήματα», επέμεινε ο Τζέικομπ.

«Εκεί». Ο βαρκάρης έδειξε την άλλη πλευρά του Τάμεση και μετά συνέχισε: «Θα πληρώσεις το διπλάσιο ποσό».

«Μια πένα ή μια λίρα, δεν σας πληρώνω τίποτα», είπε ο Τζέικομπ καθώς έπιασε το χέρι της Φλόρα. Οι δυο τους συνέχισαν να περπατούν προς την προσγείωση, καθώς ο υδάτινος τους ακολουθούσε, αποφασισμένος να πάρει την πληρωμή του.

«Αν δεν με πληρώσεις, θα το πω στους άλλους, και δεν θα έχεις ούτε στιγμή ηρεμίας εδώ».

Ο Τζέικομπ κοίταξε το πρόσωπο του πορθημίου και μετά υποχώρησε. «Ορίστε, πάρτε το», είπε, χώνοντας δύο πένες στο χέρι του άντρα.

«Είστε δύο».

«Μην το πιέζεις αυτό», απάντησε ο Τζέικομπ καθώς ο θυμός τον κυρίευσε. Συνειδητοποιώντας ότι είχε κερδίσει όσα περισσότερα μπορούσε, ο άντρας τους άφησε να περάσουν χωρίς περαιτέρω παρέμβαση.

Καθώς πάτησαν στον πάγο, οι καμπάνες από τον καθεδρικό ναό του Αγίου Παύλου άρχισαν να χτυπούν την ώρα. Ο ήχος κάθε χτυπήματος αντηχούσε σε όλη την περιοχή. Καθώς ο Τζέικομπ έκανε ένα δεύτερο βήμα στον πάγο, ένας νεαρός με δεμένα μάτια έπεσε πάνω του. Η δύναμη της ώθησής του έκανε τη Φλόρα να γλιστρήσει, αλλά πέταξε μόνο την τσάντα που έφερε το μουσικό κουτί πριν μπορέσει να ανακτήσει την ισορροπία της. Άλλα παιδιά που έπαιζαν το παιχνίδι πείραζαν το αγόρι με δεμένα τα μάτια καθώς του απέφευγαν. Κανείς δεν έδωσε σημασία ούτε στον Τζέικομπ ούτε στη Φλόρα. Η ομάδα των παιδιών απομακρύνθηκε γρήγορα από τις νέες αφίξεις. Ο Τζέικομπ απλώς κούνησε το κεφάλι του με αποδοκιμασία. Άνοιξε το στόμα του για να τους επικρίνει, αλλά σταμάτησε στη μέση της ομιλίας.

Καθώς οι δυο τους προχωρούσαν μέσα στο πλήθος, ένα μικρό κορίτσι που καβάλα σε ένα πρόβατο πέρασε μπροστά τους. Ζογκλέρ, καταπίνοντες ξιφών και μάγοι εξασκούσαν τα ταλέντα τους καθώς το πλήθος των ενθουσιωδών παρατηρητών επευφημούσε με κάθε έκπληξη. Η Φλόρα άρχισε να τραβάει τον Τζέικομπ προς την κατεύθυνση δύο σκηνών που πουλούσαν γενικά εμπορεύματα. «Ίσως αυτοί οι άνθρωποι αγοράσουν το μουσικό μου κουτί», είπε. Μπαίνοντας στο γεμάτο καπνό δωμάτιο, ενημερώθηκαν από τον ιδιοκτήτη ότι μόνο πουλάει και όχι αγοράζει.

Χωρίς να πτοήθηκε, η Flora τράβηξε τον Jacob στη δεύτερη σκηνή της επιχείρησης, όπου ο ιδιοκτήτης παρατήρησε ευγενικά για την εξαιρετική δεξιότητά στο μουσικό κουτί της. Ωστόσο, ούτε εκεί έγινε πώληση.

Καθώς η Φλόρα έβγαινε από τη σκηνή του εμπόρου, εκείνη ήρθε μύτη με κορμό με έναν ελέφαντα που ξυλοκόπησε. Το θηρίο ταλαντεύτηκε από τη μια πλευρά στην άλλη καθώς ο ιδιοκτήτης του το οδηγούσε πάνω από τον πάγο. Ένα πλήθος νεαρών ακολούθησε το τεράστιο πλάσμα ενώ έκανε το δρόμο του κατά μήκος της γέφυρας Blackfriars.

Καθώς η πομπή ποδοπατούσε το χιόνι, μια κραυγή ακούστηκε ξαφνικά σε όλη την περιοχή. "Σκίζει τον πάγο!" Με αυτό, η διασπορά των ποδιών μακριά από το βάνουσο άφησε την περιοχή κενή από όλους τους άλλους εκτός από τον ελέφαντα. Ακόμη και ο ιδιοκτήτης πήδηξε προσωρινά μακριά. Ωστόσο, κανένας ελέφαντας δεν βούτηξε στον πάγο εκείνη την ημέρα. Καθώς ο ελέφαντας τελικά βγήκε από την έκθεση, η συγκίνηση από τον κίνδυνο σύντομα υποχώρησε.

Ο Τζέικομπ οδήγησε τη Φλόρα πέρα από τις διάφορες σκηνές με αλκοόλ και φαγητό μέχρι που έφτασαν σε μια τεράστια φωτιά που ψήνει ένα πρόβατο. Ένας νεαρός άνδρας φώναξε στο πλήθος: «Ζεσταθείτε από τις φλόγες, μυρίστε τις απολαύσεις του κρέατος που μαγειρεύετε, προετοιμαστείτε για την καλύτερη γεύση προβάτου και όλα για μόνο έξι πένες».

Ο Τζέικομπ ρώτησε τον συνάδελφο: «Σου παίρνει μια μερίδα από το κρέας μια πένα;»

«Όχι, αυτό θα κοστίσει δύο πένες επιπλέον».

«Χμ, είναι περίεργο ότι οι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν μόνο για να παρακολουθήσουν».

Ο άνδρας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, αλλά επανέλαβε μόνο την κραυγή του στους παρευρισκόμενους. «Ζεσταθείτε στις φλόγες...»

Ο Τζέικομπ και η Φλόρα προχώρησαν. Μέσα σε ένα βήμα, η Φλόρα εξήγησε τον λόγο που πλήρωσε τις έξι πένες. «Τζέικομπ, δεν βλέπεις ότι πληρώνουν το πάρτι, όχι το κρέας;»

Ο Τζέικομπ το σκέφτηκε και μετά συμφώνησε. «Αυτό είναι λογικό, αλλά από τα λόγια του πωλητή ακουγόταν σαν μια προσμονή για το κρέας».

"Καλά και αυτό, αλλά η ημέρα του μαγειρέματος μπορεί να μην εμπίπτει στον χρονικό περιορισμό κάθε ατόμου. Πολλοί μπορεί να θέλουν να αφιερώσουν μόνο τον χρόνο που χρειάζεται για να ζεσταθούν."

«Αλλά και πάλι θα ήθελα μια μπουκιά από το κρέας σε αυτή την τιμή».

«Θα ήταν ωραίο», συμφώνησε η Φλόρα.

Καθώς περπατούσαν στο κέντρο του Τάμεση, πέρασαν από διάφορα τυπογραφεία φτιάχνοντας εξατομικευμένες κάρτες της εκδήλωσης. Πάνω από τον ώμο ενός πελάτη, η Flora διάβασε το κείμενο μιας κάρτας που αγόρασε πρόσφατα. «Αυτό τυπώθηκε στον ΠΟΤΑΜΟ ΤΑΜΗΣ, την Πέμπτη 3 Φεβρουαρίου 1814, απέναντι από τις σκάλες Queenhithe». Αναρωτήθηκε πόσες από αυτές τις κάρτες θα έφταναν στα χέρια της επόμενης γενιάς.

Ο Τζέικομπ δεν νοιαζόταν καθόλου για τα χαρτιά και γρήγορα πήγε τη Φλόρα πέρα από τις πρέσες μέχρι που έφτασε σε δύο ανθρώπινες κούνιες, το Sky Lark και το High Flyer. Και οι δύο είχαν θέσεις που θα μπορούσαν να χωρέσουν τέσσερις, αλλά το High Flyer ήταν περισσότερο από ένα πόδι ψηλότερο από το άλλο, οπότε αυτό πλήρωσε ο Jacob για να οδηγήσει.

Στην αρχή η Φλόρα δεν ήταν πρόθυμη να κάνει τη βόλτα καθώς φοβόταν ότι θα την προκαλούσε να αρρωστήσει, αλλά ο Τζέικομπ ζήτησε από τον ωθητή της ταλάντευσης να σταματήσει με την πρώτη αντίληψη της ενόχλησης της Φλόρα. Με τη διαβεβαίωση μιας γρήγορης εξόδου, μπήκε στην κούνια και σύντομα ένωσε την ταλάντευσή της. Οι δυο τους κινούνταν όλο και πιο ψηλά μέχρι που φώναξε η Φλώρα, «σιγά» στο οποίο ο άντρας υποχρέωσε. Αυτό έκανε τον Τζέικομπ να πει: «Θα πρέπει να του δώσουμε ένα καλό φιλοδώρημα».

Η Φλόρα χαμογέλασε στον κουνιάδο της και μετά είπε: "Μου θυμίζεις τον Νώε μερικές φορές. Χαίρομαι που σε έχω, Τζέικομπ."

«Τόσο καλή γυναίκα», ψιθύρισε η Μάρλεϊ, καθώς ο νεαρός Τζέικομπ απλώς κοίταζε αλλού σιωπηλός.

«Τι σκεφτόσουν όταν το είπε αυτό;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Σκέφτομαι — έκλαιγα μέσα μου. Αυτά τα λόγια έφεραν στο σπίτι την αλήθεια ότι δεν θα ξαναέβλεπα τον Νόα».

«Φαίνεται να σου επιστρέφει πάντα, Τζέικομπ», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Φυσικά, Ebenezer, για ποιον άλλο μπορώ να μιλήσω;»

Καθώς η Flora και ο Jacob έφευγαν από την κούνια, μια μπάλα του Skittle κύλησε πάνω από το πόδι του Jacob. Σήκωσε την ξύλινη μπάλα, την πέταξε πίσω στον παίκτη και μετά είπε: "Ίσως η επόμενη ρίψη σου να χτυπήσει μια ή δύο καρφίτσες." Η Φλόρα γέλασε μ' αυτό, γιατί κι εκείνη νόμιζε ότι ο μεθυσμένος άντρας χρειαζόταν λίγη εξάσκηση. Αλλά πριν προλάβει να απαντήσει ο αγωνιζόμενος, η περιοχή ξέσπασε με μια κατακραυγή από έναν άνδρα που κυνηγούσε ένα παιδί. «Σταμάτα, μου έκλεψε το πορτοφόλι!»

Καθώς οι δύο αγωνίζονταν προσπέρασαν τους, ένας μεγαλόσωμος άνδρας έβαλε το τεράστιο πόδι του στο μονοπάτι του νεαρού που δραπέτευε. Το αγόρι έπεσε δυνατά στον πάγο καθώς ο επόμενος πήδηξε πάνω του. Ούτε η Flora ούτε ο Jacob έμειναν γύρω για να δουν το αποτέλεσμα, αλλά και οι δύο υπέθεσαν ότι το πορτοφόλι είχε ανακτηθεί.

Καθώς έκαναν το δρόμο τους κατά μήκος του κέντρου του Τάμεση, τους πλησίασε ένας άνδρας που κουβαλούσε βέλη. "Κερδίστε μισό στέμμα αν μπορείτε να ρίξετε ένα μάτι ταύρου. Μόλις δύο πένες ανά βέλος."

Ο Τζέικομπ κοίταξε τη Φλόρα και είπε: «Ήμουν πολύ καλός σουτ».

«Ναι, αλλά είσαι ακόμα;» ρώτησε η Φλόρα.

Ο Τζέικομπ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του καθώς έδωσε στον άνδρα έξι πένες για τρία βέλη. Η Φλόρα παρακολούθησε καθώς σημάδεψε και μετά εκτόξευσε το βέλος προς το δέμα σανού που είχε έναν στόχο. Ευτυχώς χτύπησε τον στόχο, αλλά κανένας από τους κύκλους του. «Μπορείς ακόμα να το κάνεις», είπε ο άντρας που πουλούσε τα βέλη.

Καθώς ο Τζέικομπ έμενε σταθερός για την επόμενη βολή, ένας άντρας χτύπησε τη Φλόρα στον ώμο. Μόλις γύρισε, η Φλόρα αναγνώρισε αμέσως τον άντρα από τη γενική εμπορική σκηνή που είχε θαυμάσει το μουσικό της κουτί. Του χαμογέλασε, όπως της έκανε κι εκείνος. Δείχνοντας τον ψηλό ευγενικό Έμαν πίσω τους, είπε, «Αυτός ο τύπος ψάχνει ένα ωραίο δώρο να δώσει στον νεογέννητο γιο του». Έκανε μια παύση καθώς η Φλόρα και ο άντρας αναγνώρισαν ο ένας τον άλλον. Ο καταστηματάρχης στη συνέχεια συνέχισε, "Νόμιζα ότι το μουσικό κουτί σου είναι το ωραιότερο αντικείμενο που έχω δει σήμερα. Ενδιαφέρεσαι ακόμα να πουλήσεις;"

Χωρίς δισταγμό, η Φλώρα απάντησε: «Ναι, αν μπορώ να πάρω έστω και το μισό από αυτό που αξίζει». Με αυτό, άνοιξε το κουτί και οι καρφίτσες στον τροχό άρχισαν να παίζουν την παλιά αγγλική μελωδία.

«Ω, αυτό είναι υπέροχο», είπε ο Έντουαρντ, ο άντρας που στεκόταν πίσω από τον έμπορο.

Ο έμπορος αναφώνησε: "Όπως είπα. Λοιπόν, επιτρέψτε μου να σας αφήσω στη συμφωνία." Με αυτό, στράφηκε προς την επιχείρησή του, αλλά πριν προλάβει να φύγει, ο άντρας του έσφιξε το χέρι, χρησιμοποιώντας τη χειρονομία για να εναποθέσει ένα κουτί στην παλάμη του.

Στρέφοντας την προσοχή του στη Φλόρα, ο Έντουαρντ είπε: "Με λένε Έντουαρντ Ολμπράιτ. Τι θα ήθελες για το κουτί;"

«Είμαι σίγουρος ότι θα άξιζε εβδομήντα πέντε λίρες καινούργιο».

"Ενδεχομένως. Η τιμή σας είναι, λοιπόν, τριάντα πέντε λίρες;"

Η Φλόρα μετά βίας μπορούσε να μιλήσει. Οι αναμνήσεις αναδεύτηκαν από συναισθήματα καθώς εκείνη έστριψε ελαφρά από αυτόν. Χαμηλώνοντας το κεφάλι της για να μην δείξει τα δάκρυά της, έκλαψε μέχρι που άρχισε να πέφτει υγρασία από το πηγούνι της.

Ο Έντουαρντ περίμενε την απάντησή της και μετά ρώτησε: "Θέλεις πραγματικά να πουλήσεις;" Κούνησε αργά το κεφάλι της καταφατικά, αλλά πριν προλάβει να εκφράσει την αποδοχή της προσφοράς, ο Έντουαρντ έκανε μια νέα πρόταση. "Θα σου δώσω σαράντα πέντε λίρες. Σίγουρα αυτό το κουτί αξίζει ενενήντα λίρες για αρχή, συμφωνείς;" Με αυτό προχώρησε για να προσφέρει τα χρήματα, αλλά αντ' αυτού γλίστρησε στην κίνηση των πεζών. Η Φλόρα γύρισε γρήγορα το κεφάλι της προς τον Έντουαρντ, πετώντας το τελευταίο δάκρυ από το μάγουλό της. Πιάνοντάς του το χέρι, έκανε κάθε προσπάθεια να τον βοηθήσει να αντισταθεί στη δύναμη της ροής του πλήθους. Καθώς οι δυο τους σταθεροποιήθηκαν, άρχισαν να κινούνται αργά με το πλήθος. Τελικά ο Έντουαρντ επανέλαβε: «Θέλεις πραγματικά να πουλήσεις;»

"Ναι, ευχαριστώ. Είμαι σίγουρος ότι ο γιος σου θα λατρέψει τη μουσική."

"Έχω μια ζωγραφιά του. Θα ήθελες να τη δεις;"

«Αυτό θα ήταν ευχάριστο».

Άρχισαν αργά να κινούνται με το πλήθος κάτω από το κέντρο του Τάμεση. Ο Έντουαρντ έβγαλε την εικόνα από το πορτοφόλι του και μετά την άπλωσε στη Φλόρα. Πήρε το χαρτί από τον άντρα και την υποδέχτηκαν ένα χαμογελαστό βρέφος μόλις μηνών. "Είναι χαρούμενος. Είναι και ωραίο σχέδιο."

«Είμαι ο καλλιτέχνης».

Η Φλόρα χαμογέλασε στον άντρα και μετά είπε: «Λοιπόν, είναι ακόμα ένα καλό σχέδιο». Με αυτό ρώτησε, "Πώς είναι το όνομα του γιου σου;"

«Gilbert, Gilbert Jacob Albright».

«Έχω το δικό μου, Τζέικομπ, είναι ακριβώς εδώ». Γύρισε για να του δείξει τον αγώνα τοξοβολίας, αλλά τώρα ήταν πολύ μακριά για να δουν το γεγονός. "Ω, φύγαμε. Πρέπει να επιστρέψω κοντά του", είπε η Φλόρα.

"Φυσικά." Με αυτό, οι δυο τους ολοκλήρωσαν τη συναλλαγή τους και χώρισαν τις κατευθύνσεις. Καθώς η Φλόρα επέστρεψε στον αγώνα τοξοβολίας, συνειδητοποίησε ότι ο Τζέικομπ δεν μπορούσε να βρεθεί. Νέοι άνδρες πυροβολούσαν το δέμα. Το μόνο γνώριμο πρόσωπο ήταν αυτό του πωλητή βελών. Τον πλησίασε και τον ρώτησε για τον Τζέικομπ.

"Έφυγε, πριν από πέντε λεπτά. Κοιτάξτε γύρω. Αμφιβάλλω ότι έχει πάει μακριά." Καθώς η Φλόρα γύρισε για να φύγει, ο άνδρας πρόσθεσε: "Το χειρότερο σουτ όλη την ημέρα. Είχε περισσότερες πιθανότητες να κερδίσει στον ύπνο του."

Η Φλόρα έψαξε την περιοχή, αλλά ο Τζέικομπ είχε φύγει. Αναρωτήθηκε αν η επιθυμία του για το ποτό τον είχε τραβήξει σε μια από τις πολλές σκηνές του ποτού. Μετά από μισή ώρα, παράτησε την έρευνα και άρχισε να περπατά προς το σπίτι.

«Πού ήσουν; ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Πού νομίζεις ότι ήμουν;»

«Δεν ξέρω τα μυστήρια σου».

"Έψαχνα για τη Flora. Πήγα στο μουσικό και χορευτικό σκάφος. Μου ήρθε στο μυαλό ότι μπορεί να είχε πάει εκεί για να πουλήσει το μουσικό κουτί της", απάντησε ο Marley.

«Γιατί νομίζεις ότι θα πήγαινε εκεί;»

«Επειδή είναι λάτρεις της μουσικής». Ο Μάρλεϊ έδειξε στη συνέχεια τη Φλόρα που περπατούσε προς τη γέφυρα Μπλάκφριαρς και είπε: «Πρέπει να την ακολουθήσουμε».

«Αλλά ακολουθούσαμε τον νεότερο εαυτό σου».

"Όχι σήμερα. Το μάτι μου ήταν πάντα πάνω της." Με αυτό, ο Μάρλεϊ άρχισε να κινείται προς τη Φλόρα και ο Σκρουτζ σκίασε τον φίλο του.

Καθώς η Φλόρα πλησίαζε στο τυπογραφείο της Χάλκινης Πλάκας, γλίστρησε σε ένα κομμάτι πάγου και έπεσε προς τα πίσω. Η πλάτη της συνάντησε το έδαφος με τόση δύναμη που η ζωή μέσα της κινήθηκε. Πιάνοντας την κοιλιά της, σηκώθηκε αργά. Σηκώνοντας την τσάντα της, η Φλόρα κοίταξε τα σαράντα πέντε λίρες που ήταν χαλαρά μέσα στη θήκη. Οι υπενθυμίσεις της ζωής της με τον Νώε συνδύασαν κάθε συναίσθημα σε μια συντριπτική καταστροφή. Καθώς τα δάκρυα άρχισαν να θολώνουν την όραση της Φλώρας, οι λύπες αντηχούσαν.

Περνώντας άσκοπα μέσα στο φρέσκο χιόνι, σταμάτησε στο "Danger! Thin Ice!" σημάδι, τότε με την ταχύτητα μιας αλεπούς, έτρεξε προς την κρίση. Η αγωνία της έλεγχε κάθε σκέψη καθώς φώναζε: "Θέλω να πεθάνω!" Πριν προλάβει οποιαδήποτε ανάγκη αυτοσυντήρησης, το μωρό κλώτσησε καθώς ο πάγος έδωσε τη θέση του στην καταστροφική επιθυμία της.

Από μακριά ακουγόταν η πνιχτή φωνή του Τζέικομπ να φωνάζει: "Φλόρα, Φλόρα, πού είσαι;"

«Πρέπει να τη σώσουμε», φώναξε ο Σκρουτζ.

«Αν μπορούσαμε», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Γιατί δεν μου το είπες αυτόπότε έγινε;"

«Η λύπη μου δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει τις ενοχές μου». Ο Μάρλεϋ κρέμασε το κεφάλι του καθώς είπε: «Τώρα πρέπει να πάμε πίσω στο 1854».

«Περίμενε, νόμιζα ότι θα βοηθούσαμε τον Νόα».

«Το ταξίδι στο χρόνο και το Isle Of Transmogrify δεν βρίσκονται στον ίδιο δρόμο, Ebenezer. Η πλοήγηση στη μετά θάνατον ζωή απαιτεί η μετεγκατάσταση της συνείδησης να συμβαίνει στο παρόν." Με αυτό το λόγο, ο Μάρλεϊ άρχισε σιγά-σιγά να τους μεταφέρει πίσω στο 1854. Έφτασαν στο 15 Sackville μέσα σε λίγες στιγμές από την πρώτη αναχώρησή τους. Ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι ήταν ακόμα παραμονή Χριστουγέννων, γιατί οι δρόμοι ήταν γεμάτοι με κάλαντα. είχε επίσης βιώσει έξω από την κίνηση του χρόνου προς τα εμπρός.

**** Stave Six ****

Μπαίνοντας στη Μετά θάνατον ζωή

ΣΤΕΚΟΝΤΑΣ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ πλέον σβησμένο τζάκι του Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ είπε: «Ξέρω ότι σας έχω ήδη μιλήσει για τον κίνδυνο του Transmogrify, αλλά αυτή θα είναι η τελευταία σας ευκαιρία να παραιτηθείτε από την κίνηση προς αυτή την κατεύθυνση». Πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά ρώτησε: «Θέλεις να συνεχίσεις;»

«Ναι, έχω κάποιο φόβο, αλλά — καλά, ας είμαστε στο δρόμο μας».

Ο Μάρλεϊ αποκόλλησε ένα φιαλίδιο που ήταν αποθηκευμένο ανάμεσα στις αλυσίδες της καρδιάς του. Έδωσε στον φίλο του το δοχείο με το υγρό και μετά έδωσε οδηγίες: «Θα χρειαστεί να πιεις αυτό το φίλτρο».

Ο Σκρουτζ έβγαλε τον φελλό και ήπιε το ελιξίριο. Αμέσως άρχισε να βήχει. «Τι είναι αυτό;

«Δηλητήριο», είπε ο Μάρλεϊ και μετά πρόσθεσε γρήγορα, «Μόνο οι νεκροί μπορούν να μπουν στο Transmogrify».

«Τζέικομπ, όταν μιλούσες ότι κινδύνευα, δεν είχα ιδέα ότι θα ήσουν ο επικίνδυνος». Με αυτό, ο Σκρουτζ έκανε κάθε δυνατή προσπάθεια να κάνει εμετό το περιεχόμενο του υγρού, αλλά το φίλτρο λειτούργησε με ταχύτητα που δεν μπορούσε να σταματήσει.

Καθώς ο Σκρουτζ σωριάστηκε στην καρέκλα του, ο Μάρλεϋ προσπάθησε να τον καθησυχάσει: «Πίστεψέ με». Χτυπώντας το στήθος του, είπε: «Έχω το αντίδοτο, Εμπενίζερ, δεν θα πεθάνεις». Με τον Σκρουτζ να πλησιάζει στον θάνατο, ο Μάρλεϊ οδήγησε τον φίλο του στο Isle Of Transmogrify.

Βυθισμένος στην είσοδο, η ζωτικότητα του Σκρουτζ μειώθηκε και έγινε μόλις αισθητή. Πανικόβλητος, ο Τζέικομπ κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια να βγάλει από τις αλυσίδες της καρδιάς του το μπουκάλι που περιείχε το αντίδοτο του δηλητηρίου. Προσπάθησε όπως έκανε, ο Fire Twirlers κράτησε το φιαλίδιο ασφαλισμένο μέσα στα συγκρατήματά του. Μόνο με επιμονή το σκάφος τελικά έπεσε από την αλυσίδα και μετά πέρασε απευθείας από την παλάμη του Μάρλεϊ. Το μπουκάλι χτύπησε τον πεσμένο Ebenezer στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Ο Μάρλεϊ άρπαξε το φιαλίδιο πριν προλάβει να χτυπήσει στο έδαφος, ωστόσο το δοχείο αποδείχθηκε δύσκολο να ελεγχθεί. Κάθε φορά που ο Μάρλεϋ νόμιζε ότι έπιανε το μπουκάλι, αυτό άρχιζε να γλιστράει από το σώμα του που έμοιαζε με πούπουλα.

«Γιατί αυτός ο νεκρός δεν έχει αρχίσει τη Διαπλοκή;» ρώτησε ο Τέιντ.

Ο Μάρλεϊ δεν έκανε καμία προσπάθεια να αντιμετωπίσει τους φρουρούς του Transmogrify. Αντίθετα, έσπυε με τον Σκρουτζ. «Δυσκολεύομαι λίγο εδώ». Ο Μάρλεϊ δεν είχε περάσει από το μυαλό ότι ο Σκρουτζ δεν θα μπορούσε να βοηθήσει τον εαυτό του να πιει το αντίδοτο. Καθώς ο Σκρουτζ άρχισε να λαχανιάζει για αέρα, ο Μάρλεϋ προσπάθησε να φέρει το σωτήριο υγρό στα χείλη του φίλου του. Ο Σκρουτζ απλά έσφιξε το στόμα του πιο σφιχτά, κάτι που ενέτεινε τον αγώνα του για αναπνοή.

Απελπισμένος για να κρατήσει τον Σκρουτζ στη ζωή, ο Μάρλεϋ δάγκωσε την άκρη κάθε αριστερόχειρα δακτύλου του. Με τα κόκκαλα των δακτύλων να εκτείνονται πέρα από το δέρμα, ο Μάρλεϋ ένωσε τα πέντε ψηφία του μαζί, ώστε να σχηματίσουν μια μικρή πλατφόρμα. Ισορροπώντας το φιαλίδιο στην επίπεδη επιφάνεια των συνδυσασμένων οστών του δακτύλου του, ο Μάρλεϊ ήλπιζε ότι το μπουκάλι δεν θα έπεφτε από το χέρι του προτού μπορέσει να φέρει το φάρμακο στον Σκρουτζ. Με τα δόντια του έβγαλε τον φελλό από το αντίδοτο.

Όπως φοβόταν, το φιαλίδιο άρχισε να περνά από τα δάχτυλα του Μάρλεϊ. Παλεύοντας, κατάφερε τελικά να στρίψει τα προεξέχοντα κόκαλα με τέτοιο τρόπο που επιβράδυνε αρκετά το μπουκάλι, οπότε δεν ολοκλήρωσε την πτώση του από το χέρι του. Συνειδητοποιώντας ότι η λαβή του από το μπουκάλι θα ήταν βραχύβια, ο Μάρλεϊ άπλωσε το χέρι του στο στήθος του Σκρουτζ και έριξε απευθείας το υγρό στο στομάχι του.

Η πλατφόρμα του Teint και του Apurto είχε χαμηλώσει σε απόσταση 5 μέτρων από τους Λονδρέζους όταν ο Σκρουτζ άρχισε να ανακατεύεται. «Γιατί αυτός ο νεκρός δεν έχει αρχίσει τη Διαπλοκή;» επανέλαβε ο Τέιντ.

Ο Σκρουτζ άνοιξε τα μάτια του στη λάμψη ενός προβολέα που τύφλωσε την όρασή του. Δίπλα του στεκόταν η ξεθωριασμένη μορφή του Μάρλεϊ. Μπροστά τους, μια εξέδρα κρεμασμένη από κάτι που φαινόταν να μην είναι τίποτα. Στην κορυφή της σκηνής στέκονταν δύο άχρωμες φόρμες. Ο Τέιντ, ο άγγελος του οποίου ο φάρος φωτός είχε την ικανότητα να διεισδύει στα συναισθήματα της καρδιάς ενώ θαμπώνει την όραση του ματιού, στάθηκε μπροστά στον Μάρλεϊ και τον Σκρουτζ με ακτινοβόλο εντολή.

"Jacob Marley, why has this dead not begun Entanglement?" απαίτησε ο Τέιντ. Ο Μάρλεϊ αγνόησε ξανά την ερώτηση του ελαφρού όντος. Αντίθετα, βοήθησε τον Σκρουτζ να σταθεί στα πόδια του.

Δίπλα στον Τέιντ στεκόταν ένα ζώο στο μέγεθος και το σχήμα ενός σκύλου. Ωστόσο, τα σημάδια του ήταν πιο κοντά σε αυτά μιας τίγρης. Η κοντή καφέ γούνα του πλάσματος τόνιζε τις μαύρες ρίγες του. Καθώς το σκυλοειδές ζώο κουλουριάστηκε γύρω και μέσα από το φως του Teint, τα σημάδια στο πίσω άκρο του άρχισαν να απορροφούν τη λάμψη. Όταν οι ρίγες του θηρίου άρχισαν να λάμπουν, ο Τέιντ χτύπησε το ίδιο του το στήθος και μετά πρόσταξε: «Απούρτο, εδώ, τώρα». Με αυτό το ζώο σηκώθηκε στα πίσω πόδια του, σταθεροποιήθηκε με την ουρά του και μετά έτριψε την κορυφή του κεφαλιού του στο μάγουλο του συντρόφου του. Πέφτοντας ξανά στα πόδια του, ο Apurto ένωσε τον Teint στην ανησυχία του για τους δύο μπροστά τους.

"Τζέικομπ Μάρλεϋ, έφερές έναν ζωντανό άνθρωπο. Γιατί;" ρώτησε ο Τέιντ.

«Χρειάζομαι τη βοήθεια του Ebenezer για την απελευθέρωση του Noah Marley».

"Δεν μπορώ να το επιτρέψω αυτό. Ξέρεις ότι μπορεί να πάθει κακό. Δεν μπορεί να σώσει τον αδερφό σου αν χάσει τη ζωή του."

«Θα τον προστατέψω», διαβεβαίωσε ο Μάρλεϊ.

"Πως;"

"Θα περπατήσουμε στο Road Of Phantoms και δεν θα ανέβουμε ποτέ στον Διάδρομο. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, δεν θα βγούμε από το Road. Θα προσφέρω τον εαυτό μου για Άμεση Μεταμόρφωση εάν τραυματιστεί ο Ebenezer", είπε ο Marley.

"Η Άμεση Μεταμόρφωση δεν είναι κάτι με το οποίο μπορείτε να διαπραγματευτείτε. Ανά πάσα στιγμή μπορείτε να επιλέξετε να ολοκληρώσετε τη Μεταμόρφωσή σας, αλλά δεν μπορείτε να χειριστείτε τη χρήση της. Λοιπόν, θέλετε να περάσετε από την Άμεση Μεταμόρφωση τώρα;" ρώτησε ο Τέιντ.

"Όχι, όχι!" φώναξε ο Μάρλεϊ. «Θέλω απλώς να συμφωνήσω σε οποιαδήποτε τιμωρία απαιτείται εάν αποτύχω να προστατεύσω τον Εμπενίζερ».

"Μια τιμωρία; Δεν υπάρχει ποινή αρκετά μεγάλη για να θεραπεύσει οποιονδήποτε τραυματισμό που μπορεί να προκληθεί σε έναν ζωντανό. Δεν θα επιτρέπεται η επιθυμία τιμωρίας μετά από έναν τραυματισμό που μπορεί να προληφθεί. Όχι, πρέπει να επιστρέψει."

"Η ζωή μου έχει σχεδόν τελειώσει έτσι κι αλλιώς. Δεν φοβάμαι το τέλος", είπε ο Σκρουτζ. Μετά από μια μικρή παύση, πρόσθεσε: "Θέλω να βοηθήσω τον Τζέικομπ. Είμαι εδώ με δική μου επιθυμία."

Τόσο ο Teint όσο και ο Apurto έστρεψαν την προσοχή τους στον Σκρουτζ. Η λάμψη του Τέιντ έμοιαζε σαν πρόκληση για τον Σκρουτζ καθώς ο θυρωρός είπε: «Αποδείξε μου ότι καλωσορίζεις την ανυπαρξία».

«Μετά τον θάνατό μου δεν θα είμαι εδώ στο Transmogrify;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όχι, Ebenezer Scrooge, αν πεθάνεις στο Transmogrify δεν θα έχεις υπάρξει ποτέ».

Σοκαρισμένος ο Σκρουτζ ρώτησε: «Τι θα γίνει με εμένα;».

"Η ώρα της γης θα προσαρμοστεί για να ικανοποιήσει τη διαγραφή σας από το αρχείο του χρόνου", εξήγησε ο Teint.

"Διαγραφή;"

«Όλες οι πτυχές σου θα εξαλειφθούν».

Μετά από μια σιωπή όπου ακούγονταν μόνο οι ήχοι του Transmogrify, ο Σκρουτζ τελικά διέκοψε τη συνομιλία, «Θέλω να βοηθήσω τον Τζέικομπ».

Ο Αρurto, ο φροντιστής του Transmogrify, πήδηξε από την πλατφόρμα. Αφού πλησίασε τον επίδοξο εισβολέα, ο Αρurto μύρισε κάθε εκατοστό του Σκρουτζ. Στο τέλος, το θηρίο μόνο χασμουρήθηκε. Το θέαμα των κοφτερών δοντιών τρόμαξε τον Σκρουτζ. Ποτέ δεν είχε ζήσει ένα πλάσμα του οποίου το σαγόνι ήταν αρθρωτό πίσω από το αυτί. Η ιδέα ότι ο Αρurto μπορούσε να τον δαγκώσει στη μέση προκάλεσε τον Σκρουτζ να αποτραβηχτεί από το στόμα.

Ο Τέιντ χτύπησε ξανά το στήθος του και πρόσταξε: «Απούρτο, εδώ, τώρα». Αφού παρατήρησε τη συνάντηση του Σκρουτζ με το κατοικίδιό του, ο Τέιντ είπε: "Η γενναιότητά σου σε απέτυχε. Οι επίγειοι φόβοι σου θα σε προδώσουν στο Transmogrify." Καθώς ο Αρurto επέστρεφε στην πλατφόρμα, ο Teint συνέχισε, "Το Transmogrify δεν έχει μεγάλη ανάγκη για τη βοήθειά σας. Πρέπει να επαναλάβετε..."

«Περιμένετε, διακυβεύεται η Μεταμόρφωση ενός Καταδικασμένου Αθώου», φώναξε ο Μάρλεϊ.

Ο Τέιντ σταμάτησε την κίνηση που θα επέστρεφε τον Σκρουτζ στους ζωντανούς και ρώτησε, "Καταδικασμένος Αθώος; Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα Μεταμόρφωσης χωρίς τη βοήθεια αυτού του γειτονικού;"

«Μέσα σε μια χιλιετία, ίσως».

"Η δήλωσή σας είναι υπερβολική. Κανένα δεν συνεχίζεται στο Transmogrify για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Γιατί πιστεύετε ότι το πνεύμα του Καταδικασμένου Αθώου του Νόα Μάρλεϋ δεν θα γίνει Mogrified Spirit;" ρώτησε ο Τέιντ.

"Τιμωρήθηκε για ένα έγκλημα που δεν διέπραξε. Επιπλέον, αυτοκτόνησε", απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Γιατί πιστεύεις ότι αυτοκτόνησε; Δεν έχει ζήσει ποτέ μέσα στην πίσίνα."

«Ο φύλακας στο Newgate είπε ότι αυτοκτόνησε».

"Α, ναι, ο φύλακας. Τώρα μένει στα Πεδία των Καταστροφικών Καταναγκασμών για την τεμπελιά του. Η αλήθεια ήταν γνωστή μεταξύ των κλειδιών στο χέρι ότι ο Νόα δολοφονήθηκε."

Το σοκ του αληθινού θανάτου του Νώε φίμωσε τον Μάρλεϊ. Ο Τέιντ σήκωσε το χέρι του και δίπλα στην ανυψωμένη εξέδρα τους, εμφανίστηκε μια εικόνα. Καθώς κατέβαζε το χέρι του, άρχισε να αποκαλύπτεται η σκηνή των τελευταίων στιγμών του Νώε στη γη. Μέσα στην οθόνη των κινούμενων εικόνων, ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ παρακολούθησαν τον Νόα να περπατά προς τον φράχτη των επισκεπτών του Νιούγκεϊτ. Ενώ περίμενε να φτάσει η Φλόρα, ο Τζέιμς Μάξεϊ φαινόταν να δίνει στο κλειδί στο χέρι το υπόλοιπο των κεφαλαίων του. Καθώς ο φύλακας έβαζε στην τσέπη τα χρήματα, στη συνέχεια γύρισε και μπήκε στο εσωτερικό.

Ο Μάξι πλησίασε τον Νόα απαρατήρητος. Μόλις πίσω του, έβαλε το κεφάλι του Νόα στον μεταλλικό φράχτη. Η δύναμη από το σπρώξιμο έριξε τον Νόα αναίσθητο. Ενώ ο Νόα βρισκόταν δίπλα στον φράχτη, ο Μάξι σήκωσε το χέρι του θηράματός του και μετά το έσυρε σε όλο το μήκος του μέτρου του πάνω από μια από τις πιο αιχμηρές ακίδες. Καθώς ο Maxey δολοφόνησε τον Noah, του ψιθύρισε στο αυτί: «Τα μικρά ψάρια

τρώγονται από τα μεγάλα ψάρια». Απαλλαγμένος από το αίμα που αναβλύζει, ο δολοφόνος άφησε τον Νόα να κρέμεται από τον καρπό του. Μπαίνοντας στη φυλακή, ο Μάξι χαμογέλασε, γιατί ήξερε ότι ο Νόα θα πέθαινε πριν το κάνει.

«Δηλαδή πιστεύετε ότι αυτό το γεγονός δημιούργησε έναν Καταδικασμένο Αθώο στον Νώε;» ρώτησε ο Τέιντ.

«Ίσως παραμονήδου», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Αυτό θα συνέβαινε μόνο αν ο Νόα ήταν υπεύθυνος για πολλαπλούς θανάτους. Δεν είναι ένοχος ούτε για τον θάνατό του».

«Η γυναίκα του, Φλώρα, πέθανε λίγες εβδομάδες μετά από αυτόν. Ο θάνατός της μπορεί να είναι και στο πνεύμα του Νώε», είπε ο Μάρλεϊ.

«Στην πραγματικότητα, η ευθύνη και των δύο θανάτων τους ανήκει σε σένα, Τζέικομπ Μάρλεϊ. Είναι η Φλώρα που κατοικεί μέσα στην Πισίνα, όχι ο Νώε. Η πραγματικότητά σου ήταν ένα ψέμα." Ο Μάρλεϊ χαμήλωσε τα μάτια του καθώς ο Τέιντ εξήγησε: "Ο Νόα Μάρλεϊ δημιούργησε ένα πνεύμα Καταδικασμένου Αθώου, αλλά φαίνεται να προχωρά όπως αναμενόταν, γιατί πρόσφατα πέρασε από το Λάκο του θυμού στην Άβυσσο. Θα τελειώσει μόνος του τη Μεταμόρφωσή του. Αλλά Φλώρα, κοιμάται πάρα πολύ».

Έκπληκτος από τη στασιμότητα της Flora μέσα στο Transmogrify, η Μάρλεϊ ρώτησε: «Λες να κοιμάται ακόμα στην πισίνα;»

«Ναι, η Φλώρα κοιμάται παρόλο που την έχουν ψεκάσει Coss Acceptance». Στη συνέχεια, η Teint πρόσθεσε: «Ακόμα αντιστέκεται στο ξύπνημα».

"Δεν είναι η Coss Acceptance η εγγύηση για την ενεργοποίηση του Entanglement;"

«Για τους περισσότερους, αλλά μερικοί δεν μπορούν να ανακατευτούν μέχρι να διορθωθούν άλλες πτυχές του θανάτου τους», είπε ο Teint.

Ο Μάρλεϋ υπέθεσε ότι η χειμερία νάρκη της Φλόρα μέσα στο Pool Of Broken Spirits ήταν δικό του λάθος. Το μόνο που ήξερε με σιγουριά ήταν ότι ο Νώε δεν θα ολοκλήρωνε ποτέ τη Μεταμόρφωση χωρίς τη Φλώρα. Στη συνέχεια πρόσφερε: «Θα σώσουμε τη Φλόρα όπως και τον Νώε».

"Θα το κάνουμε;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Νόμιζα ότι ο Νόα ήταν το επίκεντρό σου», είπε ο Τέιντ.

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ», συμφώνησε ο Σκρουτζ.

«Ο Noah είναι το Task Of Outreach μου», απάντησε ο Marley. Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Η Φλώρα μπορεί να είναι πιο άξια για τη βοήθειά μας από τον Νώε».

"Όλα τα πνεύματα είναι άξια βοήθειας, ακόμη και εκείνοι που έχουν κόψει τους δεσμούς με την Άπειρη Συνείδηση βοηθούνται από τους μηχανισμούς του Μογ τους", είπε ο Teint.

«Τέιντ, σε παρακαλώ δείξε μου την απάντηση που χρειάζεσαι», ζήτησε ένας συνεσταλμένος Μάρλεϊ.

«Έξυπνος, Τζέικομπ. Δεν μπορώ να λύσω αυτό το πρόβλημα. οι κίνδυνοι πολλοί. Ενδεχομένως κάθε λεπτό να φέρνει ένα πρόβλημα που θα μπορούσε να τελειώσει τον Ebenezer».

«Αν δεν μπορώ να προσφέρω τον εαυτό μου για Άμεση Μεταμόρφωση σε περίπτωση αποτυχίας, ή να αποφύγω επικίνδυνα πνεύματα ταξιδεύοντας μόνο στον Δρόμο, ή ακόμα και να καμουφλάρω τον Σκρουτζ με το δικό μου πνεύμα όταν χρειάζεται, τότε δεν νομίζω ότι μπορώ να τον προστατέψω».

«Καμουφλάζ... καμουφλάζ», μουρμούρισε ο Τέιντ καθώς κάλυπτε την υπόλοιπη σκέψη του σιωπηλά.

«Έχω γίνει ικανός στο...» και μέσα στην επόμενη στιγμή, ο Μάρλεϊ άλλαξε την εμφάνισή του σε του Σκρουτζ.

Ο Τέιντ χαμογέλασε καθώς κοίταξε τις διπλές εικόνες του Σκρουτζ που στέκονταν μπροστά του. Τότε ο άγγελος μίλησε για μια αλήθεια που ο Μάρλεϊ δεν είχε λάβει υπόψη του. «Ίσως είναι καλύτερο να πάρετε την εμφάνιση μιας οντότητας που φοβούνται τα πνεύματα και να μην μετατραπεί σε αυτή που θέλουν να θηράξουν».

Ο Μάρλεϊ συλλογίστηκε αυτή την πραγματικότητα για λίγες στιγμές προτού κι αυτός χαμογελάσει. Ωστόσο, η απογοήτευσή του από την αδυναμία να βρει μια λύση για την προστασία του Σκρουτζ έλεγχε τις σκέψεις του. Καθώς οι πιθανές απαντήσεις διασταυρώθηκαν στο μυαλό του, αναγκάστηκε αμέσως να εστιάσει ξανά την προσοχή του στις εναπομείναντες αλυσίδες που δέσμευαν την καρδιά του στη δοκιμασία του. Χωρίς προειδοποίηση, οι αλυσίδες άρχισαν να εκτοξεύουν σπινθήρες.

"Jacob Marley, γιατί αφαιρέσατε ένα Fire Twirler από το Transmogrify;" απαίτησε ο Τέιντ.

Αφαιρώντας ένα σχεδόν εξαντλημένο Fire Twirler ανάμεσα στον εσωτερικό χώρο μιας αλυσίδας, το άπλωσε στον Teint και είπε: "Μπορώ να το κάνω να εκτελέσει οποιαδήποτε ενέργεια επιθυμώ." Ο Μάρλεϊ κοίταξε τη μπάλα που μόλις περιστρεφόταν και μετά πρόσθεσε: «Όχι αυτή. Κήκε μόνο του πριν προλάβω να το χρησιμοποιήσω, αλλά έχω άλλα τέσσερα».

"Γιατί αφαιρέσατε κανένα Fire Twirlers;"

«Επειδή προσθέτουν μια σωματικότητα σε ό,τι κατευθύνονται». Στη συνέχεια περίμενε μια απάντηση από τον άγγελο, αλλά ο Teint παρέμεινε ήσυχος, έτσι ο Μάρλεϊ συνέχισε. «Έχω ήδη χρησιμοποιήσει ένα για να ζεστάνω τον Νόα ενώ ήταν στη φυλακή. Τα τέσσερα εναπομείναντα Fire Twirlers μου θα χρησιμοποιηθούν για την υπεράσπιση του Ebenezer από το κακό." Έκανε ξανά μια παύση για να ακούσει μόνο μια σιωπή που τον ανησυχούσε. "Θα τα χρησιμοποιήσω μόνο για τη βοήθεια του Ebenezer." Ο Still Teint απλώς κοίταξε τον Marley. "Μπορώ να τους επιστρέψω στα Fields Of Destructive Compulsions όταν το προσπεράσουμε, αν προτιμάτε."

Ο Τέιντ είπε τελικά: «Επιβραδύνετε την πρόοδο ενός πνεύματος αιχμαλωτίζοντας τον Φωτιά του Στροβίλου».

«Όχι, όχι, τους πιάνω μόνο όταν έχουν περάσει στο Road Of Phantoms. Δεν μπορούν να επιβιώσουν από αυτή την παράβαση. Τους κάνω τη χάρη χρησιμοποιώντας τους ως πηγή ενέργειας».

«Όχι, δεν είναι αυτός ο σκοπός του Fire Twirler. Επιβραδύνετε τη Μεταμόρφωση ενός ατόμου όταν παγιδεύετε την ενέργειά του. Τα Fire Twirlers δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται από άλλα πνεύματα." Εκνευρισμένος από την έλλειψη ευθύνης του Marley, ο Teint ρώτησε: "Γνωρίζετε ότι τα Fire Twirlers είναι αυτά που δημιουργούν τα ψυχαναγκαστικά πνεύματα ώστε να μπορούν να απελευθερώσουν τις καταστροφικές τους συνήθειες;"

«Σε κάποιο βαθμό», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Λοιπόν, επιτρέψτε μου να διευρύνω τις γνώσεις σας», είπε ο Τέιντ με έναν υπαινιγμό σαρκασμού. «Όταν ένα Fire Twirler παγιδεύεται, το πνεύμα που το δημιούργησε μπαίνει σε κατάσταση αναμονής μέχρι να επιστραφεί ή να καταναλωθεί. Τζέικομπ, επιβράδυνες την πρόοδο των πνευμάτων».

«Όλα όμως σπινάρουν σύλληψη του Fire Twirlers».

"Μην λέτε "όλα" όταν είναι μόνο λίγοι που χειραγωγούν τους Fire Twirlers."

«Αυτά τα Fire Twirlers είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλίσω την ασφάλεια του Ebenezer». Ο Μάρλεϊ στη συνέχεια πρόσθεσε: «Με τα Fire Twirlers, θα είμαι σε θέση να αποκρούσω οποιαδήποτε επίθεση».

Ο Τέιντ εξέτασε όλες τις πτυχές του σχεδίου του Μάρλεϊ προτού πει: "Θα σου επιτρέψω να μπεις με τον Εμπενίζερ, αλλά μόνο αν μείνεις στο δρόμο μακριά από άλλα πνεύματα και σώσεις τους Στροβίλους της Φωτιάς για χρήση όταν ο Εμπενίζερ, όχι ο εαυτός σου, βρίσκεται σε απειλητική για τη ζωή κατάσταση."

«Ο Ebenezer θα είναι η μόνη μου ανησυχία». Τότε ο Μάρλεϋ ψιθύρισε στον Σκρουτζ:
«Πάμε πριν αλλάξει γνώμη».

Καθώς περνούσαν πίσω από την πλατφόρμα του Teint, μια κουρτίνα φωτισμού φώτιζε τη σκηνή που παιζόταν στο Transmogrify. Αλλάζοντας από μαύρο σε μπλε του κοβαλτίου, ο ουρανός πάνω από τον Μάρλεϊ και τον Σκρουτζ έκανε αμέσως ορατά εκατοντάδες πνεύματα που ταξίδευαν από και προς το Transmogrify. Ο Μάρλεϊ έδειξε προς την ομάδα και μετά είπε: «Το Task Of Outreach μας κρατά όλους απασχολημένους».

Καθώς τα πνεύματα περνούσαν από πάνω τους, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Γιατί είναι από πάνω μας;"

«Ο δρόμος είναι πολύ επικίνδυνος για τα πνεύματα, ειδικά κοντά στον κρατήρα των αποκομμένων πνευμάτων. Τα περισσότερα φαντάσματα ταξιδεύουν στο Διάδρομο, αλλά εσύ κι εγώ, Ebenezer, πρέπει να παραμείνουμε στον δρόμο. Αυτή είναι η συμφωνία μας με την Teint».

Καθώς έμπαιναν στην καταγάλανη περιοχή, ο Aputo τους γρύλισε. Με το πρώτο τους βήμα στο Transmogrify ο ουρανός φωτίστηκε, αλλά μόνο λίγο. Πριν από αυτούς ακούγονταν οι ήχοι των πνευμάτων στη δουλειά. Οι δραστηριότητες των πέντε άνω Μογκ ακούγονταν αλλά από την είσοδο δεν φαινόταν. Καθώς ο Marley έκανε το πρώτο του βήμα μέσα στο Transmogrify, η δεύτερη αλυσίδα που ήταν συνδεδεμένη στην καρδιά του εξαφανίστηκε και μαζί της έπεσε ένα Fire Twirler. Καθώς στριφογύριζε από τον απαγωγέα του, ο Μάρλεϊ είπε: «Καλύτερα μείνε ασφαλής, Εμπενίζερ, έχω μόνο τρεις από αυτούς». Κουνώντας τον Σκρουτζ να ακολουθήσει, ο Μάρλεϊ πρόσθεσε: «Ίσως να είσαι ασφαλής χωρίς τέταρτο».

Ο Σκρουτζ έκανε το δεύτερο βήμα του στο Transmogrify, η βαρύτητα της μετά θάνατον ζωής τον πίεσε. «ΤΖΑΚΟΥΠ, δεν μπορώ να αναπνεύσω».

«Φοβόμουν...»

«Καίγομαι, τι είναι αυτό το μέρος;»

«Δεν το περίμενα...»

"Κάνε κάτι!" απαίτησε ο Σκρουτζ.

Καθώς ο Σκρουτζ τραβούσε τον εαυτό του σε εμβρυϊκή θέση, ο Μάρλεϊ έσκυψε δίπλα στο πίσω μέρος του. Τυλίγοντας τον εαυτό του γύρω από τον λαχανιασμένο φίλο του, τον αγκάλιασε τόσο βαθιά που η φαντασμαγορία του συνδυάστηκε με τη σάρκα του Σκρουτζ. Καθώς τα δύο όντα έγιναν δυσδιάκριτα, ο Σκρουτζ άρχισε να παίρνει ρηχές αναπνοές, με τον ιδρώτα να γεμίζει κάθε πόρο της δομής του. Γονατίζοντας ο Σκρουτζ είπε: «Αν δεν κρυώσω, θα ανάψω».

Ο Μάρλεϊ αφαίρεσε ένα από τα Φωτιά Στροβίλους ανάμεσα από την αλυσίδα της καρδιάς του. Η μικρή ενεργειακή φλόγα περιστρεφόταν με τέτοια ταχύτητα που οι φλόγες εκτοξεύονταν προς κάθε κατεύθυνση. Με το όραμα ενός παγετώνα στο μυαλό του, ο Μάρλεϊ κράτησε το Fire Twirler δίπλα στον σκελετό του. Με αυτή τη νοητική εικόνα να έχει τον έλεγχο του Fire Twirler, η δομή του Marley μετατράπηκε σε πάγο. Το ρίγος μείωσε την κινητικότητά του. Αν και άκαμπτος, ο Μάρλεϊ πέταξε πάνω από τον Σκρουτζ. Σιγά-σιγά ο Σκρουτζ αναβίωσε από τη διπλή επίθεση της βαρύτητας και της θερμότητας του Transmogify.

«Θα πρέπει να μείνουμε σε μικρή απόσταση ο ένας από τον άλλον, διαφορετικά η βαρύτητα θα σας συντρίψει ξανά. Τη ζέστη θα μάθεις να διαχειρίζεσαι».

«Γιατί υπάρχει τόσο έντονη πίεση εδώ;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Μετά το θάνατο, η ικανότητα σωματικής αίσθησης γίνεται σχεδόν απύουσα. Ωστόσο, η ανάγκη να αντιληφθούμε τις αισθήσεις μας απαιτείται για το έργο μας προς την Αποδοχή. Χωρίς μια ενισχυμένη βαρύτητα, κανένα πνεύμα δεν θα μπορούσε να ολοκληρώσει τη Μεταμόρφωση».

«Και η ζέστη, γιατί είναι τόσο ζεστή;»

«Δεν το περίμενα αυτό. Η ζέστη απλά δεν επηρεάζει τα περισσότερα πνεύματα, οπότε δεν ήξερα να κάνω σχέδια για αυτό. Γιατί δεν το σκέφτηκα, δεν ξέρω, γιατί είναι λογικό ότι το Transmogify θα ήταν καυτό. Κάθε περιοχή έχει τη δική της πηγή ενέργειας, η

οποία φυσικά δημιουργεί θερμότητα. Μόλις σηκώσουμε τον λόφο εκεί, οι σπινθήρες θα γίνουν εμφανείς.» Ο Μάρλεϊ έδειξε την κορυφή του λόφου μπροστά τους.

Ο Σκρουτζ ξαναβρήκε τα πόδια του ακριβώς στην ώρα του για να χαιρετήσει το χάος ενός αιωρούμενου κεφαλιού που δάγκωσε τον λαιμό του. «Τι κρεβατάκι είναι αυτό;» αναφώνησε ο Σκρουτζ καθώς έπιανε την τραυματισμένη περιοχή. Αλλά πριν μπορέσει να δοθεί οποιαδήποτε εξήγηση, ένα άλλο κεφάλι επιτέθηκε στον Σκρουτζ.

Με επείγουσα ανάγκη, ο Μάρλεϊ πέρασε τρέχοντας μπροστά από τον Σκρουτζ ενώ φώναζε: «Γρήγορα, ακολούθησέ με, Έμπενιζερ». Χωρίς να το σκεφτεί, ο Μάρλεϊ πυροβόλησε τόσο μπροστά που ο Σκρουτζ βρέθηκε απελευθερωμένος από το κοινό τους πεδίο βαρύτητας.

Καθώς ο Σκρουτζ έπεσε στα γόνατα, έσφιξε το στήθος του. Συρίζοντας, ψιθύρισε τη λέξη, «Σταμάτα».

Ο Μάρλεϊ δεν έδωσε σημασία στην έκφραση του φίλου του. Αντίθετα, εστίασε στο να γκρεμίσει τα κεφάλια που πλησίαζαν.

«Βοήθησέ με», φώναξε ο Σκρουτζ καθώς παραδόθηκε στις δυνάμεις που του επιτέθηκαν.

Ο Μάρλεϊ γύρισε για να δει τον φίλο του ξαπλωμένο στον Δρόμο, ακίνητος. Επιστρέφοντας κοντά του, ο Σκρουτζ άρχισε να αναβιώνει μόλις ο Μάρλεϊ μπήκε ξανά στο κοινό τους πεδίο βαρύτητας. Στο λαιμό του Σκρουτζ ήταν κολλημένα τα δόντια από το κεφάλι ενός πνεύματος. Η ίδια η κεφαλή δεν φάνηκε να είναι διαθέσιμη για επανασυναρμολόγηση. Έτσι ο Μάρλεϊ άρπαξε προσεκτικά τον βτις άλλες πλευρές των δοντιών και μετά τα χώρισε τόσο ώστε να επηρεάσει την απελευθέρωση του Σκρουτζ. Βοηθώντας τον Σκρουτζ να σταθεί στα πόδια του, διέταξε: «Ακολούθησέ με». Ο Μάρλεϊ άρχισε να τρέχει προς το κέντρο του Transmogrify. «Τρέξε, Ebenezer, και αυτή τη φορά συμβάδισέ με».

«Γιατί τρέχουμε προς τα κεφάλια;» φώναξε ο Σκρουτζ.

«Είναι ο μόνος τρόπος να ξεφύγεις».

Η μόνη απόδραση στην οποία ο Σκρουτζ υπολόγιζε ότι εμπλέκονταν ήταν η εγκατάλειψη των καλών τους αισθήσεων. Μανιασμένοι, οι δυο τους έτρεξαν προς την κορυφή του λόφου. Σε κάθε βήμα, τα τεμαχισμένα κεφάλια συνέχιζαν να επιτίθενται στη σάρκα του Σκρουτζ. Καθώς πλησίαζαν στην κορυφή του λόφου, ο Δρόμος απέκτησε αρκετά πόδια απόσταση. Όταν τα είκοσι πόδια έγιναν τριάντα, ο Σκρουτζ αντικατέστησε τον φόβο του με την απογοήτευση. Πιάνοντας το κεφάλι που βρισκόταν σε επίθεση, το πέταξε στο έδαφος με τέτοια δύναμη που αναπήδησε, όχι μια φορά, αλλά επανειλημμένα. Το άτυχο κρανίο έφτασε σε νέα ύψη με κάθε ριμπάουντ. Ο Σκρουτζ προσπέρασε το κρανίο που είχε εκτραπεί κυνηγώντας τη βαρύτητα του Μάρλεϊ.

Στην κορυφή του λόφου, ο Μάρλεϊ σταμάτησε απότομα. Ο Σκρουτζ έτρεξε ακριβώς μέσα του καθώς πολλά από τα κεφάλια πετούσαν πάνω από την κορυφή του λόφου. Συνειδητοποιώντας ότι σύντομα θα έβγαινε από τη βαρύτητα του Μάρλεϊ, ο Σκρουτζ γύρισε προς τον φίλο του, έσκυψε και είπε: «Ποτέ δεν έχω κινηθεί τόσο γρήγορα σε όλη μου τη ζωή». Βγάζοντας αέρα μέσα και έξω από τους πνεύμονές του, ρώτησε: "Γιατί σταματήσαμε;"

«Δεν είναι προφανές;»

Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε την ερώτηση και μετά απάντησε: «Όχι σε μένα».

«Τα κεφάλια, κοίτα», είπε δείχνοντας προς τα πάνω, «δεν νοιάζονται πια για σένα, Εμπενέζερ».

Ο Σκρουτζ παρακολούθησε καθώς μερικά κεφάλια πετούσαν πάνω από τα μάτια του. Παίρνοντας την ανάσα του, έδειξε πάνω από τον ώμο του Μάρλεϊ και μετά ρώτησε: «Τι κάνει ο Απούρτο;»

Ο Μάρλι γύρισε προς την μπροστινή πύλη. Μαζί οι δύο φίλοι παρακολούθησαν τον Απουρτο να χρησιμοποιεί την ουρά του για να ενισχύσει την ικανότητά του να αναπηδά το διπλάσιο του ύψους του. Στην κορυφή του, ο Απουρτο άρπαξε ένα από τα κεφάλια του πνεύματος και μετά το τοποθέτησε απαλά στην μαρσιποφόρα θήκη του. Καθώς ο Απουρτο γέμιζε το πουγκί του με τεμαχισμένα κρανία, ο Μάρλεϊ εξήγησε: «Αυτοί οι άγριοι δαγκωτοί δεν σε κυνηγούσαν ποτέ, Ebenezer».

«Θα μπορούσες να με κοροϊδέψεις».

"Είχαν μόνο την επιθυμία να ξεφύγουν από το Transmogrify. Ο Apurto τους αιχμαλωτίζει, γιατί είναι δουλειά του."

"Δεν καταλαβαίνω. Πώς υπάρχουν τέτοια κρανία;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Είναι αυτό που παράγεται κάθε φορά που υπάρχει μια κυκλοφορία Coss Acceptance."

"Γιατί;"

«Σε κανέναν μέσα στον Κρατήρα δεν επιτρέπεται καμία βοήθεια, είτε από την Άπειρη Συνείδηση είτε από άλλα πνεύματα», είπε ο Μάρλεϊ.

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί η Άπειρη Συνείδηση εγκαταλείπει αυτούς που βρίσκονται στον Κρατήρα».

"Ebenezer, είναι ακριβώς το αντίθετο. Όσοι ήταν μέσα στον Κρατήρα εγκατέλειψαν την Άπειρη Συνείδηση."

Ο Apurto άρπαξε ένα άλλο κεφάλι καθώς ο Σκρουτζ ρώτησε: "Λοιπόν αυτό που κάνει ο Apurto βοηθάει;"

"Ναι, ο Apurto προσπαθεί να σώσει αυτά τα πνεύματα. Κάθε φορά που μια ομάδα Coss επιτυγχάνει την Αποδοχή, η δύναμη της απελευθέρωσής τους απομακρύνει τα πνεύματα που βρίσκονται πιο κοντά τους. Ο Apurto απλώς επιστρέφει τα μέρη, ώστε τα πνεύματα να μπορούν να ολοκληρωθούν ξανά."

Ο Σκρουτζ είναι συγκλονισμένος από αυτή την πραγματικότητα. «Η σωτηρία κάποιων δημιουργεί την καταστροφή άλλων;»

«Είναι η μηχανική του κρατήρα».

«Φαίνεται βάνουσο».

«Η δυσκολία ύπαρξης χωρίς την επιρροή της Άπειρης Συνείδησης δεν είναι σκληρή, είναι βασανιστική». Ο Σκρουτζ στριφογύρισε στη σκέψη καθώς ο Μάρλεϊ έδειξε προς την είσοδο και μετά είπε: «Σύντομα ο Απούρτο θα επιστρέψει τα κεφάλια στον Κρατήρα. Τα περισσότερα από αυτά θα ξανασυναρμολογηθούν με τα άλλα μέλη τους».

— Οι περισσότεροι;

"Μερικοί θα χαθούν όταν δεν ανακτηθεί το κεφάλι ή η ραχοκοκαλιά τους. Διαφορετικά, ακόμη και ο Coss χωρίς άκρα θα επιτύχει τελικά τη Μεταμόρφωση."

"Ματιά!" Ο Σκρουτζ φώναξε καθώς έδειχνε τον Απούρτο. «Μόλις κατάπιε ένα κεφάλι!»

«Η θήκη του δεν έχει χώρο», εξήγησε ο Μάρλεϊ.

"Λοιπόν..."

«Λοιπόν, δεν μπορεί να τους αφήσει να ξεφύγουν από το Transmogify, έτσι;

«Δηλαδή τα τρώει;»

«Αυτό είναι καλύτερο από ένα σωρό περιπλανώμενα κεφάλια που ταξιδεύουν στο σύμπαν».

«Όχι στα μεμονωμένα κεφάλια».

"Ebenezer, κάθε πνεύμα δημιουργεί τη δική του αγωνία. Είχαν μια επιλογή στη ζωή, αλλά όλοι μέσα στον κρατήρα οικειοποιήθηκαν πρόθυμα αρχές που ανήκουν μόνο στην Άπειρη Συνείδηση."

Καθώς ο Aputo χαμήλωσε στο έδαφος, η θήκη του στάθηκε στην επιφάνεια του Δρόμου. Σέρνοντας την κοιλιά του, ο φύλακας του TransmogriFY άρχισε να κινείται προς το μέρος τους, η μάζα των δώδεκα κεφαλιών μέσα στο πουγκί του επιβράδυνε το ταξίδι του. Καθώς τους προσπέρασε επιδιώκοντας να επιστρέψει τα κρανία, ο Σκρουτζ και ο Μάρλεϊ τελικά ξεπέρασαν το λόφο με θέα στο TransmogriFY.

Ο Μάρλεϊ παρακολουθούσε την απάντηση του Σκρουτζ. Ο βρυχηθμός του TransmogriFY ακουγόταν από την είσοδο, αλλά η λάμψη, που ήταν απαραίτητη. Καθώς ανέβαιναν στο λόφο μια έκρηξη γαλαζωπού φωτός τους αντιμετώπισε. Ο Σκρουτζ σταμάτησε στη μέση καθώς το στόμα του άνοιξε. Ακριβώς μπροστά τους στέκονταν εκατοντάδες δέντρα που περιβάλλουν τους τρεις λάκκους του Plains Of Violence. Από την είσοδο κάθε λάκκου εκτείνονταν αμέτρητα κουτιά ενός δωματίου. Το καθένα περιείχε ένα πνεύμα, μερικές φορές δύο, ανάλογα με την πρόοδο του πνεύματος που στεγαζόταν στην αίθουσα του στοχασμού. Γύρω από τους τρεις λάκκους ήταν το Forest Of Burning Trees. Αν και οι δασικές πυρκαγιές είναι ως επί το πλείστον ανήκουστες στο Λονδίνο, ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε αμέσως ότι αυτή η έκρηξη φλόγας ήταν έξω από τη γνωστή του πραγματικότητα. Παρακολούθησε καθώς κάθε δέντρο καιγόταν μόνο από το εσωτερικό του κέντρου του κορμού τους, και όλα τα φύλλα, τα κλαδιά και ο φλοιός παρέμεναν παρθένα. Ο Σκρουτζ έδειξε την Πεδιάδα. Αμφέβαλλε για το όραμά του, αλλά εξέφρασε την αμηχανία του μόνο με μια λέξη, "Γιατί...;"

Διαισθανόμενος τη σύγχυσή του, ο Μάρλεϊ πρότεινε: «Το Δάσος των Φλεγόμενων Δέντρων τροφοδοτεί τους Πιτς».

"Οι φλόγες φαίνεται να μην καταναλώνουν ξύλο;"

"Η Άπειρη Συνείδηση παρέχει το καύσιμο. Το δάσος είναι απλώς η μέθοδος μεταφοράς ισχύος, αλλά όχι η ίδια η πραγματική ενέργεια."

"Γιατί...;" ρώτησε ο μπερδεμένος Σκρουτζ.

«Η καλύτερη εικασία μου, και είναι μόνο μια εικασία, είναι ότι όσοι καταλαμβάνουν μια Αίθουσα χρειάζονται όλη την προσωπική τους ενέργεια για να ολοκληρώσουν τη Μεταμόρφωσή τους».

"Γιατί;"

«Υπάρχουν κάποιοι κακοί χαρακτήρες εκεί μέσα, Εμπενίζερ», είπε ο Μάρλεϊ και μετά συνέχισε. "Οι βίαιες πράξεις δεν επιλύονται από μόνες τους στο πέρασμα του χρόνου, μαυρίζουν. Έχω την αίσθηση ότι το Task Of Outreach δημιουργήθηκε μόνο για να βοηθήσει όσους βρίσκονται στο Plains. Τα Chambers φαίνονται ήρεμα και οργανωμένα, αλλά ένα πράγμα που ξέρω από προσωπική εμπειρία είναι ότι τα Chambers είναι σκληρή δουλειά."

"Αν η Άπειρη Συνείδηση εξουσιοδοτεί τις Πεδιάδες, ποιος εξουσιάζει αυτήν την περιοχή;" ρώτησε ο Σκρουτζ, δείχνοντας τον Κύκλο της Απληστίας.

"Τα περισσότερα Mog έχουν δημιουργηθεί έτσι ώστε τα ίδια τα πνεύματα να παράγουν τη δύναμη που απαιτείται για την περιοχή."

"Γιατί χρειάζεται να υπάρχει κανενός είδους ενεργειακή δύναμη;" αναρωτήθηκε ο Σκρουτζ.

"Μπορώ να σκεφτώ μόνο δύο λόγους. Πρώτον, φαίνεται ότι ξοδεύεται πολλή ενέργεια για να διατηρήσουμε τη βαρύτητα που χρειαζόμαστε στο Transmogify."

"Αυτό είναι για να μπορέσουν τα πνεύματα να βιώσουν τον εαυτό τους ως φυσικά όντα ξανά;"

«Ναι, αρκεί να αντιληφθούν τις πράξεις της ζωής τους».

«Και ο δεύτερος λόγος;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Κάθε πνεύμα παρέχεται με τις συνθήκες που θα χρειαστεί για να διαμορφώσει το Tasks Of Outreach, ώστε να μπορέσει τελικά να γίνει ένα Mogrified Spirit. Η μετατροπή σε Αποδοχή απαιτεί τεράστια ποσότητα ενέργειας."

"Οι περισσότεροι Mogs παράγουν τη δική τους ενέργεια; Πώς το κάνουν αυτό;"

"Κάθε ένα έχει τον δικό του τρόπο. Ακόμη και στο Pool Of Broken Spirits όσοι κοιμούνται εξακολουθούν να παράγουν τη δύναμη της περιοχής μέσω των δακρύων που ρίχνουν. Ωστόσο, μέσα στο Plains Of Violence και στην Άβυσσο, η Infinite Consciousness παρέχει όλη την ενέργεια."

"Γιατί η Άπειρη Συνείδηση δεν παρέχει όλη την ενέργεια σε όλα;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Δεν μπορεί», απάντησε ο Μάρλεϊ καθώς άρχισε να περπατά προς το Plains Of Violence.

Επιταχύνοντας τον ρυθμό του, ο Σκρουτζ ρώτησε: «Νόμιζα ότι η Άπειρη Συνείδηση μπορούσε να κάνει τα πάντα».

«Όχι όταν έχει κοπεί η ισοπαλία».

«Δεν καταλαβαίνω».

"Εμπενίζερ, τι κάνεις όταν σε προδώσει κάποιος;" Ο Σκρουτζ δεν είχε άμεση απάντηση, οπότε ο Μάρλεϊ συνέχισε. "Είναι δύσκολο για ένα άτομο να κόψει τη σύνδεσή του με την Άπειρη Συνείδηση. Ωστόσο, εκείνοι που ακρωτηριάζουν τους άλλους ενώ εξαπατούν τους εαυτούς τους πιστεύοντας ότι έχουν τη δύναμη της Άπειρης Συνείδησης πίσω από την πράξη τους καταλήγουν να καταδικάζουν το δικό τους πνεύμα στον Κρατήρα. Και πάλι σταμάτησε και μετά ολοκλήρωσε τη σκέψη του με το: "Αυτοί που υποφέρουν περισσότερο στο Transmogr."

"Ο κρατήρας-από πού είναι τα δαγκωτά κεφάλια;"

«Τα κεφάλια δεν θα υπήρχαν ποτέ αν η Άπειρη Συνείδηση μπορούσε να βοηθήσει άμεσα αυτούς με Σπάσιμο Πνεύματος», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Είναι εκείνοι στον Κρατήρα οι μόνοι που κόβουν τη δική τους σύνδεση με την Άπειρη Συνείδηση;»

«Εννοείς σπάσιμο πνεύματος;»

«Ναι, φαίνεται να είναι αυτό που το λες», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Όσοι αυτοκτονούν τη ζωή τους κόβουν επίσης τον δεσμό τους με την Άπειρη Συνείδηση. Υποθέτω ότι είναι ένα χαστούκι στο πρόσωπο να απορρίπτεις το πιο πολύτιμο δώρο της Άπειρης Συνείδησης-τη ζωή».

«Μα δεν υποφέρουν τόσο όσο αυτοί στον Κρατήρα; ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Κοιμούνται και συνδέονται με τα βάσανά τους μόνο όταν ξυπνήσουν».

«Σίγουρα ακούγεται σαν κάτι που θα πρέπει να δω για να πιστέψω».

«Αυτός είναι ο τρόπος του Transmogrify, Ebenezer».

Καθώς ο Σκρουτζ κέρδισε το επίκεντρο ολόκληρης της περιοχής, συνειδητοποίησε ότι υπήρχαν περιβάλλοντα ταραχής όσο μπορούσε να δει. Αριστερά ήταν οι Πεδιάδες της Βίας με τα φλεγόμενα δέντρα τους, αλλά στην απέναντι πλευρά του Δρόμου ο θόρυβος και οι σπινθήρες από μέταλλο πάνω σε πέτρα κυριαρχούσαν στη σκηνή. Ο θόρυβος που συνθλίβει τα κόκαλα δημιούργησε μια άγρια ένταση καθώς τα πνεύματα έτρεχαν ατελείωτα γύρω από έναν σιδερένιο δίσκο. Καθώς το μέταλλο ξύνονταν πάνω από τον πυριτόλιθο, σπινθήρες φλέγονταν προς κάθε κατεύθυνση. Ωστόσο, ανεξάρτητα από την ταραχή, τα μόχθια πνεύματα επικεντρώθηκαν μόνο στο αντικείμενο στο κέντρο της πλατφόρμας τους-το Golden Crown Of Greed.

Ο Μάρλεϊ έδειξε τον περιστρεφόμενο τροχό και μετά είπε: «Εκεί μεταμορφώθηκε το πνεύμα της απληστίας μου».

«Θα πρέπει να ανακατευτώ γύρω από αυτόν τον κύκλο;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όχι αν δεν αλλάξεις ξανά δρόμους». Ο Μάρλεϊ είπε στον Σκρουτζ: «Δεν μας ενδιαφέρει το πνεύμα ο άπληστος. Πρέπει να βεβαιωθούμε ότι ο Noah έχει μεταφερθεί στο Abyss Of Final Transmogriphy. Ακολουθήσέ με.» Ο Μάρλεϊ επιτάχυνε το βήμα του προς το Λάκο του θυμού, όπου είχε αρχικά σταλεί το πνεύμα του Νώε.

Αν και ο Jacob Marley είχε πεθάνει πολύ καιρό μετά τον αδελφό του, η μεταμόρφωσή του από το Plain's Pit Of Dinonessy είχε συμβεί προτού ο Noah προλάβει να επιλύσει τα ζητήματα ότι και οι δύο κατηγορήθηκαν ψευδώς για κλοπή και στη συνέχεια δολοφονήθηκαν άγρια. Το πνεύμα του Καταδικασμένου Αθώου του Νώε πάλεψε με τον πόνο και τον θυμό που προκαλούσαν και οι δύο ενέργειες.

«Ελπίζω ο Τέιντ να είχε δίκιο όταν είπε ότι ο Νώε ήταν στην Άβυσσο».

«Υποθέτω ότι ο Τέιντ θα το ήξερε», είπε ο Σκρουτζ.

«Φυσικά και έχεις δίκιο, αλλά πάμε δίπλα στο Πιτ, οπότε θέλω απλώς να βεβαιωθώ».

"Εμπιστοσύνη αλλά επαλήθευση;"

«Αυτό καταδεικνύει την ανάγκη».

Με τον ακατανίκητο βρυχηθμό του άλεσης στον Κύκλο, η αντίθεση μιας εκκωφαντικής σιωπής που προερχόταν από το Plains Of Violence δημιούργησε μια προαισθανόμενη απόγνωση στον Σκρουτζ. Ακόμη και οι σιωπηλοί ήχοι από το Forest Of Burning Trees πρόσθεσαν την αίσθηση της κακουχίας.

Από τα τρία Pits, ο Noah's ήταν πρώτος στο Road. Οι δυο τους παρακολουθούσαν καθώς άνοιγε η πόρτα του Contemplation Chamber που ήταν πιο κοντά στο Pit Of Anger. Βγήκε ένα πνεύμα. Το επόμενο βήμα του πνεύματος έγινε απευθείας στο Πιτ, από το οποίο στη συνέχεια εξαφανίστηκε αμέσως από το οπτικό πεδίο.

«Πού πήγε το πνεύμα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Είναι ήδη στην Άβυσσο». Βλέποντας τη σύγχυση του Ebenezer, ο Marley πρόσθεσε, «Το Pit είναι κάτι περισσότερο από την πύλη. Το έργο γίνεται στους θαλάμους περισυλλογής», είπε ο Μάρλεϊ, δείχνοντας τον άδειο πλέον θάλαμο. «Προσέξτε».

Παρατήρησαν την αίθουσα περισυλλογής καθώς εξαφανιζόταν. Το κουτί μόλις εξαφανίστηκε. Το επόμενο Chamber στη σειρά μετατοπίστηκε στην είσοδο του Pit Of Anger. Χωρίς μια χαμένη στιγμή, το πνεύμα από εκείνη την Αίθουσα εισήλθε στο Πιτ και μετά εξατμίστηκε από την θέα καθώς έφτασε στην Άβυσσο.

Η διαδικασία των πνευμάτων που εγκαταλείπουν τον θάλαμο απομόνωσής τους μόνο για να μεταφερθούν σε μια περιοχή που δυσοίωνα ονομάζεται Άβυσσος επαναλαμβάνεται συνεχώς. Ενώ ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ έβλεπαν τη ροή των πνευμάτων να περνά μέσα από το Μογκ, μια Κάμαρα φαινόταν να κολλάει όταν κανένα πνεύμα δεν έβγαινε από την πόρτα. Όλη η δράση σταμάτησε στο Pit Of Anger έως ότου ολόκληρη η Αίθουσα άρχισε να σηκώνεται προς τα πάνω και μετά έφυγε.

«Πού πάει; ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Το πνεύμα μέσα σε αυτό το Επιμελητήριο δεν ολοκλήρωσε το Task Of Outreach πριν φτάσει στο Pit."

«Λοιπόν πού πάει;» ρώτησε πάλι ο Σκρουτζ.

«Στο πίσω μέρος της γραμμής».

«Αυτό δεν φαίνεται δίκαιο, ότι πρέπει να ξεκινήσει από την αρχή».

«Ο σκοπός του Επιμελητηρίου Περισυλλογής δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Χωρίς Task, κανένα πνεύμα μέσα στο Transmogriky δεν επιτρέπεται ποτέ να μπει στην Άβυσσο. Εκτός..."

«Ιάκωβ, μη σιωπάς τώρα».

«Αυτές είναι σχεδόν πάρα πολλές πληροφορίες για εσάς, αλλά οι Coss πηγαίνουν απευθείας στο Acceptance. Δεν περνούν καθόλου χρόνο στην Άβυσσο».

«Ναι, φίλε μου, αυτό δεν σημαίνει τίποτα για μένα», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Τα λόγια μου δεν θα μπορούσαν ποτέ να σου εξηγήσουν ένα τέτοιο οπτικό όπως ο Κρατήρας, Εμπενίξερ». Σε αυτό το σημείο ο Μάρλεϊ συνειδητοποίησε ότι ο Νόα απουσίαζε από τους Πεδιάδες, πρόσθεσε. «Ο Τέιντ είχε δίκιο. καιρός να περπατήσουμε προς την Άβυσσο».

"Πόσο καιρό θα πάρει αυτό;"

«Ίσως μήνες».

Σοκαρισμένος, ο Σκρουτζ προσπάθησε να κάνει μια ερώτηση, αλλά καμία δεν παρουσιάστηκε, κι έτσι απλώς κοίταξε τον Μάρλεϊ με την ελπίδα ότι θα αναλάμβανε τη σύγχυσή του. «Μην ανησυχείς, Εμπενέξερ. Εξαρτάται από τον πληθυσμό του Transmogriky ως προς το χρόνο που θα μας πάρει για να διανύσουμε τον Δρόμο».

"Πληθυσμός;"

"Σίγουρα, το Transmogriky συρρικνώνεται από τότε που τελείωσαν οι Σταυροφορίες."

"Συρρίκνωση;"

"Τα περισσότερα Mogs έχουν μια συνεχή ροή πνευμάτων, ίσως μόνο μια μικρή ανάπτυξη καθώς ο πληθυσμός της Γης επεκτείνεται."

"Τότε γιατί υπάρχει κάποια αλλαγή στο μέγεθος στο Transmoglify;"

"Ο κρατήρας και το λάκκο της φυσικής βλάβης έχουν αφύσικη επίδραση στις διαστάσεις του Transmoglify."

«Τζέικομπ, αυτό δεν εξηγεί τίποτα».

«Απάντησέ μου, Εμπενέζερ, ο πόλεμος παράγει περισσότερους νεκρούς σε ταχύτερη χρονική περίοδο από ό,τι θα δημιουργούσε χωρίς αυτόν;»

«Η λογική θα το υπαγόρευε».

«Στο μυαλό μου, Ebenezer, υπάρχουν μόνο δύο λόγοι για πόλεμο. Ένα για να επεκτείνει την περιοχή και δύο για να συμμορφωθεί με τη νοοτροπία».

"Λοιπόν, ο Κρατήρας είναι εκεί που πηγαίνουν οι πολεμιστές;"

«Οι πολεμιστές περνούν συχνότερα τη μεταθανάτια ζωή τους σε ένα θάλαμο. Εξαρτάται όμως από τα κίνητρά τους. Ο Κρατήρας είναι όπου στέλνονται άνθρωποι που σκοτώνουν άλλους ενώ πιστεύουν ότι η Άπειρη Συνείδηση θέλει να το κάνουν αυτό. Αυτός ο φτωχός κρατήρας, απλώς διαστέλλεται και συστέλλεται καθώς οι άνθρωποι βλάπτουν μέσω πνευματικής άγνοιας. Κάθε ιερός πόλεμος φέρνει μια αλλαγή μεγέθους στο Transmoglify», εξήγησε ο Marley.

«Ιεροί πόλεμοι, δεν υπήρξε ούτε ένας από αυτούς εδώ και πολύ καιρό».

«Αλλά μόλις ξεπεράσαμε τις δίκες των μαγισσών. Αρκετοί αξιωματούχοι και κουβαλητές προστέθηκαν στον Κρατήρα κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου».

«Δηλαδή δεν είναι μόνο ιεροί πόλεμοι;»

«Πιστεύετε ότι ένας άνθρωπος θα είχε καεί αν δεν υπήρχε η εκκλησία;» ρώτησε ο Μάρλεϊ αλλά δεν περίμενε απάντηση. «Όχι, Ebenezer, ο μόνος λόγος που ένα πνεύμα περνάει τον χρόνο του στον κρατήρα του Severed Spirit Αυτό οφείλεται στο ότι έβλαψαν άλλους ενώ πίστευαν ότι έκαναν το έργο της Άπειρης Συνείδησης.» Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να περιμένει μια απάντηση, αλλά όταν δεν εμφανίστηκε καμία, συνέχισε: «Και, αυτό το σφάλμα των αντικρουόμενων παθών θα καταλήξει να καταστρέψει ένα μέρος τους.» Ο Μάρλεϊ πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά τελείωσε με: «Λοιπόν, ποιος βλάπτει περισσότερο ή το θύμα τελικά;

Ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι ο Μάρλεϊ ήταν ρητορικός και δεν ήθελε καμία απάντηση, έτσι απλά συνέχισε να ακολουθεί τον φίλο του. Καθώς οι δυο τους περνούσαν το Pit Of Physical Harm, ο Marley έβλεπε μια ματιά στον James Maxey. Ο δολοφόνος κάθισε στον πέμπτο θάλαμο από την είσοδο. Μέσα στην Αίθουσα Περισυλλογής του, ο Μάξι προετοιμάστηκε για το Πιτ σιωπηλά. Η έκφρασή του είχε χάσει τα σκληρά χαρακτηριστικά του γήινου προσώπου του. Ωστόσο, ο Μάρλεϊ αναγνώρισε τα χαρακτηριστικά του εγκληματία. Φτάνοντας στο στήθος του, ο Μάρλεϊ άρπαξε ένα Fire Twirler, το έφερε μπροστά και του ανακοίνωσε: «Θα τον στείλω στο πίσω μέρος της γραμμής».

«Περίμενε, Τζέικομπ, έχουμε μόνο δύο και υποσχέθηκες τον Τέιντ...»

«Ο Μάξι δεν πρόκειται να πετύχει τη Μεταμόρφωση πριν από τον Νώε».

«Αλλά ο Noah είναι ήδη μπροστά από τον Maxey. Δεν είναι ήδη στην Άβυσσο;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Ναι».

«Άσε το λοιπόν, Τζέικομπ. Ο Maxey δεν πρόκειται να πετύχει πρώτα το Transmogrification».

«Και ανυπομονούσα να προσθέσω τριάντα χρόνια στη μίζερη αναμονή του», είπε ο Μάρλεϊ, τοποθετώντας το Fire Twirler πίσω ανάμεσα στις αλυσίδες του.

«Πιστεύεις ότι ο Τέιντ θα σε είχε σταματήσει;»

«Όχι, είναι πιο πιθανό να με είχαν στείλει πίσω στο Pit Of Anger». Έκανε μια παύση και μετά πρόσθεσε: «Ευχαριστώ που μίλησες με λογική, Ebenezer».

Ο Σκρουτζ χαμογέλασε και μετά, σε μια προσπάθεια να παρηγορήσει τον Μάρλεϊ, πέρασε το χέρι του από τον ώμο του πνεύματος.

Καθώς οι δυο τους περνούσαν τον κύκλο της απληστίας, ο Σκρουτζ ήταν χαρούμενος που δεν θα χρειαζόταν να περάσει καθόλου χρόνο περπατώντας στον κύκλο. Αναρωτήθηκε σε ποιους Mogs θα βρισκόταν μόλις επιτυχανόταν το Entanglement του — δηλαδή αν μπορούσε να ξεφύγει από τον αφανισμό των ζωντανών επισκεπτών από το Transmogriphy. Ενώ περνούσε τον Κύκλο, ο Σκρουτζ παρακολούθησε ένα από τα πνεύματα να γύριζε το κεφάλι του από το χρυσό στέμμα στο κέντρο και στη συνέχεια εξαφανίστηκε αμέσως. «Το είδες αυτό;

«Τι; ρώτησε ο Μάρλεϊ.

Ενθουσιασμένος, ο Σκρουτζ έδειξε τον κύκλο καθώς είπε, «Ένα άτομο μόλις χάθηκε από τον Κύκλο».

«Δεν είναι πια άνθρωποι, ούτε έχουν φύγει. Μόλις προχώρησαν στο Abyss Of Final Transmogriphy. Μην ανησυχείς, Ebenezer, είναι καλά».

Ενώ περνούσαν τα σιωπηλά Πιτς στα αριστερά τους, και ο Κύκλος έστριβε στα δεξιά τους, ο Σκρουτζ ένωσε τον παφλασμό του νερού στα ρούχα του. Ακριβώς πέρα από το Plains Of Violence βρισκόταν μια στενή αλλά μεγάλη περιοχή με καταρρακτώδη βροχή. Πλησιάζοντας την πηγή της υγρασίας, ο Μάρλεϊ έδωσε εντολή στον Σκρουτζ, «Μείνε μακριά από τις βροχές του σκότους».

"Γιατί;"

«Κανείς δεν ξέρει σε τι χρησιμεύουν οι Βροχές, αλλά αυτό το νερό θα σε καεί».

«Καύση; Πώς μπορεί να καίει η βροχή;»

«Δεν ξέρω, Εμπενέζερ. Το μόνο που ξέρω είναι ότι τα πνεύματα το φοβούνται. Η φήμη είναι ότι τα Rains χρησιμοποιούνται για να κρατήσουν τους Fire Twirlers μακριά από το Plains Of Violence».

Ο Σκρουτζ σκούπισε το υγρό που είχε πέσει στα ρούχα του και μετά είπε: «Μου φαίνεται σαν νερό».

«Μην το αγγίζεις άλλο!»

«Τζέικομπ, δεν σε έχω δει ποτέ τόσο ζωντανό».

«Το μόνο που ξέρω είναι ότι τα πράγματα καταστρέφουν. Αφήστε το ήσυχο».

Πέρασαν τα Rains Of Darkness στα αριστερά χωρίς να πάθει τίποτα. Οι δυο τους συνέχισαν να περπατούν καθώς έβλεπαν νέα πνεύματα να φτάνουν στον Κύκλο της Απληστίας. Ενώ μισή ντουζίνα αφίξεις εγκαταστάθηκαν στη νέα τους πραγματικότητα, σπίθες, σαν βρυχηθμός δράκου, φούντωσαν στον δρόμο. Σοκαρισμένος από την παράβαση, ο Σκρουτζ πήδηξε ενστικτωδώς από τις φλόγες. Η προσπάθειά του να αποφύγει το έγκαυμα είχε ως αποτέλεσμα να γλιστρήσει από τον δρόμο. Αμέσως τυλιγμένος στις φωτοβολίδες της Απληστίας, ο Σκρουτζ φώναξε: «Τζέικομπ...» Αλλά πριν προλάβει να εκφράσει την ανάγκη του, έπεσε κάτω.

Ο Μάρλεϊ άρπαξε τα φλογερά ρούχα του Σκρουτζ. Ο άνθρωπος που κατέρρευσε παρέμεινε ακίνητος καθώς οι σπινθήρες μπήκαν στον Μάρλι και όχι στον Σκρουτζ και η ροή της φωτιάς τους περικύκλωσε. Καθώς ο Μάρλεϊ απορροφούσε τις φλόγες μέσα του,

ο Σκρουτζ άρχισε να κρυώνει. Με μια δύναμη σχεδόν ανθρώπινη, ο Μάρλεϊ τράβηξε τον Σκρουτζ πίσω στον δρόμο όπου και οι δύο κατέρρευσαν.

Ο Σκρουτζ βόγκηξε καθώς ξάπλωνε σχεδόν παράλυτος από την καυτή ζέστη. Η ανάκαμψη από τον αλώνισμα των σπινθήρων παρέμεινε άπιαστη για τους δύο. Ο Μάρλεϊ, αν και λιγότερο επηρεασμένος από τις φλόγες, κύλησε στην προσπάθειά του να συνέλθει. Φουσκώνοντας και φουσκώνοντας, ο Σκρουτζ ξάπλωσε ανάσκελα. Ξαπλωμένος ακίνητος, παρακολούθησε τα πνεύματα από πάνω του να κινούνται κατά μήκος του Corridor Of Phantoms.

Η ροή μέσω του Διαδρόμου ήταν συνεχής καθώς τα πνεύματα μετακινούνταν προς και από το Transmogrify, το καθένα με τη δική του αποστολή. Καθώς ο Σκρουτζ παρατήρησε αυτούς που ταξίδευαν από πάνω του, ξαφνικά του πέρασε από το μυαλό ότι κανένας δεν ήταν τυλιγμένος με αλυσίδες. Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε αυτή την πραγματικότητα, έτσι καθώς έδειξε προς τα πάνω, ρώτησε: "Γιατί κανένα από αυτά τα πνεύματα δεν είναι εγκλωβισμένο στις αλυσίδες των πράξεών τους;"

«Οι αλυσίδες δένουν τα πνεύματα στο Transmogrify όταν βρίσκονται έξω από την περιοχή. Δεν χρειάζονται ποτέμέσα στους Μογκς».

«Ω, κοίτα αυτό το πνεύμα», είπε ο Σκρουτζ δείχνοντας ένα πνεύμα χωρίς πόδια. Προτού ο Μάρλεϊ προειδοποιήσει τον Σκρουτζ να μην επιστήσει την προσοχή στον εαυτό του, το πνεύμα χωρίς πόδια έστρεψε την εστίασή του στους δύο που κείτονταν στον Δρόμο.

«Τώρα το έκανες», είπε ο Μάρλεϊ.

Στην επόμενη περίπτωση το πνεύμα τοποθετήθηκε ακριβώς πάνω από τον Σκρουτζ. Σηκώνοντας το πνεύμα του, τον ρώτησε: «Ποιος είσαι και γιατί ζεις;»

Ο Σκρουτζ έδωσε γρήγορα το όνομά του αλλά δεν είχε απάντηση στη δεύτερη ερώτηση. Ο Μάρλεϊ προσπάθησε να είναι ο ενδιάμεσος για τον Σκρουτζ, αλλά το πνεύμα χωρίς πόδια δεν θα είχε καμία σχέση με τον Μάρλεϊ. Το φάντασμα παρέμεινε προσηλωμένο στον Σκρουτζ. "Δεν μπορεί ένα πνεύμα να έχει μια δική του θέση χωρίς το είδος σου να εισβάλει;"

«Σου εύχομαι να μην κάνεις κακό. Είμαι εδώ μετά από αίτημα του φίλου μου, Τζέικομπ.» Ο Σκρουτζ έδειξε τον Μάρλεϊ και μετά πρόσθεσε: «Ο Τέιντ ενέκρινε την είσοδό μου».

«Ο Τέιντ δεν θα έκανε ποτέ τέτοια έγκριση», επέμεινε το πνεύμα.

«Αλήθεια, αλλά ο Ebenezer είναι εδώ για να βοηθήσει να σώσει τον αδελφό μου, τον Noah, ο οποίος είναι ένας Καταδικασμένος Αθώος», εξήγησε ο Marley.

Το ανάπηρο πνεύμα σιώπησε καθώς το βλέμμα του επικεντρώθηκε στον Σκρουτζ. Ο θυμός του μετατράπηκε σε ανησυχία καθώς ομολόγησε: «Είμαι και εγώ καταδικασμένος αθώος. Δύσκολο..." Οι σκέψεις του για το ανθρώπινο παράπτωμα έπεσαν καθώς θυμήθηκε την κρίση στην οποία σχηματίστηκε το πνεύμα του Καταδικασμένου Αθώου. Ένα δάκρυ αναπτύχθηκε καθώς σκεφτόταν τον πόνο που του έκοψαν και τα δύο πόδια.

«Ναι», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Τότε εγκρίνω. Μπορείς να συνεχίσεις." Με αυτό το πνεύμα παρασύρθηκε πίσω στο Διάδρομο.

«Ήταν περίεργο», σχολίασε ο Σκρουτζ.

«Είσαι τυχερός που δεν αναγκάστηκες από το Transmogrify. Οποιοδήποτε πνεύμα μπορεί να το ζητήσει από εσάς, γι' αυτό μην κοιτάξετε ξανά ψηλά», πρόσταξε ο Μάρλεϊ.

«Γιατί αυτό το πνεύμα είχε ελλείποντα μέρη του σώματος;»

«Επιτρέπεται στα πνεύματα να χρησιμοποιούν τη φυσική μορφή που πιστεύουν ότι θα χρειαστούν για να γίνουν Mogrified Spirit».

«Μα γιατί κάποιος να επιλέξει να πάει χωρίς πόδια;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Εμπενίζερ, μερικές φορές κάνεις αδύνατες ερωτήσεις».

"Λοιπόν...;"

«Πιστεύεις αλήθεια ότι ξέρω την απάντηση σε αυτή την ερώτηση; Ο λόγος είναι προσωπικός για αυτό το πνεύμα, οπότε φυσικά δεν γνωρίζω το σκεπτικό τους. Η ερώτησή σου δεν μπορεί να απαντηθεί — τουλάχιστον όχι από εμένα.» Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά έδωσε οδηγίες: «Τώρα αν συνήλθες από τους σπινθήρες, ας συνεχίσουμε».

Λιγότερο από μια ντουζίνα βήματα πέρα από το Rains Of Darkness, ο Marley έδειξε ένα μονοπάτι που αποτελούνταν εξ ολοκλήρου από μέλη πνευμάτων. «Ας περάσουμε το Φράγμα».

Ο Σκρουτζ κοίταξε επίμονα το μπερδεμένο μονοπάτι, παρατηρώντας τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ των αποσπασμένων ποδιών και χεριών των πνευμάτων. Καθώς το χέρι ενός πνεύματος έπιανε το πόδι ενός άλλου, μαζί με χιλιάδες άλλα που έκαναν το ίδιο, σχημάτισαν ένα μονοπάτι με κινούμενα αλλά σταθερά μέλη.

«Καλύτερη κρίση μου...»

"Δεν υπάρχει λόγος να το φέρω μέσα. Ακολούθησέ με, Εμπενέζερ."

"Αλλά ο δρόμος-είπε ο Τέιντ..."

«Κάθε ευκαιρία που έχω, παρακάμπτω τον κρατήρα των αποκομμένων πνευμάτων. Όλοι κάνουμε. Ακολούθησέ με λοιπόν».

«Αλλά έχω ακούσει τόσα πολλά για τον κρατήρα. Δεν θέλω να το παρακάμψω».

«Πιστέψτε με, ναι».

«Τέτοια απογοήτευση».

«Δεν κάνουμε διακοπές εδώ. Έλα, Ebenezer, πριν κυκλοφορήσουν περισσότερα Coss Acceptance μαζί με μια αναταραχή νέων κεφαλιών».

Ο Σκρουτζ στάθηκε στην είσοδο του Φράγματος Αποσυνδεδεμένων Μερών, προσηλωμένος στα χιλιάδες χέρια που σφίγγονταν. Το σφίξιμο και η απελευθέρωση τόσων πολλών γροθιών δημιούργησαν έναν οπτικό χορό των δακτύλων. Καθώς τα εξαρτήματα μετατοπίζονταν συνεχώς, ο Μάρλεϊ έκανε ένα βήμα στο Φράγμα. Πλοκάμια από μπερδεμένα νύχια άρπαξαν το δέρμα του, αλλά συνέχισε αβλαβής. «Βλέπετε, είναι ανίσχυροι», διαβεβαίωσε ο Μάρλεϊ τον Σκρουτζ.

Παρηγορημένος από την εμπιστοσύνη του φίλου του, ο Σκρουτζ ακολούθησε τον Μάρλεϊ στο Φράγμα. Το πρώτο βήμα ήταν παραδόξως σταθερό για τον Σκρουτζ. Με το δεύτερο βήμα, ένα χέρι άπλωσε ψηλά και άρπαξε τη σάρκα του ποδιού του. Ο Σκρουτζ ένιωσε ένα μυρμήγκιασμα δίπλα στα κόκαλά του, αλλά ο σκελετός πέρασε από μέσα του. Κάθε βήμα έφερνε νέα χέρια που έπιαναν και μετά περνούσαν μέσα από τον Σκρουτζ. Ήταν σχεδόν στα μισά του δρόμου απέναντι από το φράγμα όταν δύο χέρια τον έπιασαν ταυτόχρονα από κάθε πλευρά του ποδιού του. Τα δύο νύχια συναντήθηκαν στη μέση του ποδιού του Σκρουτζ, ενώνοντας τα δάχτυλα γύρω από την κνήμη του και παγιδεύοντάς τον στην τοποθεσία. «Τζέικομπ, Τζέικομπ, με έχουν!»

Έκπληκτος, ο Μάρλεϊ έπιασε το ένα από τα χέρια. Οι δύο σκελετοί είχαν περικυκλώσει τον Σκρουτζ με τόσο μαγευτικό κράτημα που τα οστά του πνεύματος δεν χρειαζόταν να αμυνθούν ενάντια στην αδιάκριτη πίεση του Μάρλεϊ, γιατί είχαν σχηματιστεί σε ένα συμπαγές οστό γύρω από τον αστράγαλο του Σκρουτζ. Καθώς οι δυο τους μόχθησαν για να επιτύχουν την ελευθερία του Σκρουτζ, ένα άλλο ζευγάρι χέρια άπλωσαν το άλλο του πόδι, παγιδεύοντάς το ομοίως στο Φράγμα. Φέροντας σαν δέντρο στον άνεμο, ο Σκρουτζ ούρλιαξε τρομαγμένος. Καθώς ο Μάρλεϊ έστριψε, έγερνε και έκανε κάθε προσπάθεια για να απεμπλακεί τα εξαρτήματα του πνεύματος, ο Σκρουτζ άρχισε να τραβιέται προς τα κάτω.

Ακριβώς όπως τα γόνατά του χάθηκαν στο πλέγμα του βαυτές, εμφανίστηκε ο Apurto. Χωρίς προειδοποίηση το θηρίο τεμάχισε το χέρι τραβώντας τον Σκρουτζ πιο δυνατά. Η απελευθέρωση της έντασης της φθίνουσας έλξης του έκανε τα υπόλοιπα άκρα να χαλαρώσουν την λαβή τους πάνω του. Καθώς τα σαγόνια του Apurto σφίγγονταν

σφιχτά σε κάθε προσβλητικό χέρι, η λαβή του πνεύματος πάνω στον Σκρουτζ μειώθηκε στο μηδέν. Αφού απελευθέρωσε τον άνθρωπο, ο Apurto άρπαξε το κάθισμα του παντελονιού του Scrooge και μετά τον τράβηξε πίσω στο Road.

Μόλις ασφαλείς, τόσο ο Σκρουτζ όσο και ο Μάρλεϊ αντιμετώπισαν το θηρίο και είπαν: «Ευχαριστώ».

Ο Apurto μόλις γρύλισε, "Yhaah-ae. Yhaah-ae!"

«Δεν νομίζω ότι του αρέσεις», είπε ο Σκρουτζ.

«Αμφιβάλλω αν του αρέσει κανένας από τους δυο μας», απάντησε ο Μάρλεϊ.

Καθώς ο επιστάτης έτρεχε προς τον Κρατήρα των Αποκομμένων Πνευμάτων για να εναποθέσει τα συλλεχθέντα μέλη, ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ ακολούθησαν αργά. Πέρασαν στρέμματα εξαρτημάτων πνευμάτων μέσα στο Dam Of Disconnected Parts. Οι περισσότεροι μετατοπίζονταν συνεχώς σε μια προσπάθεια να αρπάξουν οτιδήποτε. Έχοντας πέντε φορές μεγαλύτερο από το μήκος, το Φράγμα παρείχε ώρες τρεμούλιασμα στο ζευγάρι καθώς συνέχιζαν να περπατούν προς τον Κρατήρα.

Αβέβαιος για το τι θα έφερνε στη συνέχεια ο δρόμος, ο Σκρουτζ αποφάσισε σκόπιμα να ακολουθήσει τον Μάρλεϊ. Διαισθανόμενος την ανησυχία του, ο Μάρλεϊ προσπάθησε να καθησυχάσει τον φίλο του. «Θα σε προστατέψω, Εμπενέζερ». Στη συνέχεια πρόσθεσε, «Απλώς θυμηθείτε, όσοι βρίσκονται στο εσωτερικό δεν μπορούν να βλάψουν κανέναν που ταξιδεύει στον δρόμο».

"Εσωτερικά — μέσα σε τι; Τζέικομπ, θα ήμουν θαμμένος ανάμεσα στα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών αυτή τη στιγμή, αν δεν με έσωζε ο Απούρτο. Γιατί με έβαλες σε αυτόν τον κίνδυνο;"

Ο Μάρλεϊ απλώς ανασήκωσε τους ώμους του και είπε: «Θα τα καταφέρω καλύτερα από εσένα, Εμπενίζερ». Περίμενε αντίδραση, αλλά καμία δεν δόθηκε, οπότε ο Μάρλεϊ άλλαξε θέμα. «Σύντομα θα δείτε την κορυφή του κρατήρα».

«Τζέικομπ, με ένα παρατσούκλι σαν τον Κρατήρα γιατί θα υπήρχε μια κορυφή σε ένα τέτοιο μέρος;»

«Εμπενίξερ, αυτή δεν είναι μια σημαντική συζήτηση».

"Γιατί όχι;"

"Επειδή θα αποκαλυφθεί σύντομα. Κάνε υπομονή", διαβεβαίωσε ο Μάρλεϊ.

«Είναι λοιπόν η Αποδοχή αρκετά σημαντική για να μιλήσουμε;»

"Η αποδοχή είναι αυτό που έχει να κάνει με αυτό το μέρος — τι έχετε λοιπόν στο μυαλό σας;" Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά περίμενε μια απάντηση.

«Στη γη, η αγάπη δεν έχει φυσικές ιδιότητες, αλλά λέτε ότι η Αποδοχή είναι φυσική. Και η Αποδοχή είναι αγάπη, σωστά;

«Η αποδοχή συνδυάζει τόσο την καθαρή ανθρώπινη εμπειρία όσο και την ενέργεια της αγάπης».

«Κανένα από αυτά τα πράγματα δεν έχει λίγη υλική υπόσταση. Άρα η ερώτησή μου είναι, πώς μπορεί η Αποδοχή να έχει φυσικές ιδιότητες;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Όπως ήδη γνωρίζετε, το Transmogrify έχει μια βαρύτητα που συμπιέζει τα πάντα. Αυτό ισχύει ακόμη και για την ενέργεια αγάπης της Αποδοχής».

"Εξω λοιπόν από το Transmogrify..."

«Απλώνεται έτσι οι φυσικές του ιδιότητες δεν είναι πλέον ανιχνεύσιμες. Ωστόσο, όλες οι λέξεις και οι έννοιες έχουν ενέργεια που περιέχεται μέσα τους», είπε ο Μάρλεϊ.

«Η ενέργεια δεν μπορεί να δει ούτε να αγγίξει. Δεν είναι σωματικό», επέμεινε ο Σκρουτζ.

«Κι όμως κάνει σωματική δουλειά. Λοιπόν, Ebenezer, πώς μπορεί κάτι που δεν είναι φυσικό να αποδώσει σωματικά;»

Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε σιωπηλά καθώς συνέχιζαν προς την αυξανόμενη λευκή λάμψη στον ορίζοντα. Ξαφνικά ρώτησε: "Jacob, υπάρχει κάποιο μέρος όπου η Αποδοχή γίνεται πραγματικά μια στερεή ουσία;"

"Ebenezer, δεν έχω καν την ικανότητα να ακούσω ή να καταλάβω το όνομα της Άπειρης Συνείδησης, πώς θα μπορούσα να το μάθω αυτό;" Γρήγορα σκέφτηκε την ιδέα και μετά πρόσθεσε: «Είναι μια ενδιαφέρουσα ιδέα-φανταστείτε να κάθεστε σε έναν βράχο αγάπης-υποθέτω ότι ακόμη και τα πιο σκληρά άτομα θα μαλακώσουν σε μια τέτοια επαφή».

«Πιστεύετε ότι θα έλυne τα προβλήματα του κόσμου;

«Εννοείς, αντί για τον αιματηρό κώδικα της Αγγλίας, θα γινόταν απλώς ο αιματοβαμμένος κώδικας;»

Ο Εμπενίζερ γέλασε με τη σκέψη. «Φαίνεται ότι ο πολιτισμός μας έχει τις ρίζες του στη βία».

«Η αναγκαστική συμμόρφωση χωρίς ενσυναίσθηση είναι η κύρια βλάβη της κοινωνίας προς το άτομο».

«Έτσι, ένα τούβλο αγάπης μπορεί να μην αλλάξει τίποτα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Σίγουρα θα ήταν, για τους ανθρώπους που έρχονται σε επαφή μαζί του. Αλλά για τον όχλο που κινείται μόνο κατά μήκος του μονοπατιού που ελέγχεται από την κοινωνική τάξη, τότε, δυστυχώς, η αλλαγή συμβαίνει μόνο όταν δυναμικοί άνθρωποι πιέζουν για προσαρμογές." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και συνέχισε. "Η αλλαγή δεν είναι πάντα ωφέλιμη,

Εμπενίζερ. Ανάλογα με το άτομο που ασκεί την πίεση, η αλλαγή μπορεί να κάνει τα πράγματα χειρότερα μέσα στην κοινωνία».

Ο Σκρουτζ έδειξε προς τον ορίζοντα και μετά αναφώνησε: "Η λευκή λάμψη γίνεται πορτοκαλί!"

«Φτου! Ο Μάρλεϊ φώναξε, πηδώντας πάνω στον Σκρουτζ. Καθώς οι δυο τους κατέρρευσαν στο δρόμο, μια κίνηση πέρασε πάνω από τον Μάρλεϊ. Ενώ ένα κύμα ζεστού αέρα ορμούσε πέρα από αυτά, ο κρότος των οστών των πνευμάτων που συντρίβονταν μεταξύ τους ακουγόταν από πάνω. Καθώς τα άκρα έπεσαν στο Dam Of Disconnected Parts, τα κρανία κατευθύνθηκαν προς την είσοδο. Όλο αυτό το διάστημα, ο Μάρλεϊ προστάτευε τον Σκρουτζ από το σμήνος των δαγκωμένων κεφαλιών.

Μόλις η κίνηση του ανέμου δεν γινόταν πλέον αισθητή, ο Μάρλεϊ επέτρεψε στον Σκρουτζ να σταθεί όρθιος. Πριν γίνει τελείως κατακόρυφος, ο Σκρουτζ σήκωσε τη μύτη του προς τα πάνω, πήρε μια πλημμύρα αέρα και μετά ρώτησε: "Είναι αυτά τα τριαντάφυλλα που μυρίζω;"

Μαρλκοίταξε τον Σκρουτζ σαν να ήταν τρελός και μετά απάντησε: «Όχι, το Coss Acceptance έχει πάντα την αμυδρή μυρωδιά του φρέσκου ψωμιού».

«Αυτό δεν είναι φαγητό που μυρίζω, είναι ένα λουλούδι», επέμεινε ο Σκρουτζ.

"Σου λέω, είσαι χαζός. Το Coss Acceptance έχει την καλύτερη μυρωδιά που έχω βιώσει."

«Ναι — τριαντάφυλλα».

Οι δυο τους κοιτάχτηκαν, βούρκωσαν διαφωνώντας και μετά έριξαν το θέμα. «Νομίζω ότι τώρα μπορώ να δω περισσότερα από την κορυφή του Κρατήρα», είπε ο Σκρουτζ, δείχνοντας την κίνηση της κορυφής του ιριδίζοντος υγρού και των φτερών που κυματίζουν. Ο Μάρλεϊ απλώς επιτάχυνε τον ρυθμό του.

Μετά από μερικές ώρες, χωρίς καμία προειδοποίηση, ο Κρατήρας των Severed Spirits μόλις εμφανίστηκε στον Σκρουτζ. Σαν ανύψωση ομίχλης, η κίνηση του κρατήρα έγινε ορατή. Ο Μάρλεϊ παρακολουθούσε την ταραχή του κρατήρα από το Φράγμα. Ωστόσο, ο Σκρουτζ, στερούμενος γνωστών παραπομπών, έπρεπε να περιμένει μέχρι το μυαλό του να πιάσει τα οπτικά στοιχεία προτού καταστεί δυνατή η κατανόησή του.

Ο Σκρουτζ ένωσε τη ζέστη του κρατήρα πολύ πριν προλάβει να δει την οργή των πνευμάτων να αγωνίζονται μέσα του. Σταμάτησε καθώς η φούσκα που περιείχε τον Κρατήρα υπερέβαζε την ανάβαση κάθε πνεύματος στους τοίχους από χαλαζία και λόντεστον. Η αδιαπέραστη υφή του τοιχώματος συγκράτησης του κρατήρα έμοιαζε με το νερό καθώς βρισκόταν σε συνεχή κίνηση, αλλά είχε μια ελαφρά μεγέθυνση και παρόλο που ήταν δυναμική στη δράση παρέμενε διαφανής.

Καθώς το όραμα του Σκρουτζ επικεντρωνόταν στη λαμπερή μεμβράνη που περιείχε τον Κρατήρα, ένας ανερχόμενος Coss έκανε εμετό στον Baabel σε όλη την πλευρά της θήκης που καλύπτει. Ο Σκρουτζ πήδηξε πίσω καθώς το υγρό έσταζε στον Κρατήρα.

«Τίποτα άλλο εκτός από το Coss Acceptance δεν μπορεί να διαπεράσει τον τοίχο του κρατήρα». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε, έδειξε μια σφαίρα Μπάαμπελ κολλημένη στο φράγμα και μετά πρόσθεσε: «Θα πρέπει να είσαι χαρούμενος που δεν χρειάζεται να μυρίσεις αυτό το πράγμα».

«Νόμιζα ότι μύριζε τριαντάφυλλα», σχολίασε ο Σκρουτζ.

«Μπερδεύετε το Baabel με το Coss Acceptance». Ο Μάρλεϊ έδειξε τη συλλογή του Coss που μαζεύτηκε κοντά στην κορυφή του περιβλήματος και στη συνέχεια είπε: "Η Baabel που κυκλοφόρησε από το πιο ώριμο Coss στην κορυφή έχει μια ευχάριστη μυρωδιά, ωστόσο ο νεαρός Coss μόλις μας βάφτισε με κάτι πιο κοντά στην κοπριά από το άρωμα."

Ταραγμένος, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Γιατί εκτοξεύουν τίποτα;"

«Εμπενίζερ, μπορείς να δεις τον πάτο του κρατήρα;»

Ο Σκρουτζ κοίταξε τα μάτια του στα βάθη του κρατήρα. Οι διάφορες κινήσεις δραστηριότητας επιβράδυναν την αντίληψή του για το χάσμα. Καθώς το όραμά του περνούσε από τα χιλιάδες πνεύματα που σκαρφάλωναν στους τοίχους από κάτω του, προσηλώθηκε στο βαθύτερο σημείο στο κέντρο του κρατήρα. Νεοαφιχθέντα πνεύματα που καταρρέουν στις φλόγες κυριαρχούσαν στη θέα του. «Είναι μια κόλαση εκεί κάτω».

«Χωρίς το δύσοσμο Baabel, ολόκληρος ο κρατήρας θα ήταν μια μάζα από φλόγες», εξήγησε ο Marley. Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Γενικά, η φωτιά δεν επηρεάζει ένα πνεύμα, αλλά εκεί κάτω», είπε δείχνοντας τη φωτιά, «μπορεί να πονέσει».

«Γιατί το νομίζεις αυτό;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ, χαμένος στις σκέψεις του, είπε μόνο: «Πρέπει να περάσουμε γρήγορα από αυτό το μέρος. Σταμάτα να κοιτάς επίμονα και συνέχισε να περπατάς».

Ο Σκρουτζ επιβράδυνε. Σε κάθε του βήμα, ο ενθουσιασμός του με τις νέες εντυπώσεις του σταμάτησε τα πόδια. Ανάμεσα στις φλόγες στην τάφρο του κρατήρα αγωνίστηκαν πνεύματα που προσπαθούσαν να περάσουν το ένα δίπλα από το άλλο, σκαρφαλώνοντας το καθένα πάνω από τα άλλα. Η Λίμνη των Φλογών που περιβάλλει τον πυθμένα του Κρατήρα μείωσε μόνο την πυρκαγιά και την κίνησή της μετά την απελευθέρωση του Μπάαμπελ. Διότι σε εκείνη τη στιγμή, η στροβιλιζόμενη φλόγα θα πνιγόταν προσωρινά. Μόνο για λίγο, όμως, γιατί καθώς τα πνεύματα συνέχιζαν την αναρρίχησή τους πάνω από τον χαλαζία και τον λίθο που κάλυπτε τον κρατήρα, σπινθήρες έβαλαν ξανά φωτιά στη λίμνη του εξευτελιστικού Baabel.

Μόλις ένα νεοαφιχθέν πνεύμα είχε μετακινηθεί πέρα από τη Λίμνη των Φλογών και σκαρφάλωνε στην πλευρά του Κρατήρα, η εμπειρία τους έγινε μια εμπειρία μόχθου προς την προεξοχή όπου συνέβη η μεταμόρφωση σε Coss. Ενώ το ταξίδι στις πλευρές του Κρατήρα περιείχε τόσο τρόμους όσο και αφυπνίσεις για κάθε πνεύμα, ο στόχος ήταν να αναγνωρίσουν και μετά να μετατρέψουν την ιδέα τους ότι ήταν οι ίδιοι η Άπειρη Συνείδηση σε μια επιθυμία να είναι σε συμμαχία με το πραγματικό σχέδιο Προέλευσης της Άπειρης Συνείδησης.

Ο βομβαρδισμός με τη χαοτική κίνηση των πνευμάτων μέσα στον κρατήρα έκανε τον Σκρουτζ να χάσει την εστίαση. Η σύγχυση των άγνωστων δραστηριοτήτων τον ζάλισε σε αδιέξοδο. Ο Μάρλεϊ συγκεντρωμένος αλλού, δεν κατάλαβε ότι ο Σκρουτζ είχε σταματήσει να περπατά. Όταν άκουσε την κραυγή του φίλου του, έστριψε και βρήκε τον

Σκρουτζ για άλλη μια φορά τσαλακωμένο στον Δρόμο. Επιστρέφοντας κοντά του, του εξήγησε σκόπιμα: «Ebenezer — πρέπει — να μείνεις κοντά — σε μένα!»

Πιέζοντας τον εαυτό του στα γόνατά του, ο Σκρουτζ απάντησε: «Τότε μην κινείσαι τόσο γρήγορα».

"Έχουμε πολλά εδάφη να ταξιδέψουμε, Ebenezer. Αν νομίζεις ότι ο Κρατήρας είναι τεράστιος, και είναι", είπε ο Marley, κουνώντας το χέρι του πάνω από την απεραντοσύνη του τόπου, "τότε τα Fields Of Destructive Compulsions θα σε σοκάρουν." Χαμογέλασε και μετά πρόσθεσε πονηρά: «Αυτός ο Μογκ θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερος από ολόκληρη τη γη».

«Όχι, δεν είναι, Τζέικομπ», είπε ο Σκρουτζ, χαστ χαμογελώντας.

Ο Μάρλεϊ έσφιξε τα δάχτυλά του γύρω από τα μπράτσα του Σκρουτζ και μετά με ένα γρήγορο τράνταγμα τον βοήθησε να σηκωθεί.

«Τι είναι όλα αυτά που βλέπω;» ρώτησε ο Σκρουτζ, καθώς έκανε την ίδια αιώρηση του χεριού πάνω από τον Κρατήρα που μόλις είχε ολοκληρώσει ο Μάρλεϊ.

Ο Μάρλεϊ κατάλαβε την αλήθεια ότι ο Σκρουτζ είχε αιχμαλωτιστεί. Βλέποντάς τον να παρακολουθεί το χάος του Κρατήρα τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι δεν θα μπορούσε να μετακινήσει τον φίλο του κατά μήκος του Δρόμου μέχρι να επιτρέψει στον Εμπενίτζερ ένα καλό παλιομοδίτικο βλέμμα στον Κρατήρα.

Ο Σκρουτζ παρατήρησε σιωπηλός καθώς ο Μάρλεϊ έβλεπε τα συναισθήματα στο πρόσωπο του φίλου του να αλλάζουν με κάθε νέα σειρά ενεργειών που έπαιζε. Πριν από τους φίλους, αγωνίστηκε ένα πνεύμα όχι περισσότερο από μια ντουζίνα πόδια μακριά τους. Ο Σκρουτζ γοητεύτηκε από την αγωνία μέσα στο πνεύμα που προσπαθούσε να κερδίσει μια θέση στην κορυφή της προεξοχής. Το πνεύμα μόχθησε όπως και χιλιάδες άλλοι προσπαθώντας να ολοκληρώσουν το έργο της ανύψωσης της κορυφογραμμής όπου θα γινόταν η μεταμόρφωσή τους σε Coss.

Τέλος, όρθιο με την πλάτη στο καθηλωμένο ζευγάρι παρατηρητών, το πνεύμα σήκωσε αργά τα χέρια τους κάθετα στο σώμα τους. Η κίνηση σταμάτησε καθώς οι βραχίονες του

φάσματος εξελίχθηκαν σε πολλαπλά φτερά, το καθένα καλυμμένο με μαύρα φτερά. Το στόμα του Σκρουτζ, που βρισκόταν ήδη σε κατάσταση ανοιχτό, άνοιξε ορθάνοιχτα όταν η προσκόλληση κάθε φτερού στο σώμα άνοιξε τα μάτια. Από κάθε μάτι έτρεχε ένας καταρράκτης φωτός.

Η μεταμόρφωση από πνεύμα σε Coss ολοκληρώθηκε όταν μια τεράστια ποσότητα Baabel πέταξε έξω από το ράμφος του πλάσματος που μοιάζει με πουλί που τώρα στέκεται μπροστά τους. Το άτομο που μεταμορφωνόταν συνέχισε να κάνει εμετό το λιπαρό Baabel. Με κάθε εκτίναξη, το Coss ανέβαινε ψηλότερα στο κέντρο του κρατήρα. Τελικά, ένα φτερούγισμα άρχισε να μεταφέρει το πλάσμα στη συγκεντρωμένη συλλογή Coss που συγκεντρώθηκε στο στέμμα του κλειστού κρατήρα.

«Κοίτα, Τζέικομπ», φώναξε ο Σκρουτζ δείχνοντας έναν κακοφορμισμένο Κορ. Το πλάσμα στριφογύριζε σε κύκλους καθώς πάλευε να δημιουργήσει μια ανύψωση προς τα πάνω. Οι περιστρεφόμενες συσπάσεις του θηρίου έκαναν τον Σκρουτζ να κλείσει τα μάτια του σε μια προσπάθεια να αποτρέψει μια ταραχή να κυριεύσει το στομάχι του.

«Θα έπρεπε να ζητωκραυγάσετε γι' αυτόν τον Κορ».

"Γιατί;"

«Έχουν ήδη επιζήσει από μια απελευθέρωση του Coss-και από την όψη τους δεν επέστρεψαν όλα τα μέλη τους στον Κρατήρα».

«Πιστεύεις ότι είναι ένα από τα κεφάλια που με δάγκωσαν;»

"Όχι. Τα κρανία επιστρέφουν στη Λίμνη των Φλογών. Η ανάβασή τους στην προεξοχή ξεκινά εκ νέου, αλλά μόνο αφού αρκετά από τα οστά τους έχουν επανασυνδεθεί. Τα κεφάλια που σας επιτέθηκαν εξακολουθούν να ενώνονται με μέρη του σώματος."

«Αυτό δεν είναι δίκαιο», παραπονέθηκε ο Σκρουτζ.

"Ebenezer, ξέρεις ότι ο Κρατήρας δεν έχει να κάνει με τη δικαιοσύνη. Δημιουργήθηκε έτσι ώστε ένα πνεύμα να μπορεί να εξελιχθεί χωρίς καμία εξωτερική βοήθεια."

"Φαίνεται να είναι υπερβολικό το γεγονός ότι για μερικούς που έχουν σχεδόν τελειώσει με τη διαδικασία Transmogrification, καταλήγουν να διαλυθούν από άλλους Coss που δραπετεύουν."

Ο Μάρλεϋ κούνησε το χέρι του πάνω από την απεραντοσύνη του Κρατήρα και μετά είπε: «Τίποτα εκεί μέσα δεν δημιουργήθηκε με κακόβουλες προθέσεις».

Ο Σκρουτζ βόγκηξε καθώς έδειχνε το πλάσμα που παραπαίει ακόμα και μετά ρώτησε: «Θα πάει καλά ο Κος;»

«Πιθανώς θα καταλήξει να είναι η πιο ευτυχισμένη Αποδοχή Coss που θα προέλθει από αυτή την ομάδα», είπε ο Marley, δείχνοντας την ομάδα των συνδεδεμένων Coss στην κορυφή.

Παρακολούθησαν καθώς εκατοντάδες πλάσματα με μαύρα φτερά έσπρωχναν το δρόμο τους μέσα στο ανερχόμενο πλήθος των συγκεντρωμένων Coss. Το φτερούγισμα της κίνησης γοήτευσε το ζευγάρι, ωστόσο ο Σκρουτζ εστίασε μόνο στον τραυματία.

Με σκόπιμη φροντίδα, ο ανάπηρος Coss πλησίασε τη συνυφασμένη μάζα των φτερών και των ματιών. Κάθε ώθηση προς τα πάνω από τον ανάπηρο αντιμετωπιζόταν από μια πιο ισχυρή ομάδα ώθησης προς τα κάτω. Το συσσωρευμένο πλέγμα των πνευμάτων κινήθηκε σαν με μια ανάσα. Στριφογυρίζοντας κάτω από τα πλήθη, ο πρόσφατα μεταμορφωμένος Coss επέμενε.

«Αυτός ο Κος θα πέσει από την εξάντληση», ανησύχησε ο Σκρουτζ.

«Απλώς πρόσεχε», έδωσε εντολή ο Μάρλεϊ. Οι δυο τους ακολούθησαν τον χορό του δύστροπου προσπαθώντας να χωρέσουν, ωστόσο μόνο ο Μάρλεϊ ήταν προετοιμασμένος για το επόμενο. Διότι, όπως είχε προβλέψει ο Σκρουτζ, ο Κος έκανε χωρίς προειδοποίηση άρχισε να πέφτει πίσω προς τη Λίμνη των Φλογών.

"Όχι!" ούρλιαξε ο Σκρουτζ. «Πρέπει να...» Αλλά πριν φωνάξει η επόμενη λέξη, δύο Coss αποσπάστηκαν από την ομάδα και μετά έπεσαν στο επίπεδο του κατερχόμενου συντρόφου τους. Καθώς επιβράδυναν την πτώση τους σε μια σχεδόν στάση, τα δύο φτερά κλειδώθηκαν με το αγωνιώδες πλάσμα. Μαζί οι τρεις ανέβηκαν πίσω στον συσσωρευμένο σωρό του Coss στην κορυφή του κρατήρα.

Η ροή του νέου Coss στην ορδή αιχμαλώτισε τον Σκρουτζ καθώς η ανάδευση των μαύρων, των γκρίζων και των λευκών μεταμόρφωσε τη μάζα σε μια στροβιλιζόμενη καταιγίδα. Όλο αυτό το διάστημα ο Μπάαμπελ έπεφτε βροχή πάνω στα αγωνιζόμενα πνεύματα που σκαρφάλωναν στους τοίχους. «Υποθέτω ότι δύο από τα μπράτσα που σε παγίδευσαν στο Φράγμα προήλθαν από αυτόν τον ανάπηρο Κορς», είπε ο Μάρλεϊ, προσπαθώντας να κρύψει το χαμόγελό του.

«Αυτή η σκέψη πέρασε και από το μυαλό μου». Ο Σκρουτζ χαμογέλασε πίσω.

Μαζί παρατήρησαν τον Baabel να πιτσιλίζει πάνω από τα πνεύματα αναρρίχησης. Ο Σκρουτζ αναρωτήθηκε γιατί κάποια πνεύματα φαινόταν να είναι ρεπάλλονται από το υγρό ενώ άλλοι το τρίβουν επίτηδες πάνω τους. Για αυτά τα πνεύματα, φαινόταν να είναι ένα τονωτικό στο οποίο η αλοιφή έδινε ενέργεια στον ορειβάτη.

«Γιατί υπάρχουν τόσο αντίθετες αντιδράσεις απέναντι στον Μπάαμπελ;»

«Είναι η μυρωδιά και ο σκοπός του υγρού».

«Σκοπός... φαίνεται ότι απλώς βοηθάει τον Coss να παραμείνει εν πτήση», είπε ο Σκρουτζ.

«Διατηρεί τον κρατήρα αυτόρκη».

«Νόμιζα ότι ήταν οι lodestones και ο χαλαζίας που το έκαναν αυτό».

"Όχι, αυτοί τροφοδοτούν τον Κρατήρα, ο οποίος με τη σειρά του ηλεκτρίζεται όταν τα πνεύματα αναρρίχησης δημιουργούν τους σπινθήρες που διατηρούν την περιορισμένη

περιοχή τους." Ο Μάρλεϊ έδειξε εκείνους που σκαρφαλώνουν στις πλευρές του περιβόλου και στη συνέχεια είπε: "Αυτά τα φτωχά πνεύματα έχουν χάσει τη σχέση αγάπης τους. Σκαρφαλώνοντας ενώ σκέφτονται τα εγκλήματά τους, στη συνέχεια αποδέχονται την ευθύνη για τις πράξεις τους, όχι στο κεφάλι τους — που είναι εύκολο — αλλά στην καρδιά τους. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος τους προς την Αποδοχή. Δεν τους δίνεται το προνόμιο να κάνουν όλες τις ενέργειες. σε αυτή την τρύπα», είπε, κουνώντας ξανά το χέρι του πάνω από τον Κρατήρα.

«Ναι, αλλά αυτός ο Μπάαμπελ εξακολουθεί να είναι ένα μυστήριο», είπε ο Σκρουτζ, δείχνοντας τη νεροποντή που βρισκόταν μπροστά του. «Γιατί σε κάποια πνεύματα αρέσει η Μπάαμπελ, ενώ άλλα απωθούνται από αυτό;»

«Σου είπα ήδη, είναι η μυρωδιά, Ebenezer».

«Μυρίζει σαν τριαντάφυλλο, γιατί να μην αρέσει σε κανέναν;»

"Στην πραγματικότητα, ένα νεοσύστατο Coss παράγει το Baabel που είναι πιο κοντά στη μυρωδιά του πραγματικού εμετού από τα τριαντάφυλλα, Ebenezer." Ο Σκρουτζ απλώς έξυσε το κεφάλι του καθώς ο Μάρλεϊ συνέχιζε. «Μπορείς να δεις το Coss στην κορυφή της κορυφής;»

Ο Σκρουτζ στριμώχτηκε για να επικεντρωθεί στο στροβιλιζόμενο σύνολο πνευμάτων. "Στην κορυφή;"

«Ναι, πες μου τι βλέπεις», είπε ο Μάρλεϊ.

Προσπαθώντας για οπτική διευκρίνιση, ο Σκρουτζ δήλωσε τελικά με σιγουριά: «Υπάρχει μόνο ένα λευκό φως εκεί πάνω».

«Κοίτα πιο κοντά — βλέπεις φτερά;»

Ο Σκρουτζ μελέτησε την ιριδίζουσα ροή. "Φτερά; Όχι, όχι φτερά, όμως αυτό το λευκό φως φαίνεται να αποτελείται από κάθε χρώμα."

«Και εξακολουθεί να παραμένει λευκό», είπε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ ρώτησε τον φίλο του: "Τι χρώμα πρέπει να είναι;"

«Όλα τα χρώματα, όταν συνδυάζονται, δημιουργούν ένα σκοτεινό γκρι, όχι λευκό, Ebenezer».

"Δεν ακολουθώ την άποψή σου. Πρέπει να βλέπω γκρι;"

Ο Μάρλεϊ εξήγησε αργά: "Η μαγεία αυτού του ιριδισμού δεν είναι στο χρώμα του, αλλά στο φως του. Ωστόσο, είναι ο Μπάαμπελ που διατηρεί τον Κρατήρα λογικό."

«Εννοείς τα πράγματα που μυρίζουν τριαντάφυλλα;»

Ο Μάρλεϊ έδειξε την αναταράσσουσα σφαίρα της λαμπερής λάμπης και στη συνέχεια εξήγησε: «Η Μπάαμπελ είναι μια δυναμική ουσία». Ο Σκρουτζ μόλις παρακολούθησε τον Μάρλεϊ να κουνάει το χέρι του μπρος-πίσω για να τονίσει τα λόγια του: "Οι Coss με μαύρα φτερά εκτοξεύουν ένα λιπαρό φρικτό υγρό, αλλά καθώς ανεβαίνουν και αρχίζουν να συμπιέζονται στην ομάδα, το χρώμα, τα φτερά και ο Baabel μετατρέπονται σε Coss Acceptance. Στο τέλος, όσοι βρίσκονται στην κορυφή καταλήγουν να αναμειγνύονται."

Τα μάτια του Σκρουτζ άνοιξαν διάπλατα καθώς κούνησε το κεφάλι του σαστισμένος. «Αποκτούν τον εαυτό τους;» ρώτησε κοιτάζοντας τη συνεχή βροχή της Μπάαμπελ.

«Λοιπόν, καταλήγει να είναι περισσότερο σαν μια σταθερή στάλα της ουσίας τους». Ο Μάρλεϊ έδειξε την κορυφή και συνέχισε. "Αυτοί οι Coss έχουν ήδη μετατραπεί σε Acceptance. Σύντομα θα διαλύσουν το ανώτατο όριο του κρατήρα και στη συνέχεια η παρτίδα τους θα πετάξει στο Abyss Of Final Transmogrify όπου συλλέγεται το Coss Acceptance."

«Ακόμα και τα μαυροφτερά;»

"Όταν η κορυφή παραβιάζεται, όλα μετατρέπονται."

«Τότε επιτίθενται τα κεφάλια;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Ναι, αυτός είναι ο ατυχής μηχανισμός του να πρέπει να επιβιώνεις και να αλλάζεις χωρίς βοήθεια. Αν και δεν σχεδιάστηκε σκόπιμα κανένα κακό στον Κρατήρα, Ebenezer, αυτό είναι το μόνο Mog όπου δεν θα γίνουν όλα τα πνεύματα Αποδοχή. Μερικά θα χαθούν."

Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να παρακολουθήσει την αντίδραση του Σκρουτζ και μετά έδειξε βαθιά μέσα στον Κρατήρα καθώς φώναξε: "Κοίτα, Εμπενίζερ! Δεν είναι η βασίλισσα Αικατερίνη ντε' Μέντιτσι;" Από κάτω τους μόχθησε μια αρκετά σπιτική γυναίκα, ντυμένη με ένα ολόσωμο φόρεμα που κάλυπτε τα πάντα εκτός από τα χέρια και το πρόσωπό της. Με κάθε ώθηση προς τα πάνω, οι σπινθήρες που δημιουργούσε άναβαν φωτιά στο φόρεμά της, για να σβήσει μόνο από τη φρέσκια ροή του Baabel που απελευθερώθηκε από το μαυροφτερό Coss.

"Δεν θα την ήξερα. Οι Γάλλοι δεν με ενδιαφέρουν λίγο, Τζέικομπ."

«Και εγώ, αλλά — ξέρω ότι είναι αυτή», αναφώνησε ο Μάρλεϊ και μετά ρώτησε, «Συναντήσατε ποτέ τον Μάθιου Πέπιν, τον ιδιοκτήτη των στάβλων που δούλευα ως παιδί;»

«Δεν είχα ποτέ την τιμή».

«Κάθε 23 Αυγούστου έβγαζε αυτή τη βρώμικη εικόνα της, την έβαζε στον τοίχο και όλη μέρα πετούσε κοπριά αλόγου στη φωτογραφία της».

«Υποθέτω ότι οι Γάλλοι είχαν ενδιαφέρον για τον Μάθιου».

«Είναι Γάλλος», είπε ο Μάρλεϊ.

«Είναι πολύ ακραίο να είναι τόσο εναντίον της Γαλλίδας βασίλισσας».

"Όχι, δεν είναι αυτό. Πάντα ξαναζούσε τη σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου όπου εκείνη", είπε, δείχνοντας την αγωνιζόμενη γυναίκα από κάτω τους, "δολοφόνησε την οικογένειά του κατά τη διάρκεια της εκκαθάρισης των Προτεσταντών Ουγενότων. Μόνο οι οικογένειες που κατέφυγαν στην Αγγλία και την Αμερική επέζησαν. Αν ο Μάθιου έχει λόγο, θα της πάρει πολύ χρόνο για να ελευθερωθεί από τον Κρατήρα — αν το κάνει ποτέ».

«Μιλώντας για τον Μάθιους, δεν είναι ο Μάθιου Χόπκινς, ο στρατηγός των μάγων;» ρώτησε ο Σκρουτζ, δείχνοντας έναν άλλο που εργάζεται μέσα στον Κρατήρα.

«Έτσι είναι. Η γυναίκα βασανίστρια της ίδιας της Αγγλίας».

«Αυτή ήταν σίγουρα μια χρονική περίοδος όπου τα ψέματα έλεγχαν τις ενέργειες του κόσμου», είπε ο Σκρουτζ.

«Ελπίζω ο Auripto κάποια μέρα να καταπιεί το κεφάλι του».

«Σε βλάπτουν αυτές οι δηλώσεις, Τζέικομπ;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Εννοείς να ευχηθείς άλλο κακό;»

«Θα τιμωρηθείς για αυτή τη σκέψη;»

"Τιμωρία-αυτή είναι μια τέτοια ανθρώπινη αντίδραση στην αποδοκιμασία, Ebenezer." Ο Μάρλεϊ σώπασε και μετά είπε: «Έχεις δει αρκετά; Μπορούμε να πάρουμε το δρόμο μας για το Chute τώρα;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι είμαι έτοιμος για αυτό, αλλά ας ταξιδέψουμε στο δρόμο». Με αυτά τα λόγια, οι δυο τους κινήθηκαν για άλλη μια φορά προς περισσότερους κινδύνους.

**** Stave Seven ****

Τόσοι Κίνδυνοι

ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΔΥΟ ανακατεύονταν προς το Αλεξίππτο, ο Μάρλεϋ ρώτησε: "Θα ήθελες να δεις γιατί πέφτεις στο έδαφος κάθε φορά που φεύγω από το πλευρό σου;"

«Δεν πρόκειται να το ξανακάνεις αυτό, έτσι;

«Μόνο αν χρειαστεί».

Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε τα λόγια του φίλου του. Ήξερε ότι ο Μάρλεϊ του έδωσε τη σωστή απάντηση, αλλά παρόλα αυτά δεν ήταν ευχαριστημένος με αυτήν. Η ιδέα να σπρωχτεί στο έδαφος από μια αόρατη δύναμη τον έκανε να αποφύγει την έρευνα του Μάρλεϊ. "Jacob, δεν νομίζω ότι θα ήταν ωφέλιμο να μάθουμε περισσότερα για το Transmogrify."

«Ούτε θα ήταν επιβλαβές».

Με μια διεισδυτική ματιά, ο Σκρουτζ μελέτησε την έκφραση του Μάρλεϊ με την ελπίδα να ανακαλύψει το πείραγμα μέσα στη δήλωσή του. Ο Μάρλεϊ από την πλευρά του παρέμεινε στωικός και σοβαρός. «Ειλικρινά, Ebenezer, αν δεν με εμπιστεύεσαι, γιατί είσαι εδώ;»

«Όχι, Τζέικομπ, δεν είναι η προσοχή μου. Πρέπει να παραδεχτείς ότι δεν ξέρεις πάντα τους περιορισμούς μου».

«Είναι δύσκολο να θυμάσαι όλες τις αδυναμίες σου. Θέλω μόνο να σου δείξω κάτι συναρπαστικό».

«Και δεν θα με βλάψει;»

«Ούτε λίγο».

Ο Σκρουτζ κοίταξε στα μάτια του Μάρλεϊ, αναζητώντας ακόμη ένα σημάδι εξαπάτησης, αλλά σύντομα κατάλαβε ότι μια τέτοια έκφραση θα ήταν ασαφής και δύσκολο να εντοπιστεί, γι' αυτό ρώτησε: «Θα μου κάνει κακό να μην το ξέρω αυτό;».

Ο Μάρλεϊ μελέτησε τον Σκρουτζ με την ελπίδα να καταλάβει τον φόβο του. Ενώ παρατήρησε το μούτρο στο πρόσωπο του Σκρουτζ, κατάλαβε αμέσως τον τρόπο. Ο αφανισμός μέσα στο Transmogrify απείλησε την ύπαρξη του Σκρουτζ και αυτός, ο Μάρλεϊ, ήταν απρόσεκτος. Οι κίνδυνοι ήταν παρόντες, και όμως δεν ήταν οι κίνδυνοι του-αλλά μόνο του Σκρουτζ.

Έχοντας πιο πλήρη επίγνωση του άγχους του Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ αποφάσισε να είναι προσεκτικός στην προστασία του. «Δεν υπάρχει λόγος να με εμπιστευτείς. Υπήρξα κλέφτης, ψεύτης και δειλός. Μόνο μέσω του θανάτου μου μου δόθηκε αυτή η χάρη για βελτίωση. Κι όμως, η αλήθεια σου αυτή τη στιγμή δεν είναι δική μου, γιατί η δική σου είναι ότι δεν ανήκεις εδώ. Ήμουν αμελής ως προς την ικανότητά μου να κατανοήσω τους κινδύνους σου, Ebenezer." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε καθώς έδινε την υπόσχεση που θα έδινε. "Αν κάποια στιγμή νιώσω ότι θα καταστραφείς, θα φωνάξω για την Άμεση Μεταμόρφωσή μου, που θα με καταναλώσει και θα σε στείλει σπίτι."

«Ο Τέιντ είπε ότι αυτό δεν θα μπορούσε να είναι μέρος της συμμετοχής μου στο Transmogrify».

«Όχι, ο Τέιντ είπε ότι αν σε σκότωναν, δεν θα μπορούσα να σε σώσω ζητώντας την Άμεση Μεταμόρφωση ως τιμωρία. Μπορώ όμως να το ζητήσω λίγο πριν πάθεις ζημιά, κάτι που θα σε σώσει».

Ο Σκρουτζ δεν ήξερε αν ένας τέτοιος ελιγμός θα λειτουργούσε, αλλά ένωσε τη συγκίνηση στη φωνή του Μάρλεϊ και έδωσε τη θέση του στην αυτοπεποίθησή του. «Τότε δείξε μου τη γοητεία σου».

«Είναι εύκολο να γίνει». Ο Μάρλεϊ έδειξε τον Κρατήρα και μετά είπε: «Βάλε το δάχτυλό σου στον τοίχο, αλλά μόνο για ένα δευτερόλεπτο».

Ακόμα προσεκτικός, ο Σκρουτζ πλησίασε τον τοίχο, κοίταξε την καταιγίδα της δραστηριότητας μέσα στον Κρατήρα και μετά πίεσε γρήγορα την άκρη του δεξιού δείκτη του στη μεμβράνη. Αυθόρμητα άρχισε να γελάει. Καθώς το γέλιο τον κυρίευσε, ο Μάρλεϊ τράβηξε το χέρι του Σκρουτζ από τον τοίχο, «είπα ένα δευτερόλεπτο».

Ουρλιάζοντας από τα γέλια, ο Σκρουτζ διπλασιάστηκε καθώς έκανε την προσπάθεια να ανακτήσει την ψυχραιμία του. «Μόνο ένα δευτερόλεπτο αυτής της απόλαυσης — Τζέικομπ, είσαι ακόμα ένας τσιγκούνης».

«Τώρα κοίτα τι έκανες», είπε ο Μάρλεϊ δείχνοντας το κομμάτι που άφησε το δάχτυλο του Σκρουτζ.

Σηκώνοντας, ο Σκρουτζ θαύμασε τις πολλαπλές οριζόντιες γραμμές που εμφανίζονται τώρα μέσα στη μεμβράνη. Για τον εαυτό του μέτρησε τον αριθμό τους και μετά ρώτησε, "Άφησα και τις επτά αυτές τις γραμμές;"

«Και θα αργήσουν να συμπληρώσουν επίσης. Γιατί γελάς μου ξεφεύγει, αλλά βλέπεις τι έχεις κάνει; Καταλαβαίνετε το νόημα πίσω από τις γραμμές που δημιουργήσατε;"

Ο Σκρουτζ έκλεισε το γέλιο του σε μια προσπάθεια να λύσει την ερώτηση, αλλά τελικά είπε απλώς «Όχι».

"Μπορείτε να πείτε ότι ο Κρατήρας περιστρέφεται πιο γρήγορα από ό,τι μπορούν να παρακολουθήσουν τα μάτια;"

«Πιο γρήγορα από όσο μπορώ να δω;»

Ο Σκρουτζ μπερδεύτηκε με την ιδέα όπως εξήγησε ο Μάρλεϊ. «Ο Κρατήρας περιστρέφεται με τόσο μεγάλη ταχύτητα που δημιουργείται αναρρόφηση μέσα στη Λίμνη των Φλογών». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να επιτρέψει στον Σκρουτζ να κάνει ένα τσαγάκιπρέπει να απαντήσω. Όταν δεν δόθηκε καμία απάντηση, συνέχισε. "Η κυκλική κίνηση εντείνει τη βαρύτητα του Transmogriify."

"Γιατί το Transmogriify χρειάζεται ισχυρότερη βαρύτητα;"

"Σας είπα ήδη γιατί-έτσι τα πνεύματα μπορούν να έχουν την ικανότητα να αισθάνονται ξανά. Στην Άβυσσο, τα πνεύματα βιώνουν μια έντονη σωματική αίσθηση", απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Τζέικομπ, νιώθεις τώρα;»

"Νιώθεις τι;"

"Οτιδήποτε."

Ο Μάρλεϊ σκέφτηκε αυτή την ερώτηση προτού χτυπήσει ξαφνικά τα χέρια του και μετά είπε: "Το ένιωσα αυτό. Είναι διαφορετικό, όμως. Αντί να νιώσω την πίεση των παλάμων μου να χτυπά η μία την άλλη, ένιωσα τα οστά στα χέρια μου να περνούν το ένα δίπλα στο άλλο. Είναι περισσότερο σαν να βουρτσίζω κάτι, παρά με ένα χαστούκι."

«Ωστε χρειάζεσαι περισσότερη βαρύτητα για να νιώσεις οτιδήποτε;»

«Το κάνω, και υποθέτω ότι το κάνουν και άλλα πνεύματα».

«Νόμιζα ότι η βαρύτητα ήταν η ίδια παντού», είπε ο Σκρουτζ.

"Από όσο γνωρίζω η βαρύτητα είναι απλώς — πίεση. Αλλά επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω αυτό, θα υπήρχε κάποια βαρύτητα αν δεν υπήρχαν άτομα; Εννοώ, τα πράγματα πέφτουν· αν δεν υπήρχε υλικό, θα υπήρχε ακόμα βαρύτητα;"

"Αυτό είναι λίγο πέρα από το σχολείο μου, Τζέικομπ. Ωστόσο, η ερώτηση φαίνεται να είναι παρόμοια στη φύση με το παράδοξο του κοτόπουλου και του αυγού."

«Ναι, ένα παράδοξο πράγματι».

Οι δυο τους συνέχισαν σιωπηλοί μέχρι που ο Σκρουτζ ρώτησε: "Τι κάνει τον κρατήρα να περιστρέφεται;"

Ο Μάρλεϊ κοίταξε προς την κορυφή του Κρατήρα και, καθώς έδειξε τον Κορς, είπε: «Το κάνουν».

Ο Σκρουτζ μελέτησε την ογκώδη μορφή στην κορυφή του κρατήρα, αλλά δεν μπόρεσε να εντοπίσει άλλη κίνηση εκτός από αυτή του Μπάαμπελ που έκανε εμετό. «Δεν βλέπω να γυρίζεις».

"Ναι, το ξέρω. Όταν τα πνεύματα ταξίδευαν στον Δρόμο, δεν μπορούσαν να δουν την περιστροφή. Όλα άλλαξαν μόλις δημιουργήθηκε ο Διάδρομος των Φαντασμάτων. Από αυτή τη σκοπιά", έδειξε ο Μάρλεϊ τον Διάδρομο με τα πλήθη των ταξιδιωτικών πνευμάτων και μετά εξήγησε: "Δεν μπορεί παρά να δεις την περιστρεφόμενη κορυφή. Coss Acceptance που στροβιλίζονται."

"Αναφέρατε ότι δημιουργήθηκε ο Διάδρομος. Ποιος "δημιούργησε" τον Διάδρομο;"

«Τα πνεύματα το έκαναν, φυσικά». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά ξεκαθάρισε την απάντησή του. «Στην πραγματικότητα, απλώς σταματήσαμε να χρησιμοποιούμε τον Δρόμο».

«Γιατί θα το έκανες αυτό;»

«Η λέξη είναι ότι ο Apurto χρειαζόταν το διάλειμμα από το να πρέπει να βγάζει συνεχώς πνεύματα από τον Κρατήρα». Ο Μάρλεϋ χαμογέλασε το πονηρό χαμόγελό του και μετά είπε: "Προσωπικά πιστεύω ότι ήταν πιο αυτοεξυπηρετούμενο. Πριν από τον Διάδρομο, όλοι είχαμε την εμπειρία μιας νέας άφιξης που μας έσπρωχνε από το Αλεξίπτωτο καθώς έμπαιναν στον Κρατήρα."

"Έτσι η Άπειρη Συνείδηση απλώς άφησε τα πνεύματα να αλλάξουν Transmogrify;"

"Δεν γινόμαστε ανόητα πλάσματα στο θάνατο. Η Άπειρη Συνείδηση μας επιτρέπει την ελεύθερη βούληση να ελέγχουμε την κατάστασή μας."

"Γιατί η Άπειρη Συνείδηση απλώς δεν επανασχεδιάζει το Αλεξίπτωτο;"

"Νομίζω ότι είναι επειδή οι ανθρώπινες προκλήσεις έχουν αξία. Η Άπειρη Συνείδηση δεν έχει καμία ένδειξη για το ποιες θα είναι οι πράξεις ενός ατόμου και ότι η ποιότητα ζωής είναι αναντικατάστατη."

«Αυτό θα σήμαινε ότι η Άπειρη Συνείδηση δεν έχει ιδέα για το αν θα καταστραφώ στο Transmogrify ή θα επιστρέψω στο Λονδίνο», είπε ο Σκρουτζ.

«Γνωρίζει όλες τις πιθανότητες, αλλά όχι το πραγματικό γεγονός».

«Γνωρίζει λοιπόν μόνο το παρελθόν και το παρόν, αλλά όχι το μέλλον;»

«Το μέλλον είναι εύκολο να το δεις, αλλά αδύνατο να εδραιωθεί πριν συμβεί», απάντησε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ θυμήθηκε τη δική του αλλαγή από χρόνια πριν. του είχε αφήσει τον χρόνο που χρειαζόταν για να καθαρίσει την ημερομηνία από τη δική του ταφόπλακα. Ένιωσε την αλήθεια των λόγων του Μάρλεϋ, αλλά αναρωτήθηκε δυνατά: «Πώς μπορεί κάποιος να δει το μέλλον χωρίς να το έχει βιώσει;»

Καθώς ο Μάρλεϊ σταμάτησε, έδωσε εντολή στον φίλο του να γυρίσει.

Με αυτή την εντολή, ο Σκρουτζ σταμάτησε την κίνησή του προς τα εμπρός, αλλά κοίταξε μόνο τον Μάρλεϊ αντί να ακολουθήσει τη διαταγή του. «Άσε με να σου δείξω». Αργά, ο Σκρουτζ γύρισε προς την κατεύθυνση από την οποία ήρθαν. «Τώρα προχώρησε μπροστά». Αμέσως, ο Σκρουτζ άρχισε να περπατά πίσω κατά μήκος του Δρόμου. «Όχι, αυτό πάει προς τα πίσω — περπατήστε μπροστά ενώ κοιτάτε προς τα πίσω».

Καθώς ο Σκρουτζ ακολουθούσε το αίτημα του Μάρλεϊ, εκείνος φώναξε: «Θα σκοντάψω».

"Ακριβώς, όμως ταξιδεύετε με την αγαπημένη μέθοδο της καθημερινής ζωής για τους περισσότερους ανθρώπους. Με δυσκολία περπατούν μπροστά, ενώ κοιτάζουν συνεχώς προς τα πίσω."

«Και να προβλέπεις το μέλλον;»

«Τώρα γύρνα, Εμπενέζερ». Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες ενώ ο Μάρλεϊ συνέχισε. «Σταμάτα, κοίτα κάτω και μετά κλείσε τα μάτια σου». Καθώς ο Σκρουτζ άρχισε να αναπνέει βαθιά, ο Μάρλεϊ είπε: «Ωραία, χαλαρώστε με κάθε αναπνοή». Ο Σκρουτζ επικεντρώθηκε στην αναπνοή του καθώς ο Μάρλεϊ συνέχιζε την καθοδήγησή του. «Τώρα σκεφτείτε ένα θέμα για το οποίο έχετε μια ερώτηση για το μέλλον».

«Αναρωτιέμαι για τον δικό μου θάνατο».

"Αυτό είναι το νούμερο ένα ζήτημα των περισσότερων ανθρώπων. Συνεχίστε την αναπνοή σας. Με κάθε αναπνοή, νιώθετε την ουσία της επιθυμίας σας να γνωρίσετε το μέλλον."

"Η ουσία της επιθυμίας;"

«Σταμάτα να σκέφτεσαι, Ebenezer, άρχισε να αισθάνεσαι». Καθώς οι δυο τους στέκονταν σιωπηλοί στη μέση του Δρόμου, ο Μάρλεϊ επέβλεπε ήσυχα. «Καθώς νιώθετε

έτοιμοι, κρατήστε τα μάτια σας κλειστά μέχρι να σας κατευθύνουν, ωστόσο σηκώστε το κεφάλι σας προς τον ορίζοντα." Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες. "Τώρα άνοιξε αργά τα μάτια σου, Εμπενίζερ, και πες μου τι βλέπεις."

"Φάνι;" Στη συνέχεια ο Σκρουτζ πρόσθεσε: «Φαίνεται υγιής-και με γνέφει». Την επόμενη στιγμή φώναξε: «Αυτή ξεθωριάζει».

«Παρηγορείσαι;

«Θέλω να την ακολουθήσω».

«Σας είναι καθησυχαστικό το μέλλον σας;»

«Πώς μπορεί να είναι; Δεν το καταλαβαίνω».

«Το όραμά σου, Ebenezer, είναι η πιο πιθανή άποψη για το μέλλον. Όλα τα γεγονότα είναι μόνο δυναμικά στη φύση τους, γιατί κανένα μελλοντικό όραμα δεν μπορεί ποτέ να βιωθεί όπως φαίνεται. Αντίθετα, γίνεται απλώς το παρόν.» Ο Μάρλεϊ δίστασε και μετά τελείωσε με: «Στο μεγαλύτερο μέρος, το μέλλον είναι απλώς μια συνήθεια που διατηρείται».

"Τι συμβαίνει όταν συμβαίνει κάτι απρόβλεπτο;"

Χωρίς να σταματήσει για να αναλογιστεί τις γνώσεις του, ο Μάρλεϊ είπε: «Τίποτα απρόβλεπτο δεν μπορεί να συμβεί».

«Τζέικομπ, αυτό είναι σαν ψέμα».

«Όταν πρόκειται για την πρόγνωση, ζούμε σε ένα παράδοξο-ένα άλυτο παζλ όπου όλες οι πιθανότητες τελικά καταρρέουν στη στιγμή». Ο Μάρλεϊ κοίταξε στα βάθη των ματιών του Σκρουτζ πριν συνεχίσει. «Αν και κάθε περίπτωση υπάρχει πριν από ένα γεγονός, η μόνη σταθερά για όλους είναι η αλλαγή. Η επιλογή που καταλήγει να γίνει το μέλλον

προσαρμόζεται λιγότερο. Γιατί, τις περισσότερες φορές, είναι ο δρόμος που ήδη ακολουθείται. Εξαιτίας αυτού, έχει μόνο την απαίτηση να στερεώσει το παρελθόν και το μέλλον στο παρόν».

«Λοιπόν, με άλλα λόγια, όλα είναι επιτεύξιμα μέχρι... δεν είναι;»

«Και εξαιτίας αυτής της αντίφασης πιθανοτήτων που συγκρούονται με την πραγματικότητα, η μίξη μεταξύ των δύο δίνει σε κάθε άτομο τη δυνατότητα να δημιουργήσει το δικό του πεπρωμένο».

Ο Σκρουτζ σκέφτηκε τη συγκεχυμένη ιδέα του Μάρλεϋ, αλλά αντί να την αμφισβητήσει, άλλαξε την ερώτησή του. «Αν το ταξίδι στο μέλλον δεν είναι δυνατό, τότε τι συνέβη όταν έμαθα για το έγκλημά σου εναντίον του Νώε και με πήγες πίσω στο Λονδίνο;»

«Το φάντασμα των Χριστουγέννων που θα έρθουν παραλίγο να σε σκοτώσει».

«Όχι, δεν έγινε — με έσωσε».

Τα μάτια του Μάρλεϊ άνοιξαν διάπλατα από σοκ καθώς τραυλούσε την εξήγησή του. «Εγώ — δεν το γνώριζα».

«Δεν γνώριζες τίποτα. Γιατί ήταν αυτό;»

«Ξέρεις πώς σήκωσες το κεφάλι σου για να δεις το μέλλον στον ορίζοντα;»

«Φυσικά και το κάνω. Απλώς αυτό κάναμε».

«Κάναμε το ίδιο πράγμα στο Λονδίνο, εκτός από το ότι αντί να κοιτάξουμε τον ορίζοντα, πηδήσαμε σε αυτόν». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να καταλάβει την κατανόησή του και μετά συνέχισε. «Κατά κάποιον τρόπο, απλωθήκαμε στο μέλλον, αλλά εκεί που καταλήξαμε δεν θα μπορούσε ποτέ να ήταν το τελικό πεπρωμένο για εκείνη τη στιγμή. Το μέλλον χρειάζεται πάντα να περνά στο παρόν πριν αποκρυσταλλωθεί».

«Είναι μπερδεμένο», ψιθύρισε ο Σκρουτζ στον εαυτό του.

«Η αλήθεια είναι συχνά», ψιθύρισε ο Μάρλεϊ.

Καθώς συνέχιζαν κατά μήκος του Road Of Phantoms, ακουγόταν ένας μακρινός βρυχηθμός που εντάθηκε με κάθε βήμα μέχρι που ήταν πιο εκκωφαντικός από αυτόν του ψηλότερου καταρράκτη της Γης. Ο Μάρλεϊ ουρλιάζοντας είπε στον Σκρουτζ: «Σκεφτόμουν τη μέθοδο να σε πάρω πάνω από το Αλεξίπτωτο».

«Και η λύση σου;» φώναξε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ συμπεριφέρθηκε σαν να μην άκουσε ποτέ την ερώτηση, αλλά αντ' αυτού διαβεβαίωσε τον Σκρουτζ: «Δεν φτάσαμε τόσο μακριά για να μας απομακρύνει ο Σούτος».

«Λοιπόν πόσα πιθανά αποτελέσματα περιφέρονται στο μυαλό σου, Τζέικομπ;»

«Πάρα πολλοί».

Η έκρηξη του ήχου κλιμακώθηκε. Μαζί πλησίασαν το Αλεξίπτωτο με τον ίδιο σεβασμό που έδιναν όλα τα πνεύματα στον κίνδυνο του κρατήρα. Καθώς ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ πλησίαζαν την εκκωφαντική ριπή, και οι δύο φίλοι παρακολουθούσαν ένα νέο πνεύμα να εκτοξεύεται στα βάθη του Κρατήρα. Ένα δεύτερο πνεύμα ακολούθησε το πρώτο στη λίμνη των φλογών. Καθώς οι φίλοι πλησίαζαν στην άκρη του Chute, ένα τρίτο πνεύμα παραλίγο να συγκρουστεί με τον Σκρουτζ καθώς ενώθηκε επίσης με τους άλλους στο κάτω μέρος.

Παρακολούθησαν τα τρία πνεύματα να αγωνίζονται μέσα στο νέο τους περιβάλλον. Τραμπώντας σαν να πονούσαν οι φλόγες και πίνοντας στο Baabel σαν να πνίγονταν θα μπορούσαν να βάλουν τέλος στη δυστυχία τους, οι τρεις τελικά γλίστρησαν κάτω από την επιφάνεια των φλογών. Καθώς εξαφανίστηκαν, πιο καθιερωμένα πνεύματα τα αντικατέστησαν. Όλοι συναγωνίζονταν για την ελευθερία έξω από τη φωτιά. Κανένας δεν θα το πετύχαινε πριν από την επόμενη κυκλοφορία του Coss Acceptance.

Ο Σκρουτζ απλώς κούνησε το κεφάλι του ρωτώντας: "Πώς θα περάσουμε από αυτή την έκρηξη;" Χωρίς να το σκεφτεί, ο Σκρουτζ έβαλε το χέρι του στον άνεμο. Η ώθησή του στο βρυχηθμό τον περιέστρεψε και μετά τον πέταξε, τώρα πολύ μπερδεμένο, στον Δρόμο.

"Εμπενίζερ!" Αφού ο Μάρλεϊ διαβεβαίωσε τον εαυτό του ότι ο Σκρουτζ δεν έπαθε κανένα κακό, ακολούθησε μια επίπληξη. "Εμπενίζερ, πώς μπορώ να σε κρατήσω ασφαλή αν πηδάς σε κίνδυνο;"

«Δεν σκεφτόμουν».

Ο Μάρλεϊ κούνησε το κεφάλι του με απογοήτευση καθώς συνέχιζε. «Βάλε ξανά το κεφάλι σου στους ώμους σου».

«Δεν πονάει το κεφάλι μου, αλλά ο καρπός μου», είπε κουνώντας το.

«Πρέπει να σε ξεπεράσω αυτό το χάσμα, οπότε σταμάτα να το κάνεις δύσκολο».

«Έκανες τεράστιο κακό, Τζέικομπ, και με αποκαλείς δύσκολο;»

Ο Μάρλεϊ φίμωσε την απογοήτευσή του και μετά τον ρώτησε: «Πώς θα προσπερνάς το Chute, Ebenezer;»

«Με το σχέδιό σου;» "Δεν νομίζω ότι θα λειτουργήσει, αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι καλύτερο. Ας το δοκιμάσουμε λοιπόν."

"Τι να δοκιμάσω;"

«Πρόκειται να πηδήξεις απέναντι από το Αλεξίπτωτο».

"Όχι, δεν είμαι!"

«Είναι μόλις τέσσερα πόδια, και θα βοηθήσω».

«Μπορείς να πηδήξεις τα τελευταία τρία πόδια για μένα;»

«Ο βηματισμός σου είναι μεγαλύτερος από αυτό, Εμπενέζερ». Ο Μάρλεϋ δίστασε και μετά έδωσε οδηγίες: «Άσε με να σε δω να πηδάς όσο πιο μακριά μπορείς».

«Σε αυτή τη δύναμη;» είπε, δείχνοντας το Σούτος.

"Όχι, όχι, όχι! Απομακρύνσου από το Αλεξίπτωτο, μετά δείξε μου τι μπορείς να κάνεις. Μην πηδάς στο Αλεξίπτωτο."

«Στην πραγματικότητα — δεν επρόκειτο να πηδήξω στο Chute — ό,τι κι αν μου είπες να κάνω».

"Λοιπόν, εντάξει, το έχουμε καταλάβει τουλάχιστον. Οπότε προχώρα και δείξε μου πόσο μακριά μπορείς να πηδήξεις."

Χωρίς προειδοποίηση, ο Σκρουτζ ώθησε τον εαυτό του μπροστά. «Χμ, δύο πόδια». Ο Μάρλεϊ κούνησε το κεφάλι του καθώς ρώτησε ρητορικά: «Τι θα κάνουμε με αυτό;».

«Τζέικομπ, γιατί το σκέφτεσαι τώρα;»

«Εμπενίζερ, ανησυχώ για αυτό από τότε...» Η φωνή του Μάρλεϊ έσβησε καθώς στράφηκε σε σκέψεις. Η σιωπή τους κυρίευσε μέχρι που ο Μάρλεϋ κόλλησε απότομα τα χέρια του στον αέρα και μετά φώναξε: "Το έχω! Δώσε μου το μεγάλο σου παλτό, Εμπενίζερ."

Καθώς ο Σκρουτζ έβγαζε το παλτό του, μια στιγμιαία ανακούφιση από τη ζέστη τον κυρίευσε, «Ω, θα έπρεπε να το είχα πετάξει πριν από μέρες».

"Πριν από μέρες;" Ο Μάρλεϊ επανέλαβε και μετά είπε: «Μόλις μπήκαμε στο Transmogriphy πριν από λιγότερο από μία ώρα».

«Είσαι πάλι απατεώνας, Τζέικομπ».

Ξαφνιασμένος από την κατηγορία, ο Τζέικομπ εξήγησε: "Ω, χρόνο — συνεχίζω να αποτυγχάνω με τη σκέψη ότι εξακολουθείς να βιώνεις μια ύπαρξη δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο. Εδώ το ρολόι αντικαθίσταται από την απλή κίνηση. Το Transmogriphy είναι περισσότερο μια συνέχεια εμπειρίας σε εμπειρία παρά το συνεχές χτύπημα ενός ρολογιού."

«Όλα αυτά με αφήνουν ευάλωτο, Τζέικομπ, και συνεχίζεις να ξεχνάς τους περιορισμούς μου».

"Έχω υποσχεθεί την επιβίωσή μου για τη δική σου. Αν έρθει σε αυτό, Εμπενέζερ, με παρηγοριά θα εξαφανιστώ για να σε σώσω."

Καθώς ο Σκρουτζ έδινε στον Μάρλι το μεγάλο παλτό του, επιβεβαίωσε τον όρκο. «Δέχομαι τη διαβεβαίωσή σας και ελπίζω να μην χρειαστεί ποτέ».

Ο Μάρλεϊ άρπαξε το παλτό του Σκρουτζ, αλλά πέρασε από το χέρι του και μετά έπεσε στον δρόμο. «Πιστεύω ότι θα πρέπει να δέσετε ένα από τα χέρια γύρω από τον καρπό μου, ώστε να μπορεί να πιάσει μόνο του».

Ο Σκρουτζ έκανε όπως του είχαν υποδείξει και, παρόλο που το παλτό άρχισε να περνάει μέσα από τον Μάρλεϊ, όταν ο κόμπος συνάντησε το κόκκαλο, μοιράστηκε αρκετή ουσία μεταξύ τους για να σταματήσει η βαρύτητα.

«Μην ανησυχείς, Εμπενέζερ». Με αυτό, ο Μάρλεϊ πέταξε κατευθείαν προς τα πάνω καθώς ο Σκρουτζ κατέρρευσε προς τα κάτω. Την επόμενη στιγμή, ο Μάρλεϊ στάθηκε

στην άλλη πλευρά του Αλεξίπτωτου. Καθώς ο Σκρουτζ σηκώθηκε όρθιος, ο Μάρλεϋ έδωσε εντολή: «Θα σου πετάξω το παλτό, αλλά θα το κρατήσω δεμένο στον καρπό μου. Πιάσε το και μετά θα σε τραβήξω απέναντι».

Προτού ο Σκρουτζ προλάβει να απορρίψει την ιδέα, ο Μάρλεϊ πέταξε το παλτό πάνω από τη χαράδρα, αλλά αυτό πέταξε πίσω πάνω του. Προσπαθήστε όπως έκανε ο Μάρλεϊ, το μεγάλο παλτό δεν επρόκειτο ποτέ από μόνο του να εμποδίσει το Chute. «Τι θα κάνουμε; φώναξε ο Σκρουτζ.

Χωρίς να εξηγήσει τον εαυτό του, ο Μάρλεϋ άπλωσε το χέρι στο στήθος του και μετά έβγαλε δύο από τα πλευρά του. Καθώς έσκυψε προς τα εμπρός για να μειώσει την πίεση επειδή είχε χάσει μέρος της δομής του, ο Μάρλεϋ προσάρτησε τα οστά στο κάτω μέρος του μεγάλου παλτού. Πετώντας το παλτό στον βίαιο άνεμο δεν τελείωσε το ριμπάουντ στον Μάρλεϊ. Αντίθετα, χτύπησε με μια δύναμη που προκάλεσε ένα ουρλιαχτό από το φάντασμα. Χωρίς να πτοείται από τον πόνο του χαστούκι, ο Μάρλεϋ συνέχισε να προσπαθεί μέχρι που τελικά ο Σκρουτζ έπιασε το κάλυμμα.

Η έκρηξη του ανέμου πάνω στο παλτό ώθησε τον Μάρλεϊ στην άκρη του Σουτ. Τρίβοντας τα τακούνια του στο δρόμο, πάλεψε να μείνει όρθιος. Καθώς η τοποθεσία του άλλαζε συνεχώς, ο Σκρουτζ τράβηξε το παλτό. Η δύναμη ανέβασε τον Μάρλεϊ προς τα πάνω. Φεύγοντας από την ασφάλεια του Road, ο Μάρλεϊ φώναξε: «Εμπενίζερ, μην το αφήσεις», και μετά πρόσθεσε, «σταμάτα να με τραβάς».

Ο Σκρουτζ μείωσε την πίεση. Ο Marley αντιστάθηκε στη δύναμη του Chute, αλλά είχε λίγη δύναμη να σπρώξει τον εαυτό του πίσω στο Road. Καθώς άντεχε την ανεμοθύελλα, ο Σκρουτζ φώναξε: «Θα σε μαστιγώσω πίσω στο έδαφος».

Πριν προλάβει ο Μάρλεϊ να απαντήσει, ο Σκρουτζ σήκωσε το χέρι του και μετά τράβηξε με όλη του τη δύναμη προς τα κάτω. Με ένα χτύπημα, ο Marley χτύπησε το Road. Καθώς ξαναβρήκε τα πόδια του, φώναξε: «Εγώ πρέπει να σε τραβήξω απέναντι, Εμπενέζερ, όχι το αντίστροφο».

Οι δυο τους αντιμετώπισαν τη βία που φυσούσε και συγκέντρωσαν την τελευταία ενέργεια τους. Χωρίς προειδοποίηση, ο Μάρλεϊ έριξε τον Σκρουτζ στα μισά του δρόμου στο Chute. Ενώ βρισκόταν στον αέρα, ο Σκρουτζ απέσυρε την προσπάθεια του Μάρλεϊ. Καθώς έπεφτε πίσω στην πλευρά του Δρόμου, η αντίστροφη ορμή ώθησε τον Μάρλεϊ, μαζί με το παλτό του Σκρουτζ, στον Κρατήρα. Ακούγοντας τον φίλο του να ουρλιάζει

μέχρι τη λίμνη των φλογών, ο Σκρουτζ έχασε τη βαρύτητα του συντρόφου του. Πέφτοντας στο δρόμο, ξάπλωνε αβοήθητος.

Η ανεμοβολή πέταξε τον Σκρουτζ προς το άνοιγμα. Κουλουριασμένος σε μια μπάλα, χτύπησε στον τοίχο του κρατήρα. Η δύναμη του φράγματος κυκλοφορίας πίσω του ωθείοδήγησε το σώμα του προς το στόμιο του φαραγγιού. Περικυκλωμένος από τη ριπή, ο Σκρουτζ σηκώθηκε από το έδαφος και προωθήθηκε προς το Αλεξίπτωτο. Ενστικτωδώς άρπαζε οτιδήποτε στερεό. Καθώς τα δάχτυλα γλιστρούσαν στην επιφάνεια του Δρόμου, πάλεψε να ασφαλιστεί. Η απειλή να πετάξει στη βίαιη τρύπα αύξησε τον τρόπο του Σκρουτζ. Με μια ώθηση σφήνωσε τα δάχτυλά του στη γωνία όπου ο τοίχος και ο δρόμος συναντούσαν την είσοδο του κρατήρα.

Καταναλωμένος από μια έντονη εστίαση, ο Σκρουτζ απέκτησε τον έλεγχο των δακτύλων του, μετά του χεριού του και μετά των δύο χεριών του. Η πρόοδος πίσω στο Road επιβραδύνθηκε, καθώς η ανεμοθύελλα κράτησε τον Σκρουτζ να αιωρείται σε οριζόντια θέση κατά μήκος του Chute. Η συνεχής ριπή, αν και πανίσχυρη ενάντια σε ένα πνεύμα, δεν μπορούσε από μόνη της να αποσπάσει το βάρος του Σκρουτζ. Ακόμη και σε αυτό, αγωνίστηκε να διατηρήσει το κράτημά του. Περισσότερο από τον άνεμο, ανησυχούσε για τον ιδρώτα του. Καθώς ένιωσε τα σφαιρίδια του λιπαντικού να του χαλαρώνουν, η αναπνοή του άρχισε να κόβει. Κάθε μυς στο σώμα του δούλευε για να συντηρήσει την κατάσταση. Ωστόσο, η ολίσθηση δεν ήταν ελεγχόμενη. Πρώτα το δεύτερο χέρι υποχώρησε, και μετά — ο Apurto άρπαξε τον έναν καρπό του που κολλούσε.

Βλέποντας μόνο τα δόντια που περιβάλλουν το χέρι του, ο Σκρουτζ ούρλιαξε. Ο Apurto, ανενόχλητος από τον πανικό του ανθρώπου, δάγκωσε πιο δυνατά, σπάζοντας τη σάρκα. Καθώς το αίμα έτρεχε στο πηγούνι του θηρίου, ένα πνεύμα που έφτασε πρόσφατα χτύπησε τον Σκρουτζ. Η ώθηση σχεδόν απελευθέρωσε τον Σκρουτζ από τη λαβή του πλάσματος. Καθώς ο ψεκασμός του αίματος συνεχιζόταν, το δάγκωμα του Apurto εντάθηκε. Και μετά, καθώς ένα δεύτερο πνεύμα εκτοξεύτηκε μέσα από το Chute, ο Apurto οδήγησε τον Scrooge πίσω στην ασφάλεια του Road.

Πιάνοντας τον καρπό του με την ελπίδα να ελέγξει τη ροή του αίματος, ο Σκρουτζ βόγκηξε καθώς ο Απούρτο πήδηξε στον Κρατήρα. Θα μπορούσε να ήταν ένα δευτερόλεπτο ή ένας χρόνος, αλλά με την πάροδο του χρόνου ο Apurto ακουγόταν να σέρνει τον Marley έξω από τον Κρατήρα. Με κάθε ώθηση προς τα πάνω, έξω από την αναρρόφηση του Lake Of Flames, ο Marley έχανε το επιπλέον βάρος που δημιουργήθηκε μέσα στο περιστρεφόμενο περίβλημα. Ο Apurto γρύλισε στους δυο τους καθώς άφησε τον Marley πίσω στο Road.

Στεκόμενος στην αντίθετη πλευρά του Chute από τον Scrooge, μια φρικτή μυρωδιά άρχισε να διαπερνά τον Marley. Καθώς ο Σκρουτζ ανακτούσε την ισορροπία του, ο Μάρλεϊ ζήτησε από τον Απούρτο να βοηθήσει τον Σκρουτζ να περάσει τη χαραμάδα. Ο Απούρτο φάνηκε να χαμογελάει, και μετά έφυγε τρέχοντας. Ο Μάρλεϊ φώναξε μετά από αυτόν: "Τι άθλια! Γύρνα πίσω και βοήθησε!"

«Μυρίζεις-καλά, θα μου πεις Τζέικομπ-τι μυρωδιά είναι αυτή;»

«Είναι Μπάαμπελ, και ασήμαντο».

«Πρέπει να έχεις χάσει την αίσθηση της όσφρησης μετά το θάνατο».

Ο Μάρλεϊ ουρλιάζοντας, φώναξε τόσο δυνατά όσο η φωνή του διαπερνούσε: «Πώς θα σε βγάλουμε απέναντι, Εμπενίζερ;» Περνώντας τα πόδια του σε κάθε λέξη, πρόσθεσε: «Δεν υπάρχει — δεν υπάρχει — λόγος — γιατί — αυτό το τετράποδο θηρίο — δεν μπορούσε να μας βοηθήσει!»

«Υπάρχει πάντα ένας λόγος», πέταξε μια φωνή αρκετά πόδια από πάνω τους.

Κοιτάζοντας προς τα πάνω, οι δυο τους παρακολούθησαν ένα οικείο πνεύμα να φτερουγίζει μεταξύ του Διαδρόμου και του Δρόμου. Χωρίς πόδια το πνεύμα είχε μια χάρη στην κίνηση πιο ευκίνητο από τον Μάρλεϊ ή τον Σκρουτζ. «Τι είναι όλο το πρόβλημα εδώ κάτω;» ρώτησε το φάντασμα.

«Ο Ebenezer είναι πολύ μεγάλος για να πηδήξει το Chute».

«Θα προτιμούσα να είμαι «γέρος» παρά νεκρός, Τζέικομπ», διέψευσε ο Σκρουτζ.

«Δεν μπορείς να τον σηκώσεις από πάνω;» ρώτησε το πνεύμα.

«Αυτή η ιδέα δεν έχει καν νόημα», είπε ο Μάρλεϊ.

Το αιωρούμενο πνεύμα χαμογέλασε και μετά πρόσφερε βοήθεια. «Νομίζω ότι μπορώ να τον περάσω πάνω από το Chute».

«Αλήθεια, εσύ χωρίς πόδια μπορείς να τον σηκώσεις;»

«Το είπα αυτό;

Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά είπε απολογητικά: «Κάθε βοήθεια θα είναι ευπρόσδεκτη».

«Θα χρειαστώ κάποιους φίλους του Διαδρόμου για να δημιουργήσω το φράγμα». Με αυτό, το πνεύμα επανήλθε στη ροή των οντοτήτων πάνω από τον Δρόμο.

Μόνο μια στιγμή πέρασε πριν το ανάπηρο πνεύμα επιστρέψει με μια ντουζίνα ή περισσότερους συνεργάτες. Όλοι αιωρούνταν σε απόσταση ασφαλείας από το Chute καθώς ο Σκρουτζ παρακολουθούσε την παρέλαση από πάνω του να καταλαμβάνει τον οπτικό του χώρο. Χωρίς συναίνεση, το πνεύμα χωρίς πόδια άρχισε να δίνει οδηγίες. "Θέλω όλα τα ψηλά πνεύματα στην κορυφή της γέφυρας. Οι πιο κοντοί θα δημιουργήσουν τις άγκυρες του Δρόμου."

«Θα χτίσεις μια γέφυρα πνευμάτων που θα υψώνεται πάνω από το Αλεξίπτωτο;» ρώτησε ο Μάρλεϊ.

"Όχι, αυτό θα ήταν πολύ ασταθές. Θα χρειαζόταν μόνο ένα αδύναμο πνεύμα για να ανατρέψει μια τέτοια κατασκευή."

«Λοιπόν, τι εννοείς «γέφυρα»; ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Η γέφυρά μας θα χρησιμοποιήσει τη δύναμη του Chute για να δυναμώσει."

«Ακούγεται μαγικό».

«Είναι καλύτερα να παρακολουθείς παρά να εξηγώ εγώ», απάντησε το πνεύμα καθώς γύριζε να κατευθύνει τους άλλους. «Πιάσε την αλυσίδα της καρδιάς του συντρόφου σου για να διατηρήσεις το κράτημά σου». Καθώς μια συλλογή από φαντάσματα βρισκόταν σε μια σειρά από τις δύο πλευρές του Chute, ο ανάπηρος συνέχιζε. "Catherine, είσαι πολύ ψηλή για να είσαι η άγκυρα του Road. Cora, θα αγκυροβολήσεις την Catherine."

Η Κάθριν, με το υπερβολικά ψηλό της ανάστημα, ξάπλωσε στο πλάι στραμμένο προς τη δύναμη του Αλεξίπτωτου. Με μόνο το πάνω μισό του σώματός της να αισθάνεται τη ριπή, ένα δεύτερο πνεύμα κινήθηκε δίπλα της. Επίσης, ξαπλωμένο στο πλάι, το πνεύμα αντιμετώπισε την Αικατερίνη. Έπιασε την αλυσίδα της καρδιάς του, που δημιούργησε μια γραμμική δομή. Μετατοπισμένο μόνο με ένα πόδι, το στήθος του πνεύματος πιάστηκε δυνατά δίπλα στο κεφάλι της Catherine.

Και από τις δύο πλευρές του Chute, πνεύματα άρχισαν να χτίζουν τη συνδετική δομή. Κάθε νέο πνεύμα σέρνονταν στο πίσω μέρος του προηγούμενως συνδεδεμένου φαντάσματος. Ακόμη και το να αντικρίζεις την έκρηξη του Chute σε γωνία σαράντα πέντε μοιρών δεν θα μπορούσε να σταματήσει τη θόρυβο. Καθώς οι δύο πλευρές της γέφυρας πλησίαζαν πιο κοντά, τα πιο εκτεθειμένα πνεύματα φτερούγαζαν στον άνεμο. Η μόνη τους επιβίωση από το Chute ήταν η λαβή που έπιασε μια άλλη αλυσίδα της καρδιάς τους. Όλα άλλαξαν όταν το τελευταίο πνεύμα ένωσε τις δύο πλευρές μαζί. Αμέσως η δύναμη του Chute πίεσε δυνατά τη δομή, ενισχύοντας το τόξο του.

Περνώντας δίπλα στον Σκρουτζ, το ανάπηρο πνεύμα έδωσε οδηγίες: «Γρήγορα τώρα, κινήσου πίσω από την πλατφόρμα».

Ο Σκρουτζ περπάτησε μέχρι την άκρη του Αλεξίπτωτου, κοίταξε κάτω την ανοιχτή τρύπα, αναστέναξε με τρόπο και μετά είπε πολύ ήρεμα: «Ακόμα δεν μπορώ να πηδήξω τόσο μακριά».

Σοκαρισμένος, το πνεύμα του ηγέτη χαμογέλασε και μετά επανεκτίμησε τις ανάγκες τους. Μετά από μια παύση, ενημέρωσε τα εναπομείναντα πνεύματα: «Fergus, Bess, Paul, χρειαζόμαστε ακόμα τη βοήθειά σας».

«Μπορώ να βοηθήσω κι εγώ», είπε ο Μάρλεϊ.

"Τζέικομπ, μπορείς να φτιάξεις την πλατφόρμα που συνδέει και τις δύο πλευρές του Αλεξίπτωτου. Απλώς επιπλεύσου στη θέση του πίσω από τη γέφυρα. Ξάπλωσε στο πλάι και μετά πιάσε και τις δύο πλευρές του Αλεξίπτωτου. Θα σε καρφώσουμε στη θέση του."

"Ο Εμπενέζερ είναι σάρκα. Θα περάσει ακριβώς από μέσα μου."

«Γι' αυτό δεν ανήκει εδώ», γκρίνιαξε το πνεύμα χωρίς πόδια.

"Το έχουμε ήδη περάσει αυτό. Χρειαζόμαστε μια πιο ουσιαστική πλατφόρμα από ό,τι εγώ", παραπονέθηκε ο Marley.

"Το ξέρω. Ο Φέργκους και η Μπες θα σε κρατήσουν κάτω. Ο Πολ μπορεί να είναι ο ενισχυμένος σου διπλός."

Με το σχέδιο που μεταφέρθηκε, τα πνεύματα μπήκαν στη θέση τους. Αν και ο Μάρλεϊ ήταν αρκετά ψηλός για να εκτείνεται στο Chute, ο Paul δεν ήταν. Καθώς έτρεμε σε μια προσπάθεια να μείνει δεμένος, το ανάπηρο πνεύμα μπήκε για να καλύψει το κενό. Με όλα τα φαντάσματα πλέον απασχολημένα μέσα στην κατασκευή, ο Σκρουτζ έπεσε στα γόνατα. Καθώς άρχισε να σέρνεται πάνω στον σχηματισμό, το απαλό χτύπημα των πνευμάτων έκανε τον Σκρουτζ να γλιστρήσει.

«Μην πέσεις», διέταξε το πνεύμα χωρίς πόδια.

Με κάθε κίνηση προς τα εμπρός, ο Σκρουτζ βυθιζόταν στα πνιχτά πνεύματα που τον κρατούσαν ψηλά. Μόνο η συνεχής κίνηση τον κρατούσε πάνω από τα φαντάσματα. Καθώς ολοκλήρωσε τη διάβαση, ολόκληρη η δομή έδωσε τη θέση της στην εκρηκτική δύναμη του Chute.

Ενώ τα φαντάσματα πετάχτηκαν προς κάθε κατεύθυνση, το πνεύμα χωρίς πόδια πετάχτηκε στον Κρατήρα. Ο θρήνος ήχος του τρόμου ακολούθησε την εικόνα του εξαφανιζόμενου βοηθού. Χωρίς να το σκεφτεί, ο Μάρλεϊ άρπαξε το τελευταίο από τα Fire Twirlers του και μετά εκτόξευσε και τα δύο στο ανάπηρο πνεύμα. Καθώς ο ένας έχασε το φάντασμα, ο άλλος Fire Twirler άναψε το πνεύμα. Ο Σκρουτζ ούρλιαξε με

φρίκη. Ο Μάρλεϊ, μέσα από τη σκέψη, τράβηξε δυνατά τους Στροβίλους της Φωτιάς. Το πνεύμα σύρθηκε πίσω στον Δρόμο, βασικά αβλαβές.

Όλη η ομάδα, καθώς άρχισαν να ακολουθούν χωριστούς δρόμους, ευχαρίστησε ο ένας τον άλλον, αλλά κανένας δεν ήταν τόσο ευγνώμων όσο ο Μάρλεϊ. "Το θάρρος σου με ντροπιάζει. Μπορώ να έχω την τιμή να μάθω το όνομά σου;"

«Όχι, δεν θα μπορέσεις να το ξεχάσεις», απάντησε το ανάπηρο φάντασμα.

"Δεν θυμάμαι σχεδόν τίποτα. Γιατί λοιπόν έχει σημασία να ξεχάσεις το όνομά σου;" ρώτησε ο Μάρλεϊ.

«Το όνομά μου έχει τη δύναμη της ελευθερίας». Με αυτά τα λόγια, όλοι εκτός από τον Μάρλεϊ και τον Σκρουτζ επέστρεψαν στον Διάδρομο.

«Μου αρέσει η ελευθερία», φώναξε ο Μάρλεϊ μετά το πνεύμα.

«Σε όλους αρέσει η ελευθερία, Τζέικομπ», είπε ο Σκρουτζ. Τότε ρώτησε: «Γιατί πιστεύετε ότι αυτό το πνεύμα μας βοήθησε;»

"Η εικασία μου είναι επειδή είναι το Task Of Outreach του να βοηθήσει στο Transmogrify." Ο Μάρλεϊ πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά είπε: «Μερικά πνεύματα δεν επιστρέφουν ποτέ στη Γη, απλώς δουλεύουν τους Μογκ και τον Διάδρομο μέχρι να επιτύχουν την Αποδοχή».

«Πιστεύεις ότι θα μας βοηθήσει να περάσουμε από το Chute όταν επιστρέψουμε;»

«Ποιος είπε ότι θα επιστρέψουμε μέσω του Κρατήρα;»

«Δε θα επιστρέψουμε λοιπόν από αυτό το μονοπάτι;»

Ο Μάρλεϊ γέλασε δυνατά με ένα μανιακό καπούρα πριν πει: «Θα αφήσουμε τους Στροβίλους της Φωτιάς να μας βοηθήσουν».

«Γιατί δεν τα χρησιμοποιήσαμε αυτή τη φορά;»

«Η αλυσίδα της καρδιάς μου δεν χωρούσε αρκετά για αυτό». Ο Μάρλεϋ χαμογέλασε, μετά χωρίς παύση, φώναξε: «Στάξεις αίμα, Εμπενίξερ!»

«Αυτό...», είπε ο Σκρουτζ, δείχνοντας τον καρπό του στον Μάρλεϊ. «Ο Apurto έπρεπε να με δαγκώσει για να με σώσει».

«Μόνο στο Transmogripy...» χλεύασε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε καθώς εξήγησε: «Ο Apurto με τράβηξε από το Chute ακριβώς τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να χάσω τη λαβή μου». Κοιτάζοντας το ματωμένο χέρι του, συνέχισε: «Στην πραγματικότητα δεν πονάει».

"Ωστόσο μπορεί να γίνει ο θάνατός σου. Γρήγορα πρέπει να φτάσουμε στην τοποθεσία του επόμενου Coss Drenching." Με αυτό, ο Μάρλεϊ άρχισε να επιταχύνει το βάδισμά του σε ένα αργό τρέξιμο.

Καθώς ο Σκρουτζ προσπαθούσε να συμβαδίσει, φώναξε: "Τζέικομπ, γιατί χρειάζεται; Ο καρπός μου δεν με ενοχλεί".

«Υπάρχει μια διαλυτική λύση στο σώμα σας — τρέξτε αν μπορείτε».

Καθώς ο γέρος και το πνεύμα έτρεχαν προς το Drenching, η δραστηριότητα του κρατήρα συνέχισε να αναδεύεται σανμηχανή. Και το μαύρο και ιριδίζον Baabel έπεφτε συνεχώς βροχή πάνω στα ανήσυχα πνεύματα κάτω από το Coss. Μετά από κούρσα για λεπτά, ο Σκρουτζ σταμάτησε, έκανε διπλό και μετά φώναξε: «Τζέικομπ, πρέπει να βρω την ανάσα μου».

Καθώς ο Τζέικομπ διέκοψε τον ρυθμό του, ξέσπασαν λόγια ανησυχίας: "Όχι, Εμπενίζερ! Πρέπει να διώξεις τους κανονικούς πόνους και να κινηθείς."

«Είναι οι πνεύμονές μου, όχι το χέρι μου που πονάει».

"Κοίτα τον καρπό σου!"

Όταν ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες, το στόμα του άνοιξε από σοκ. Στο πλευρό του αποκάλυψε ένα αγνώριστο εξάρτημα. Δεν αιμορραγούσε πια, η πληγή ήταν πλέον καλυμμένη με μαύρο αφρό. «Α, τι είναι αυτή η βρωμιά;»

«Υπάρχει μόνο ένας τρόπος να σε σώσω — τρέξε».

Τρομοκρατημένος, ο Σκρουτζ εγκατέλειψε την άνεση της αγωνίας των πνευμόνων του με την ελπίδα ότι τα πόδια του θα μπορούσαν να τον φέρουν στη φροντίδα που απαιτείται για τον καρπό του. Δεν καταλάβαινε τη δική του κατάσταση, κι έτσι έτρεξε πίσω από τον Μάρλεϊ με μια ώθηση ενέργειας που δεν γνώριζε ότι είχε. Ο αφρός της μαυρίλας πέρασε από το χέρι του. Η καταπάτηση της σάρκας του έκανε τον Σκρουτζ να καταρρεύσει στο έδαφος καθώς ο πόνος τον κατέκλυσε. Πιάνοντας όλη τη δεξιά του πλευρά, κύλησε στον Δρόμο με την πεποίθηση ότι η πίεση θα μπορούσε να ανακουφίσει την αγωνία. Δεν το έκανε.

"Μην σταματάς! Βρισκόμαστε σχεδόν στη θέση του Drenching", ούρλιαξε ο Μάρλεϊ καθώς τραβούσε τον πεσμένο φίλο του. "Τα πνεύματα συγκεντρώνονται. Ebenezer, αν χάσουμε την επόμενη κυκλοφορία του Coss, θα πεθάνεις! Σύρσου αν πρέπει", είπε, δείχνοντας τα μαζεμένα φαντάσματα.

Ο άνθρωπος στον Σκρουτζ παρουσίαζε αδυναμίες και οι ωθήσεις της κίνησης τον έφεραν μόνο ίντσες. Τρέμοντας, ο Σκρουτζ κουλουριάστηκε σε μια μπάλα. Καθώς αγκάλιαζε το μαυρισμένο του χέρι, ένιωσε μια ώθηση στο πίσω μέρος του λαιμού του. Στρίβοντας για να καταλάβει την πίεση που ασκούσαν, ούρλιαξε στο ανοιχτό στόμα που έσταζε — έσταζε μαύρος αφρός. Με ένα χτύπημα, ο Αρurto εκτόξευσε τον Σκρουτζ προς την ομάδα των συσσωρευμένων πνευμάτων. «Τζέικομπ, Τζέικομπ, πού πήγες;»

Ο Σκρουτζ χρονομέτρησε κάθε βόλτα προς τα εμπρός για να αποφύγει τις επιθέσεις του Apurto. Μόλις οι δυο τους μπήκαν στην περιοχή του Drenching, ο Apurto κινήθηκε για να αντιμετωπίσει τον Scrooge, ξεγύμνωσε τα δόντια του και μετά μεταμορφώθηκε ξανά σε Marley. Ο μετατροπέας σχήματος σωριάστηκε στο δρόμο, εξαντλημένος. Καθώς το ζευγάρι συνήλθε, οι συνδυασμένοι ήχοι σπασίματος και βουητού τάραξαν το έδαφος.

Το βουητό της απελευθέρωσης του Coss μειώθηκε μόνο αφού η ιριδίζουσα ροή του Acceptance έσπασε την κορυφή του κρατήρα. Καθώς οι Coss κέρδισαν την απελευθέρωση, μια αρμονία μουσικών φωνών μέσα στο γκρουπ κορέυε την Αποδοχή. Ξεσπώντας από τον Κρατήρα, το υγρό κινήθηκε μαζικά προς τα πνεύματα στον Δρόμο. Το μπαλέτο της κίνησης συνδύαζε εναρμονιστικούς τόνους με πολύχρωμα μοτίβα, και στη συνέχεια οι ονειρεμένοι στροβιλισμοί έσταζαν σφαίρες της λαμπερής αγάπης στο πλήθος. Το μούσκεμα τα κάλυψε όλα.

Ο ενθουσιασμός κυρίευσε τον Μάρλεϊ. «Εμπενίζερ, άπλωσε το στον καρπό σου». Με αυτό έδωσε στον Σκρουτζ μια χοντρή σφαίρα της λαμπερής Αποδοχής. Αποστραγγισμένος από δυνάμεις, ο Σκρουτζ άφησε την ουσία να ξεφύγει από τα δάχτυλά του. Ο Μάρλεϋ μάζεψε σχολαστικά την υπόλοιπη Αποδοχή στις πτυχές του χεριού του. Καθώς το αφράτο υλικό άρχισε να εξατμίζεται, ο Μάρλεϋ το χαστούκισε όσο πιο δυνατά μπορούσε ενάντια στον τραυματισμό του Σκρουτζ.

"Αιματηρός!" πτοήθηκε ο Σκρουτζ. Μέσα στο τσιμπούρι του χρόνου, η λαμπερή μάζα κατανάλωσε την πληγή. "Αχχχ...!" αναφώνησε καθώς η πληθωρικότητα μέσα στην Αποδοχή έπιασε την καρδιά του. Η ταχυπαλμία δημιούργησε μια ευχάριστη σύσπαση, η οποία έκανε τον Σκρουτζ να κλείσει τα μάτια του από χαρά. Οι μύες έτρεμαν καθώς η Αποδοχή επισκευαζόταν και μετά ενίσχυσε τον καρπό του. Χαρούμενοι τόνοι ξεχύθηκαν από κάθε πόρο του δέρματος του Σκρουτζ. Μέσα στη μουσική του Acceptance, μια διαπεραστική τριάδα σήκωσε τον Σκρουτζ ξανά στα πόδια του.

Καθώς φάντασμα και άνθρωπος έβλεπαν το Coss Acceptance να πέφτει σχεδόν στο Pool Of Broken Spirits, ο Σκρουτζ λαχανιάστηκε. Ο Μάρλεϋ χαμογέλασε καθώς είπε: «Το κάνουν αυτό κάθε φορά». Νιώθοντας το βλέμμα του Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ εξήγησε: "Η πισίνα είναι το χαμηλότερο σημείο έξω από τον Κρατήρα. Είναι το μέρος όπου οι Coss ισοπεδώνονται ως ομάδα, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν στην Άβυσσο."

Παρατηρώντας τη ροή του Coss Acceptance που κινείται πάνω από την πισίνα, τα μάτια του Σκρουτζ άνοιξαν διάπλατα όταν έσταξαν την ουσία τους απευθείας στη λίμνη των κοιμισμένων πνευμάτων αυτοκτονίας. Η απελευθέρωση υγρού προκάλεσε την

άνοδο της μάζας που ταξιδεύει κατά την πτήση. Η ανοδική ανύψωση σταθεροποίησε την ολίσθησή τους.

Ενώ το Coss Acceptance κύλησε σαν σύννεφα καταιγίδας προς το πεπρωμένο τους, το Pool Of Broken Spirits ξέσπασε με δραστηριότητα, καθώς η κυκλοφορία του Acceptance πλημμύρισε την πισίνα με μια φωταύγεια. Αν και ως επί το πλείστον εκτός οπτικού εύρους, η κίνηση στο Pool μάγεψε τον Σκρουτζ. Διάφορα χρώματα και μουσικοί τόνοι ηχούσαν παντού καθώς τα πνεύματα απογειώνονταν από την πισίνα και στη συνέχεια μεταμορφώνονταν στα πολλά στοιχεία του πνεύματός τους.

Η μεταμόρφωση ενός πνεύματος σε πολλά αναδύθηκε σαν πυροτεχνήματα, ξεσπώντας από χαρά. Πνεύματα πέταξαν προς κάθε κατεύθυνση του Transmogify. Οι περισσότεροι παρέμειναν με τη μορφή πνεύματος, αλλά άλλοι μεταμορφώθηκαν σε Αποδοχή και μετά ακολούθησαν τον Κόσ στον πυθμένα της Αβύσσου.

«Τι συμβαίνει εκεί πέρα;» ρώτησε ο Σκρουτζ δείχνοντας την ταραχή.

«Περνούν τη Διαπλοκή».

«Αυτή δεν είναι η διαδικασία που μπήκε στον θάνατο;»

«Ναι, αλλά όσοι βρίσκονται στην Πισίνα δεν μπαίνουν στο Entanglement μέχρι να ξυπνήσουν».

«Εννοείς με το να αυτοκτονήσουν πρόσθεσαν μόνο ένα επιπλέον βήμα στη Μεταμόρφωσή τους;»

«Είμαστε ο κύριος εχθρός του εαυτού μας τις περισσότερες φορές».

Ο Σκρουτζ έξυσε το κεφάλι του και μετά ρώτησε: "Γιατί λέγεται Διαπλοκή όταν στην πραγματικότητα συμβαίνει ένας χωρισμός;"

Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να πάρει τις λέξεις που χρειάζονται για εξήγηση. "Κανένα στοιχείο του πνεύματος ενός ατόμου δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις άλλες αρχές μέσα στο πνεύμα. Αν και το πνεύμα της απληστίας μου έχει πλέον μετατραπεί, αυτό το πνεύμα που έβλαψε τον Νώε εξακολουθεί να συνδέεται με αυτό το πνεύμα, παρόλο που τώρα κατοικεί με την Άπειρη Συνείδηση. Είμαστε ακόμα ένα."

Ο Σκρουτζ συνέχισε να συλλογίζεται. "Γιατί αυτό το πράγμα αρχίζει να μου βγάζει νόημα;"

Ο Μάρλεϊ χαμογέλασε και μετά άλλαξε θέμα. «Με το σάλο πάνω από την πληγή σου, παραλίγο να ξεχάσω να σου τα δώσω». Ο Μάρλεϊ του έδωσε τέσσερις λίθους. «Βάλ' τα στις τσέπες του παντελονιού σου».

Ο Σκρουτζ κύλησε τις πέτρες στην παλάμη του και μετά ρώτησε: "Γιατί είναι άβαρες, αλλά εξακολουθούν να έχουν σχήμα;"

"Τα πράγματα είναι διαφορετικά εδώ. Τα πάντα στο Transmogrify είναι πνεύματος. Απλώς βάλτε τα στις τσέπες σας."

Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες. Οι πέτρες δημιούργησαν ένα εξόγκωμα που έσπρωχνε έξω από το ύφασμα, αλλά παρέμεινε μέσα στην τσέπη. Καθώς το ζευγάρι συνέχιζε προς την Άβυσσο, δημιουργήθηκε μια ευπρόσδεκτη σιωπή.

Ενώ ο Μάρλεϊ συνέχιζε να παρακολουθεί την πισίνα, ο Σκρουτζ έστρεψε το βλέμμα του πίσω στον Κρατήρα. Τα οστά που χωρίστηκαν μέσω της απελευθέρωσης του Coss Acceptance έπεσαν βροχή πάνω σε όσους σκαρφάλωναν στον τοίχο. Καθώς ο Σκρουτζ έβλεπε τα κατακερματισμένα πνεύματα να ανασυντάσσονται, νέος Coss άρχισε να μαζεύεται στην κορυφή. Παρόλο που η τελευταία κυκλοφορία του Acceptance ήταν ακόμα ορατή, ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε ότι ο Κρατήρας είχε αποκτήσει νέα πνεύματα. Ο αγώνας τους ήταν συνεχής καθώς ο καθένας περνούσε από αυτούς που ήταν κοντά τους για να κερδίσουν μια υψηλότερη θέση μέσα στον Κρατήρα.

Προχωρώντας πέρα από τον ορίζοντα, το Coss Acceptance μπήκε στο Abyss Of Final Transmogrify. Καθώς η ροή της λάμψης έπεφτε κατακόρυφα προς την Άπειρη Συνείδηση, θύελλες από μπλε κεραυνούς ξέσπασαν από την τρύπα. Τα μπουλόνια άστραψαν προς τα πάνω έξω από την Άβυσσο, ενώ ένα βουητό αρμονικών τόνων αντηχούσε σε όλο το Transmogrify.

Μόλις τα φλας έσβησαν, ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ συνέχισαν σιωπηλοί. Από πάνω τους κυλούσε ο Διάδρομος των πνευμάτων, απασχολούμενοι με Εργασίες που είχαν σχεδιαστεί για να βελτιώσουν όχι μόνο τη δική τους ύπαρξη, αλλά και την ίδια τη ζωή.

Με την ύφεση της δραστηριότητας στην Άβυσσο, ο Μάρλεϊ έστρεψε την εστίασή του πίσω στον Σκρουτζ που κοιτούσε επίμονα τον Κρατήρα. «Τα πάντα έχουν να κάνουν με την ψεύτικη αγνότητα εκεί κάτω», είπε ο Μάρλεϊ.

«Νόμιζα ότι ήταν για εκείνους που αποσυνδέθηκαν σκόπιμα από την Άπειρη Συνείδηση».

«Αμφιβάλλω αν «σκόπιμα» σχεδίασαν τον χωρισμό τους, αλλά πες μου, Ebenezer, τι πιστεύεις ότι οδήγησε τις πράξεις τους;»

Ο Σκρουτζ σκέφτηκε την ερώτηση προτού απαντήσει πειθήνια: "Δύναμη;" Το σκέφτηκε για λίγο ακόμα και μετά πρόσθεσε: «Φόβος;»

«Η αγάπη είναι φρικτά», είπε ο Μάρλεϊ, επιταχύνοντας το βήμα του.

«Περίμενε, τι εννοείς με αυτό;»

«Το είπες, Εμπενέζερ».

"Όχι... Είπα δύναμη και φόβος — τους αποκαλούσες "αγάπη φρικτά". Γιατί;"

«Αυτά τα δύο παρέχουν την ταχύτερη μέθοδο διαχωρισμού από την Άπειρη Συνείδηση». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να δώσει έμφαση στο επόμενο σημείο. «Αυτό είναι φρικτό πράγμα».

«Ναι, είναι εύκολο να καταλάβουμε πώς ο φόβος και η αναζήτηση της εξουσίας μπορούν να προκαλέσουν την καταστροφή».

«Αυτοκαταστροφή», ξεκαθάρισε ο Μάρλεϊ. "Αυτοί που βρίσκονται στο Pool Of Broken Spirits ενεργούν με προφανή τρόπο όταν πραγματοποιούν την αυτοκαταστροφή τους. Ενώ όσοι βρίσκονται στον Κρατήρα παραμένουν αδιάφοροι για την αυτοκαταστροφή τους."

«Δεν ανακαλύπτουν ποτέ αυτή τη γνώση;»

"Μόνο στη δημιουργία του Coss τους."

«Πριν από τότε;»

«Αγωνίζονται με αλαζονεία».

Καθώς πλησίαζαν στο τέλος του κρατήρα των αποκομμένων πνευμάτων, ο Σκρουτζ πήρε την ταραχή από τη Λίμνη των Φλογών στην κορυφή για τελευταία φορά και μετά αναρωτήθηκε δυνατά: «Αυτό που δυσκολεύομαι να καταλάβω είναι, γιατί δεν βοηθάει ο ένας τον άλλον-όπως με βοήθησε η ομάδα από τον Διάδρομο;»

«Πες μου τι βλέπεις εκεί κάτω, Εμπενέζερ».

«Υπερπληθυσμός, σπινθήρες παντού, μια μανιασμένη φωτιά στο βυθό, εμετός που βρέχει συνεχώς, αντιπαλότητα — ενσαρκώνει την απόλυτη διαμάχη».

«Θεέ μου, Ebenezer, πες μου τι σκέφτεσαι πραγματικά». Χαμογελώντας, ο Marley πρόσθεσε, "Ο Κρατήρας απορροφά αυτό που έχτισε κάθε πνεύμα κατά τη διάρκεια της ζωής. Κανένας από αυτούς δεν δημιουργήσε συμπόνια για τους άλλους. Πώς μπορούν λοιπόν να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον τώρα;"

«Από την ανάγκη για αυτοεπιβίωση...»

«Βλέπετε κανένα κοντά στη Λίμνη των Φλογών που να αναγνωρίζει ακόμη και αυτούς που βρίσκονται κοντά τους;»

"Όχι. Συμπεριφέρονται σαν να είναι τυφλοί."

«Ίσως αυτός είναι ο λόγος που αποκτούν τόσα πολλά μάτια όταν μεταμορφώνονται σε Κορς», έκλεισε το μάτι ο Μάρλεϊ στον Σκρουτζ και μετά πρόσθεσε, «για να μπορέσουν να δουν ξανά».

«Είναι το μόνο που τους λείπει η όραση;»

«Όχι, το σκοτάδι είναι το λιγότερο από τα ελαττώματά τους. Αν και θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν. Εάν έρχονται σε επαφή, δεν θα έρθουν, γιατί ο καθένας μένει σε πλήρη απομόνωση από τους άλλους».

«Η απομόνωση — είναι — ξεχειλίζει από πνεύματα εκεί μέσα».

«Μιλάς για ποσότητα. Αναφέρομαι στον χαρακτήρα τους που στερείται ενσυναίσθησης».

«Ακόμη και οι χελώνες γυρίζουν η μία την άλλη όταν τις γυρίζουν στην πλάτη τους», είπε ο Σκρουτζ.

«Αν μπορούσαν, είμαι σίγουρος ότι ο καθένας μέσα στον Κρατήρα θα προτιμούσε να είναι μια χελώνα αυτή τη στιγμή».

Καθώς οι δυο τους περνούσαν τον Κρατήρα και έστρεψαν την προσοχή τους στο Pool Of Broken Spirits, φαντάσματα που επιπλέουν μπορούσαν να φανούν να πέφτουν στην επιφάνεια. Από την πισίνα προέκυψαν μεταλλικοί στύλοι. Το μόνο πράγμα με το οποίο ο Σκρουτζ μπόρεσε να συγκρίνει την οπτική εικόνα ήταν αυτό ενός πλημμυρισμένου δάσους μετά από μια ντουζίνα χρόνια κάτω από το νερό. Ωστόσο, ένα πλημμυρισμένο δάσος είναι ένα νεκρό δάσος, ωστόσο αυτό το άφθαρτο δάσος πυροδότησε ζωή στις

άκρες τους. Όχι πάντα, αλλά συχνά χόβολα από τα τόξα που αναβοσβήνουν ξύπνησαν τα πνεύματα που κοιμόντουσαν μέσα στην πισίνα.

Ο Σκρουτζ επικεντρώθηκε σε ένα φάντασμα καθώς έβγαινε από την πισίνα. Ένα εκρηκτικό φως απελευθέρωσε το άτομο στα διάφορα πνεύματά του. Χωρίς βιασύνη, κάθε απελευθερωμένη οντότητα πέταξε προς το Mog όπου θα ξεκινούσε το έργο της δημιουργίας του Task Of Outreach. Καθώς οι δυο τους συνέχιζαν κατά μήκος του Δρόμου, περισσότερα πνεύματα ξύπνησαν, χωρίστηκαν στην ουσία τους και μετά μετακινήθηκαν πέρα από την Πισίνα. Ο οπτικός χορός αυτής της ρουτίνας δημιούργησε κύματα μέσα στην πισίνα που είχε ως αποτέλεσμα νέα πνεύματα να έλκονται σε εγρήγορση.

Ένα πνεύμα τράβηξε την προσοχή του Marley, γιατί χωρίστηκε σε τέσσερα διαφορετικά πνεύματα, ένα για κάθε Mog. Καθώς ένας από τους τέσσερις ταξίδευε από πάνω προς τον Κρατήρα, ο Μάρλεϋ χαμογέλασε. «Αναμφίβολα αυτό το πνεύμα θα προτιμούσε να κοιμηθεί. Πηγαίνει από το κρεβάτι σε ένα πυκνό αγκάθια».

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Σκρουτζ, μια τεράστια ομάδα τόξων φούντωσε σε ολόκληρη την περιοχή των μεταλλικών ράβδων, στα οποία ξύπνησαν δεκάδες αυτοκαταστροφικά πνεύματα. "Τι προκαλεί τους σπινθήρες;"

«Δάκρυα».

Ο Σκρουτζ δίστασε πριν πει: «Το να το εξηγήσω αυτό θα ήταν ωφέλιμο, Τζέικομπ».

«Δεν έχει θέσει αυτό το θέμα ο φίλος σας, ο κύριος Faraday, σε μια από τις χριστουγεννιάτικες διαλέξεις του;»

«Λοιπόν, ο Μάικλ έχει να κάνει με τον ηλεκτρισμό και τους σπινθήρες, αλλά πώς μπορεί να μάθει για αυτήν την πισίνα;»

"Τα πάντα μέσα στο Transmogriify λειτουργούν μέσα σε μια τεχνική μέθοδο, ακόμα και η λειτουργία του Pool."

«Μα δάκρυα...;»

«Όχι απλά δάκρυα, αλλά δάκρυα θλίψης γεμίζουν την πισίνα».

"Και η μέθοδος που έχουν αυτά τα δάκρυα για τη δημιουργία των σπινθήρων είναι...;"

«Αλάτι».

«Αν αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται, τότε ο Μάικλ πιθανότατα θα το γνώριζε»,
παραδέχτηκε ο Σκρουτζ.

Οι δυο τους περπάτησαν, περπάτησαν και περπατούσαν καθώς η πισίνα μετέτρεπε
συνεχώς ένα πνεύμα σε πολλά πνεύματα. Μετά από μέρες, ο Σκρουτζ άρχισε να
αναρωτιέται γιατί οι σωματικές του λειτουργίες δεν χρειάζονταν ποτέ προσοχή. Ποτέ δεν
πεινούσε, ποτέ δεν κουράστηκε, ούτε χρειαζόταν ένα μπάνιο. Ήταν σαν να μην υπήρχε
ο χρόνος, κι όμως έμοιαζε να ταξιδεύει προς το μέλλον.

Καθώς συνέχισαν, ο Σκρουτζ άρχισε να συλλογίζεται τον Κρατήρα. Δύσκολα θα
μπορούσε να γίνει πιστευτό ένα τέτοιο μέρος, αλλά ξαφνικά, μια νέα αλήθεια πήδηξε
στο μυαλό του και θόλωσε: «Είπες ψέματα στον Τέιντ».

"Εγώ;"

«Είπες ότι θα χρησιμοποιούσες μόνο ένα Fire Twirler για να με σώσεις. Ωστόσο,
έσωσες τον βοηθό της ελευθερίας στο Chute».

«Ναι, το έκανα. Ωστόσο, το πρόβλημα δεν είναι ότι πέρασα τον Teint, αλλά ότι ήταν τα
τελευταία μου Fire Twirlers».

Ο Σκρουτζ σταμάτησε μια στιγμή πριν πει: «Μάλλον θα έκανα το ίδιο. Εκτός
αντανακλαστικού, αν δεν υπάρχει άλλος λόγος».

«Θα ήθελες; Ήταν ένα αντανάκλαστικό και με μένα. Μόνο που είχα επίσης τη γνώση ότι ο χωρίς πόδια δεν θα μπορούσε να ανέβει ούτε στην επιφάνεια της λίμνης χωρίς τον Aputo. Θα είχε καρφωθεί κάτω από το Baabel των φλογών του, και πολλά πόδια θα τον πίεζαν κάτω. Θα είχε προκληθεί βλάβη στο μυαλό σε αυτό το πνεύμα προτού ο Aputo μπορούσε να τους επιστρέψει στον Δρόμο.» Στη συνέχεια, δείχνοντας μια τοποθεσία μέσα στην πισίνα, ο Marley είπε: «Κοίτα, Ebenezer. Υπάρχει η Φλώρα».

«Θα την ξυπνήσουμε;»

«Όχι! Αυτό δεν είναι για εμάς, εξάλλου έχει μια περίεργη εμφάνιση. Ας την αφήσουμε να κοιμάται. Το καθήκον μου είναι η διάσωση του Νώε».

«Μια περίεργη ματιά — φροντίζεις να την περιγράψεις;»

«Ίσως αργότερα», και με αυτό ο Μάρλεϊ σιώπησε.

Το ταξίδι γύρω από τη δεξαμενή των στρωμένων ήταν μακρύ και τελικά βαρετό. Μόλις έφτασαν στα μισά του δρόμου γύρω από την πισίνα, τα Fields Of Destructive Compulsions άρχισαν να έρχονται στο επίκεντρο. Δεξιά έπληξαν τα πνεύματα που κοιμόντουσαν μέσα στην πισίνα, ενώ στα αριστερά φαινόταν Φωτιά Στριφογύρισμα να στροβιλίζονται προς κάθε κατεύθυνση. Στην επένδυση του Δρόμου, στην πλευρά των Φιλντς, στεκόταν μια ενιαία σειρά δέντρων με ακίδες δύο ιντσών να τρέχουν πάνω-κάτω στον κορμό. Αυτό το δάσος από μοναδικά δέντρα αγκάλιαζε τον Δρόμο μέχρι εκεί που έβλεπε το μάτι.

Αν και κάθε κορμός στεκόταν ίσιος, χωρίς καν την ένδειξη μιας στροφής, δεν θα μπορούσαμε να πούμε το ίδιο για τα κλαδιά. Περίπου πέντε πόδια από το έδαφος, κάθε ένα από αυτά μεγάλωνε παράλληλα με τον Δρόμο. Σκέλη από γειτονικά δέντρα μπλέκονται, δημιουργώντας ένα πλέγμα πυκνής ανάπτυξης. Ξεκινώντας από το ύψος των ματιών του Σκρουτζ, ο μπερδεμένος φράχτης του φύλλωμα ήταν ψηλότερο από ένα νεολιθικό μνημείο. Από κάτω από το όριο των άκρων, τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ παρακολουθούσαν χιλιάδες Φωτιά Στροβίλους να χορεύουν και να στριφογυρίζουν μέσα στα Πεδία των Καταστροφικών Καταναγκασμών.

«Πρέπει να αποφύγουμε τις αιχμές».

«Τζέικομπ, πρέπει να αποφύγουμε τις φλόγες».

«Όχι, τις θέλω, αλλά αυτές τις μπάρμπες...», είπε ο Μάρλεϊ, δείχνοντας έναν κορμό δέντρου. «Είναι επικίνδυνοι».

«Φυσικά και είναι· όλα εδώ είναι επικίνδυνα». Ο Σκρουτζ χαμογέλασε και μετά πρόσθεσε: «Τουλάχιστον για μένα». Ο καθένας χαμογέλασε στον άλλο καθώς έστρεφαν την προσοχή τους στον τεράστιο αριθμό των φλογών που στριφογυρνούσαν σε όλο το τοπίο μέσα στα Πεδία.

Καθώς τα Fire Twirlers περιστρέφονταν, χτυπώντας στο δικό τους είδος, οι ψηλότεροι ανάμεσά τους κέρδιζαν ενέργεια από κάθε πρόσκρουση, ενώ οι μικρότεροι μειώθηκαν σε ισχύ και μέγεθος. Η επίδειξη κυριαρχίας φάνηκε βάνουση.

Ο Σκρουτζ λαχάνιασε όταν η σύγκρουση τριών Fire Twirlers είχε ως αποτέλεσμα τον πλήρη αφανισμό του μικρότερου. «Απλώς σκότωσαν ένα πνεύμα;»

"Νόμιζα ότι το καταλάβατε όταν ο Teint και εγώ συζητούσαμε για τη σύλληψη των Fire Twirlers. Οι Fire Twirlers δεν είναι τα πνεύματα. Είναι τα ενεργειακά πνεύματα που δημιουργούνται για να τους βοηθήσουν να απελευθερώσουν τις τοξικές τους συνήθειες."

«Τα πνεύματα που δημιούργησαν αυτές τις άγριες φλόγες είναι σαν εσάς;»

"Υποθέτω ότι ναι. Κανένας από τους άλλους Mogs δεν κοίταξε ποτέ ένα πνεύμα από τα Πεδία. Τους αντιλαμβανόμαστε ως άτομα όταν φτάνουν στην Άβυσσο. Πριν από τότε, η μόνη απόδειξη της ύπαρξής τους είναι αυτά τα Fire Twirlers", είπε ο Marley δείχνοντας τη μάζα των φλογών που τυλίγουν τα Πεδία.

«Πώς μπορεί ένα πνεύμα να δημιουργήσει τέτοιες φωτοβολίδες;»

«Φημολογείται ότι είναι τόσο παγιδευμένοι στον καταναγκασμό τους στο θάνατο που δεν μπορούν να απελευθερώσουν ολόκληρο τον φυσικό τους εαυτό». Ο Μάρλεϊ κοίταξε προς τα περιστρεφόμενα Πεδία και μετά έδειξε ένα καθώς είπε: «Φαίνεται ότι κάποιος είχε πρόβλημα να σταματήσει την επιθυμία του να ανάψει φωτιές». Μαζί παρακολούθησαν καθώς το Fire Twirler φούντωσε ψηλά, μετά μειώθηκε, μόνο για να ανάψει πιο ψηλά από πριν και μετά να αστράφτει σχεδόν στο τίποτα.

"Νομίζω ότι μόλις δήλωσες ένα αδύνατο, Τζέικομπ. Πώς μπορεί μια φλεγόμενη σπείρα να αλλάξει το πνεύμα που τη δημιούργησε;"

"Λοιπόν, υπάρχει αναμφισβήτητη πολλή σωματική ενέργεια σε αυτά τα πράγματα. Ίσως είναι ο τρόπος τους να αναπτύξουν ένα Task Of Outreach. Είναι φήμες, Ebenezer. Αυτά τα πνεύματα είναι πολύ ιδιωτικά, ακόμα και όταν έρχονται στο Abyss."

«Εξακολουθώ να πιστεύω ότι μιλάς για ένα αδύνατο».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε γύρω του, κούνησε το χέρι του κατά μήκος της όψης του και μετά είπε: «Τα στοιχεία της ύπαρξής τους είναι μπροστά στα μάτια σου. Το πώς υπάρχουν για σένα περιέχεται στη δομή των πεποιθήσεων σου».

Η πρόοδος του Μάρλεϋ και του Σκρουτζ κατά μήκος του Δρόμου παρέμεινε σταθερή, παρόλο που τα Πεδία εκτείνονταν για σχεδόν-πάντα. Μεμονωμένα οι δυο τους συλλογίστηκαν τον χείμαρρο από φλόγες που υφαίνουν σε όλο το έδαφος. Η συνεχής κίνηση της θερμότητας με φουσκάλες δημιούργησε κατευθυντικές ριπές χάους. Οι περισσότεροι στροβιλιστές της φωτιάς στέκονταν πάνω από το φράγμα των άκρων του δέντρου. Ωστόσο, υπήρξαν και εκείνοι που είχαν χτυπηθεί σε αδυναμία, και με κάθε περιστροφή συνέχιζαν να συρρικνώνονται.

Η φρενίτιδα μάγεψε τον Σκρουτζ. Καθώς η ανταλλαγή δύναμης μεταξύ των συγκρουόμενων Fire Twirlers κυμάνθηκε, έστρεψε το βλέμμα του στην κυρίαρχη φλόγα μπροστά του. Περιστρέφοντας με εξαιρετική ταχύτητα, η φλογερή σπείρα χτύπησε πάνω σε ένα δέντρο. Προτού ο Μάρλεϋ προειδοποιήσει, η πρόσκρουση του Fire Twirler έσκασε κάθε ακίδα που περιείχε το δέντρο.

Ο Μάρλεϊ πήδηξε πάνω στον Σκρουτζ, αναγκάζοντάς τον να πέσει στο έδαφος. Ενώ τα αγκάθια έριχναν μέσα στο φάντασμα, ο άνθρωπος από κάτω του παρέμενε αλώβητος,

ή έτσι ήλπιζε ο Μάρλεϊ. Όταν οι δυο τους χώρισαν ο ένας από τον άλλο, η πραγματικότητα βύθισε τον Μάρλεϊ. Κάτω του βρισκόταν ο φίλος του — ακίνητος. Κουνώντας τον Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ ρώτησε μανιωδώς: «Πού είσαι πληγωμένος;» Ο Σκρουτζ δεν κουνήθηκε. "Εμπενίζερ! Δεν βλέπω πληγή, πού πονάς;" Ακόμα ο Σκρουτζ παρέμεινε ήσυχος.

Σηκώνοντας τον Σκρουτζ στην αγκαλιά του, ο Μάρλεϊ αγκάλιασε τον φίλο του κλαίγοντας: «Όλα απέτυχαν, σε σκότωσα». Κι όμως, ο Σκρουτζ δεν έδειξε σωματικά τραύματα.

Χωρίς να τον εντοπίσει ο Μάρλεϊ, ο Απούρτο μπήκε πίσω από τους δύο. Πριν γίνει η ανακάλυψη, ο Απούρτο γρύλισε στο αυτί του Marley, κάτι που δημιούργησε μια σκληρή ένταση στο φάντασμα. Ο φροντιστής του Transmogrify συνέχισε να γρυλίζει, ωστόσο ο Μάρλεϊ δεν άφηνε πίσω τον Σκρουτζ. Σπρώχνοντας τον Απούρτο μακριά, ο Μάρλεϊ έτριψε τον Σκρουτζ σε εγρήγορση.

Καθώς ο Μάρλεϊ βοήθησε τον Σκρουτζ να σηκωθεί στα πόδια του, εκείνος σταμάτησε πριν ρωτήσει ξανά: "Πού είσαι πληγωμένος;"

"Πονάς; Νομίζω ότι πληγώθηκες, Τζέικομπ. Με έσπρωξες, έτσι δεν είναι;"

«Σε έσωσα από τα αγκάθια του δέντρου».

«Ποιος θα φανταζόταν ότι ένα φάντασμα θα μπορούσε να χτυπήσει έναν άνθρωπο στον θάνατο;»

"Λοιπόν αυτό νομίζεις ότι έκανα. Ήσουν νεκρός;"

«Δεν θυμάμαι», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Λοιπόν, αξίζει να θυμάσαι τον θάνατο, οπότε μάλλον δεν ήσουν νεκρός».

Οι δυο τους συνέχισαν στον δρόμο, παρακολουθώντας ταυτόχρονα εκατομμύρια Fire Twirlers να αγωνίζονται σε όλα τα Fields. Η συνεχής κίνηση των ενεργειών που συγκρούονται με τα δέντρα δημιούργησε εκρήξεις τουαιχμές. Τώρα που ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε τον κίνδυνο τους, έγινε ικανός να τους αποφεύγει.

Η ώθηση των βλημάτων προς τον Δρόμο ήταν ελάχιστη καθώς σκοπός τους ήταν να τροφοδοτήσουν τα Fire Twirlers με εύφλεκτο λάδι. Το καύσιμο από τα βελάκια παρείχε ταχύτερη καύση στη φλόγα. Αν και το τέλος ενός στροβιλιστή φωτιάς δεν σημαίνει το τέλος της επιβλαβούς συνήθειας, δείχνει πάντα τη μείωση της ενέργειας που δημιουργήσε τη συνήθεια. Για το λόγο αυτό, οι Fire Twirlers κυνηγούν τα αγκάθια.

Ο Μάρλεϊ παρακολουθούσε τους Φιλντς με ιδιαίτερη ανάγκη. Ενώ ο Fire Twirlers χτύπησε στα δέντρα, περίμενε να συμβεί ακριβώς το σωστό είδος πρόσκρουσης. Και μετά, δύο έγιναν σχεδόν ταυτόχρονα. Μια συλλογή από πυροσβέστες χτύπησε το ένα το άλλο με τέτοια δύναμη, δύο από αυτά πετάχτηκαν στο δρόμο. Ο Μάρλεϊ τους κυνήγησε.

"Ποτέ δεν είχα την πρόκληση δύο ταυτόχρονα. Ebenezer, μην τους αγγίζεις, αλλά βοήθησέ με να ρίξω το ένα", είπε ο Marley, δείχνοντας το Fire Twirler που ήθελε να συλλάβει.

«Ιάκωβ, αν δεν μπορώ να το αγγίξω, γιατί να το πλησιάσω;»

«Θα μπορούσε να σώσει τη ζωή σου», φώναξε ο Μάρλεϊ.

Το παιχνίδι της σύλληψης των Fire Twirlers ήταν σε εξέλιξη.

"Οι δυο τους γυρίζουν αντίθετα ο ένας με τον άλλο. Μείνε στην πίσω πλευρά τους, Εμπενέζερ."

"Πώς είναι δυνατόν αυτό αν περιστρέφονται προς αντίθετες κατευθύνσεις;"

«Απλά αφήστε το μεγάλο να φύγει». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά σκηνοθέτησε τον Σκρουτζ. "Μετακινηθείτε πίσω από το μικρότερο Twirler. Νομίζω ότι μπορώ να το γωνιώσω μεταξύ μας."

Ο Σκρουτζ δεν είχε ακόμη ιδέα πώς θα μπορούσε να βοηθήσει τον Μάρλεϊ. Οι οδηγίες που δόθηκαν δεν παρείχαν κανένα ενεργητικό τρόπο για να υπερνικηθεί ο φλογερός καταναγκασμός. Το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να αντικατοπτρίζει αυτό που έβλεπε να κάνει ο Μάρλεϊ. Όταν πάτησε δεξιά, ο Σκρουτζ πήγε αριστερά. Μια ανοδική κίνηση του χεριού δημιούργησε το ίδιο και στον Σκρουτζ. Αν και φαινόταν ότι υπήρχε συντονισμός μεταξύ τους, δεν ήταν.

Ο Μάρλεϊ άρπαξε για την ουρά της περιστρεφόμενης φωτιάς. Περνώντας τη φλόγα μέσα από το απόκοσμο δέρμα του, ούτε το πνεύμα ούτε η φλόγα έλεγχαν την κατάσταση. Ανάμεσα στους δύο αναπτύχθηκε ένα παιχνίδι ετικετών. Ο Σκρουτζ έβλεπε ως επί το πλείστον τον Μάρλεϊ να πολεμάει με την ενέργεια του καταναγκασμού του άλλου. Η κωμωδία βρισκόταν στον καυγά τους χωρίς κανένα τσακωμό. Αυτό που συνέβαινε φαινόταν παιχνιδιάρικο μέχρι που, χωρίς προειδοποίηση, ο Σκρουτζ φώναξε καθώς έπιασε το πίσω μέρος του παντελονιού του. Περνώντας από δίπλα του ήταν το μεγαλύτερο Fire Twirler.

Ενώ ο Σκρουτζ έλεγχε το σινγκλ του πίσω άκρου του, ο επιθετικός Fire Twirler χτύπησε στην πιο αδύναμη φλόγα. Τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ εκτοξεύτηκαν σε αντίθετες κατευθύνσεις. Η δύναμη από την πρόσκρουση δημιούργησε μια απόσταση που αποσταθεροποίησε την κοινή τους βαρύτητα και ο Σκρουτζ έπεσε για άλλη μια φορά στον Δρόμο.

Την επόμενη στιγμή, ο Μάρλεϊ βοήθησε τον φίλο του να σταθεί στα πόδια του. «Απλώς κοίτα το μέγεθος αυτού του πράγματος, Ebenezer». Το νέο Fire Twirler περιστρεφόταν με διπλάσια ταχύτητα και ύψος από οποιονδήποτε Twirler μόνο του. «Εμπενίζερ, πάρε το να σε ακολουθήσει, και θα το αρπάξω από πίσω».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ με σύγχυση. Γιατί θα δόλωσε αυτή τη μανία της φωτιάς για να τον κυνηγήσει; «Νόμιζα ότι έπρεπε να με κρατήσεις μακριά από τον κίνδυνο».

"Αυτά τα πράγματα είναι αργά. Μπορείς να το ξεπεράσεις, Ebenezer."

Μετά από μια στιγμή περισυλλογής, ο Σκρουτζ άρχισε να χοροπηδά πάνω-κάτω, ενώ κουνούσε τα χέρια του και ουρλιάζει σαν τρόμος πάνω σε έναν τρόπο. Η γιγάντια φλόγα άρχισε να κυνηγά τον ζωηρό άνθρωπο. Καθώς το Fire Twirler κέρδιζε ορμή, ο Σκρουτζ φώναξε: «Νομίζω ότι θέλει να με βλάψει».

«Πρέπει να του θυμίσεις τον καταναγκασμό που προσπαθεί να ξεπεράσει», φώναξε ο Μάρλεϊ.

«Είναι, λοιπόν, αυτό το πραγματικό πνεύμα;»

"Όχι, φυσικά όχι· μοιάζει με άτομο; Είναι μόνο η ψυχική ενέργεια που απελευθερώνεται από το πνεύμα."

«Απλώς δεν καταλαβαίνω γιατί του δίνεις χαρακτηριστικά ύπαρξης».

"Για να σας πω την αλήθεια, τα πνεύματα στα Πεδία είναι τόσο άπιαστα που κανείς μας δεν τα καταλαβαίνει. Άρα μπορείτε να συνεχίσετε να ακολουθεί την κατεύθυνση σας όσο εγώ το αρπάζω;" Με αυτό, ο Μάρλεϊ πέταξε την αιθέρια δομή του στη φωτιά. Σαν να περίμενε τη δράση του Marley, το Fire Twirler αντέστρεψε την κατεύθυνση, έτσι ώστε η ουρά του να περιστρέφεται τώρα προς τον Marley. Το πλάσμα της φλόγας αγνόησε τον Σκρουτζ καθώς κατανάλωνε άγρια τον Μάρλεϊ.

Το χέρι του Μάρλεϊ πέρασε από το κεφάλι του Σκρουτζ. Καθώς το πόδι του Μάρλεϊ εκτοξεύτηκε από το Fire Twirler, ο Σκρουτζ βρήκε τον Apurto να στέκεται δίπλα του. «Βοήθησέ με, Ebenezer, προτού η συνείδησή μου πεταχτεί στο Point», φώναξε ο Marley. Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Απούρτο καθώς ο φροντιστής τον κοιτούσε επίμονα. Κανένας από τους δύο δεν μετακινήθηκε. Τα απόκοσμα μέρη του Μάρλεϊ συνέχισαν να πετιούνται έξω από τη μαινόμενη σπείρα. Όταν το αριστερό πόδι χτύπησε το σώμα του Apurto, το πλάσμα αντέδρασε τρέχοντας.

«Βοήθησέ με, Εμπενίζερ», ούρλιαξε το μοναχικό πλέον περιστρεφόμενο κεφάλι.

Καθώς ο Apurto έφυγε από τη σκηνή, ο Σκρουτζ παρέμεινε παγωμένος από την αδράνεια. «Είναι ζωντανή η φλόγα;»

Λαχανιασμένος για αέρα, ο Μάρλεϊ τσίριξε: "Μόνο εσύ αναπνέεις εδώ, Εμπενίζερ. Κάνε κάτι!" Καθώς ο τρόμος του θανάτου του ώθησε τον Μάρλεϊ στη σιωπή, ο Σκρουτζ έκανε κύκλους γύρω από τη φωτιά αναζητώντας οποιαδήποτε αδυναμία. Φοβούμενος ότι ο Μάρλεϊ θα καταστραφεί σύντομα, ο Σκρουτζ έτρεξε μέσα στη φλόγα. Με το πρώτο βήμα, Ο Σκρουτζ σήκωσε τα χέρια του πάνω από τους ώμους του και μετά άρπαξε το κεφάλι του Μάρλεϊ καθώς το δεύτερο βήμα του έφυγε από τη ζέστη. Μαζί έπεσαν στο Δρόμο.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, όλα εκτός από το αριστερό μικρό δάχτυλο του Μάρλεϊ συναρμολογήθηκαν ξανά. Καθώς ο Μάρλεϊ γύρισε προς τον Σκρουτζ που ανερχόταν αργά, το πνεύμα φώναξε: «Έριξες το δέρμα σου, Έμπενίζερ».

«Λατρεύω τα ρούχα μου».

«Και νόμιζα ότι ήσουν απλώς λιποτάκτης, αντ' αυτού, ξεφορτώνεσαι;»

"Μου αρέσουν ΠΟΛΥ τα ρούχα μου, Τζέικομπ. Έχω ήδη χάσει το παλτό μου." Καθώς ο Σκρουτζ επαναλάμβανε τη σεμνότητά του, πρόσθεσε: «Αυτό το σκασμένο πράγμα έκαψε ήδη μια τρύπα στο παντελόνι μου».

Με τους δυο τους για άλλη μια φορά να στέκονται, ο Μάρλεϊ στράφηκε προς το εξασθενημένο Fire Twirler και μετά ανακοίνωσε: «Θα το πάρω».

Προτού ο Σκρουτζ προλάβει να βγάλει έναν ήχο, ο Μάρλεϊ άρπαξε την ουρά του Φωτιά Στροβίλου, την σήκωσε στην παλάμη του και μετά πέρασε τη φλόγα από το χέρι του και στην αλυσίδα που ήταν συνδεδεμένη στην καρδιά του. Εκεί η πυρκαγιά καταλάγισε.

Χωρίς βιασύνη, οι δυο τους συνέχισαν τον Δρόμο. Καθώς περπατούσαν, ο Μάρλεϊ άρχισε να κοιτάζει επίμονα τον Σκρουτζ και τελικά δήλωσε: «Τα φρύδια σου έχουν φύγει».

Ο Σκρουτζ ένωσε τη θέση των καψαλισμένων φρυδιών του και, καθώς άρχισε να μιλάει, παρατήρησε το δάχτυλο του Μάρλεϊ που έλειπε. "Δεν είσαι ολόκληρος ο ίδιος. Πού είναι το δάχτυλό σου;"

Απογοητευμένος, ο Μάρλεϊ είπε: «Είναι στο Πόιντ. Έφυγε για πάντα».

"Τι είναι το Point, και γιατί δεν το έχω ακούσει πριν από τώρα;"

"Υπάρχουν πολλά για το Transmogrify που δεν θα μάθεις ποτέ, Ebenezer." Σκεπτόμενος το Σημείο συγκεκριμένα, ο Μάρλεϊ πρόσθεσε, "Υπάρχουν πολλά που δεν θα μάθω ποτέ. Ωστόσο, όσον αφορά το Σημείο Ορατότητας... Λοιπόν, είναι ένας κόσμος χωρίς χωρικές αναφορές."

"Ω, υπέροχο. Τώρα που αυτό ξεκαθαρίστηκε... πες μου τουλάχιστον γιατί φοβήθηκες τόσο πολύ να πετάξουν τα κόκαλά σου στο Πόιντ;"

"Επειδή το Apurto δεν μπορεί να τους σώσει. Το Point είναι ένας χώρος με μοναδική ροή χρόνου. Το Apurto πάντα παρακάμπτει την περιοχή."

«Θα παρακάμψουμε και την περιοχή — σωστά;»

«Δεν μπορούμε, αλλά κάνε υπομονή, φίλε μου». Ο Μάρλεϊ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Εμπενίζερ και μετά είπε: «Σε λίγα λεπτά θα είμαστε σε αυτό το βασίλειο».

«Τζέικομπ, αυτό δεν είναι παρηγοριά».

"Το Transmogrify δεν είναι άνετο."

«Έχω ανακαλύψει λοιπόν».

Για τα επόμενα βήματα, περπατούσαν σιωπηλοί, μέχρι που ο Μάρλεϊ έδωσε εντολή στον Σκρουτζ να «κρατήσει το χέρι του».

«Πώς είναι δυνατόν, δεν είσαι σάρκα;»

"Έχεις δίκιο. Είμαι αυτός που θα κρατήσω τη "σάρκα" σου, αλλά πρώτα χρειάζομαι να πιάσεις αυτό που φαίνεται να είναι το χέρι μου."

Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες. Τα δύο χέρια συναντήθηκαν αλλά πέρασαν το ένα από το άλλο χωρίς να έρθουν σε επαφή με την ουσία. «Και πάλι», έδωσε εντολή ο Μάρλεϊ. Και πάλι έσπρωξαν ο ένας τις παλάμες του άλλου χωρίς επιτυχία. «Ορίστε, κρατήστε αυτό», είπε ο Μάρλεϊ, δίνοντας στον Σκρουτζ ένα μερικώς εκραγμένο αγκάθι από ένα από τα δέντρα που καλύπτουν τον Δρόμο.

Η ακίδα μήκους δύο ιντσών έμοιαζε με το σχήμα του καπέλου ενός μάγου αλλά ήταν πολύ μικρή για να τη φορέσει ακόμη και ένας καλικάτζαρος. Καθώς ο Σκρουτζ έπιανε το αντικείμενο από το Transmogriphy, ο Μάρλεϊ άρπαξε την κλειστή του γροθιά. "Είμαστε στο Σημείο. Θα σας καθοδηγήσω."

«Δεν βλέπω Σημείο... Βλέπω μόνο τον Δρόμο».

Στο επόμενο βήμα, το θέαμα του Σκρουτζ σκοτείνιασε. «Είμαι τυφλός», ούρλιαξε.

«Μείνε ισορροπημένος, Εμπενίζερ», ψιθύρισε ο Μάρλεϊ.

**** Stave Eight ****

Αντιμετώπιση προδοσίας

Τρομοκρατημένος, ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΑΔΥΝΑΜΕΝΟΣ. Ενστικτωδώς, ο Μάρλεϋ τυλίχθηκε γύρω από τον άνθρωπο. Η κοινή τους εγγύτητα σφίχτηκε καθώς ο Μάρλεϋ ψιθύρισε: «Κλείσε το μυαλό σου, Εμπενίζερ».

Ο Σκρουτζ έχασε το κράτημα του στο αγκάθι του δέντρου. Καθώς η ακίδα έπεφτε, ο Μάρλεϋ εδραίωσε τον φίλο του. Κατέρρευσε στην αγκαλιά του Μάρλεϊ, ο Σκρουτζ ηρέμησε τον πανικό του. Όντας μια οντότητα, η ρυθμική αιώρηση του Σημείου άρχισε να ελέγχει τη συνδυασμένη τους μορφή. Αόρατα κύματα μιας μαύρης αιθέριας ροής τα ξεπέρασαν. Σε έναν ρυθμό πάνω-κάτω, οι δυο τους ταλαντεύονταν με την κίνηση. Πρώτα τεντώνοντας πιο ψηλά, μετά πιο χοντρές. Μπρος-πίσω χτύπησαν, καθώς η ταλάντευση μέσα στο Σημείο δεν επιβραδύνθηκε ποτέ.

"Εμπενίζερ, είσαι ήρεμος;"

«Σαν μωρό που κουνιέται να κοιμηθεί».

"Κρατήστε το μυαλό σας για εσάς. Πρέπει να μείνουμε σε επαφή. Θα μου επιτρέψετε να μας συγκινήσω;"

"Μετακίνησέ μας... πού είμαι; Όχι, περίμενε, πού είσαι;"

«Μέσα σου». Με αυτή τη συνειδητοποίηση, ο Σκρουτζ τράνταξε σκληρά.

"Ebenezer-ΠΡΕΠΕΙ να μείνουμε σε επαφή." Ο Σκρουτζ —χωρίς να ξέρει γιατί— κατάλαβε. «Πρέπει να φτάσουμε στο Σημείο».

«Νόμιζα ότι αυτό ήταν το σημείο», είπε ο Σκρουτζ.

«Μόνο η είσοδος».

«Τζέικομπ, δεν θέλω να μείνω εδώ».

«Θα... ίσως. Τώρα επιτρέψτε μου να μετακινηθώ».

«Κάνε όπως πρέπει».

«Απελευθέρωσέ μου τον εαυτό σου, Εμπενέζερ». Ο Σκρουτζ δεν είχε κανέναν τρόπο να καταλάβει αυτή την εντολή, αλλά δεν ήθελε να σταματήσει ούτε τον Μάρλεϊ. Σιγά σιγά η ταλάντευση της μαυρίλας ηρέμησε και χαλάρωσε τον Σκρουτζ, για να μπορέσει ο Μάρλεϊ να δράσει. Αυθόρμητα ο Μάρλεϊ άρχισε να ελέγχει τα πόδια του συντρόφου του. Η κίνηση ήταν αργή και επηρεαζόταν από τα κύματα της κίνησης μέσα στη μαυρίλα. Ακόμη και το σκοτάδι σε οποιαδήποτε σπηλιά στη Γη θα φαινόταν πιο φωτεινό από το κενό του φωτός στο Σημείο.

Μέσω του οφέλους ο Από προηγούμενη εμπειρία, ο Μάρλεϊ ακολούθησε τους παλλόμενους απόηχους. Καθώς κινούνταν, τα κύματα που μεταφέρονταν από την ατμόσφαιρα πήγαιναν από μια κίνηση πάνω-κάτω σε μια ώθηση μπρος-πίσω. Κάθε κίνηση του μπροστινού ποδιού τους σήκωνε ελαφρώς από τον Δρόμο. Ο Μάρλεϊ πάλεψε να κρατήσει τον Σκρουτζ σε επαφή με την επιφάνεια. Τρέχοντας στη θέση τους, σαν στο νερό, η προς τα πίσω κίνηση του κύματος τους ώθησε επίσης κάπως προς τα κάτω. Καθώς προχωρούσαν προς τα εμπρός, οι ταλαντεύσεις της αυξανόμενης πίεσης εντάθηκαν-στη συνέχεια το φως εξερράγη.

«Βρισκόμαστε στο σημείο της ορατότητας», ανακοίνωσε ο Μάρλεϊ. Μαζί σαν ένα, οι δύο επέπλεαν πάνω από τον Δρόμο.

Προστατεύοντας τα μάτια του από το φως, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Γιατί σταμάτησε η κίνηση;"

"Δεν έχει. Απλώς έχει συγκλίνει εδώ μέσα στο κέντρο."

Καθώς ο Σκρουτζ ανοιγόκλεισε αρκετές φορές για να προσαρμοστεί στο φως, ρώτησε: "Τι το ελέγχει;"

Ο Μάρλεϊ έδειξε και μετά απάντησε: «Το Ιερό των Αθώων».

"Ένας νέος Mog;" ρώτησε ο Σκρουτζ, καθώς ακολουθούσε το δάχτυλο του φίλου του σε μια σήραγγα φωτός εκατοντάδες πόδια μπροστά τους. Το σκοτάδι μέσα στο Σημείο περιέβαλε τα πάντα εκτός από τον φάρο του φωτός που διαπερνούσε το σκοτάδι. Καθώς άρχισε να μιλάει, ξέσπασαν γέλια από το τούνελ. Ταραγμένος ρώτησε: «Χαίρεται το φως;».

«Αυτό μέσα στο φως είναι σε διαρκή εορτασμό».

«Αν δεν είναι το ίδιο το φως, τότε ποια είναι αυτή η απόλαυση που ακούω;»

«Κυρίως παιδιά», απάντησε ο Μάρλεϊ.

"Κυρίως...;"

«Υπάρχουν κατοικίδια και μερικά φυτά στο Ιερό επίσης».

«Γιατί τη χωρίζει το σκοτάδι;»

"Το Sanctuary Of Innocents φιλοξενεί πνεύματα που ποτέ δεν αμαυρώθηκαν. Δεν υπήρξαν και δεν υπήρξαν ποτέ στο βασίλειο της αγάπης."

Ο Σκρουτζ τράνταξε σε εγρήγορση, κάτι που έκανε τον Μάρλεϊ να μετατοπιστεί μέσα του. Σαστισμένος είπε: «Νόμιζα ότι η αγάπη είναι η εργατική δύναμη του είδους μας».

"Είναι για εκείνους που ζουν μέχρι την ωριμότητα, αλλά όχι για τα παιδιά που περνούν πριν από την ενηλικίωση. Μένουν με τη δύναμη της γέννησής τους-τη χαρά."

«Υπάρχει διαφορά μεταξύ χαράς και αγάπης;»

«Το έργο είναι διαφορετικό».

"Ποιο είναι καλύτερο;"

"Καλύτερα; Η Άπειρη Συνείδηση φαίνεται να μην έχει ανάγκη για ιεραρχία. Η μόνη της ανάγκη είναι προέλευση." Ο Μάρλεϊ πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά συνέχισε. "Ωστόσο, συνειδητοποιώ ότι έχεις την ανάγκη, Ebenezer. Καταλαβαίνω ότι υπάρχουν τρεις ενέργειες που δημιουργούν ένα πιο ισχυρό έργο από την αγάπη. Η χαρά είναι μία από αυτές. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι καλύτερη."

«Τα μωρά γεννιούνται με μεγαλύτερη ενέργεια από αυτή που θα έχουν στο θάνατο;»

"Φαίνεται ότι οι άνθρωποι χρειάζονται μια ώθηση στη γέννηση. Η κοινωνία είναι σκληρή... και συχνά κακή στην καρδιά. Στην ωριμότητα, ένα παιδί συνειδητοποιεί τη δουλειά του μέσα στη δύναμη της αγάπης. Πριν από την ενηλικίωση, παίζει με χαρά. Δεν είναι ελαφρύ να φέρνεις ένα χαμόγελο στους περισσότερους ενήλικες, αλλά τα παιδιά παρέχουν αυτή την υπηρεσία. Η αξία τους είναι πολύ μεγαλύτερη από την απλή αναγέννηση."

"Πώς το ξέρεις αυτό; Έχεις πάει στο Sanctuary;"

«Κανείς από αυτήν την πλευρά του Δρόμου δεν μπορεί να το κάνει αυτό, αλλά έρχονται εδώ για να επανασυνδεθούν με τους πενθούντες γονείς».

«Τους έχεις δει;»

"Πολλές φορές. Κοίτα", είπε ο Μάρλεϊ δείχνοντας το κέντρο της γέφυρας. «Ένα παιδί σε πλησιάζει τώρα».

Παρακολούθησαν τη νεολαία να περνούσε από κάτω τους χωρίς καν να αναγνωρίσουν την παρουσία τους. Καθώς το παιδί εξαφανίστηκε από το σκοτάδι του Point, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Γιατί δεν μπορούμε να πάμε στο Sanctuary;"

"Όπως είπα, έχει μια ενέργεια που εμείς οι ενήλικες έχουμε ξεχάσει πώς να την αγκαλιάσουμε. Εάν εσείς και εγώ πηγαίναμε τη γέφυρα στο Sanctuary, ο χώρος μεταξύ των δύο Mogs θα διευρυνόταν με κάθε βήμα. Το αντίθετο συμβαίνει όταν ένα παιδί περνάει στον Δρόμο. Ο βηματισμός του καλύπτει διπλάσια απόσταση."

"Αυτό είναι μάλλον καλό... αφού τα παιδιά είναι τόσο μικρά. Ποια είναι όμως η μέθοδος μιας τόσο αντιφατικής επέκτασης;"

«Περιέχεται μέσα στην ουσία του σκότους».

«Πού είναι η λογική σε αυτό;»

"Λογική; Ebenezer, η ανθρωπότητα ζει έξω από τη λογική, και συχνά την αλήθεια, αλλά ίσως κάποια μέρα να γίνει κατανοητή αυτή η περίεργη ουσία του σκότους και του μεταβλητού χώρου. Ίσως... αλλά όχι από κανέναν από εμάς."

Ο Σκρουτζ σκέφτηκε την καθυστέρηση του Μάρλεϊ μέσα στο Πόιντ. Καθώς η σάρκα του κρύωνε από το κρύο του σκότους, ρώτησε: «Γιατί καθυστερούμε εδώ;»

Ο Μάρλεϋ χαμογέλασε καθώς απάντησε: "Εμπενίζερ, δεν νιώθεις το φως του τούνελ;"

"Το φως; Θα με ζεστάνει;"

Ο Μάρλεϊ πήρε μια βαθιά ανάσα, η οποία προσομοίωσε τη ζωή και μετά δήλωσε: «Αυτό είναι το αγαπημένο μου μέρος στο Transmogrify».

«Μα είναι σκοτεινά και... τόσο κρύο».

"Η θερμοκρασία δεν έχει καμία σημασία για μένα. Το Σημείο παρέχει ένα μέρος ησυχίας. Εδώ με περιβάλλει μια αποκαταστατική οικειότητα. Είναι το μέρος όπου μπορώ να σκεφτώ καλύτερα την πρόοδό μου. Βρίσκω άνεση στο σκοτάδι."

«Ο προβληματισμός δεν γίνεται μέσα στο ίδιο το Mog;»

"Το Task Of Outreach έχει προγραμματιστεί εκεί, αλλά μπορεί να είναι δύσκολο να επιτευχθεί χωρίς... αναθεώρηση. Ειδικά για τους Condemned Innocents. Η πορεία τους προς την Αποδοχή πρέπει να υποστηριχθεί από άλλα πνεύματα." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά ολοκλήρωσε λέγοντας: «Για μένα, η αγκαλιά στο Πόιντ με κρατά συγκεντρωμένη στο Task μου».

«Ωστε το Point είναι η παρηγοριά σου;»

«Το εσωτερικό μου δύναμη παρασύρεται».

Ο Σκρουτζ ρώτησε: "Είναι ποτέ πολύ δύσκολο για σένα;"

«Αυτό που είναι δύσκολο είναι ότι έβαλα ποτέ τον εαυτό μου σε αυτή την κατάσταση. Αλλά ακόμα και οι δυσκολίες είναι ένα δώρο για βελτίωση, Εμπενέζερ».

«Ποτέ δεν μπορεί κανείς να έχει πάρα πολλά δώρα».

«Η αλήθεια είναι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν λαμβάνουν αρκετά δώρα».

«Τζέικομπ, οι περισσότεροι δεν θέλουν «δύσκολα» δώρα. Μπορούμε να φύγουμε τώρα; Το κρύο είναι πολύ τραγανό για μένα».

«Θα ήθελα να ζήσετε το Burst πριν ξαναμπούμε στο Road. Πιστεύεις ότι μπορείς να συνεχίσεις για λίγο ακόμα;».

«The Burst... θα πάψει ποτέ ο ενθουσιασμός σε αυτό το μέρος;»

«Για σένα... μάλλον όχι».

«Αν είναι ασφαλές... καλά, Τζέικομπ, απλώς κάνε το να συμβεί».

«Η έκρηξη φαίνεται να δημιουργείται από την απόσταση μεταξύ του Σημείου και του Ιερού. Δεν μπορώ απλά να το κάνω να συμβεί. Μια ορισμένη περιστροφή εντός αυτής της θέσης συμβαίνει τη στιγμή της ανοδικής ριπής. Ωστόσο, όπως το χτύπημα του ρολογιού, αυτή η περιστροφή αναμένεται σύντομα».

«Κάνε με πιο ζεστό!»

«Ξέρεις ότι είμαι τόσο κρύος σαν βράχος, αλλά έχω ένα Fire Twirler. Δεν ήθελα να το χρησιμοποιήσω ακόμα, αλλά θα το κάνω αν πρέπει να ζεσταθείτε».

Ο Σκρουτζ αναρωτήθηκε επίσης αν έπρεπε να ξοδέψει το Fire Twirler στη ζέστη. Καθώς τα δόντια του έτριξαν, τελικά έδωσε την άδεια να καταναλώσει την ενεργειακή λάμψη. Καταλαμβάνοντας τον ίδιο χώρο με τον Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ αφαίρεσε το Fire Twirler από την αλυσίδα της καρδιάς του. Η απελευθέρωση προκάλεσε έκρηξη που έκαψε μια τρύπα στο πουκάμισο του Σκρουτζ. Ο Σκρουτζ, φωνάζοντας, φώναξε: "Ζέστανέ με, μη με μαγειρεύεις!"

«Ο πόνος σου δεν είναι εσκεμμένος». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε πριν προσθέσει: «Είμαι πολύ κοντά σου για να αποφύγω λίγο έγκαυμα».

Το Fire Twirler πρόσθεσε θερμότητα και φως σε ολόκληρο το περιβάλλον. Καθώς ο Σκρουτζ παρακολουθούσε ένα παλιρροϊκό κύμα μαυρίλας να πλησιάζει, απάντησε: «Αμφιβάλλω ότι θα...» αλλά πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη σκέψη του, το Burst χτύπησε.

Το διαπεραστικό "Zheeier" του κύματος εμπόδισε το ζευγάρι κατευθείαν έξω από το ακραίο σκοτάδι και στον χώρο πάνω από όλα. Η αντίδραση των δύο έδειξε αντικρουόμενα πάθη. Ο Μάρλεϊ χάρηκε στη βόλτα, ενώ ο Σκρουτζ φώναξε τρομαγμένος. Γυρίζοντας πίσω προς τον Δρόμο, ο Μάρλεϊ διαβεβαίωσε τον Σκρουτζ: «Σε έχω ασφαλίσει μέσα μου. Μη φοβάσαι, Εμπενέζερ».

Καθώς επέπλεαν προς τα κάτω, ο Μάρλεϊ έδειξε προς το Sanctuary Of Innocents και είπε: "Δεν είναι αυτός λόγος για δέος;" Με μια προσοχή που πλησίαζε τον πανικό ενός αρνιού που παρακολουθούσε ένα λιοντάρι σε καταδίωξη, ο Σκρουτζ ερεύνησε το θέαμα μπροστά του. Το φως από μια αμυδρή λάμψη εμφανίστηκε εκατέρωθεν του σκότους. Καθώς κοιτούσε να αναλύσει τα οπτικά στοιχεία που είχε μπροστά του, περιφερειακά μισοφέγγαρα ήρθαν στο επίκεντρο. Τόσο η δεξιά όσο και η αριστερή λωρίδα φωτισμού καθρέφτιζαν τη λάμψη του άλλου. Καθώς ο Σκρουτζ φτερούγιζε με τον Μάρλεϊ πίσω προς τον Δρόμο, συνειδητοποίησε ότι το φως του Σημείου είχε δημιουργηθεί από αυτά τα δύο καμπύλα σχήματα. Η συνδυασμένη λάμψη τους φώτισε την περιοχή όπου τα παιδιά μπήκαν στον Δρόμο... και τα πνεύματα περιέμεναν το Burst.

Καθώς κατέβαιναν, το ζευγάρι είδε ολόκληρη την περιοχή από κάτω τους. Το Corridor Of Phantoms μπλόκαρε την οπτική σκηνή του Road, παρόλα αυτά παρείχε μια διαρκώς μεταβαλλόμενη εμφάνιση πνευμάτων που ταξίδευαν από και προς την Άβυσσο. Όλα τα Mogs ήταν ορατά, με τα Plains Of Violence και το Abyss Of Final Transmogrify να είναι τα πιο απομακρυσμένα. Ο Σκρουτζ λαχανιάστηκε στην απεραντοσύνη των Πεδίων των Καταστροφικών Καταναγκασμών. Αναρωτήθηκε αν το πέρασμα πέρα από τα εκατομμύρια των Fire Twirlers μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από τον ίδιο τον χρόνο.

Οι δυο τους είδαν τον κεραυνό να σηκώνεται και να βγαίνει από την Άβυσσο. Οι λάμπεις του μπλε έδωσαν το φως σε όλα τα Mogs εκτός από ένα. Τα μισοφέγγαρα από κάθε πλευρά του Sanctuary Of Innocents άναψαν ένα εκτυφλωτικό κίτρινο φως που φώτιζε μόνο εκείνο το Mog. Τα χρώματα του μπλε και του κίτρινου συνδυάζονται στην καρδιά του Σκρουτζ για να δημιουργήσουν το πράσινο φως της γαλήνης.

Δάκρυα χαράς κατέκλυσαν τον Σκρουτζ. «Γιατί είμαι τόσο χαρούμενος;»

«Είναι τα παιδιά. Το φως μεταφέρει περισσότερη ενέργεια από το χρώμα και τη φωτεινότητα. Το φως συγκρατεί επίσης συναισθήματα».

«Όχι, δεν το κάνει».

«Φυσικά και ναι. Απλώς ρωτήστε οποιαδήποτε πυγολαμπίδα που ζευγαρώνει γιατί αναβοσβήνει την ουρά τους».

«Τζέικομπ, δεν είχα ποτέ μια πυγολαμπίδα να μου πει λέξη. Ωστόσο, θα αναλογιστώ την ιδέα ότι το φως μπορεί να συγκρατήσει το συναίσθημα».

Η αργή πτώση πίσω στο σκοτάδι του Σημείου έκανε τον Σκρουτζ να αναβοσβήνει άγρια από την επιθυμία για όραμα. Με τα πόδια του για άλλη μια φορά στον Δρόμο, ο Σκρουτζ ρώτησε: «Μπορούμε να φύγουμε τώρα;»

«Χωρίς καθυστέρηση». Αλλά πριν γίνει ένα βήμα, η σύνδεσή τους μεταξύ τους εκμηδενίστηκε. Ένα Fire Twirler χτύπησε τον Marley αναζητώντας την πιο γρήγορη απελευθέρωση από τη φλόγα του. Τόσο η φλόγα όσο και η λαβή του Μάρλεϊ στον Σκρουτζ χάθηκαν. «Όχι, όχι, όχι! Δεν χρειάζομαι αυτό το δύσκολο δώρο», βρυχήθηκε ο Μάρλεϊ.

«Τζέικομπ, Τζέικομπ!»

— Στέκεσαι, Εμπενέζερ;

«Όχι, είμαι ανάπηρος. Βρείτε με!»

«Ήξερα ότι έπρεπε να είχα σώσει το Fire Twirler. Δεν έχω ιδέα για το πού έχω προσγειωθεί».

«Μιλάτε σε κανονικό επίπεδο. Πρέπει λοιπόν να είσαι κοντά».

«Θα προσπαθήσω να ακούσω τον τρόπο επιστροφής μου σε σένα, Ebenezer. Ψιθύρισε όσο πιο απαλά γίνεται, «Είμαι εδώ», μετά επαναλάβετε κάθε λίγα δευτερόλεπτα τη δήλωση, αλλά λίγο πιο δυνατά».

Ο Σκρουτζ έκανε όπως του ζητήθηκε. Οι δύο πρώτες φωνές ήταν χωρίς ένταση, αλλά με την τρίτη ο Marley να στρέφεται προς τον ήχο. Η αργή ενίσχυση τον βοήθησε να εντοπίσει τον πεσμένο άνθρωπο. Σιγά σιγά ο Μάρλεϊ κινήθηκε προς την κατεύθυνση του Σκρουτζ. «Είμαι σχεδόν παγωμένος», ήταν οι τελευταίες λέξεις που ειπώθηκαν πριν

η σιωπή σταματήσει κάθε κίνηση ανάμεσά τους. Μόνο το σκοτάδι ακουγόταν. Με κάθε κύμα ακουγόταν ένα χαμηλό 'zheeiер' καθώς το ρεύμα συγκλίνονταν στο Σημείο.

«Εμπενίζερ, Εμπενίζερ! Μετακινηθείτε-καταπολεμήστε το κρύο!»

Σε μια αδύναμη προσπάθεια, ο Σκρουτζ άπλωσε τα χέρια του. Ο Μάρλεϋ έκανε κύκλους προσπαθώντας να εντοπίσει τον φίλο του που είχε καταρρεύσει. Γκρινίζοντας, ο Σκρουτζ συνέχισε να κινείται, και μετά χωρίς προειδοποίηση ούρλιαξε από τον πόνο: «Μόλις κόλλησα τον εαυτό μου με αυτό το τρυπημένο αγκάθι που μου έδωσες. Νομίζω ότι αιμορραγώ».

Προτού ο Σκρουτζ προλάβει να εκφράσει εντελώς τον πόνο από το αγκάθι, ο Μάρλεϊ άρπαξε το πουκάμισό του και μετά με ψυχική δύναμη πέρα από τους μυς σήκωσε τον Σκρουτζ ξανά στα πόδια του. Ο Σκρουτζ στεκόταν σκληρός καθώς ο Μάρλεϊ έπιανε για άλλη μια φορά το αγκάθι. Κρατώντας και το χέρι και την ακίδα είπε: «Υπάρχουν 13 βήματα μέσα στο σκοτάδι. Μπορείς να πάρεις κάποιο από αυτά, Εμπενέζερ;»

"Υπάρχει επιλογή;"

Ο Μάρλεϊ γελώντας, απάντησε: «Αυτός είναι ο παλιός μου φίλος. Το κρύο δεν πρόκειται να αλλάξει, οπότε ξεκινήστε να κινείτε τα πόδια σας. Θα σε καθοδηγήσω».

«Λοιπόν, Τζέικομπ, είμαι σίγουρος ότι δεν θα βγω από αυτή την παγωμένη μαύρη κίνηση χωρίς εσένα».

Αδέξια οι δυο τους περπάτησαν άκαμπτα το δρόμο τους πέρα από το κρύο σκοτάδι του Point. Ενώ χρειάστηκαν λίγα λεπτά για να εισχωρήσει η ζέστη του Road στον Σκρουτζ, και οι δύο παρακολούθησαν το Fire Twirlers να συντρίβεται γύρω από τα Fields Of Destructive Compulsions.

«Έχουμε λίγο λιγότερα από τα μισά Πεδία να περάσουμε πριν φτάσουμε στην Άβυσσο», ενημέρωσε ο Μάρλεϊ καθώς έδειξε τη μακρινή τρύπα. Ο Σκρουτζ παρακολούθησε τις λάμπεις των μπλε κεραυνών να σηκώνονται και να βγαίνουν από την κοιλότητα. «Πολλή Αποδοχή δημιουργείται σε αυτή τη φωλιά της εκπλήρωσης».

Ο Μάρλεϋ ήλπιζε ότι θα ταξίδευαν σιωπηλά μέχρι να μαζέψει τα έξι στροβίλους που θα κρατούσε η αλυσίδα της καρδιάς του, αλλά ο Σκρουτζ ήταν προβληματισμένος και χρειαζόταν παρηγοριά. «Είναι σκληρό να παίρνεις ένα παιδί», μουρμούρισε ο Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ κοίταξε επίμονα τον Σκρουτζ και μετά ρώτησε: «Πού να πάρεις ένα παιδί;»

«Από την οικογένειά τους φυσικά».

«Καταλαβαίνω». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε, πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά εξέπνευσε με έναν αναστεναγμό που εξάντλησε τη φαντασμαγορική του μορφή. Σταματώντας στη μέση, απλώς κούνησε το κεφάλι του και μετά είπε: «Αυτή η απώλεια είναι συναισθηματικά απρόσιτη».

«Αν είναι «απρόσιτο», γιατί συμβαίνει; Τζέικομπ, γιατί πεθαίνουν οι νέοι;»

Ο Μάρλεϋ σώπασε επίτηδες και μετά είπε: «Αυτή ήταν η ερώτηση του Νώε». Ο Σκρουτζ παρακολουθούσε καθώς ο φίλος του πάλευε να βρει την επόμενη σκέψη. Τελικά, ο Μάρλεϊ άρχισε να εξηγεί. «Είναι η πρώτη μου ανάμνηση από τον Νώε. Ήταν μόλις σχολικής ηλικίας, κι εγώ... φορούσα ακόμη βρεφικά ρούχα».

«Δύσκολο να σε σκεφτώ με ρούχα για μωρά».

«Ο Νόα είχε μια γάτα. Νομίζω ότι το ονόμασε απλώς «Γάτα», αλλά η έλλειψη ονόματος δεν μείωσε ποτέ την αφοσίωση που φαινόταν να νιώθει για το πλάσμα.» Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά είπε: «Ήταν άνοιξη, Μάιος νομίζω, και η βροχή ήταν ασταμάτητα, οπότε παίζαμε σε εσωτερικούς χώρους. Νομίζω ότι είχαμε φωτιά, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Τέλος πάντων, ένα νεογέννητο φίδι σύρθηκε κάτω από την πόρτα αναζητώντας ένα στεγνό μέρος όπου δεν θα πάθαινε πνιγμό. Πριν ακόμα φτάσει σε κλειστό χώρο, ο Cat πήδηξε πάνω του και το σκότωσε με μια γρήγορη κίνηση».

«Τι έκανες;

«Μόλις παρακολούθησα τον Νόα καθώς προσπαθούσε να αναβιώσει αυτό το φίδι μήκους 4 ιντσών. Μα φυσικά δεν κατέστη δυνατό. Όταν λοιπόν ο ήλιος μετά χώρισε τα σύννεφα, έκανε μια κηδεία για το φίδι και... έκλαψε».

«Μα δεν το έκανες;»

«Ήταν ένα φίδι, Εμπενέξερ. Νοιάζονται ποτέ οι άνθρωποι για τα φίδια;»

«Λοιπόν... ο Νόα έκανε».

«Όχι... Ο Νόα νοιαζόταν για την ηλικία... τη νεότητα του φιδιού. Αυτό μιλούσε για εβδομάδες μετά».

«Δηλαδή η κηδεία δεν ήταν το τέλος της υπόθεσης;»

«Ήταν περισσότερο σαν την αρχή». Ο Μάρλεϊ κοίταξε κατευθείαν τον Σκρουτζ και μετά είπε: «Για το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα συνέχιζε να λέει πράγματα όπως «αυτό το φίδι δεν έπρεπε να είχε γεννηθεί ποτέ», «τι κατάφερε ποτέ αυτό το φίδι» και το λιγότερο αγαπημένο μου σχόλιο, «η μόνη εμπειρία που είχε το φίδι ήταν μια εμπειρία τρόμου». Ο Νώε αναμφίβολα ενοχλήθηκε από την έλλειψη υπόσχεσης της ζωής να του επιτραπεί απλώς να επιβιώσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί το φίδι γεννήθηκε για να σκοτωθεί αμέσως. Για αυτόν, αυτό ήταν χάος, βαρβαρότητα και απλώς όχι σωστό».

«Ούτε εμένα μου φαίνεται σωστό, Τζέικομπ».

«Ο θάνατος ενός νέου... αυτός ο θάνατος έχει να κάνει με αυτό που αφήνει πίσω του. Για ένα αδερφάκι, συχνά φέρνει στο σπίτι, για πρώτη φορά, την πραγματικότητα ότι και εκείνοι είναι ευάλωτοι σε παρόμοια απώλεια. Για τους στοργικούς γονείς, τεμαχίζει τις καρδιές τους και μετά αναγκάζει να αλλάξουν».

«Λοιπόν πιστεύετε ότι αυτό συμβαίνει επειδή οι γονείς δεν κάνουν προσαρμογές όταν πρέπει;»

«Μπορεί να φαίνεται έτσι, αλλά όχι, ένα παιδί δεν πεθαίνει για να κάνει κάποιος άλλος αναθεωρήσεις. Ωστόσο... αναγκαστική αλλαγή συμβαίνει μετά από μια τέτοια απώλεια." Ο Μάρλεϊ σταμάτησε και μετά ολοκλήρωσε λέγοντας: "Κάποιες αλλαγές είναι ωφέλιμες, πολλές είναι επιζήμιες και μερικές φορές... μπορεί να είναι και τα δύο."

«Τι γίνεται με το παιδί; Τι γίνεται με αυτά που έχουν χάσει;».

«Αυτό είναι δύσκολο για τον άνθρωπο να το καταλάβει, αλλά το παιδί εξακολουθεί να υπάρχει και έχει νέες εμπειρίες. Έχασαν τη συνάντηση της Γης, αλλά εξακολουθούν να κατοικούν στη σωματικότητα της δημιουργίας της Άπειρης Συνείδησης».

«Όμως τίποτα από αυτά δεν εξηγεί τη σκληρότητα του θανάτου ενός παιδιού», παραπονέθηκε ο Σκρουτζ.

«Όπως είπα και πριν, αυτή η δοκιμασία είναι συναισθηματικά απροσπέλαστη. Συνθλίβει την καρδιά καθώς μουδιάζει το μυαλό. Δεν έχω άλλες απαντήσεις πέρα από αυτή να σου δώσω, Εμπενέζερ».

«Αλλά δεν υπάρχει απάντηση σε αυτό. Είναι σαν να λέμε ότι είναι... γιατί είναι. Η απάντησή σου είναι μια απόδραση από την κουβέντα».

«Ναι, είναι», είπε ο Μάρλεϊ καθώς άρπαξε την ουρά ενός Fire Twirler και μετά την έριξε στην αλυσίδα της καρδιάς του. Για αρκετή ώρα ο Σκρουτζ περπάτησε σιωπηλός, αφήνοντας απλώς την οργή του να δημιουργηθεί, καθώς ο Μάρλεϊ άρπαζε ασυνείδητα, και μετά ασφάλιζε, κάθε Φωτιά Twirler που διέσχιζε το μονοπάτι τους.

Τελικά ο Σκρουτζ ξέσπασε. "Αν είναι ένα χαστούκι στο πρόσωπο να αυτοκτονήσει, δεν είναι ίσο χαστούκι στο πρόσωπο της ανθρωπότητας όταν ένα παιδί πεθαίνει και οι δυνατότητές του χάνονται;"

«Εμπενίζερ, είμαστε απλώς μυρμήγκια που προσπαθούμε να καταλάβουμε τα πόδια που κινούνται γύρω μας». Συνειδητοποιώντας ότι αυτή η απάντηση δεν επρόκειτο να λύσει το ζήτημα του φίλου του, πρόσθεσε, «Ωστόσο, κανένας άνθρωπος δεν θα γνωρίσει ποτέ το μυαλό της Άπειρης Συνείδησης μέχρι να γίνουν οι ίδιοι το ίδιο με την Άπειρη Συνείδηση».

Έκπληκτος ο Σκρουτζ ρώτησε: «Μπορεί να συμβεί αυτό;»

«Λοιπόν, ας πούμε, η ιδέα είναι δυνατή». Ο Μάρλεϋ καθάρισε το λαιμό του και μετά πρόσθεσε γρήγορα: «Όλοι προερχόμαστε από την ουσία της δημιουργίας».

Καθώς ο Marley σταμάτησε, ο Ebenezer ρώτησε: «Δεν είναι η Άπειρη Συνείδηση ο δημιουργός;»

«Αυτή είναι η κατανόησή μου».

"Πώς δημιουργήθηκε;"

«Νομίζω ότι είναι σαν να γνωρίζουμε το όνομα της Άπειρης Συνείδησης, ενώ εμείς οι άνθρωποι δεν έχουμε τα αυτιά να το ακούσουμε». Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ καθώς συνέχιζε να εξηγεί. «Υπάρχει ένα παρόμοιο πρόβλημα στην κατανόηση του πώς χτίζεται η δημιουργία. Οι άνθρωποι, και ειδικά εγώ, ο Ebenezer, δεν έχουμε το μυαλό, ή τις εμπειρίες, να κατανοήσουμε την έννοια της φυσικής δημιουργίας του εαυτού μόνο από μια — σκέψη».

«Αυτό θα σήμαινε ότι οι σκέψεις είναι σωματικές. Δεν υπάρχει λογική σε αυτό, Τζέικομπ».

«Κι όμως, ο φυσικός κόσμος υπάρχει, Ebenezer. Έπρεπε να ξεκινήσει κάπως».

«Αναρωτιέμαι αν η Άπειρη Συνείδηση είναι καθόλου φυσική... Ίσως ήταν σε θέση να δημιουργήσει τον φυσικό κόσμο επειδή είναι πνεύμα. Όπως ο καλλιτέχνης που ζωγραφίζει δεν γίνεται ποτέ καμβάς».

«Μια τόσο έξυπνη σκέψη, αλλά αυτό είναι όλο, μια άποψη χωρίς αποδεδειγμένη γνώση».

«Με απογοητεύεις, Τζέικομπ».

«Η έλλειψη κατανόησής μας δεν είναι εχθρός. Είναι απλώς ο περιορισμός που μας επιτρέπει την επιθυμία για προσωπική τελειότητα».

«Αυτό είναι μπερδεμένο. Άρα γινόμαστε τέλειοι όταν μεταμορφωνόμαστε σε ένα... τσαμπουκά... που ονομάζεται Αποδοχή;».

«Η αποδοχή δεν είναι το τέλος, Εμπενέζερ». Ο Σκρουτζ απλώς κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε καθώς ο Μάρλεϊ ξεκαθάρισε την κατανόησή του. «Υπάρχουν περισσότερα. Συνηθίστε τη μεταμόρφωση, γιατί δεν τελειώνει ποτέ. Ωστόσο, το μονοπάτι πέρα από την Αποδοχή είναι πολύ καλά φωτισμένο για να ακολουθήσουν οι περισσότεροι».

«Πολύ καλά φωτισμένο»; Ακόμα κι αν κλείσω τα μάτια μου;»

«Μπορείς να πλοηγηθείς χωρίς τα μάτια σου, Εμπενέζερ;»

«Δηλαδή στην ουσία μόνο οι τυφλοί μπορούν να γίνουν κάτι παραπάνω από Αποδοχή;»

«Βρείτε τη μεταφορά σε αυτή την κατανόηση, Ebenezer, γιατί η φώτιση της Άπειρης Συνείδησης κατοικεί σε αυτήν την σχεδόν αόρατη, αλλά υπερφωτισμένη διαδρομή».

«Χαμπουγκ».

«Και εκεί βρίσκεται ο κύριος λόγος που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γίνονται ποτέ δημιουργός-η δική τους αμφιβολία».

Η άσχετη συζήτηση συνεχίστηκε καθώς οι φίλοι βάδιζαν προς το Abyss Of Final Transmogrify. Μπλε αστραπές έπεφταν επανειλημμένα στην ατμόσφαιρα. Στον Σκρουτζ, κάθε λάμψη έμοιαζε να προσθέτει απεραντοσύνη στον Δρόμο. Τέλος, έκανε το σχόλιο, «Δεν κάνουμε καμία απόσταση από αυτή τη σχισμή».

Ο Μάρλεϊ σκέφτηκε μόνος του πριν πει: «Κίνηση χωρίς κίνηση, ακούγεται σαν μέλος του κοινοβουλίου». Και οι δύο κοιτάχτηκαν, αλλά μόνο χαμογέλασαν καθώς ο Μάρλεϊ δημιούργησε αυτό που πίστευε ότι θα ήταν μια λύση για τα αργά πόδια. «Ποτέ δεν είχα λόγο να το δοκιμάσω-αλλά...»

«Θα με σοκάρεις, έτσι δεν είναι;»

«Θα μας μετακινήσω». Πριν προλάβει να αντιδράσει ο Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ τράβηξε ένα Fire Twirler από την αλυσίδα της καρδιάς του. «Χρειάζομαι να μπει στα άκρα μου».

«Άκρα; Δέντρο;»

«Τα άκρα μου, τα εξαρτήματά μου... τα άκρα μου... πρέπει να τα συνδυάσουμε πριν μπορέσω να το χρησιμοποιήσω», είπε, σηκώνοντας τη φλόγα που περιστρέφεται.

«Μπορείς να μην μπει στα... άκρα μου;»

«Ναι, να το κάνω αυτό;»

«Γιατί ρωτάς; Δεν έχεις ποτέ...»

Ο Μάρλεϊ έσπρωξε στη δομή του Σκρουτζ και μετά έβαλε το Fire Twirler κάτω από τα κοινά τους πόδια. Αμέσως το γύρισμα ανάγκασε τους δύο να ανέβουν και μετά προς τα εμπρός με μια ταχύτητα που κανένας δεν είχε ξαναδεί. Καθώς έτρεχαν πάνω από τον δρόμο, ο Μάρλεϊ έλεγε, "Πιο γρήγορα από ένα άλογο."

"Πιο γρήγορα από το να πέσεις από έναν γκρεμό. Yippeee!" Ο Σκρουτζ ούρλιαξε καθώς ταξίδευαν με ταχύτητα που τους άρεσε. Καθώς ένα Fire Twirler καίγονταν, ο Marley τράβηξε ένα άλλο από την αλυσίδα του, για να συνεχίσουν την κίνησή τους προς τα εμπρός. Μόλις οι έξι φλόγες εξαντλήθηκαν, σταμάτησαν. Στη συνέχεια, ο Marley αναπλήρωσε τις ενεργειακές εκρήξεις πριν συνεχίσει στην Άβυσσο. Αυτή η

δραστηριότητα επαναλήφθηκε μέχρι που βρέθηκαν και οι δύο στο κατώφλι του τεράστιου χάσματος.

Καθώς πλησίαζαν στην άκρη της Αβύσσου, ο Μάρλεϋ πίεσε έναν έκτο Στροβίλο της Φωτιάς στην καρδιά του πριν ρωτήσει τον Σκρουτζ: "Είσαι έτοιμος να πηδήξεις;"

Το στόμα του Σκρουτζ άνοιξε χωρίς να βγάλει ούτε έναν βαρύ αναστεναγμό. Σαν να ήταν σε σύνθημα, έτσι για να έχει το μεγαλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, ένας κεραυνός έσπασε προς τα πάνω από την τρύπα. Η δύναμη της εκκένωσης ταρακούνησε τα θεμέλια του γκρεμού. Καθώς ο Σκρουτζ σταθεροποιήθηκε, ρώτησε: "Πού είναι ο πάτος; Πώς μπορώ να επιβιώσω από την πτώση;"

«Με τις πέτρες στις τσέπες».

«Έχεις πέτρες για μυαλό, Τζέικομπ».

"Δεν έχω πια εγκέφαλο, Ebenezer. Έχω μόνο σκέψεις."

"Απάτη."

«Είναι πάλι αυτή η νέα σου καλύτερη λέξη;»

"Απάτη."

«Έχεις ακόμα τις πέτρες που σου έδωσα;»

«Βλέπεις τις συμβουλές τους;» είπε ο Σκρουτζ καθώς έδειξε τους σχηματισμούς που προεξείχαν πέρα από τις τσέπες του.

"Καλά, τώρα πήδα μέσα. Οι βράχοι θα σε καθυστερήσουν."

«Δεν έχω καμία πίστη σε...» Αλλά προτού ο Σκρουτζ προλάβει να συγκρατηθεί, ο Μάρλεϊ πέταξε τον εαυτό του στο σώμα του φίλου του και μετά τον πέρασε γρήγορα στην άκρη της προεξοχής.

Η κραυγή του Σκρουτζ ήταν πιο δυνατή από τον επόμενο κεραυνό. Καθώς επιτάχυνε προς ένα άγνωστο μέλλον, το παντελόνι του άρχισε να κινείται ψηλά γύρω από τη φόρμα του. Ο Σκρουτζ τράβηξε τον καβάλο του με την ελπίδα να μετριάσει την πίεση που ασκούσε η πτώση στους ιδιώτες του.

Και μετά... συνέβη... επιβράδυνε καθώς το θέαμα της Άβυσσος ήρθε στο επίκεντρο. Κύματα χρώματος συνέκλιναν στον Σκρουτζ, ενώ μια άνωση αναπτύχθηκε γύρω του. Παρασύρεται με ασφάλεια προς τα κάτω, ένας κεραυνός πέρασε, σχηματίζοντας ένα μοτίβο που παρέκαμψε κάθε κίνηση μέσα στην Άβυσσο. Άφησε μόνο ένα φορτίο φρεσκάδας, τόσο σε μυρωδιά όσο και σε τσούξιμο, μέσα στο σπηλαιώδη άξονα. Καθώς οι αστραπές συνέχιζαν να σπινθήρες και να χτυπούν μέσα στον περιβάλλοντα χώρο, ο Σκρουτζ παρατήρησε τα χρώματα και τις μαιανδρικές καμπύλες των τοίχων. Τα χρώματα — το καθένα με μεταλλική γυαλάδα — ενίσχυσαν το όραμα του Σκρουτζ. Λαμπεροί τοίχοι από ζωηρά κίτρινα, ματζέντα, πράσινα, μπλουζ και λεβάντες βοήθησαν να φωτιστεί η κάθοδός του. Ο Σκρουτζ ένιωσε μια ροή αξιοπρέπειας μέσα στις αποχρώσεις, μια λάμψη λαμπρότητας.

Καθώς παρέσυραν σε μια συνδυασμένη φόρμα, ο Σκρουτζ τελικά επιβράδυνε σε τέτοιο βαθμό που ο Μάρλεϊ ένιωσε αρκετά άνετα για να τον χωρίσει. Προχωρώντας έξω από τον Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ είδε τον φίλο του να πέφτει κατακόρυφα. Ενεργώντας μόνο σε λειτουργία απόκρισης, ο Μάρλεϊ έπεσε κάτω από τον Σκρουτζ και μετά άφησε το σώμα του φίλου του να περάσει μέσα του. Καθώς η κίνηση συνδύαζε τα δύο, ο Μάρλεϊ άρπαξε τη φόρμα του Σκρουτζ. τότε και μόνο τότε επιβράδυνε το βάρος του ανθρώπου. «Νόμιζα ότι ήταν οι λίθοι που σε επιβράδυναν». Ο Μάρλεϊ έδειξε τους τοίχους και στη συνέχεια πρόσθεσε: «Δεν μπορεί κανείς να πετάξει αυτές τις πέτρες αρκετά δυνατά για να έρθει ακόμη και σε επαφή με αυτό το περίβλημα».

"Τι εννοείς; Τι γίνεται με τις πέτρες;" ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Απλώς πέφτουν λίγα μέτρα από το φράγμα».

«Να αφαιρέσω το δικό μου;»

«Όχι, ας μην έχουμε το αποτέλεσμα».

Καθώς κινούνταν προς τα κάτω, μια πληθώρα πνευμάτων επέπλεε σε όλη την Άβυσσο, γεμίζοντας την περιοχή με αντανάκλασεις παστέλ αποχρώσεων που λαμπύριζαν από το σώμα τους. Καθώς η πάνω περιοχή του Transmogriky είχε μια ζοφερή ατμόσφαιρα, έτσι και η κάτω περιοχή, η Άβυσσος, έλαμπε από χαρά. Κάθε ήχος, κάθε ριπή αέρα, κάθε κίνηση μέσα στην Άβυσσο αναπηδούσε από τους μεταλλικούς τοίχους και μετά επέστρεφε στα αυτιά με τη μορφή μουσικών τόνων. Καθώς το ζευγάρι έπεσε βαθιά μέσα στην τρύπα, ένα απροσδιόριστο, αλλά ένδοξο, τραγούδι άρχισε να αντηχεί με ενθουσιώδη συναισθήματα.

Ο Σκρουτζ απολάμβανε την κάθετη ακτή. παρόλο που οι πέτρες στις τσέπες του εξακολουθούσαν να δημιουργούν ένα άβολο τράβηγμα, έκανε τον εαυτό του να εγκατασταθεί στην ενόχληση. Κλείνοντας τα μάτια του, η μελωδία από τους τοίχους περιέβαλε τη φόρμα του. Οι τόνοι αναπήδησαν από κάθε εκτεθειμένη επιφάνεια του δέρματος. Τα χέρια του, που σκληρύνθηκαν από την ηλικία, ένιωθε ελάχιστα. Αλλά ω — η συγκίνηση στο πρόσωπο καθώς οι νότες που τρέμουν έρχονταν σε επαφή! Το καθένα γαργαλούσε σαν φτερό καθώς έβοσκε την επιφάνεια.

Ενώ μια συνεχής καταιγίδα από κεραυνούς έλαμπε προς τον ουρανό, ο Σκρουτζ ενθουσιάστηκε από τις μορφές που υψώνονταν από κάτω του. Προέκυψε μια σύγχυση μονόλιθων στα ύψη. Το σύμπλεγμα συνδύαζε τα οπτικά στοιχεία του χρωματιστού μετάλλου με ένα σύστημα δομών σχεδιασμένων για συγκεκριμένους σκοπούς. Πυραμίδες διαφόρων σχημάτων και διάταξης γέμισαν ολόκληρη τη βάση της Αβύσσου.

Μέσα στη διαμόρφωση του κέντρου προέκυψε το δίκτυο που αφιερώθηκε στη συλλογή της Αποδοχής. Η διάταξη έμοιαζε με αυτή μιας δίδυμης πυραμίδας που στέκεται από κάτω προς τα πάνω με την κορυφή της θαμμένη. Στη μία πλευρά, το πιο αγνό Coss Acceptance καταρράκτη σε ένα μοτίβο μαιάνδρων, που στη συνέχεια εξαφανίστηκαν στο... άγνωστο. Όλο αυτό το διάστημα, μια πλημμύρα κανονικής Αποδοχής γλίστρησε σε έναν ξεχωριστό θάλαμο μέσα στη συνδυασμένη πυραμίδα.

Ο Σκρουτζ ακολούθησε τα διάφορα μαιανδρικά μοτίβα του ελληνικού κλειδιού από το ένα οικοδόμημα στο άλλο με την ελπίδα να κατανοήσει τη λειτουργία κάθε κτιρίου. Εκτός, κανένα δεν ήταν κτίσμα. Όλες οι περιοχές εκτός από δύο ήταν είτε δεξιά είτε ανάποδες πυραμίδες.

Μία από τις περιοχές των πυραμίδων πλημμύρισε ολόκληρη την τοποθεσία με δραστηριότητα καθώς τα πνεύματα ανακατεύονταν ενώ περίμεναν τη σειρά τους στο Walkway Of Transmogriphy. Τρεις πυραμίδες ηλεκτρομίου —χρυσού, ασημιού και χαλκού— περιέβαλλαν ένα μονοπάτι αποτελούμενο από δύο μακρείς οριζόντιους κρυστάλλους. Κάθε κρύσταλλος χαλαζία είχε σημεία και στις δύο άκρες που συναντήθηκαν στο κέντρο του Walkway. Μόλις ένα πνεύμα στάθηκε απευθείας πάνω από τα δύο σημεία, μια έκρηξη ενέργειας από τις πυραμίδες του ηλεκτροδίου συνέκλινε σε μπλε κεραυνό, ο οποίος στη συνέχεια μετέτρεψε το πνεύμα σε Αποδοχή.

Οι πανηγυρισμοί στο Walkway, από ορδές πνευμάτων, δημιούργησαν μια οπτική σύγχυση που ζάλισε το μυαλό. Ωστόσο, η περιοχή μύριζε από ενθουσιασμό για το έργο που επιχείρησε — το Mogrification. Ενώ ένα μαγευτικό όραμα του Walkway συνεχιζόταν, ο Σκρουτζ παρατήρησε μια σκάλα που σκαρφάλωσε προς το Upper Mogs.

Κάθε μεταλλικό σκαλοπάτι της σκάλας είχε διαφορετικό μέγεθος πέλματος και ανύψωσης. Ο Σκρουτζ μπερδεύτηκε με αυτή τη διαφορά μέχρι που συνειδητοποίησε ότι το μέγεθός τους φαινόταν να ελέγχεται από το χρώμα. Τα χρυσά σκαλοπάτια είχαν την πιο ψηλή άνοδο, ωστόσο το πέλμα ήταν τόσο στενό που ακόμη και το πόδι ενός παιδιού μπορούσε να χρησιμοποιήσει μόνο τα δάχτυλά του για να περπατήσει πάνω του. Αυτό έδωσε στα στενά σκαλοπάτια μια όψη σκάλας. Με κάθε προοδευτικό χρώμα του ουράνιου τόξου η άνοδος μειώθηκε, καθώς το πέλμα διευρύνθηκε. Τα σκαλοπάτια λεβάντας παρουσίαζαν το φαρδύτερο πέλμα, αλλά ήταν τόσο μικρά σε ύψος που έμοιαζαν να είναι επίπεδα — περισσότερο σαν ράμπτα παρά με σκαλοπάτι.

Μια συλλογή πνευμάτων επέπλεε πάνω και κάτω από τη σκάλα καθώς τα συναισθήματα απόλαυσης χόρευαν παντού. Το τι προκάλεσε την ευχαρίστηση δεν μπορούσε να προσδιοριστεί, αλλά ό,τι κι αν έμεινε ο Σκρουτζ να χαμογελά.

Καθώς ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ παρασύρονταν προς τη δομή της συλλογής αγάπης, από πάνω τους βυθίστηκε ένα σύννεφο Coss Acceptance. Αγωνιζόμενη με ταχύτητα πολύ μεγαλύτερη από την έλξη της βαρύτητας, η μάζα πλησίασε τόσο πολύ που ο Σκρουτζ ούρλιαξε. Ακριβώς όπως φοβόταν τη σύγκρουση με την ενέργεια της αγάπης, το υγρό χωρίστηκε, μετά κύλησε γύρω τους και τελικά μπήκε στο δοχείο συλλογής.

Σταγόνες αποδοχής πέταξαν σε όλο το ζευγάρι. Ο έλεγχος στην κάθοδό τους άφησε τον Μάρλεϊ καθώς η Αποδοχή τέθηκε σε ισχύ. Γελώντας, μετά γελώντας, άρπαξε την άκρη της πυραμίδας συλλογής. Ελευθέρωσε τον Σκρουτζ τοποθετώντας τους και τους δύο στη γωνία του πύργου. Με τα πόδια να κρέμονται πάνω από την άκρη, το ζευγάρι δεν

μπορούσε να ελέγξει τη γοητεία του. Δεν υπήρχε χιούμορ εδώ, μόνο η απίστευτη ελαφρότητα που τους έδινε η Αποδοχή, η οποία μετέτρεψε τα πάντα σε κοροϊδία.

Καθισμένος στη γωνία του συγκροτήματος, ο Σκρουτζ γέλασε, «Ήταν μια μεγάλη πτώση».

«Από παντού εκτός από χάρη», γέλασε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ απλώς κούνησε το κεφάλι του και ανταπέδωσε τα γέλια. «Αυτό δεν έχει νόημα».

«Πιστέψτε με, Ebenezer, τα περισσότερα πράγματα δεν έχουν νόημα». Χαμογέλασε και μετά έκλεισε το μάτι στον φίλο του καθώς πρόσθεσε: «Η ιδέα είναι το γαργαλητό». Μη μπορώντας να συγκρατήσει το γέλιο του, ο Μάρλεϊ έπεσε από το κτίριο και μετά έπεσε προς τα πέντε κρησφύγετα από κάτω τους. Πριν ο Σκρουτζ επηρεαστεί από τον χωρισμό, ο Μάρλεϊ επέστρεψε χαμογελώντας: "Είσαι ακόμα μαζί μου;" Επιστρέφοντας στην άκρη της γωνίας του, ο Μάρλεϊ κοίταξε τον Σκρουτζ, σταμάτησε και μετά ρώτησε: «Μπορείς να περιμένεις να πεθάνεις;»

Ένα νευρικό γέλιο ξέσπασε από τον Σκρουτζ καθώς απάντησε: "Και να κολλήσω ξανά μαζί σου. Προτιμώ να ζήσω". Μαζί γέλασαν, γελούσαν, και γέλασαν με αυτή τη σκέψη.

Καθώς τα σταγονίδια της Αποδοχής απορροφήθηκαν από το δέρμα τους, τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ άρχισαν να σιωπούν το ουρλιαχτό τους. Η ζωντάνια στο Walkway Of Transmogrification απαιτούσε συνεχή προσοχή, αλλά μετά από αρκετές στιγμές ο Σκρουτζ έστρεψε το βλέμμα του στην αντίθετη πλευρά της Αβύσσου.

Εστιάζοντας σε μια τεράστια πλατινένια αρένα, ο Σκρουτζ μόλις παρακολούθησε ένα μονόχειρο, ακέφαλο πνεύμα να μπαίνει στην Πλατφόρμα Αποχαιρετισμού. Τρεις ακτίνες πλατίνας προεξείχαν οριζόντια από την πλατφόρμα. Το καθένα τοποθετήθηκε σε γωνία 45 μοιρών από τα άλλα, με το μεσαίο εγκάρσιο κομμάτι να είναι και το μεγαλύτερο και το φαρδύτερο της τριάδας. Πάνω από τις τρεις ράβδους πλατίνας υπήρχαν οριζόντια κρυστάλλινα σημεία. Στα άκρα τόσο της άκρας δεξιάς όσο και της άκρας αριστερής ακτίνας υπήρχε ένα πρόσθετο κάθετο σημείο χαλαζία. Πίσω από κάθε κρυστάλλινο σημείο, ένας όρθιος πλατινένιος στύλος σε συνδυασμό με τον χαλαζία δημιούργησε έναν πολύτιμο λίθο που σπινθήραζε με την παραμικρή κίνηση. Η κεντρική ακτίνα δεν

είχε αυτό το χαρακτηριστικό. Αντίθετα, το οριζόντιο σημείο του χαλαζία ήταν πάνω από μια ανάποδη πυραμιδική χοάνη.

Ο Σκρουτζ παρακολούθησε το ακέφαλο πνεύμα με ένα χέρι να στέκεται ακίνητο σαν άγαλμα στην Πλατφόρμα. Παρατήρησαν και οι δύο την περιοχή καθώς άρχισε να γεμίζει με μια χρυσαφένια ομίχλη. Το σύννεφο, που περιείχε τη δική του αόρατη δομή, θόλωνε την όρασή τους. «Μερικοί πιστεύουν ότι η ομίχλη είναι η Άπειρη Συνείδηση».

«Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς το Άπειρο Συνειδητό είναι κάθε είδους φυσική μορφή», απάντησε ο Σκρουτζ.

«Η πραγματικότητα είναι ότι απλά δεν μπορείς να το φανταστείς ως σύννεφο».

«Ναι, αυτό φαίνεται πολύ απλοϊκό. Πες μου λοιπόν, Τζέικομπ, γιατί τα πνεύματα πιστεύουν ότι η ομίχλη είναι η Άπειρη Συνείδηση;»

«Επειδή η Άπειρη Συνείδηση τιμά προσωπικά το πνεύμα που είναι αρκετά γενναίο για να πάει πέρα από μια απελπιστική κατάσταση». Ο Μάρλεϊ παρακολούθησε καθώς αναπτύχθηκε η περιέργεια του Σκρουτζ και μετά του μετέφερε: «Μόλις ένα πνεύμα βρίσκεται μέσα στην Αποχαιρετιστήρια Πλατφόρμα της Άμεσης Μεταμόρφωσης, περιβάλλεται ξανά από το φως της αγάπης της Άπειρης Συνείδησης».

«Τους σώζει;»

«Όχι, τις περισσότερες φορές η Αποδοχή τους είναι ακάθαρτη, ωστόσο η Άπειρη Συνείδηση πάντα τραβάει το ισχυρότερο θετικό από το ατελές πνεύμα. Αυτή η καλύτερη ποιότητα ενσωματώνεται στη συνέχεια στο ατομικό πνεύμα της Άπειρης Συνείδησης ως σκέψη».

«Λοιπόν, η αλήθεια είναι ότι το πνεύμα του Instant Transmogrified ζει επίσης για πάντα; Ποιος είναι, λοιπόν, ο σκοπός του κρατήρα;»

«Είναι καλύτερα να σκεφτόμαστε ότι ένα τέτοιο πνεύμα έχει φύγει αλλά το θυμόμαστε. Ενώ δεν έχω φύγει, αλλά σχεδόν δεν με θυμούνται, οπότε ίσως αυτό το πνεύμα εκεί κάτω να βρίσκεται καλύτερα από εμένα.» Ο Μάρλεϋ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Σκρουτζ και μετά εξήγησε: «Και για τον Κρατήρα, ξέρεις ότι δημιουργήθηκε από ανθρώπινες ενέργειες, έτσι δεν είναι;»

«Είναι λυπηρό το πώς το ανεξέλεγκτο γεγονός της απελευθέρωσης του Coss μπορεί να καταστρέψει ολόκληρη την ύπαρξη κάποιου άλλου».

«Είμαι σίγουρος ότι ήταν πολύ λυπηρό για αυτό το πνεύμα όταν συνειδητοποίησε ότι ο Arurto έφαγε το κεφάλι του. Ο Κρατερός είναι ένας ασυμβίβαστος Mog».

Καθώς οι δυο τους κάθονταν να περιμένουν, χωρίς καμία ένδειξη απειλής, η Πλατφόρμα εξερράγη. Κομμάτια φωτός εκτοξεύτηκαν στην περιοχή, εναποθέτοντας σπινθήρες στο ζευγάρι. Ο Μάρλεϋ δεν έδωσε σημασία στη χόβολη. Ο Σκρουτζ από την άλλη έκανε κάθε προσπάθεια για να αποφύγει τις φωτοβολίδες. Η προσπάθεια ήταν γενναία, αλλά μάταιη, γιατί οι σπίθες έπεσαν πάνω του. Ωστόσο, οι φόβοι του για τις φλόγες ήταν αβάσιμοι, γιατί όταν προσγειώθηκαν στο δέρμα δεν είχαν καμία επίδραση σε αυτό. Η καταιγίδα, αν και ορατή, ήταν εξίσου απόκοσμη στην ουσία όπως και ο ίδιος ο Μάρλεϊ.

Μόλις το συνειδητοποίησε, ο Σκρουτζ ηρέμησε για να παρακολουθήσει το σόου των φώτων της Πλατφόρμας. Καθώς η χρυσή ομίχλη καθάρισε, κανένα τμήμα φάντασμα δεν παρέμεινε ορατό. Είχε συμβεί μετασχηματισμός στον κεντρικό οριζόντιο κρύσταλλο και βρισκόταν υπό επεξεργασία. Ένα θαμπό γκρι φως άρχισε να σχηματίζεται μέσα σε αυτόν τον κρύσταλλο. Σιγά-σιγά η λάμψη κινήθηκε μπρος-πίσω μέσα στον χαλαζία, γινόταν πιο ελαφριά και φωτεινότερη μέσω της κίνησης. Μόλις καθαριστεί, το φωτισμένο Acceptance κύλησε έξω από το σημείο του κρυστάλλου και μέσα στην ανάποδη πυραμιδική χοάνη. «Ήταν ένα άτυχο πνεύμα», είπε ο Μάρλεϊ.

«Πώς μπορείς να το πεις;»

«Λοιπόν, κοίτα... μόνο η αγάπη της Άπειρης Συνείδησης συγκεντρώθηκε», είπε, δείχνοντας τη ροή Αποδοχής του κεντρικού κρυστάλλου.

«Πώς το ξέρεις αυτό;

«Αν είχε μαζευτεί έστω και ένα κομμάτι της αγάπης του ατόμου, θα είχε κυλήσει στους δύο εξωτερικούς κρυστάλλους και στη συνέχεια θα είχε γίνει Αποδοχή», είπε, δείχνοντας τους συνδυασμένους ορθοστάτες από πλατίνα και χαλαζία. «Αλλά αλίμονο, τώρα αυτό το πνεύμα είναι μόνο μια ανάμνηση».

Μια μεγάλη παύση έγινε πριν ο Σκρουτζ πει: «Λοιπόν, τουλάχιστον είναι μια ανάμνηση στο μυαλό του δημιουργού».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε λοξά τον Σκρουτζ, χαμογέλασε και μετά απάντησε: «Αυτό είναι πράγματι κάτι... τουλάχιστον».

Ολόκληρη η περιοχή της Άβυσσος βουίζει από δραστηριότητα καθώς το Walkway Of Transmogrification έγινε ξανά το κυρίαρχο οπτικό. Καθώς το ζευγάρι καθόταν στην προεξοχή, με τα πόδια να κρέμονται πάνω από την πυραμίδα της συλλογής Αποδοχής, ο Σκρουτζ παρατήρησε πνεύματα να πηγαινοέρχονται από κάτω του. Ακριβώς από κάτω τους στέκονταν πέντε ανάποδες πυραμίδες χωνιού, η καθεμία διαφορετικού μεγέθους, αλλά συνδεδεμένες σε μια δομή. Η σταθερή ροή των πνευμάτων σε κάθε διοχετευμένο πέρασμα ενίσχυε τη φασαρία της Αβύσσου.

«Είσαι ξεκούραστος, Εμπενέζερ;»

Ο Σκρουτζ σκέφτηκε αυτή την ερώτηση και μετά ρώτησε: "Πρέπει να είμαι κουρασμένος;"

Ο Μάρλεϊ απλώς γέλασε και μετά απάντησε: «Λοιπόν... όχι αν δεν είσαι. Ωστόσο, έχουμε πολύ δουλειά μπροστά μας».

«Δηλαδή, να είμαι ξεκούραστος;»

«Πιθανότατα θα χρειαστεί να είμαστε και οι δύο «καλά ξεκούραστοι» για αυτό. Το να παρασυρθείτε σε αυτό το Den», είπε ο Marley, δείχνοντας ένα από τα μεγαλύτερα ανοίγματα της πυραμίδας, «θα χρειαστεί — εγρήγορση».

«Δηλαδή ο Νόα είναι σε αυτή την τρύπα;»

«Ναι, είναι στο Den Of Anger, ή όπως το αποκαλείς — «αυτή η τρύπα». Όμως ο χρόνος είναι με το μέρος μας, γιατί δεν υπάρχει. Θα μπορούμε λοιπόν όταν είστε έτοιμοι».

«Πρέπει να αποφασίσω;»

«Θα ενεργήσουμε σύμφωνα με το λόγο σας».

Ο Σκρουτζ απλά γέλασε. «Είσαι ένα μυστήριο, Τζέικομπ».

«Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι».

«Και προφανώς, το ίδιο είναι και τα πνεύματα».

Μαζί απλώς έβλεπαν τα πνεύματα να ανακατεύονται γύρω τους. Η δράση στο Walkway ήταν η πιο βαθιά λόγω των περιοδικών επευφημιών αγαλλίασης που συνόδευαν κάθε ρωγμή μπλε κεραυνού. Καθώς το ένα πνεύμα μεταμορφωνόταν σε Αποδοχή, το επόμενο στη σειρά αναπήδησε εν αναμονή της δοξολογίας. Η διαδικασία ήταν γρήγορη, γιατί χρειάστηκε περισσότερος χρόνος για να μπεις στο Walkway Of Transmogrification από ό,τι για να γίνει Acceptance.

«Κοίτα, κοίτα, Τζέικομπ...είναι το ανάπηρο πνεύμα που μας βοήθησε».

Καθώς παρακολούθησαν το φάντασμα να κινείται προς το κέντρο του μονοπατιού των κρυστάλλων με δύο άκρες, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Θα ξαναβρεί αυτό το πνεύμα τα πόδια του μετά το Mogrification;"

«Αυτό που έχασε ήταν από σάρκα. Αυτό που παίρνει πίσω είναι στο πνεύμα, το οποίο έχει ήδη τελειοποιηθεί».

Οι τρεις πυραμίδες του ηλεκτρομίου ενεργοποιήθηκαν. Καθώς η δύναμη χτίστηκε μέσα στα μνημεία, το πνεύμα χωρίς πόδια κοίταξε κατευθείαν τον Σκρουτζ και τον Μάρλεϊ και μετά μίλησε τις λέξεις «Ναβάλνι Ζελένσκι». Μέσα στην επόμενη στιγμή, μπλε αστραπή συνέκλινε στο πνεύμα, το οποίο στη συνέχεια έγινε Αποδοχή.

«Τι σημαίνει αυτό — Ναβάλνι Ζελένσκι;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

«Νομίζω ότι μπορεί να είναι το όνομά του. Θυμάστε στο Chute όταν είπε ότι δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το ξεχάσουμε όταν το ακουγόταν;»

«Ναι, το θυμάμαι, αλλά δεν κατάλαβα γιατί το είπε, γιατί τα ονόματα ήταν πάντα δύσκολο για μένα να θυμάμαι. Ωστόσο, δεν θα ξεχάσω ποτέ τη γενναιοδωρία του, και τη βοήθεια που μου έδωσε».

«Κι όμως, δεν χάρηκε για την παρουσία σου εδώ».

«Πιστεύεις ότι με βοήθησε μόνο για να με βγάλει πιο γρήγορα από το Transmoglify;»

«Είναι μια σκέψη, αλλά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αντικαταστήσετε την πράξη του με το κίνητρό του. Τα δύο συνδέονται, αλλά ποτέ δεν είναι ίδια».

«Τι είναι πιο σημαντικό;»

«Για εμάς που δημιουργηθήκαμε με σάρκα και οστά... οι πράξεις έχουν τις συνέπειες».

Ο Σκρουτζ παρατήρησε όλα τα γεγονότα στην Άβυσσο, ενώ ο Μάρλεϊ τον παρακολουθούσε απλώς. Κανένα από τα άλλα πνεύματα δεν έδινε προσοχή στο ζωντανό, ή στον απόκοσμο φίλο του. Αντίθετα, ασχολήθηκαν με το έργο της δικής τους Mogrification, ταξιδεύοντας μέσα και έξω από την Άβυσσο καθώς εργάζονταν για να επιδιορθώσουν τις βλάβες που προκάλεσαν στους άλλους. Αυτή είναι η εύκολη δουλειά, γιατί από τη στιγμή που διαμορφώθηκε το Task Of Outreach, τότε, και μόνο τότε, απαιτείται να υπάρχει το πνεύμα μέσα στον πόνο της θυματοποίησης. Μετά από μια

πολύωρη συνεδρίαση, ο Σκρουτζ είπε τελικά: «Αν εξαρτάται από εμένα... τότε είμαι έτοιμος».

Με τη συμφωνία να προχωρήσει, ο Μάρλεϊ επέστρεψε στη φόρμα του Σκρουτζ και στη συνέχεια γλίστρησε το διπλό του σχήμα από την προεξοχή. Προχωρώντας προς τα κάτω, προς την ακροαριστερή ανάποδη πυραμίδα, ο Marley σχολίασε το Den ακριβώς από κάτω τους. «Μείνε ακίνητο σαν σφάγιο, Εμπενέζερ. Δεν θέλουμε να καταλήξουμε στο Den Of Destructive Compulsions».

Καθώς παρασύρονταν προς το άντρο όπου υπήρχε ο Νώε, ο Σκρουτζ είπε: «Φαίνεται ότι είναι καλύτερο από το Σπήλαιο του θυμού όπου βρίσκεται ο Νώε».

«Στο Den Of Anger μπορεί κανείς να νιώσει τους κινδύνους. Ωστόσο, μέσα σε αυτό το Den», εξήγησε ο Marley, δείχνοντας τη μεγαλύτερη ανάποδη πυραμίδα, «τα πιο περίεργα συμβάντα μπορούν να παγιδεύσουν ένα πνεύμα που παρασύρεται».

«Δεν θέλω να παγιδευτώ πουθενά εδώ γύρω».

«Τότε υποχωρήστε σε μένα καθώς προχωράμε».

«Δεν είμαι ήδη;»

«Απλώς μην πτοηθείς μέχρι να βρεθούμε μέσα στο κρησφύγετο».

Δεμένο στη μορφή, το ζευγάρι κινήθηκε αργά προς την τετράγωνη τρύπα. Ακολουθώντας άλλα πνεύματα, ο Marley μπήκε στο Den Of Anger. Η διασταύρωση στο κρησφύγετο τράβηξε τους φίλους και το φως τους σε μια σπείρα. Καθώς στρόβιλοι φωτός περιστρέφονταν γύρω τους, ο Μάρλεϊ έπιασε τον Σκρουτζ πιο σφιχτά. Απ' έξω τα κρησφύγετα φαινόταν να είναι κοντό. Ωστόσο, μόλις εισέλθει, μια επέκταση του χώρου προκάλεσε μια πτώση μεγαλύτερη από αυτή ενός βουνού.

Καθώς οι δυο τους στροβιλίζονταν μέσα στη ριπή φωτός τους, λιγότερο πυκνά πνεύματα περνούσαν από τον ζωντανό άνθρωπο και τον νεκρό φίλο του. Είτε η κοινή

βαρύτητα είτε οι πέτρες βοήθησαν στην επιβράδυνση της πτώσης του ζευγαριού. Ο Μάρλεϊ δεν ήθελε να δοκιμάσει ποιο ή αν και τα δύο τους επηρέαζε. Ήταν απλώς ευγνώμων που μια πιο αργή περιστροφή θα βοηθούσε να κρατήσει το στομάχι του Σκρουτζ ήρεμο, τόσο ήρεμο που ο Σκρουτζ αποκοιμήθηκε. Ο Μάρλεϊ έκανε ελιγμούς τον Σκρουτζ στο σημείο του Den, και μετά πέρασαν μέσα και μέσα σε ένα σπήλαιο που κάλυπτε μια περιοχή μεγαλύτερη από αυτή ολόκληρης της επιφάνειας του Transmogrify.

Τα μάτια του Σκρουτζ άνοιξαν σε μια φωτεινή τύφλωση. η λάμψη του ήλιου θα αποδεικνυόταν αμυδρή σε σύγκριση. Αμέσως αναπτύχθηκε ένα γαργαλητό στη μύτη του, στο οποίο φτερνίστηκε με τέτοια δύναμη τα μάτια του έκλεισαν σφιχτά. Φιλτράροντας το έντονο φως μέσα από τα βλέφαρά του, ο Σκρουτζ παρακολούθησε τα απόκοσμα σχήματα να κινούνται γύρω του. Καθώς ο Σκρουτζ έσφιγγε τα μάτια του πιο σφιχτά, ο Μάρλεϊ απομακρύνθηκε τους δυο τους από το φως της χοάνης.

Σιγά-σιγά ο Σκρουτζ άνοιξε ξανά τα μάτια του σε μια μάζα πνευμάτων που ζούσε γύρω τους. Ολόκληρη η περιοχή φαινόταν μεγαλύτερη από αυτή όλων των άνω Mogs μαζί. Μαζί ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ παρακολούθησαν τα πνεύματα να ξεχύνονται στην τοποθεσία από τις πέντε χοάνες Mog. Αναπτύχθηκαν ποτάμια κινούμενων πνευμάτων, γιατί κάθε χοάνη φαινόταν να δημιουργεί ένα αόρατο κανάλι μέσα στο σπήλαιο. "Γιατί έπρεπε να μπούμε από το Den Of Anger όταν όλα τα Dens καταλήγουν σε αυτό το τεράστιο λημέρι;"

«Βλέπεις κάποιο πνεύμα να κινείται έξω από το μονοπάτι του Den τους;» ρώτησε ο Μάρλεϊ.

Ο Σκρουτζ κοίταξε από κάθε γωνία προτού δηλώσει: "Όχι, αλλά τι διατηρεί την ακαμψία τους;"

«Ο φόβος να παγιδευτείς».

«Αυτό θα τους έκανε να ζητήσουν Άμεση Μετατροπή;»

«Δεν είναι τέτοιου είδους παγίδα. Από πάνω, ένα πνεύμα εκτελεί τις ενέργειες από τη ζωή τους για να δημιουργήσει το Task Of Outreach. Αυτό το μέρος ίδεν είναι τόσο εύκολο.» Για να τονίσει το θέμα, ο Μάρλεϊ έσπρωξε και τα δύο του χέρια έξω από την

τεράστια έκταση του οπτικού τους χώρου και μετά εξήγησε: «Εδώ κάτω μιλάμε για το αόρατο, τις σκέψεις και τα μακροχρόνια συναισθήματα».

«Ακόμα δεν έχω καταλάβει...»

«Καταλαβαίνετε πώς αυτό που υπάρχει στο μυαλό μπορεί να παγιδεύσει;»

«Πώς μπορεί να παγιδευτεί το μυαλό μου; Είναι σαν μια μεγάλη χώρα του ουρανού εδώ μέσα. Δεν υπάρχουν εμπόδια-επομένως δεν υπάρχει τίποτα που να παγιδεύεται».

Ο Μάρλεϊ γέλασε τόσο δυνατά που μετά βίας μπορούσε να ανταποκριθεί. Ο Σκρουτζ κοίταξε εξονυχιστικά τον φίλο του και μετά συνοφρυώθηκε όταν κατάλαβε ότι τον κορόιδευαν. Ο Μάρλεϊ από την πλευρά του άρχισε να ελέγχει την υστερία του με βαθιές ανάσες. Σιγά σιγά ηρέμησε αρκετά για να μπορέσει να απαντήσει. «Συγχώρεσέ με, παλιό μου φίλο. Δεν εννοώ καμία ασέβεια, αλλά το μυαλό είναι της συνείδησης. Βρίσκεται παντού και πουθενά στην ίδια περίπτωση. Οι παγίδες εδώ μέσα βρίσκονται μέσα στις παρατεταμένες σκέψεις του πνεύματος».

«Πώς μπορεί αυτό να γίνει παγίδα για μένα;»

«Επειδή η περισυλλογή τους δεν είναι στο δρόμο μας. Μόλις το παρουσιάσουμε, είτε το προσδιορίζουμε ως δικό μας, είτε βρίσκουμε τη σκέψη του πνεύματος... απεχθή. Και τα δύο άκρα μπορούν να δημιουργήσουν μια συναισθηματική σύγχυση σε τέτοιο βαθμό που ο αυτοπροσδιορισμός παγιδεύεται μέσα στην επιρροή είτε του γούστου είτε της απώθησης. Συχνά εδώ μέσα είναι η απώθηση που αιχμαλωτίζει, αλλά παρ' όλα αυτά, η προκύπτουσα αμηχανία παγιδεύει τον ξένο μέχρι να αναγνωρίσει, στη συνέχεια να ηρεμήσει, τη δανεική σκέψη».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ και μετά χαμογέλασε ήρεμα. «Αυτό ήταν τόσο διευκρινιστικό, Τζέικομπ».

Κουνώντας το κεφάλι του, ο Μάρλεϊ απάντησε: «Επιτρέψτε μου να κάνω μια διαφορετική σύγκριση». Έκλεισε τα μάτια του και μετά μετέδωσε τις εικόνες μέσα στο μυαλό του. «Σκεφτείτε αυτή την περιοχή σαν το Λονδίνο και κάθε μια από τις χοάνες εκεί είναι μια λεωφόρος μέσα στην πόλη». Περίμενε είτε μια ανησυχία είτε μια

αναγνώριση από τον Σκρουτζ, αλλά όταν ο φίλος του παρέμεινε ήσυχος, ο Μάρλεϊ συνέχισε. «Αν χρειαζόταν να πας σε ένα μαγαζί, δεν θα κατέβαινες τη λεωφόρο που έμπαινε μόνο στο νεκροταφείο».

«Θέλω να μείνω έξω από το νεκροταφείο. Αλλά πώς θα μπορούσε αυτό να «παγιδέψει» ένα πνεύμα; Αν ήμουν εγώ, απλώς θα επέστρεφα στο σημείο καταγωγής μου και μετά θα ακολουθούσα τον σωστό δρόμο».

«Και εκεί είναι η γκάφα σου».

«Το λάθος είναι;»

«Το να γυρίζει κανείς δεν του δίνει τη δυνατότητα να γυρίσει πίσω. Αυτά τα μονοπάτια προχωρούν. Το πνεύμα της απληστίας μου έμαθε ότι ο δύσκολος δρόμος ήταν η σχεδόν αναστολή του Task Of Outreach, που ήταν να προσπαθήσω να σε σώσω." Ο Σκρουτζ έγενεψε καταφατικά καθώς ο Μάρλεϊ συνέχιζε. "Όταν μπήκα για πρώτη φορά σε αυτήν την περιοχή, ήμουν τόσο ενθουσιασμένος με το να ξεπεράσω τον Κύκλο της Απληστίας που μπήκα από το Den Of Physical Harm. Και αυτά τα δύο κρησφύγετα δεν είναι καν κοντά το ένα στο άλλο. Αλλά εκεί ήμουν... σε ένα μέρος που δεν με απασχολούσε. Όταν προχώρησα στο μονοπάτι, μια θυμωμένη συγκέντρωση με παγίδευσε στα βάσανά τους».

"Πώς;"

«Ζούσαν ένα κοινό ψέμα».

"Ποιο ψέμα θα μπορούσε να ελέγξει μια ολόκληρη ομάδα;"

«Ebenezer, η ατομική αφέλεια είναι μια αδυναμία που στοχεύουν όσοι έχουν κακόβουλες προθέσεις. Η ομάδα στην οποία συμμετείχα θύμιζε για το πώς μια άλλη κοινότητα επρόκειτο να τους επιτεθεί, οπότε αντ' αυτού άνοιξαν έναν πόλεμο εναντίον αυτής της αθώας κοινωνίας. Προσωπικά θα μπορούσα να είχα αποφύγει την προέλασή τους για να με τραβήξουν στη σκέψη τους, αλλά ήταν ο μεγάλος αριθμός τους που έκαναν μια ενοποιημένη αποπλάνηση που με παγίδευσε».

«Ήσουν πολύ αδύναμος για να πολεμήσεις την επιρροή τους;»

«Πιστέψτε με, Ebenezer, όλοι είναι πολύ αδύναμοι όταν η κοινωνική τυραννία γίνεται εντολή».

«Πόσο καιρό σου πήρε για να ξεφύγεις;»

«Αυτό που έκανε αυτή η ομάδα εξακολουθεί να με στοιχειώνει και δεν ήμουν καν το πνεύμα που παγιδεύτηκε προσωπικά. Αλλά στη συγκεκριμένη ερώτησή σας, ίσως μια ντουζίνα ανθρώπινα χρόνια. Δεν θα μπορούσε να είναι ένας αιώνας, αλλιώς θα είχατε ήδη έρθει μαζί μου εδώ.» Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για να συλλάβει μια σκέψη. «Αλλά και πάλι, μπορεί να ήταν στιγμές, και ένιωθα σαν χρόνια. Όπως είπα και πριν, ο χρόνος εδώ μέσα περνάει χωρίς δευτερόλεπτα.»

Ο Σκρουτζ κούνησε αργά το κεφάλι του από τη μια πλευρά στην άλλη και μετά ρώτησε, περισσότερο στον εαυτό του παρά στον Μάρλεϊ, «Έτσι ο όχλος υφαίνει ψέματα με την ελπίδα να επινοήσει αλήθειες;»

«Ακριβώς όπως οι νομοθέτες».

«Και ιερείς».

«Εμπενίζερ! Θέλεις να πάμε στον Άδη;»

«Εδώ είμαι τώρα;»

Ο Μάρλεϊ απλώς γέλασε και είπε: «Ευτυχώς, η μετά θάνατον ζωή δεν είναι τόσο λιγοστάτη όσο οι μύθοι της αιωνιότητας».

Καθώς ταξίδευαν κατά μήκος της λωρίδας του Den's, ο Σκρουτζ ακολούθησε την κίνηση εκατοντάδων πνευμάτων. Με τις σπηλιές να πλαισιώνουν και τις δύο πλευρές της διαδρομής, κάθε ματιά έφερνε στο μάτι δραματικές δραστηριότητες. Ο Σκρουτζ λαχανιάστηκε καθώς οι μεθυσμένοι γιορτές πετούσαν το κεφάλι του Όλιβερ Κρόμγουελ μπρος-πίσω. Με κάθε ώθηση του κομμένου κρανίου, ακουγόταν να φωνάζει: «Τα Χριστούγεννα έχουν απαγορευτεί. Θα σε κάνω να αποκεφαλιστείς γι' αυτό." Οι ξέφρενες κραυγές του νεκρού ηγεμόνα κατακλύζονταν από τις επευφημίες που έβγαζαν από τη θορυβώδη σπηλιά. Χορεύοντας γύρω, οι κάτοικοι των σπηλαίων βυθίστηκαν στο ποτό, ενώ το κακοποιημένο εγκεφαλικό κουτί πετούσε σαν πουλί γύρω από τη σπηλιά. Ο Σκρουτζ αναρωτήθηκε πώς θα ήταν να τον πιάσουν το σπήλαιο. επιτάχυνε το βήμα του πέρα από τοέκταση.

Απέναντι από το κρησφύγετο, μια μικρότερη σπηλιά ακουγόταν πριν δεις. Αναστάτωση μεταδόθηκε σε όλη την περιοχή, "Είναι πολύ ανεξάρτητη!" «Την είδα να κάνει ξόρκι!» «Σκοτώνει παιδιά!» "Είναι μάγισσα!" «Κάψε την!» «Κάψε την τώρα!»

Καθώς προχωρούσαν προς τα φωνητικά ξεσπάσματα, ο Σκρουτζ ρωτά: "Δεν πρέπει να βρίσκονται στο Den Of Physical Harm;"

"Όσοι είναι εκεί μέσα παγιδεύονται από τον θυμό τους ότι οι γυναίκες πρέπει να ελέγχονται. Διαμένουν σε ένα μέρος λεκτικής βίας, όχι σωματικής βλάβης."

«Οι γυναίκες υφίστανται σωματικές βλάβες κάθε μέρα». Ο Σκρουτζ κούνησε το κεφάλι του και μετά ρώτησε: "Δεν είναι μια κοινωνική παράδοση, τόσο καλά καθιερωμένη που φαίνεται σωστή, ακόμη και επιθυμητή από τις περισσότερες κυβερνήσεις; Ωστόσο, υπάρχει μόνο αυτή η σπηλιά μέσα στο Den Of Anger;"

«Οι μισογυνιστές ελέγχονται από τουλάχιστον χίλιες σπηλιές μέσα στο Den Of Physical Harm — ένα σε κάθε γλώσσα και δεκάδες σε κάθε θρησκεία».

"Χίλια; Δεν πίστευα ότι οι γυναίκες ήταν τόσο καταπιεσμένες!"

"Δεν είναι η καταπίεση μας, Ebenezer, είναι δική τους. Εσύ και εγώ, που γεννηθήκαμε με ανδρική εξουσία, δύσκολα μπορούμε να συμπονέσουμε, πόσο μάλλον να συμπάσχουμε με τα δεσμά που τίθενται στις γυναίκες κατά τη γέννηση."

«Μα... χωρίς γυναίκες, θα υπήρχαν και άντρες;»

Ο Μάρλεϋ απλώς χαμογέλασε και είπε: "Η Γη είναι γεμάτη αντικρουόμενες συνθήκες. Η αλήθεια και τα ψέματα που ζούμε καθορίζουν την πραγματικότητά μας, ωστόσο μόνο η αγάπη απελευθερώνει τον ένα από την επιρροή των άλλων."

"Ακούγεται σαν ταφόπλακα. Τζέικομπ, πιστεύεις πραγματικά ότι οι άνθρωποι πρέπει να απελευθερωθούν από την επιρροή της αλήθειας;"

«Τόσο η αλήθεια όσο και το ψέμα είναι αφηρημένα... σαν άποψη, μας κρατούν δυνατούς, αλλά και τα δύο θολώνουν την πραγματικότητα».

«Τι είναι η πραγματικότητα αν δεν είναι αλήθεια ή ψέμα;»

«Η πραγματικότητα είναι μόνο εμπειρίες, και είναι επίσης αφηρημένες».

"Περίμενε αυτό, Τζέικομπ. Η αλήθεια φέρει τα γεγονότα, οπότε..."

"Και όμως ένας καλός ψεύτης υφαίνει πάντα γεγονότα και στις παραπλανητικές ιστορίες του. Τρία ψέματα και μια αλήθεια συχνά οδηγούν το μυαλό σε ένα σημείο-ρεαλισμό."

«Νομίζω ότι έχεις χάσει το μυαλό σου για αυτό».

«Η μισογύνης ή όχι, η αγάπη, όχι η αλήθεια, είναι το δεσμευτικό στοιχείο της Αποδοχής», επέμεινε ο Μάρλεϊ.

«Είναι δυνατή η αγάπη μέσα σε ένα ψέμα;»

"Απολύτως. Έχετε ακούσει ποτέ για το "λευκό ψέμα", ένα όπου το να φειδώνετε τα συναισθήματα του άλλου δικαιολογεί μια εξαπάτηση;"

«Όλοι ξέρουν ότι αυτά είναι απλά ευχάριστα».

«Αυτό δεν αφαιρεί από τον δόλο».

«Αισθάνεται ότι η ανθρωπότητα περπατά συνεχώς στην κινούμενη άμμο, καταδικασμένη ό,τι κι αν γίνει».

«Σώθηκε, ό,τι κι αν γίνει· αυτή είναι η πραγματικότητα. Γιατί δεν είναι η κινούμενη άμμος, αλλά η υπερβολική υπερηφάνεια που επιβραδύνει το Mogrification», διόρθωσε ο Μάρλεϊ.

«Εκτός από αυτούς που βρίσκονται στην Πλατφόρμα Αποχαιρετισμού».

«Και έκαναν αυτή την επιλογή, Εμπενέζερ».

«Επιλογές χωρίς επιλογές δεν είναι επιλογές».

Ο Μάρλεϊ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Καθώς προχωρούσαν πέρα από τους μισητές των γυναικών, ο Σκρουτζ σκέφτηκε τη μητέρα που του έδωσε ζωή, αλλά όχι την ανατροφή — και μετά την αδερφή, τη Φάνι, που του έδωσε φροντίδα, αλλά αφαιρέθηκε και από τη ζωή, και οι δύο αναμνήσεις γυναικών που ξεκίνησαν την ύπαρξή του. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους, η δυσκολία του θανάτου τους εξελίχθηκε σε προσωπική δύναμη για τον Σκρουτζ. Πάντα ένιωθε την αόρατη συντροφιά τους, την υποστήριξή τους, αλλά τώρα τον άφηνε μόνο λυπημένος, φορτωμένος από την απώλεια τους.

Όσο και αν η Άβυσσος πάνω από τα Κρησφύγετα προκάλεσε την Αποδοχή, τα πραγματικά κρησφύγετα έπαιξαν σε μοχθηρές καταστροφές. Η επόμενη σπηλιά ήταν λιγότερο ταραχώδης, γιατί περιείχε μόνο δύο πνεύματα, αλλά αυτά τα δύο... έπαιζαν με κακή σκληρότητα. Κι όμως, αυτό δεν ήταν το σοκ της σκηνής του τραπεζιού της κουζίνας. Ο τρόμος του να βλέπεις δύο Τζέιμς Μάξι, ο ένας να σκύβει ενώ ο άλλος επιτίθεται, σταμάτησε τον Σκρουτζ.

Ο Τζέιμς χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και μετά φώναξε στο πρόσωπο του Τζέιμς: "Νομίζεις ότι είσαι λίγο ψεύτικος; Δώσε μου το κέρμα!" Ο σκυμμένος Τζέιμς τοποθέτησε αργά το πλαστό νόμισμα πάνω στο τραπέζι, στο οποίο ο επιθετικός Τζέιμς άρπαξε το νόμισμα και μετά ψιθύρισε στο αυτί του θηράματος: «Αν ξαναπάς να κυνηγήσεις ζώυφιο χωρίς την έγκρισή μου, θα σε τελειώσω». Κοιτάζοντας το νόμισμα, πρόσθεσε: «Αυτό το νόμισμα δεν αξίζει το μέταλλό του». Πετώντας το πίσω στο τραπέζι, ο πονηρός υποχώρησε, αλλά για μια στιγμή. Η επόμενη στιγμή άνοιξε τον δρόμο για μια επανάληψη, αλλά αυτή τη φορά οι ρόλοι των δύο Τζέιμς αντιστράφηκαν. Ο υποτακτικός Τζέιμς μετατράπηκε στον επιτιθέμενο, ενώ ο μέχρι πρότινος πολεμικός Τζέιμς ετοιμάστηκε να δεχθεί επίθεση.

Ο Σκρουτζ κοίταξε τον Μάρλεϊ. καθώς ένα ελαφρύ χαμόγελο αναπτύχθηκε στο πρόσωπο του φίλου του, ρώτησε: "Τι χάος θα θεραπεύσει η δράση τους;"

«Έλλειψη ενσυναίσθησης». Ο Σκρουτζ έξυσε την κορυφή του κεφαλιού του καθώς ο Μάρλεϊ εξήγησε: «Δεν υπάρχει φόβος μεγαλύτερος από τον φόβο που μπορούμε να δημιουργήσουμε μέσα μας».

Ο Σκρουτζ δεν κατάλαβε τη σύνδεση. «Ωστε θέλουν τον μεγαλύτερο τρόμο;»

«Το συναίσθημα παρέχει πάντα την τέλεια δυνατότητα για δράση».

«Και πάλι — ποιο είναι το όφελος του απόλυτου αυτοτρομοκρατίας;»

«Να μάθουμε τον ρόλο του θύματος». Ο Μάρλεϊ μπορούσε να πει ότι για άλλη μια φορά υστερούσε στην εξήγησή του, έτσι εστίασε ξανά την απάντησή του. «Αυτό που βλέπετε εδώ είναι ένα πραγματικό γεγονός θυμού στο οποίο επέβαλε ο Τζέιμς κάποιον υπό τον έλεγχό του. Συχνά το αρχικό θύμα αντικαθίσταται από μια άλλη αναπαράσταση του θυμωμένου πνεύματος».

"Γιατί;"

«Ενσυναίσθηση. Ο Τζέιμς, το θύμα, ξέρει ακριβώς τι έχει στο μυαλό του Τζέιμς, του καταπιεστή... και επειδή ο καθένας γνωρίζει τον άλλον, αυτό που χτυπάει πάνω σε αυτό το τραπέζι δεν αφορά νομίσματα ή νυχτερινή κλοπή».

«Μοιάζουν περισσότερο οι σκέψεις του με αυτό που έκανε στον Νώε;»

«Ακριβώς. Αυτή τη στιγμή εκείνος ο συνεσταλμένος Τζέιμς φοβάται για τη ζωή του».

«Τελειώνει ποτέ αυτή η αλυσίδα γεγονότων;»

«Ναι, φυσικά, αλλά μόνο όταν και οι δύο Τζέιμς συμφωνήσουν ότι κανένας από τους δύο δεν θέλει να είναι το θύμα ή ο δράστης».

«Αυτό φαίνεται...» Ο Σκρουτζ σκόνταψε για να βρει τη σκέψη, αλλά μετά είπε απλώς «αδύναμος».

Οι δυο τους ταξίδεψαν μπροστά από δεκάδες σπηλιές προτού τελικά σταθούν μπροστά στο Noah. Βουτηγμένος στο αίμα, ο Νώε δεν δίστασε ποτέ στο έργο της σφαγής να αναγνωρίσει τους εισβολείς στη σπηλιά του. Από τον έναν Τζέιμς Μάξι στον άλλο, χτύπησε το κεφάλι του κακού στα ίδια μπαρ του Νιούγκεϊτ που είχαν βάλει τέλος στην ύπαρξη του. Στη συνέχεια, όπως και με αυτόν, ο Νώε πίεσε έναν καρπό πάνω σε μια ράβδο που είχε φτιαχτεί από φυλακισμένους, προκαλώντας το αίμα να ξεχυθεί πέρα από τα όρια της σπηλιάς. Καθώς ένας Maxey γκρίνιαζε μέχρι θανάτου, εμφανίστηκε ένας άλλος, στον οποίο ο Noah επανέλαβε τη δολοφονία. Μέσα σε μια ανάσα χρόνου, κρέμονταν από τα κάγκελα του περιβόλου σχεδόν μια ντουζίνα ετοιμοθάνατους Maxeys. Το αίμα ήταν το χρώμα του σπηλαιίου.

Συντετριμμένος, ο Μάρλεϊ κατέρρευσε. Ξαπλωμένος στα πόδια του Σκρουτζ, κάθε αλυσίδα που είχε ποτέ κουβαλούσε επέστρεψε. «Είναι η κατάρα», μουρμούρισε.

«Τζέικομπ, η δύσκολη θέση σου...» Η φωνή του Σκρουτζ μαράθηκε καθώς έβλεπε τον Μάρλεϊ να βολεύεται στα δεσμά του.

Καθώς ο καθένας σιώπησε μέσα στην προσωπική του κρίση, το στήθος του Μάρλεϊ φούντωσε. Κάθε περιεχόμενο Fire Twirler εξερράγη, με αποτέλεσμα να ελευθερωθεί από τη δουλειά. Σηκώθηκε όρθιος, είπε στον Σκρουτζ: «Σταθείτε πίσω Η κατάρα του Αλήτο είναι χωρίς έλεος».

«Υποσχεθήκατε στον Teint ότι θα χρησιμοποιούσατε τα Fire Twirlers για να με σώσετε».

«Σε βοηθάω. Μπορείς να φύγεις από το κρησφύγετο χωρίς εμένα;» Ο Μάρλεϊ περίμενε, αλλά μια στιγμή προτού διατάξει ξανά, «Τώρα μείνε πίσω — ο Νόα θα είναι απρόβλεπτος».

«Μπορεί ο Νώε να γίνει ολόκληρος;»

«Η κατάρα είναι η δυσκολία που δένει πολλούς Καταδικασμένους Αθώους στην αδικία τους. Ο Νόα αγωνίζεται να απελευθερωθεί από τη ντροπή του δικαστηρίου».

«Δηλαδή, η εστίαση του Noah δεν είναι στο να θέλει να δολοφονήσει τον James Maxey;»

«Ω, θέλει να τον σκοτώσει, αλλά η κινητήρια δύναμη είναι η κυβερνητική κατάχρηση που του έκανα».

«Λοιπόν γιατί δεν είσαι εσύ αυτός που σκοτώνεται;»

«Δεν γνωρίζει τίποτα για τη συμμετοχή μου. Ωστόσο, μπορεί να μην τον βοηθήσει έτσι κι αλλιώς, γιατί είναι ο έλεγχος από το βασίλειο που δέσμευσε τον Νώε. Η Κατάρα του Αλήτο είναι το βαρύ χέρι της αδικίας. Ενώ η προδοσία μου εναντίον του με σφίγγει, όχι εκείνον».

«Λοιπόν πώς τελειώνουμε το βαρύ χέρι; Πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον Αλήτο;»

«Κατοικεί μέσα στον Κρατήρα και η Κατάρα μέσα στο Transmogrify συνδέεται με τον περιορισμό του εκεί... Ωστόσο, κανένας δεν έχει δει τον Άλιτο για σχεδόν δύο αιώνες».

"Γιατί;"

«Έχει απονείμει τη δικαιοσύνη στον εαυτό του».

«Αυτοδικαιοσύνη; Αυτό είναι μυστήριο. Νόμιζα ότι όλα τα πνεύματα είτε γίνονται Αποδοχή είτε χάνονται με την Άμεση Μεταμόρφωση».

«Ο Άλιτο πέθανε αφού επισκέφτηκε τον καλύτερο φίλο του, Μάθιου Χέιλ, μια ημέρα Χριστουγέννων στα τέλη του 16ου αιώνα. Το Entanglement του απελευθέρωσε δύο αυτοδημιούργητα πνεύματα που πήγαν στον Κρατήρα. Ήταν και οι δύο τόσο τρελό, που κανένας δεν θα επέτρεπε στον άλλο να σκαρφαλώσει στην προεξοχή όπου σχηματίζονται οι Coss».

«Πώς θα μπορούσε κάποιος να έχει δύο πνεύματα στο ίδιο Mog;»

«Υπεροψία. Ο Alito ήταν τόσο αναιδής που δημιούργησε δύο διαφορετικούς εξορθολογισμούς και δύο μεθόδους για να βλάψει τους άμεμπτους, ενώ διεκδίκησε την εξουσία της αρετής της Άπειρης Συνείδησης.» Στη συνέχεια, για να τονίσει τη μιζέρια του δικηγόρου, ο Μάρλεϊ ολοκλήρωσε με: «Ακόμα και τα παιδιά δεν ήταν ασφαλή από την μοχθηρή οργή του».

«Δηλαδή τώρα αγωνίζεται μέσα στον κρατήρα;»

«Κάθε πνεύμα του έχει παγιδεύσει προς το παρόν το άλλο στο βυθό της Λίμνης των Φλογών».

«Θα απελευθερώσει ποτέ ο ένας τον άλλον;»

Ο Μάρλεϊ απάντησε με μια ερώτηση. «Το άπειρο έχει χρονική συγκράτηση;»

«Αν δεν υπάρχει χρόνος στο Transmogriphy... τότε δεν υπάρχει άπειρο».

«Μαθαίνεις, Εμπενέζερ, αλλά άφησέ το. Αυτά τα θέματα είναι πολύ περίπλοκα... και έχουμε ένα καθήκον».

«Μου λες να το αφήσω... με κάνει να θέλω απλώς να πηδήξω από πάνω του».

«Ναι, αυτό είναι καλό δόλωμα για ένα ψάρι σαν τον εαυτό σου», είπε ο Μάρλεϊ.

«Τι κάνουμε λοιπόν για να βοηθήσουμε τον Νόα;»

«Πες του την αλήθεια». Ο Μάρλεϊ κοίταξε επίμονα τον Σκρουτζ και μετά παραδέχτηκε: «Μακάρι να μπορούσες να το κάνεις αυτό για μένα, αλλά πρέπει να ακούσει την αλήθεια μου... από εμένα».

«Θα θεραπεύσει αυτό την κατάρα του Alito;»

«Η Κατάρα τον δένει τώρα, αλλά η αλήθεια φωτίζει τον δρόμο προς την ελευθερία. Πρέπει να βοηθήσουμε τον Νόα να ξεπεράσει την έκσταση του. Μόνο τότε θα μπορέσει να δει το φως του μονοπατιού».

«Είναι τόσο δυνατή η αλήθεια;»

«Μόνο αν είναι κενό από ψέματα».

Ο Μάρλεϊ πλησίασε τον Νόα, αλλά δεν εμφανίστηκε καμία αναγνώριση από τον αδερφό του. Αντίθετα, ο Νόα σήκωσε τα μάτια του προς το ζευγάρι που στεκόταν μπροστά του- και μετά τους έριξε αίμα.

**** Stave Nine ****

Στρεσογόνο Deliveranκε

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΩΝΤΑΣ, Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΠΑΤΗΣΕ προς τα πίσω, ενώ ο Νόα φύσηξε αίμα στη φανταστική μορφή του Μάρλεϊ. Φωνάζοντας τρομοκρατημένος, ο Μάρλεϊ παρακάλεσε: «Σ' αγαπώ».

Ο Νόα μόλις σφύριξε άλλον έναν κατακλυσμό.

«Σε αγαπώ ακόμα», επέμεινε ο Μάρλεϊ.

Αλλά και πάλι, το σκιερό αίμα του Νώε φύσηξε μέσα στον Μάρλεϊ.

Απλωμένος στην πλάτη του, ο Σκρουτζ ψιθύρισε, «Ψέματα γεγονότα».

Στριφογυρίζοντας για να αντιμετωπίσει τον φίλο του, ο Μάρλεϊ επέμεινε: «Λέω την αλήθεια».

«Ίσως στο κεφάλι σου — μίλα με την καρδιά σου, Τζέικομπ».

«Αιματηρή, δεν πρόκειται να μιλήσω καθόλου». Με αυτό, ο Marley έσπρωξε τον Maxey από τη λαβή του αδελφού του και μετά έβαλε το δικό του χέρι στο χέρι του Noah. Πριν προλάβει κανείς να αλλάξει την κατάσταση, ο Νόα έσυρε τον καρπό του αδερφού του πάνω από την ράβδο. Καθώς το κόκκινο υγρό ψέκαζε την περιοχή, ο Μάρλεϊ άπλωσε αρκετές ράβδους του φράχτη και μετά έσυρε τον άλλο του καρπό σε μια δεύτερη ράβδο. Απλωμένος στον χώρο των πολλών ράβδων, ο Μάρλεϊ κρεμόταν από τους κατεστραμμένους καρπούς του. Ο Νόα έκανε πίσω.

«Με την καρδιά σου», συμβούλεψε ο Σκρουτζ.

«Σου το έκανα αυτό». Ο Νόα απλώς κοίταξε τον αδερφό που δεν αναγνώριζε πια. Με το πηγούνι του ακουμπισμένο στο στήθος του, ο Μάρλεϊ φώναξε: «Έκλεψα τα χρήματα, Νόα — σου το έκανα αυτό!»

Ο μπερδεμένος Νόα μόλις ρώτησε: "Λεφτά;"

"Το μαγαζί του Πρέσι και Μπάρκλεϊ... Παραμονή Χριστουγέννων. Σε πρόδωσα, Νόα."

Χωρίς προσοχή, ο Νόα έβαλε το χέρι του στο στήθος του αδελφού του, άρπαξε την αλυσίδα που αιχμαλώτιζε την καρδιά του και μετά την απελευθέρωσε άγρια από το φάντασμα. Αμέσως ο Μάρλεϊ διαλύθηκε. Κρατώντας την αλυσίδα ψηλά, ενώ ούρλιαζε σαν ζώο, ο Νόα, με πρόθεση, την πέταξε στον Σκρουτζ. Μόλις ξέφυγε από το σίδερο, ο Σκρουτζ παρακολούθησε καθώς προσγειώθηκε ακριβώς πίσω του. Ξαφνιασμένος, πήδηξε από το μέταλλο που συσπάται. Ο Μάρλεϊ δεν υπήρχε πουθενά.

"Αιματηρό ταπεινό!" Κοιτάζοντας προς κάθε κατεύθυνση, ο πανικός κυρίευσε τον Σκρουτζ, γιατί ο Μάρλεϊ φαινόταν να έχει εξαφανιστεί. "Ίακώβ, μη με εγκαταλείπεις!"

«Ηρέμησε την καταιγίδα σου, Εμπενίζερ», είπε ο Μάρλεϊ με το χέρι μέσα στο στήθος. «Επιτρέψτε μου να προσαρμόσω αυτό το βάρος». Κινούμενος δίπλα στον Σκρουτζ, πρόσθεσε: «Ήταν τρομακτική εμπειρία».

«Δεν πάει καλά, έτσι;

«Τόσο πολύ που λέω την καρδιά μου», βόγκηξε ο Μάρλεϊ.

«Θα ήθελες κάποια νέα συμβουλή;»

"Το τελευταίο σου ήταν λιγότερο από χρήσιμο, αλλά δεν έχω λύσεις. Λοιπόν, φυσικά, Ebenezer, πώς θα ηρεμούσες τον Noah;"

«Θα επέτρεπα τα γεγονότα από τον θάνατο να υπαγορεύσουν την αλήθεια σου».

"Τα γεγονότα; Ο Νώε έζησε τα γεγονότα, Εμπενέζερ. Γιατί πρέπει να περάσω ξανά από αυτή την πόρτα;"

"Επειδή ο Νόα έχει κολλήσει στο κατώφλι αυτής της πόρτας του συμβάντος. Πρέπει να τον τραβήξετε μέσα από αυτήν. Χρειάζεται την κατανόηση σας-την κατανόησή σας. Αλλά θα το απορροφήσει μόνο αν ειπωθεί στη νοοτροπία του."

"Και αν δεν μπορώ να βρω τις λέξεις που ταιριάζουν στη "νοοτροπία" του, τότε...;"

"Το κλειδί για να φτάσεις στον αδερφό σου είναι να μπεις στην προσέγγισή του, γιατί έχει τις ρίζες του εκεί. Μόνο τότε ο Νώε μπορεί να ακούσει τα γεγονότα σου, Τζέικομπ. Μόνο τότε θα αρχίσει να σε εμπιστεύεται."

«Και ξέρετε αν αυτή η «νέα» συμβουλή είναι καλή συμβουλή;»

«Πάντα ο αμφίβολος, και η θεραπεία σου, Τζέικομπ, είναι...;»

Αφού συλλογίστηκε την ιδέα, το φάντασμα παραδέχτηκε: «Καταλαβαίνω ότι η πρότασή σου δεν θα βλάψει από μια προσπάθεια, οπότε...» και μετά χωρίς να περάσει ούτε μια στιγμή, ο Μάρλεϊ κρεμάστηκε στα αγκίστρια που έβλεπε τον Νόα. Ενώ οι καρποί του έριχναν μια ομίχλη από φρικτό αίμα σε όλο το Den, ο Marley σήκωσε το πηγούνι του από το στήθος του και μετά φώναξε: «Το μακελειό γύρω από το άψυχο σώμα σου, σε συνδυασμό με τους θρήνους της Flora...» καθώς ο Marley έψαχνε για λέξεις, ο Noah τον άρπαξε από το λαιμό.

Ρίχνοντας μια άγρια ματιά στον Σκρουτζ, ο Νόα εστίασε γρήγορα στον Μάρλεϊ. Έχοντας στα χέρια του τον μικρότερο αδερφό του, ο Νώε εμφύσησε στο πρόσωπο του Τζέικομπ: «Άκουσα ότι το έκανες αυτό».

«Ήταν το χειρότερο λάθος της ζωής μου».

"ΟΧΙ!" Ο Νόα ούρλιαξε, ενώ έσφιγγε το λαιμό του αδελφού του, «Ήταν το χειρότερο λάθος της ζωής ΜΟΥ!»

«Συνέτριψα την τιμή σου, Νόα — με κάθε τρόπο».

"ΜΕ τσάκισες!" ούρλιαξε ο Νόα ενώ έριχνε το κεφάλι του προς τα πίσω, μετά στο πλάι, και τελικά το έσπρωξε βαθιά στο πρόσωπο του αδελφού του. Γρυγίζοντας, γρύλισε, «Τιμή, τιμή είναι προνόμιο των αριστοκρατών. Αγωνίζομαι για τη δικαιοσύνη».

"Η δικαιοσύνη είναι για τους ζωντανούς, Νόα. Αυτό που κάνεις εδώ είναι απλώς διαμαρτυρία για την αδικία σου. Δεν υπάρχουν δικαστήρια, δικηγόροι ή ακόμη και κατηγορούμενοι εδώ-εκτός από τον εαυτό σου."

Ο Νόα έσπρωξε τον Μάρλεϊ βαθιά στα κάγκελα και μετά άρπαξε την αλυσίδα της καρδιάς του αδελφού του. Τραβώντας το προς τα πίσω, αγκίστρωσε το σίδερο σε μια τρίτη ράβδο στερεώνοντας τον αδελφό του στη θέση του πάνω στον φράχτη.

Ο Μάρλεϊ χαλάρωσε στην οργή του αδερφού του. Καθώς κρεμόταν από το έδαφος, σήκωσε τα μάτια του για να συναντήσει τα μάτια του Νώε και μετά, κοιτάζοντας το βλέμμα του θυμού του αδερφού του, είπε ήρεμα: «Δεν υπάρχει καμία αλλαγή που μπορεί να κάνει κάποιος άλλος για να σε κάνει ξανά πλήρη».

Ο Νόα άφησε το χέρι του στο λαιμό του Μάρλεϊ, βρυχήθηκε από οργή και μετά είπε την αλήθεια του. «Πάντα ήσουν άχρηστος, Τζέικομπ».

«Ήσουν θύμα όλων, Νόα».

«Αλλά κυρίως το δικό σου».

«Ναι, ναι, σε κατέστρεψα, όμως είσαι εσύ που πρέπει να σώσεις τον εαυτό σου».

«Λέξεις... λες λέξεις χωρίς νόημα».

«Τότε άκου αυτά τα λόγια, Νόα.Αξίζεις την απελευθέρωση από αυτή τη φρίκη, αλλά κολλάς σε αυτήν».

«Εμμένω στη δύναμη μέσα στην ύπαρξή μου».

«Και όμως αυτό το Den σας έκανε να ξεχάσετε το Task Of Outreach. Τι ήταν αυτό;»

Ο Νόα σταμάτησε για να ψάξει τη μνήμη του και μετά είπε: «Δεν έφτιαξα ποτέ».

«Όχι, είσαι εδώ... οπότε έφτιαξες ένα. Το θυμάσαι;»

«Θέλω εκδίκηση!»

«Τότε σκότωσε με στο άπειρο, όμως η δικαιοσύνη θα είναι ακόμα μια ψευδαίσθηση για σένα». Ο Μάρλεϊ περίμενε τη σκέψη του αδελφού του, αλλά όταν δεν του έγινε καμία πρόταση, τόνισε: «Πρέπει να απελευθερώσετε τα θύματα σας. Όχι προς όφελός τους, αλλά επειδή αξίζεις να απελευθερωθείς από τις πράξεις τους».

«Μου αξίζει η εκδίκηση!»

«Μάλιστα. Η μεγαλύτερη εκδίκηση που μπορώ να σας προσφέρω είναι να ζητήσετε την Άμεση Μεταμόρφωση. Μπορεί να κερδίσετε κάποια ικανοποίηση με την εξάλειψή μου, ωστόσο η δικαιοσύνη δεν θα ανήκει ακόμα σε εσάς μέσω μιας τέτοιας ενέργειας».

Ο Νόα χτύπησε το χέρι του πάνω από το στόμα του Μάρλεϊ. «Πες άλλη σκέψη, και θα σου κλέψω την αλυσίδα της καρδιάς σου. Τότε θα χαθείτε σε μια λήθη από την οποία η Άμεση Μεταμόρφωση δεν μπορεί ποτέ να σας σώσει».

Τρομοκρατημένος, ο Μάρλεϊ παρέμεινε ακίνητος όσο ήταν... νεκρός, ενώ τα μάτια του Νόα έτρεχαν μέσα από τον τρόπο του προσώπου του αδελφού του. Όντας απωθημένος από την αντανάκλαση της φροντίδας που κοιτούσε πίσω, ο Νόα εξοργίστηκε. Καθώς πίεσε επιθετικά το χέρι του στο στόμα του αδελφού του, ο Μάρλεϊ απάντησε φιλώντας

την παλάμη που έπιανε. Χωρίς καμία καθυστέρηση, ο Νόα έσκισε τα χείλη από το πρόσωπο του Μάρλεϊ. Σαστισμένος, οπισθοχώρησε με την τρέμουσα μάζα της απόκοσμης σάρκας να εξατμίζεται από το χέρι του. Ο Μάρλεϊ, από την πλευρά του, παρέμεινε στωικός.

Καθώς ένα δάκρυ έπεφτε ταυτόχρονα από το μάγουλο κάθε αδερφού, ο Νόα πέταξε πίσω στον Μάρλεϊ. «Γιατί μου το έκανες αυτό;»

«Χρειαζόμουν τα χρήματα για να γίνω σύντροφος του Εμπενίζερ», είπε με το κεφάλι του να δείχνει προς τον Σκρουτζ.

Ο Νόα πήγε προς τον Σκρουτζ. «Πήρες τα λεφτά;»

«Δεν ήξερα ότι ήταν δικό σου». Απομακρυνόμενος από τον Νώε, ο Σκρουτζ ένιωσε την επιθυμία να δραπετεύσει, αλλά προς τα πού;

«Εσύ λοιπόν το έκανες αυτό», είπε ο Νόα κατεβαίνοντας πάνω στον Σκρουτζ. Πριν προλάβει ο Σκρουτζ να μιλήσει για την υπεράσπισή του, ο Νόα του επιτέθηκε. Πιάνοντάς τον από το λαιμό, πέταξε τον Σκρουτζ σε όλο το δωμάτιο με μυς που γενικά δεν είχαν πνεύμα. Χτυπώντας στον τοίχο του Den, ο Σκρουτζ βυθίστηκε αργά στο έδαφος. Πριν προλάβει να έρθει σε μια καθιστή θέση, ο Νόα ήταν ξανά πάνω του — αυτή τη φορά με την επιθυμία να προκαλέσει πόνο.

«Γιατί είσαι εδώ; Δεν σου αξίζει η ζωή." Με αυτό σήκωσε τον Σκρουτζ από το λαιμό από το έδαφος. Ο Σκρουτζ έσφιξε όλους τους μυς καθώς πάλευε για ελευθερία. Με αγριότητα, ο Νόα πίεσε τον αυχένα του Σκρουτζ στον τοίχο, γεγονός που τον έκανε να χάσει τις αισθήσεις του. Καθώς ο Σκρουτζ χωλαίνει, ο Νόα πίεζε πιο δυνατά.

Κρεμασμένος από τον φράχτη, ο Μάρλεϋ προσπάθησε να ελευθερωθεί. Ξεσκίζοντας κάθε καρπό από το γάντζο του, χτυπούσε μπρος-πίσω καθώς το άγκιστρο που έδενε την αλυσίδα του αρνιόταν να λυγίσει. «Νόα, σταμάτα...»

Την επόμενη στιγμή, σαν κεραυνός να χτύπησε το Den, ο Αρμυτο στάθηκε ανάμεσα στον Noah και τον Scrooge. Ανάμεσα στα σαγόνια του αιωρούνταν ο πήχης του Νώε, με τα δάχτυλα να μπαίνουν και να βγαίνουν με σκοπό να αρπάξουν οτιδήποτε

μπορούσε με οργή. Ο Νόα κοίταξε επίμονα τη θέση του χεριού του που έλειπε τώρα. Το σοκ που προκάλεσε ζάλισε το φάντασμα σε μια συναισθηματική κατάρρευση. Καθώς έκλεισε τα μάτια του και μετά άρχισε να θρυμματίζεται προς τα κάτω, ο Μάρλεϋ φώναξε: «Μείνε μαζί μου, Νόα», και μετά στον Απούρτο έδωσε εντολή: «Μην καταπιείς το χέρι του αδερφού μου!».

Ο Νόα άνοιξε τα μάτια του και μετά κυνήγησε αμέσως τον Απούρτο. «Δώσ' το πίσω, τέρας». Τρέχοντας λίγα εκατοστά πίσω από το ζώο, ο Νόα άρπαξε, αλλά έχασε, το πλάσμα που ξεφεύγει.

Καθώς ο Νόα συνέχιζε να κυνηγά τον Απούρτο, ο Μάρλεϊ φώναξε τον Σκρουτζ: «Είσαι ακόμα μαζί μου, Εμπενίζερ;»

Ο Σκρουτζ στάθηκε σταθερός και μετά απάντησε: «Λοιπόν, λαμβάνοντας υπόψη τη δύναμη της επίθεσης».

«Βγάλε με από αυτό το γάντζο πριν επιστρέψει ο Νόα».

Κάνοντας μερικά βήματα προς τα εμπρός, ο Σκρουτζ στάθηκε μπροστά στον κρεμασμένο φίλο του. Καθώς ο Σκρουτζ συλλογιζόταν τη μέθοδο της απελευθέρωσης του Μάρλεϊ, ο Απούρτο άφησε τελικά το χέρι του Νώε. Στην αρχή ο Σκρουτζ έκανε ό,τι θα έκανε ο καθένας για να ελευθερώσει έναν άνθρωπο... απλά σήκωσε τον και πάνω από τον φράχτη. Ωστόσο, ο Μάρλεϊ δεν ήταν άνθρωπος. Γιατί όταν ο Σκρουτζ άρπαξε το μπράτσο του Μάρλεϊ, τα χέρια του πέρασαν ακριβώς από το πνεύμα. «Πιάσε την αλυσίδα», έδωσε εντολή ο Μάρλεϊ.

«Εννοείς να βάλω το χέρι μου μέσα στο στήθος σου;»

«Εμπενίζερ, ήμουν μέσα σε ολόκληρο το σώμα σου. Απλώς μπείτε μέσα, γρήγορα, πριν επιστρέψει ο Νόα».

Καθώς ο Σκρουτζ έπιασε απρόθυμα το ημι-στερεό δαχτυλίδι που ήταν κολλημένο στην καρδιά του Μάρλεϊ, ο Νόα έπιασε τον ώμο του ανθρώπου και μετά την επόμενη στιγμή μετατοπίστηκαν και οι τρεις. Ο Μάρλεϊ έφυγε από τη δουλεία του, καθώς ο Σκρουτζ

απελευθερώθηκε από την απειλητική λαβή, και ο Νόα απλώς στεκόταν σαστισμένος... αναρωτιόταν ποιον να βλάψει.

Επιφυλακτικά, ο Μάρλεϊ τυλίχτηκε γύρω από τον Νόα. Με τους κορμούς αλληλένδετους, ο θυμός του Νώε μειώθηκε. Παρηγορημένος από την ηρεμία του αδερφού του, ο Μάρλεϋ προσκολλήθηκε γρήγορα στην αίσθηση του κοινού τους χώρου. Απορροφώντας την ένταση μέσα στην αγκαλιά τους, ο Μάρλεϋ ψιθύρισε στο αυτί του Νώε: «Πες μου το Task Of Outreach».

Ο Νόα τέντωσε τη μάζα του πνεύματός του, απομακρύνθηκε από το αμπάρι του αδερφού του και μετά είπε: «Φλώρα... μόνο Φλώρα».

"Αυτό είναι ένα αρκετά μεγάλο καθήκον." Ο Μάρλεϊ έκανε μια παύση και μετά ρώτησε: «Είσαι έτοιμος να κάνεις αυτό το Task ή θα προτιμούσες να με σκοτώσεις ξανά;»

«Το αξίζεις», χαμογέλασε ο Νόα.

«Το κέρδισα», συμφώνησε ο Μάρλεϊ. «Ωστόσο, η Φλώρα μας χρειάζεται».

«Δεν χρειάζομαι — εσένα». Ο Νόα γύρισε προς τον Σκρουτζ και μετά είπε: «Εγώ επιλέγω τον Έμπενιζερ, αλλά εσένα, αδερφέ μου, δεν θα εμπιστευτώ ποτέ».

«Τότε θα ακολουθήσω πίσω σας τους δύο».

«Όχι, θα περπατήσεις μπροστά μας».

Η αμοιβαία συμφωνία πρόλαβε τους δύο με σιωπή μέχρι που ο Σκρουτζ ρώτησε: "Λοιπόν πώς θα αφήσουμε αυτό το κρησφύγετο;"

«Δεν το αφήνουμε, μας αφήνει».

Ο Σκρουτζ τρύπωσε το μέτωπό του προσπαθώντας να καταλάβει τι σήμαινε αυτό. Στην αρχή ήρθε η σκέψη ότι βρίσκονταν σε όνειρο. Αναρωτιόταν αν το ξύπνημα ήταν μια επιλογή όταν ο Μάρλεϊ άπλωσε τα χέρια του σε ένα μήκος που θα περικύκλωνε τους τρεις τους. Καθώς τα μπράτσα του Μάρλεϊ συνέδεσαν την τριάδα σε ένα ον, το κρησφύγετο άρχισε να σκοτεινιάζει και μαζί ανασηκώθηκαν από το έδαφος. Η ανοδική κίνηση δεν έδωσε την αίσθηση της αιώρησης, αλλά αντίθετα την επίγνωση της πτώσης. Ανοδικά έπεσαν με ταχύτητα που αυξανόταν πέρα από την επίδραση της βαρύτητας.

Με μια αυξανόμενη μαυρίλα πιο σκούρα από αυτή στο Πόιντ, ο Σκρουτζ άρχισε να τρέμει. Καθώς έτρεμε από τρόμο, ο Νόα του ψιθύρισε: «Ο φόβος σου με πληγώνει».

"Ebenezer, δεν χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα στο Transmogrify. Ο Apurto το έχει αποδείξει αυτό", εξήγησε ο Marley.

«Απούρτο...» μουρμούρισε ο Σκρουτζ, «ναι...» Με αυτή την κατανόηση χαλάρωσε προσεκτικά.

Πέφτοντας με μανία προς τα πάνω, η πρόσδεση των χεριών του Μάρλεϋ χαλάρωσε καθώς οι τρεις άρχισαν να περιστρέφονται. Όλο και πιο σφιχτά, στροβιλίζονταν μέσα στον συρρικνούμενο χώρο τους. Σαν μια δίνη, η κυκλική δύναμη άρχισε να στρίβει την τριάδα. Ο Σκρουτζ γκρίνιαξε καθώς η μορφή του περιστρεφόταν γύρω από τον εαυτό του περισσότερο από όσο μπορούσε η επιβίωση. Ενώ στροβιλιζόταν, ο Μάρλεϋ ψιθύρισε στο αυτί του Νόα: «Δεν υπάρχει αρκετός χώρος για τους τρεις μας». Ο Νόα αγνόησε τον αδερφό του με ένα γρύλισμα, οπότε ο Μάρλεϊ είπε: «Πρέπει να μετακομίσουμε και οι δύο στον Σκρουτζ».

"Εμείς; Γιατί;"

"Επειδή θέλω να τον κρατήσω ζωντανό. Θα βοηθήσεις, ή με μισείς τόσο πολύ που θα επιτρέψεις στον Εμπενέζερ να χαθεί;"

Χωρίς άλλη στιγμή ο Νόα έσπρωξε βαθιά μέσα στον Σκρουτζ, αφήνοντας ένα κενό όπου τα χέρια του αδελφού του είχαν αγκαλιάσει προηγουμένως τα τρία σε ένα. Ο Μάρλεϊ ακολούθησε τον Νόα στο σώμα του Σκρουτζ.

Καθώς τα φαντάσματα εξαφανίστηκαν μέσα στον Σκρουτζ, η ανθρώπινη μορφή συνέχισε τις στρεβλώσεις της. Ενώ τα πόδια και το κεφάλι περιστρέφονταν με διαφορετικές ταχύτητες, ο Σκρουτζ ούρλιαζε από τον πόνο καθώς λιποθύμησε από το άγχος. Καθώς οι τρεις περιστρέφονταν με την ταχύτητα μιας δίνης, τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Νόα προσπάθησαν να ελέγξουν το αδύνατο σώμα του Σκρουτζ. Η σπειροειδής κίνηση τους άνοιξε μια τρύπα στον Δρόμο από τον οποίο μπήκαν. Ο Σκρουτζ, πλέον παραμορφωμένος, κατέρρευσε.

Χωρίς καν να τον αγγίξει, ο Νόα ήξερε ότι ο Σκρουτζ ήταν νεκρός. Ο Μάρλεϊ, φοβούμενος την αλήθεια, έκανε ό,τι μπορούσε για να ταρακουνήσει τον φίλο του ξανά στη ζωή, αλλά δεν είχε καμία δύναμη. Ο Σκρουτζ βρισκόταν στριμωγμένος στο δρόμο με το αίμα να τρέχει από τα αυτιά, τη μύτη και το στόμα του. Τα ανοιχτά μάτια του κοίταξαν χωρίς εστίαση τους φίλους του. Καθώς ο Μάρλεϊ τράβηξε τον Σκρουτζ στην αγκαλιά του, υπέκυψε στην αποτυχία του με λυγμούς θλίψης.

Κουνώντας καθώς έκλαιγε, ο Μάρλεϊ μετά βίας παρατήρησε την ανάσα του Apurto στο λαιμό του. Ήσυχα, το θηρίο γρύλισε, "Yhaah-ae. Yhaah-aee."

Το άγχος εξερράγη από τον Μάρλεϊ καθώς άρπαξε το τσακισμένο πτώμα του φίλου του. "Όχι! Ποτέ! Δεν θα σου επιτρέψω να νικήσεις, Ebenezer!"

"Γιαχ-αχ-αχ! Γιαχ-αχ-αχ-εε!" Ο Απούρτο βρυχήθηκε, καθώς έσπρωχνε τον Μάρλεϊ και μετά έμεινε πάνω στη θρυμματισμένη σάρκα του Σκρουτζ.

Ο Μάρλεϊ όρμησε πάνω στον Απούρτο. "Είπα ΠΟΤΕ!"

Καθώς οι δυο τους πάλευαν για τον έλεγχο του νεκρού ανθρώπου, ο Νόα έχασε την εστίασή του και μετά άρχισε να περπατά προς το Pool Of Broken Spirits. Αποπροσανατολισμένος, ο Μάρλεϊ κάλεσε τον Νόα, «Πρέπει να σώσουμε...» Η παύση στη μάχη έδωσε στον Απούρτο τη συγκεντρωμένη δύναμη να σπρώξει τον Μάρλεϊ από τον Σκρουτζ.

Ενώ ο Μάρλεϊ κύλησε από τη σύγκρουση, ο Νόα περπάτησε άσκοπα τον Δρόμο καθώς ο Απούρτο στεκόταν στα τέσσερα πάνω από τον Σκρουτζ. Λυγίζοντας την πλάτη του, ο Apurto άρχισε να γεμίζει το στομάχι του μέσα και έξω. Η αναρρόφηση μέσα στο έντερό του ανάγκασε τη χολή στο λαιμό του. Χωρίς προειδοποίηση, ο Apurto εκτόξευσε στον

Σκρουτζ τη θολή Αποδοχή που δημιουργήθηκε από καταναλωμένα κρανία του κρατήρα. Το υγρό έρεε στα ανοίγματα του προσώπου του Σκρουτζ. Καθώς οι χαρούμενοι μουσικοί τόνοι παρέσυραν πάνω από την αποδοχή που εξαμιζόταν, ο Σκρουτζ άρχισε να τραντάζεται και μετά άρχισαν οι εκνευρισμοί.

Βασανιστικές κραυγές ούρλιαζαν σε όλο το Transmogriify. Με κάθε τρεμπαιγμο της κίνησης, ο Σκρουτζ εξέφραζε μια αφόρητη αγωνία. «Ας είναι», ξεφύσηξε ανάμεσα στα ουρλιαχτά. Ο Αρurto συνέχισε να κάνει εμετό για την Αποδοχή στον Σκρουτζ καθώς άρχισε να σπρώχνει το πλάσμα από πάνω του. "Αυτός ο πόνος! Κτήνος, άφησέ με!"

Ο Αρurto σταμάτησε τις εκρήξεις του Acceptance. Ενώ ο Σκρουτζ κουνούσε για να απελευθερωθεί από το ζώο, ο Απούρτο κατέρρευσε. Καθηλωμένος κάτω από το βάνουσο, η μόνη διαθέσιμη κίνηση του Σκρουτζ ήταν αυτή του εκκωφαντικού πανικού του.

Ενώ ο Νώε συνέχιζε να περιπλανιέται στον Δρόμο, ο Τζέικομπ παρακολούθησε τους δύο τυλιγμένους στην επιβίωση. Σιγά-σιγά, κάθε ρίγα του Αρurτος ανέπτυξε μια λάμψη πιο φωτεινή από το φως. Οι μικρότερες ρίγες και στους ώμους και στην ουρά του άρχισαν τον φωτισμό. Κάθε γειτονική λωρίδα στη συνέχεια συνέχισε να προσθέτει λάμψη. Μέσα σε μια στιγμή, το Αρurto ήταν μια μάζα φωτεινής ζεστασιάς. Αυτό ηρεμούσε τον Σκρουτζ, κάτι που τον βοήθησε να χαλαρώσει στη θεραπεία.

Στην αρχή η ενέργεια επιβλήθηκε στον Σκρουτζ, αλλά μόλις αναγνωρίστηκε αυτό που ήταν, ο Σκρουτζ άρχισε να τραβάει τη θεραπεία από τον Απούρτο. Καθώς η αποστράγγιση ενέργειας ολοκλήρωσε την αναζωογόνηση του Σκρουτζ, ο Αρurto εξασθενούσε. Ενώ ο Σκρουτζ άρχισε να σηκώνεται όρθιος, αυτός και ο Μάρλεϊ παρακολουθούσαν καθώς το σώμα του Απούρτο άρχισε να εμφανίζει τις ίδιες ανατροπές και παραμορφώσεις που είχαν τελειώσει με τον Σκρουτζ.

Σκύβοντας πάνω από τον αποθανόντα διασώστη του, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Γιατί το έκανε αυτό;"

«Δεν ξέρω το μυαλό ενός ζώου, ο Εμπενέζερ, αλλά αυτός ήταν ο φροντιστής».

«Πώς θα τον σώσουμε;»

Πριν προλάβει να λυθεί η ερώτηση, ένα εκκωφαντικό χειροκρότημα αντήχησε σε όλο το Transmogrify. Και τότε, ακούστηκε μια βροντερή εντολή από τον Τέιντ, «Απούρτο, εδώ, τώρα». Η ισχύς εντός της οδηγίας ήχησε τόσο δυνατά που τα δέντρα στα Πεδία των Καταστροφικών Καταναγκασμών άρχισαν να πετούν τις αιχμές τους. Καθώς τα δόρατα του δέντρου πετούσαν κατά μήκος του Δρόμου, τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ προσπάθησαν να αποφύγουν τον κίνδυνο τους, ενώ ο Νόα φαινόταν να αγνοεί τα πάντα.

Δεκάδες αγκάθια εκτοξεύτηκαν σε όλους. Ο Μάρλεϊ ήξερε ότι ερχόταν, γι' αυτό προσπάθησε μόνο για να προστατεύσει τον Σκρουτζ, ενώ ο Νόα απλά βόγκηξε όταν κάθε ακίδα πετούσε μέσα του. Ο Σκρουτζ δέχθηκε επίθεση από τρία όπλα του δέντρου, αλλά κανένα από αυτά δεν τον έβλαψε. Αντίθετα πέρασαν σαν να ήταν και αυτός από... πνεύμα.

«Γιατί δεν είσαι ματωμένος;» ρώτησε ο Μάρλεϊ καθώς επιθεωρούσε κάθε τρύπα εισόδου και εξόδου που έκαναν οι αιχμές. Από κάθε τρύπα εξόδου έσταζε μια σταγόνα αίμα. Ο Μάρλεϊ αποχώρησε από τον Σκρουτζ, τον κοίταξε πάνω-κάτω και μετά είπε: «Είσαι διαφορετικός τώρα».

«Το ίδιο νιώθω κι εγώ».

"Ωστόσο το δέρμα σας δεν είναι πια σαρκώδες χρώμα. Αλλά... αλλά... λάμπει σε μωβ απόχρωση."

"Λάμπει;"

«Υποθέτω ότι είναι περισσότερο χρώματος λεβάντας».

«Ο χρωματισμός μου μάλλον δεν έχει σημασία, αλλά η ζωή του Apurto έχει». Καθώς οι δυο τους στράφηκαν προς το μέρος που έπρεπε να βρίσκεται το πτώμα στο δρόμο, δεν έμεινε τίποτα. «Πού πήγε;

"Με τον Τέιντ; Δεν ξέρω, Εμπενίζερ. Χαίρομαι που σε έσωσε."

«Όχι, δεν είμαι ευχαριστημένος με αυτή την ανταλλαγή, Τζέικομπ».

«Αλλά ίσως είναι».

«Θα μπορούσα να είχα γραφτεί να διαγραφώ από κάθε γνώση όσο ήμουν εδώ;»

"Λοιπόν, δεν έχεις φύγει ακόμα από εδώ, και ο Auriel δεν φαίνεται να είναι διαθέσιμος σε σένα στο μέλλον. Άρα, ίσως προορίζεσαι για ολοκληρωτική καταστροφή. Ωστόσο, δεν πρόκειται να το αφήσω να σου συμβεί, Ebenezer."

«Τι λες σε αυτό, Τζέικομπ;»

Ο Μάρλεϊ σκέφτηκε την ερώτηση και μετά απάντησε: «Δεν έχω καμία, αλλά είμαι αποφασισμένος να είμαι καλός στο λόγο μου».

«Τότε ας πάμε να μάθουμε τι συμβαίνει με τον Νόα».

Καθώς περπατούσαν, η σιωπή κατέλαβε τις σκέψεις τους. Ο Σκρουτζ άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά η ομίχλη στο μυαλό του έκανε τη γλώσσα του να ησυχάσει. Ο Μάρλεϊ, από την πλευρά του, παραδόθηκε σε μια αίσθηση ανησυχίας. Αν και ο Δρόμος μέσα από τα Πεδία των Καταστροφικών Καταναγκασμών φαινόταν τόσο απέραντος, σχεδόν σε σημείο σχεδόν ατελείωτο, ο Μάρλεϊ κατάφερε να εντοπίσει αμέσως τον Νώε.

Καθώς τον πλησίασαν, ο Σκρουτζ παρατήρησε ένα παράξενο. «Γιατί δεν κουνιέται;»

«Φαίνεται ότι ο Νόα κινείται σαν τον λεπτοδείκτη ενός ρολογιού, αλλά εξακολουθεί να ανακατεύεται», διαβεβαίωσε ο Μάρλεϊ.

Καθώς πλησίαζαν όλο και περισσότερο τον ακίνητο Νώε, ο Μάρλεϊ βρόντηξε: «Αυτή είναι και πάλι η κατάρα του Άλιτο».

«Νόμιζα ότι είχαμε τον Νόα πέρα από αυτό στο Den».

«Πραγματικά απελευθερώσαμε το μυαλό του εγκεφάλου του, αλλά το μυαλό της καρδιάς... η ταλαιπωρία του παραμένει».

"Περισσότερα από ένα μυαλό;"

«Στην πραγματικότητα, οι σκέψεις της καρδιάς αποκαλύπτουν περισσότερα στον εγκέφαλο από όσα μεταφέρει ποτέ ο εγκέφαλος στην καρδιά». Κάνοντας μια παύση, για να κερδίσει την έμφαση που χρειάζεται για αυτό που πρέπει στη συνέχεια να ζητήσει από τον Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ είπε τελικά: "Δεν μπορώ να φέρω τον Νόα πίσω μόνος μου. Αυτή η κατάρα είναι πέρα από τις δυνάμεις μου, αλλά μαζί... εμείς μαζί... μπορούμε να επανασυνδέσουμε το σύστημα του μυαλού του."

«Λοιπόν επιτέλους με χρειάζεσαι;»

"Εμπενίζερ, δεν έχεις ιδέα πόσο πολύτιμος είσαι. Ο Νόα χρειάζεται απλώς να του δώσεις λίγο παραπάνω από την αξία σου."

«Αν είμαι σε θέση».

Με ανησυχία, πλησίασαν τον σχεδόν ακίνητο Νώε. Η επόμενη ενέργεια είτε θα τον απελευθέρωνε είτε θα τον έστελνε πίσω στο Den. «Χρειάζομαι εσένα, Εμπενέζερ, να ρίξεις την Αποδοχή στο πίσω μέρος του Νώε ενώ εγώ τον φέρνω στη στιγμή μας».

"Αποδοχή; Είμαι νεκρός;"

«Φαίνεσαι αλλαγμένος, αλλά όχι, ζεις ακόμα, Εμπενέζερ».

«Πώς μπορώ μετά να παραδώσω την Αποδοχή στον Νώε;»

"Ο θάνατος και η αποδοχή δεν συνδέονται μέσω της διαδικασίας Μεταμόρφωσης. Η αποδοχή δημιουργείται από τις καλύτερες ανθρώπινες ιδιότητες."

Ο Σκρουτζ κούνησε το κεφάλι του από τη μια πλευρά στην άλλη και μουρμούρισε, «Απούρτο...», καθώς θυμόταν ότι είχε μόλις βυθιστεί στην Αποδοχή του Απούρτο που είχε κάνει εμετό.

Διαισθανόμενος τη σύγχυση του φίλου του, ο Μάρλεϊ ξεκαθάρισε: "Η Αποδοχή του Απούρτο δεν αποτελούταν από υδροποιημένα κρανία. Το σπρέι Αποδοχής του ήταν συμπιεσμένη θεραπεία. Φαίνεται ότι το σώμα του ήταν σε θέση να ολοκληρώσει το πουροποίηση. Υποθέτω ότι είναι καλά νέα για όσους βρίσκονται στον Κρατήρα... αλλά μόνο εάν δεν έχουν ήδη ζητήσει Άμεση Μεταμόρφωση."

«Δεν έχω τέτοιες σωματικές δυνάμεις να μετατρέψω το περιεχόμενο του στομάχου μου σε... θεραπεία; Πώς μπορώ λοιπόν να δημιουργήσω Αποδοχή;»

«Ebenezer, κάθε ον έχει την ικανότητα συναισθηματικής αφύπνισης. Είναι δώρο του δημιουργού και υποχρέωση της ανθρωπότητας».

«Υποχρέωση;»

«Στα μάτια της Άπειρης Συνείδησης, η αφύπνιση της αγάπης μέσα από ιερές εμπειρίες... είναι η μόνη μας απαίτηση». Ο Μάρλεϊ σταμάτησε, κοίταξε στα μάτια του Σκρουτζ και μετά ρώτησε: «Ποιον αγαπάς περισσότερο, Έμπενιζερ;»

«Κανείς».

«Φυσικά και αγαπάς. Η ποιότητα μυρίζει μέσα στην προσωπικότητά σας."

«Ειλικρινά, Τζέικομπ, δεν αγαπώ τους άλλους».

«Αυτό είναι μυστηριώδες για μένα, Ebenezer. Εξήγησε τις καλές σου πράξεις χωρίς αγάπη».

«Λάτρεψα τα χρήματα. Ο πλούτος ήταν η αξία μου. Ωστόσο, μετά την πρώτη σας επίσκεψη την παραμονή των Χριστουγέννων, ήμουν ενθουσιασμένος που απλά ήμουν ζωντανός».

«Άρα είναι ευγνωμοσύνη στο πνεύμα σου, όχι αγάπη. Τέλειο!»

"Τέλειο;"

«Η αγάπη είναι η πιο εύκολη ιδιότητα για την ενεργοποίηση των ανθρώπων, γιατί περνά από το είναι στο είναι. Ωστόσο, η ευγνωμοσύνη είναι η ποιότητα, ή η ενεργειακή δύναμη, που περνά απευθείας από ένα άτομο στην Άπειρη Συνείδηση».

«Αυτό είναι πραγματικά λογικό για μένα, Τζέικομπ».

«Λόγω αυτής της ιδιότητας, η ευγνωμοσύνη έχει μεγαλύτερη δύναμη από αυτή της αγάπης, αλλά δεν είναι τόσο τρομερή όσο η χαρά». Χαμογελώντας στον Σκρουτζ, ο Μάρλεϊ είπε ειρωνικά: «Φίλε μου, φαίνεται ότι έχεις σχεδόν φτάσει στη δεύτερη παιδική σου ηλικία».

Ο Σκρουτζ ήθελε να χαμογελάσει, αλλά η έννοια της «δεύτερης παιδικής ηλικίας» δημιούργησε ένα αντανάκλαστικό συνοφρύωμα. «Δυσκολεύομαι να καταλάβω πώς μια παιδική δύναμη θα σώσει τον Νόα».

«Μην αναλαμβάνεις αυτό το βάρος, Εμπενέζερ. Απλά να είσαι ευγνώμων ότι υπάρχει τρόπος».

«Φαίνεται ότι σε αυτό έχω γίνει καλός... να είμαι ευγνώμων».

«Χρειάζομαι να σταθείς πίσω από τον Νόα». Καθώς ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες, ο Μάρλεϊ συνέχισε. «Βάλτε το αριστερό σας χέρι πάνω από την καρδιά σας και μετά τεντώστε το δεξί σας χέρι, έτσι ώστε να αγγίζει σχεδόν την πλάτη του Νώε».

Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες, τότε ο Μάρλεϊ είπε: «Κλείσε τα μάτια σου, Έμπενιζερ. Χαμηλώστε το κεφάλι σας. Τώρα γεμίστε το μυαλό σας με την ανάμνηση του πώς ένιωθε να σας δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή. Χάιδεψε και μετά ενίσχυσε αυτό το θαύμα. Μόλις δεν μπορεί να σταματήσει, αφήστε τη φόρτιση να ρέει."

Καθώς ο Σκρουτζ μετέφερε την αίσθηση των σκέψεών του στο στήθος του, ένα ρίγος ενθουσιασμού πήρε τον έλεγχο. Με τα μάτια του κλειστά, ένιωσε ένα κύμα ζεστασιάς στην παλάμη του. Ενώ η ενέργεια που χρειαζόταν για να δυναμώσει ο Νώε άρχισε να αναβλύζει προς την πλάτη του φαντάσματος, ο Τζέικομπ τέθηκε μπροστά στον αδελφό του. Ξαφνικά μεταμορφώθηκε σε μια γυναίκα τόσο ψηλή, αλλά πιο κομψή, όπως και ένας από τους αδελφούς Μάρλεϊ.

«Ο σεραφικός σου θρίαμβος έφτασε, Νώε».

Ο Νώε άκουσε τη δήλωση, αλλά δεν παραδέχτηκε τη σκέψη. Ο Σκρουτζ, με κλειστά μάτια, ένιωσε τη ζεστασιά της ψυχικής του συγκέντρωσης να κυλούσε από το χέρι του στον Νώε. Γεμίζοντας το όργανο του φαντάσματος με ευγνωμοσύνη, άρχισε σύντομα να λάμπει. Ωστόσο, αντί να φωτίσει ολόκληρη τη δομή της σκέψης, η ενέργεια άρχισε να αναπηδά πίσω στην παλάμη του Σκρουτζ.

«Πίεσε πιο δυνατά, Εμπενέζερ», απαίτησε η γυναίκα που έβλεπε τον Νόα. «Η καρδιά είναι γεμάτη λάμψη, όμως...» Ο άνθρωπος πλησίασε τον Νώε, έβαλε το δεξί του χέρι στο κέντρο του ακίνητου στήθους και μετά τοποθέτησε το αριστερό χέρι στην κορυφή του κεφαλιού του Νώε. Κλείνοντας τα μάτια της, η γυναίκα τράβηξε το αριστερό χέρι προς τα πάνω. Το φως εξερράγη στο μυαλό του Νώε, φωτίζοντας ολόκληρη την ουσία του. Ωστόσο, δεν έκανε καμία κίνηση για να συνειδητοποιήσει την αλλαγή του σώματός του.

«Είσαι η πρώτη μου γεννημένη».

Με αυτή τη δήλωση, ο Νόα σήκωσε το κεφάλι του και μετά ψιθύρισε: «Μαμά;»

«Άνοιξε τα μάτια σου γιέ μου». Ο Νώε υπάκουσε σιωπηλά καθώς ο μητριάρχης συνέχιζε. «Έχεις υποφέρει, ακόμα υποφέρεις... όμως, ο σεραφείμικός σου θρίαμβος έφτασε».

«Σέρα... τι;» ρώτησε ο Νόα.

«Η ικανότητα να γίνεις η ιερή σου κληρονομιά».

«Θέλω δικαιοσύνη», φώναξε ο Νόα.

«Δεν υπάρχουν δικαστές εδώ». Καθώς η δύναμη του Σκρουτζ έρρεε ελεύθερα στο ηρεμημένο πνεύμα, η μιμητή μητέρα συνέχισε να εξηγεί. «Όλοι όσοι ταξιδεύουν στον Δρόμο κερδίζουν αποκατάσταση. Ακόμη και το πνεύμα του ντουέτου του Alito που κυλιέται στον πάτο του Κρατήρα θα μεταμορφωθεί τελικά. Μπορεί να μην γίνει ποτέ Αποδοχή, αλλά η κατάρρα του θα εξαφανιστεί μόλις καταφέρει να ξεφύγει από τον εγκλωβισμό του.» Κάνοντας μια παύση για να δώσει έμφαση, είπε: «Δυστυχώς πάντα φαίνεται να υπάρχει μια νέα αδικία να παίρνει τη θέση της».

Ό,τι άκουσε ο Νώε από το πνεύμα που είχε μπροστά του ήταν η λέξη «Όχι». Χαμήλωσε το κεφάλι του και άρχισε να κουνιέται. Καθώς τα δάκρυα θλίψης και σύγχυσης άρχισαν να φουσκώνουν, τόσο ο Μάρλεϊ, ως μητέρα-πνεύμα, όσο και ο Σκρουτζ τράβηξαν τα δικά τους συναισθήματα προς τα μέσα. Ο Σκρουτζ, μη θέλοντας να διακόψει τη σύνδεση της καρδιάς του με τον Νώε, αντιστάθηκε στον πειρασμό να καθαρίσει τη συγκεντρωμένη υγρασία από τα μάτια του.

Η μητέρα προσπάθησε να εξηγήσει ξανά: «Όταν η φύση βλάπτει έναν άνθρωπο, μπορεί ο νόμος να τον αποκαταστήσει; Το δάγκωμα από ζώο απαιτεί την κρίση του δικαστηρίου; Όχι, φυσικά όχι. Είναι μόνο ο τραυματισμός από άνθρωπο σε άνθρωπο που ουρλιάζει για «δικαιοσύνη». Σήκωσε το κεφάλι σου, Νώε, γιατί η δύναμη του ριμέικ σου είναι μέσα».

Ο Νόα άρχισε να ουρλιάζει. Ενώ τα ξερά του δάκρυα άρχισαν να πέφτουν, οι ήχοι του θρήνου του αντηχούσαν σε όλο τον Δρόμο.

Και πάλι η μητέρα-πνεύμα πάτησε δίπλα στον Νώε, τύλιξε τα χέρια της γύρω του, τον φίλησε στα χείλη και μετά τον ενθάρρυνε: «Ναι, δάκρυσε την αμφιβολία σου γιέ μου».

Καθώς οι δυο τους ήταν προσκολλημένοι στην αγκαλιά τους, η ενέργεια της ευγνωμοσύνης του Σκρουτζ έσπασε τελικά την απόγνωση του Νώε. Ο Νόα, ενώ ήταν ακόμα μπερδεμένος, ανταπέδωσε το φιλί του Μάρλεϊ. Κοινά δάκρυα έπεσαν ανάμεσά τους και τότε ο Τζέικομπ έχασε τον έλεγχο της εικόνας της μητέρας. Ακριβώς τη στιγμή που ο Τζέικομπ άλλαξε, ο Νώε κατάλαβε την εξαπάτηση και μετά έσπρωξε τον αδελφό του μακριά. «Δεν είσαι μαμά. Η απάτη σου είναι πάλι εναντίον μου».

Μια αμήχανη σιωπή δημιουργήθηκε μεταξύ των τριών όταν ο Σκρουτζ συνειδητοποίησε τελικά την αξία της κατανόησής του για τον αγώνα του αδελφού. Μέσα στη δύναμη της νέας του επίγνωσης, είπε ήρεμα: «Όχι, Νώε, ο Τζέικομπ είναι καθαρός στην καρδιά για τη λύτρωσή σου».

Με μανία, ο Νόα στριφογύρισε για να αντιμετωπίσει τον Σκρουτζ, αλλά μόλις ένωσε την ηπιότητα στη συμπεριφορά του Σκρουτζ, απάντησε μόνο: «Ακόμα πονάω».

Τώρα σίγουρος για το γιατί ο Μάρλεϋ τον είχε ανάγκη, ο Σκρουτζ είπε τη σοφία του. «Και μπορεί πάντα... αλλά θα μειώνεται μόλις ενσωματώσεις τη δύναμη της εμπειρίας στην ύπαρξή σου».

«Τι δύναμη είναι αυτή, Εμπενέζερ;»

Τόσο ο Νόα όσο και ο Τζέικομπ ήταν περίεργοι να μάθουν το μυαλό του Σκρουτζ. Ωστόσο, ο Σκρουτζ, συνειδητοποιώντας τώρα την αξία του στο Transmogrify, πάλευε ακόμα να βρει τις πιο σοφές λέξεις. «Έχεις ήδη θέσει ένα όριο στον Ιακώβ που θα σε ενδυναμώσει, Νώε».

«Δεν ξέρω κανένα όριο», επέμεινε ο Νόα.

«Ωστόσο, ξέρω τα όρια», αναφώνησε ο Μάρλεϊ. «Νώε, απαιτήσεις να περπατήσω μπροστά σου στον Δρόμο. Δεν είμαι σίγουρος πώς αυτό θα σε ενισχύσει, αλλά πρέπει».

«Χρειάζομαι να φαίνεται ο προδότης μου».

«Ναι, ενισχύει την ασφάλειά σου να απαιτείς αυτή του Τζέικομπ. Αλλά αυτό είναι μόνο ένα μάθημα που πρέπει να συγχωνεύσετε στο πνεύμα σας», είπε ο Σκρουτζ.

«Τι είναι οι άλλοι;»

«Δεν είμαι σίγουρος για το τι χρειάζεσαι, Νώε, αλλά ο προβληματισμός θα σε βοηθήσει να φέρεις αρμονία».

«Το μόνο που θέλω να σκεφτώ είναι η Φλώρα».

"Αυτό είναι και το Task Of Outreach μου", είπε ο Marley.

«Τότε μείνε τουλάχιστον ένα βήμα μπροστά μας, Τζέικομπ».

«Αυτό θα κάνει τον Ebenezer να χάσει την ικανότητά του να σηκώνεται όρθιος».

Ο Νόα εστίασε στον αδερφό του και μετά διέταξε αργά: «Θα είμαι ο εξισωτής του πνεύματός του. Ο Ebenezer και εγώ θα μείνουμε εδώ καθώς θα καθορίσετε την απαιτούμενη απόσταση μεταξύ μας. Τώρα πήγαινε στο δρόμο σου, δειλέ αδερφέ».

Ο Μάρλεϊ κοίταξε πίσω αρκετές φορές καθώς προχωρούσε ένα βήμα και μετά δύο μέτρα μπροστά από τον αδερφό του. Μόλις πέτυχε την απόσταση που χρειαζόταν ο Νόα, είπε στον Σκρουτζ: «Τώρα θέλω να περπατήσεις κι εσύ μπροστά μου».

«Σε έχω κάνει κακό;»

"Έχεις;" ρώτησε ο Νόα, αλλά πριν προλάβει ο Σκρουτζ να απαντήσει, πρόσθεσε: «Όχι, απλά θέλω να καταλάβω σε ποια απόσταση γίνεσαι ευάλωτος».

«Ω, αυτό είναι εύκολο», είπε ο Σκρουτζ καθώς περπατούσε σε μια τοποθεσία, σταμάτησε να κοιτάξει πίσω στον Νόα και μετά έκανε ένα ακόμη βήμα. Ο Σκρουτζ άρχισε να αδυνατίζει με τα γόνατά του να λυγίζουν. Παραπαίοντας, τα πόδια του ταλαντεύτηκαν, αλλά αντί να τον ανατρέψουν, μετατοπίστηκαν μέχρι να ανακτηθεί ο έλεγχος. Σαστισμένος, ο Σκρουτζ πήρε άλλα τρία βήματα μακριά από τον Νώε, και όταν έμεινε όρθιος, τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι ζω ακόμα;»

«Λοιπόν, δεν έχεις πεθάνει».

«Παρηγορητικό, Νώε, παρηγορητικό».

Οι δύο άγνωστοι, που συνδέονταν από έναν απατεώνα, άρχισαν να περπατούν προς το Pool Of Broken Spirits. Κανείς δεν ήξερε πώς να ξεκινήσει τη συνομιλία και οι δύο επιθυμούσαν. Περπατώντας σιωπηλά, το ζεύγος μουρμούρισε συγχρόνως, "Έχεις συνέλθει;" Χαμογελώντας και μετά γελώντας, ο καθένας απάντησε: «Ίσως». Αυτή η λέξη σε ομοφωνία έφερε δάκρυα στην αγανάκτησή τους.

Αφού καταλάγιασε το γέλιο του, ο Σκρουτζ είπε: «Είμαι αρκετά καλά για να συνεχίσω».

«Εγώ... παλεύω ακόμα με μια ανάμνηση», παραδέχτηκε ο Νόα. Αναστενάζοντας, προχώρησε να εξηγήσει. «Όταν ήμουν στο δωμάτιό μου, στο Plain Of Violence, το ίδιο γεγονός από την παιδική μου ηλικία επαναλήφθηκε εκατοντάδες φορές. Δεν μπόρεσα ποτέ να το απαλλάξω, αλλά τελικά το απορρόφησα».

«Ήταν κάποια κακία που σε έπιασε;»

«Όχι, μακριά από αυτό. Ήταν απλώς ένα γεγονός που πυροδότησε μια σκέψη." Κάνοντας μια παύση, για να διευκρινιστεί, ο Νόα τελικά ομολόγησε: "Θα το θεωρήσετε ανόητο, αλλά όταν περπατούσα σε ένα χωράφι, πάτησα ακριβώς στην κορυφή ενός τεράστιου λόφου μυρμηγκιών."

Χωρίς να θέλει να καταπνίξει τη συζήτηση, ο Σκρουτζ είπε: «Δεν το βρίσκω μοναδικό. Μάλλον έχω συνθλίψει χίλια μυρμηγκία χωρίς καν να ξέρω ότι το έκανα».

«Αυτό είναι μέρος της ουσίας. Όλα τα πλάσματα βλάπτουν χωρίς να το γνωρίζουν. Τι είναι το φαγητό αν όχι ο θάνατος σε κάτι;»

«Εμ... ναι... φυσικά. Γιατί λοιπόν τα νεκρά μυρμηγκια σου προκάλεσαν τέτοια περισυλλογή;»

«Ήταν το πεπρωμένο, η περιστασιακή μοίρα των μυρμηγκιών να σκοτώνονται και να σκορπίζονται έξω από την ύπαρξή τους».

«Έτσι βλέπετε τον δικό σας θάνατο;»

«Ναι... και όχι. Τα συμβάντα προκαλούνται πάντα αλλά δεν είναι ΠΑΝΤΑ κακόβουλα. Αυτό έπρεπε να καταλάβω στο Επιμελητήριο».

«Δηλαδή δεν νομίζεις ότι αυτό που σου έκανε ο Ιακώβ ήταν μίσος;»

«Ήταν απλώς ένα μυρμηγκι που έτρεχε από την άκρη του παπουτσιού του νόμου. Εγώ από την άλλη ήμουν ακριβώς κάτω από το παπούτσι».

«Ναι, αλλά ο Τζέικομπ έφερε το παπούτσι στο λόφο των μυρμηγκιών».

«Ωστόσο, ήταν το παπούτσι που με πάτησε, όχι ο Τζέικομπ. Ο αδερφός μου έχει ενοχές, αλλά όχι για τον πραγματικό μου θάνατο».

«Λοιπόν τελικά θα τον συγχωρήσεις;»

«Το έχω ήδη», κάνοντας μια παύση για να τονίσει την απόφασή του, ο Νόα είπε, «αλλά, δεν θα τον εμπιστευτώ ποτέ ξανά».

«Ούτε εγώ ξέρω αν τον εμπιστεύομαι».

«Κι όμως είσαι εδώ...»

Μη γνωρίζοντας πώς να υπερασπιστεί την κατάστασή του, ο Σκρουτζ είπε ειρωνικά:
«Υποθέτω ότι έχουν συμβεί πιο περίεργα πράγματα».

«Αλήθεια... πότε;»

Η ερώτηση έδωσε ένα προσωρινό τέλος στη συζήτηση καθώς ο Σκρουτζ δεν μπορούσε να σκεφτεί μια απάντηση. Μαζί το ζευγάρι παρακολούθησε τον Μάρλεϊ να πλησιάζει την πισίνα. Καθώς οι μεταλλικοί στύλοι που προεξείχαν από την Πισίνα σπινθήρες συνεχώς, πολλαπλάσια πνεύματα ξύπνησαν από τον ύπνο τους. Ο Μάρλεϊ άρχισε να επιπλέει πάνω από την πισίνα. Φρόντισε ιδιαίτερα να αποφύγει την ανύψωση των πνευμάτων, τους σπινθηροβόλους στύλους και την επιφάνεια της γεμάτη με δάκρυα πισίνας.

«Νόα, σκεφτόμουν την ιστορία σου να πατάς τα μυρμήγκια και είμαι μπερδεμένος με κάτι», είπε ο Σκρουτζ.

Ο Νόα κοίταξε τον Σκρουτζ και μετά απάντησε: «Λοιπόν, δεν μπορούμε να το έχουμε αυτό. Το Transmogriify έχει να κάνει με την απόκτηση προσωπικής διευκρίνισης. Λοιπόν, πες μου τον ξυστά σου, Εμπενέξερ».

«Δεν θέλω να υποτιμήσω την εμπειρία σου, αλλά... δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θα την ξαναζούσες ξανά και ξανά». Ο Σκρουτζ σταμάτησε, ανέπνευσε βαθιά και μετά είπε: «Εννοώ ότι πράγματα που παίζουν ξανά και ξανά στη μνήμη μου είναι δραματικά... αν όχι εντελώς τραυματικά».

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια».

«Λοιπόν, πώς ήταν τραυματικό να πατάς πάνω στα μυρμήγκια; Δηλαδή, ήσουν ξυπόλητος ή σε σμήνησαν;».

«Όχι». Ο Νώε δεν ήθελε να εξηγήσει το επακόλουθο, γιατί φαινόταν να μένει μέσα του σαν ντροπή.

Ο Σκρουτζ, διαισθανόμενος μια ένταση, έβαλε απαλά το χέρι του στον αιθέριο αντιβράχιο του Νώε και μετά είπε: «Η περιέργειά μου δεν έχει τιμή. Συγχωρέστε με που ζήτησα».

«Η περιέργεια δεν έχει τιμή;» Ο Νόα έκανε μια παύση και μετά είπε: «Όχι, Εμπενέζερ, μόνο τα πράγματα που βλάπτουν είναι χωρίς τιμή. Η περιέργειά σου έχει σοφία.» Σταμάτησε την κίνησή του προς τα εμπρός, χαμήλωσε το κεφάλι του και μετά ομολόγησε: «Έτρεξα! Τότε δημιουργήθηκε το πνεύμα του θυμού μου.» Ο Νόα άρχισε να τρέμει με δυνατά τραντάγματα. «Μετέτρεψα... αυτόν τον λόφο μυρμηγκιών... σε... νεκροταφείο. Ήμουν έξαλλος... έξαλλος..."

«Νώε, Νόα! Στάση! Μη συνεχίσεις το μαρτύριο σου».

Ο Νόα συνέχισε να τρέμει καθώς προσπαθούσε να ηρεμήσει τον Σκρουτζ με τα ασύνδετα λόγια του. "Αυτό έχει... λυθεί... αλλά η όψη... λιώνει περισσότερο η όψη." Αυτό το σχόλιο μπέρδεψε τον Σκρουτζ σε σιωπή, γιατί η μεταφορά ήταν περίεργη. Ενώ οι δυο τους συνέχιζαν να κινούνται κατά διαστήματα, ο Νόα, μετά από αρκετά βήματα, τελικά ανακοίνωσε: «Η ένταση μου χαλαρώνει». Κάνοντας μια παύση για να αποκτήσει συναισθηματική δύναμη, ομολόγησε: «Το πνεύμα του θυμού μου εκδηλώθηκε μετά από αυτή τη δράση της οργής. Ωστόσο, οι σκέψεις για τα ζώα αναπτύχθηκαν νωρίτερα μέσα μου».

«Ο Τζέικομπ μου είπε για τη γάτα σου που σκότωσε το φίδι».

«Ήταν ο θάνατος αυτού του φιδιού που με έκανε να σκεφτώ, να σκεφτώ και να σκεφτώ».

«Ο Τζέικομπ είπε ότι έφερε τη δική σου θνησιμότητα για σένα».

Ο Νόα απλώς γέλασε καθώς διόρθωνε την ιδέα. «Ο Τζέικομπ θα το σκεφτόταν αυτό. Αγαπά τα ζώα, αλλά... εγώ όχι.» Παρατηρώντας τα πόδια του καθώς περπατούσαν στο δρόμο, αποκάλυψε: «Ο θάνατος αυτού του φιδιού με έκανε να συνειδητοποιήσω πόσο ασήμαντα είναι όλα τα ζώα, ακόμα και οι άνθρωποι».

«Άνθρωποι; Το θεωρείτε τώρα ως αναληθές συμπέρασμα;».

«Θα το έκανα αν ήταν, Ebenezer. Αλλά όχι, είχα τις ευλογίες από έναν άλλο άνθρωπο, τη γυναίκα μου, που με βοήθησε. Ωστόσο, ποτέ δεν απελευθέρωσα την ιδέα ότι όλη η ζωή είναι ασήμαντη».

«Λίγο παράδοξο, έτσι δεν είναι;»

«Τα παράδοξα είναι μέρος της ανθρώπινης κατάστασης... Νομίζω ότι οι άνθρωποι είναι εδώ απλώς για να δουν αν μπορούμε να τα χειριστούμε... ή ίσως για να δούμε «πώς» τα χειριζόμαστε».

«Σίγουρα αστειεύεσαι με αυτό;»

«Μόνο με την έννοια ότι δεν έχω απαντήσεις για κανένα από τα κοινωνικά παζλ». Ο Νόα έκανε μια παύση και μετά είπε: «Ξέρω ότι το πνεύμα καλοσύνης της Φλόρα μείωσε το πνεύμα του θυμού μου». Ο Νόα κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε και μετά κατέληξε: «Ωστόσο, το κακόβουλο πνεύμα μου εξερράγη από τρέλα μετά το θάνατο».

Ο Σκρουτζ έξυσε το πίσω μέρος του κεφαλιού του και μετά τον ρώτησε: «Παίρνουν οι άνθρωποι θετικά και αρνητικά πνεύματα;»

«Φυσικά, αλλά υπάρχουν λίγα άτομα που πεθαίνουν μόνο με θετικά πνεύματα». Ο Νόα κοίταξε έξω από το Pool Of Broken Spirits που πλησίαζε και είπε: «Όλα μέσα στο Transmogrify, αλλά ειδικά όσοι κοιμούνται μέσα στην Πισίνα, έχουν πνεύματα αξίας».

«Πώς Mogrify τα θετικά πνεύματα; Μπαίνουν καν στο Transmogrify;».

«Δεν έχω δει ποτέ ένα ήδη εξαγνισμένο πνεύμα μέσα στο Transmogriphy. Εξ όσων γνωρίζω, κανείς δεν ταξιδεύει πουθενά εδώ».

Μαζί η εστίασή τους στράφηκε προς τον Μάρλεϊ, ο οποίος ασχολιόταν με το να αποφύγει τα πνεύματα που έβγαιναν από την πισίνα. Έχοντας αποκτήσει την ψυχραιμία του, ο Νώε φώναξε απέναντι από την πισίνα, «Τζέικομπ, βρήκες τη Φλόρα;»

Ο Μάρλεϋ κάλεσε πίσω, αλλά από την άλλη πλευρά του δρόμου, μέσα στο Dam Of Disconnected Ρτέχνες, ήχοι από σύγκρουση άκρων φίμωσαν τα λόγια του αδερφού του. Ο Νόα έδειξε τον αδερφό του στην άκρη της πισίνας. «Βρήκες τη Φλώρα;»

«Κοιμάται βαθιά».

«Τι εννοείς; ρώτησε ο Νόα.

"Ναί." Εγκαθιστώντας ξανά στο δρόμο, ο Μάρλεϊ ολοκλήρωσε τη σκέψη του Νώε. «Η Coss Accerptance την έχει εγκλωβίσει».

"Πρέπει να τη σώσουμε. Γρήγορα, Τζέικομπ, πρέπει να την τραβήξουμε στην ακτή."

"Το περίβλημα έχει ήδη μεγαλώσει πολύ. Δεν μπορώ να την μετακινήσω μόνος μου."

"Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;" ρώτησε ο Σκρουτζ. «Με τη σάρκα μου, είμαι ίσως ο πιο δυνατός ανάμεσά μας».

"Χωρίς αμφιβολία θα χρειαστεί το μυαλό σας. Ωστόσο, οι κίνδυνοι από τους μηχανικούς του Pool θα περιορίσουν όλες τις ενέργειές μας." Έπειτα, χωρίς καν να πάρει ανάσα, ο Μάρλεϊ πρόσθεσε: «Και ξέρω ότι η πισίνα φαίνεται ρηχή, αλλά μην σκέφτεσαι να βγεις κοντά της».

"Φαίνεται σαν μια επιλογή. Είμαι αρκετά σίγουρος ότι μπορώ να ελίσσομαι γύρω από αυτούς που κοιμούνται."

Δείχνοντας την επιφάνεια της πισίνας, ο Marley προειδοποίησε: "Αν ρίξεις έστω και μία σταγόνα από το υγρό της πισίνας στο δέρμα σου, θα ραγίσει την καρδιά σου, Ebenezer. Και δεν πρόκειται να σου πω καν για τη ζημιά που μπορούν να προκαλέσουν αυτοί οι πόλοι ενώ στέκεσαι στην πισίνα."

Ο συνεχής ψεκασμός των σπινθήρων φώτιζε την Πισίνα. Ενώ οι τρεις στέκονταν στην άκρη, εκρηκτικοί κεραυνοί έσπασαν με ρυθμό στα συγκρουόμενα μέλη από το Φράγμα. Καθώς οι ήχοι συνδυάζονταν γύρω τους, δημιούργησε έναν θάλαμο ηχούς ασυμφωνίας.

Ο Σκρουτζ ρώτησε: "Υπάρχει κάτι στο οποίο μπορούμε να επιπλέουμε;"

«Λοιπόν, ο Νόα κι εγώ μπορούμε να επιπλέουμε», είπε ο Μάρλεϊ. "Αλλά ακόμη και σε συνδυασμό, η μάζα μας έχει λίγη δύναμη. Ωστόσο, αυτό είναι τρομερό. Πρέπει να ανακτήσουμε τη Flora προτού υπάρξει άλλη μια κυκλοφορία του Coss, που θα την εγκλωβίσει πιο βαθιά στη θλίψη της."

«Νόμιζα ότι το Coss Acceptance αναζωογονεί τον ύπνο».

«Ναι, αλλά μόνο για εκείνους που έχουν πνεύματα μέσα τους που χρειάζονται Μετατροπή».

«Δεν το καταλαβαίνω αυτό».

"Αυτό είναι το πιο σπάνιο φαινόμενο, Ebenezer. Γιατί απαιτεί την πιο αγνή καρδιά που έχει αναπτύξει μόνο πνεύματα αξίας. Πόσο μοναδικό είναι αυτό στη Γη;" Ο Μάρλεϋ δεν περίμενε απάντηση προτού προσθέσει: "Συχνά τα άτομα ζουν σχεδόν αγγελική ζωή, ωστόσο εξακολουθούν να χρειάζονται Μετατροπή. Τα πνεύματα της μαμάς και του μπαμπά συνήθως παραμονεύουν και οι ενεργειακές δυνάμεις των γονιών είναι το πιο δύσκολο να αλλάξουν κατά τη διάρκεια της ζωής."

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί η Φλόρα είναι σε τέτοια κατάσταση».

«Έκανε μόνο ένα πράγμα ενάντια στην Άπειρη Συνείδηση... έβαλε τέλος στη ζωή της και το ζευγαρώστε με τη ζωή μέσα της...» Ο Μάρλεϊ χαμήλωσε το κεφάλι του, γιατί ήξερε ότι ήταν αυτός που δημιούργησε το μονοπάτι για τον θάνατο της Φλόρα. "Η Φλόρα είχε τόσο φιλανθρωπία προς τους αρρώστους. Δημιούργησε μια οργάνωση της γειτονιάς Wise Woman. Ήταν προικισμένη με αυτόν τον τρόπο και η ίδια, αλλά έφερε στην ύπαρξη αυτό που τόσο αγνοούνταν". Ο Μάρλεϊ σήκωσε το κεφάλι του, έδειξε την έγκλειστη μορφή της Φλόρα μέσα στην πισίνα και ομολόγησε: "Αν δεν το είχα προκαλέσει αυτό, η Φλώρα θα είχε πάει αμέσως στην Άπειρη Συνείδηση μετά το θάνατο. Το μικρότερο πνεύμα της ήταν θάρρος, ενώ το μεγαλύτερο πνεύμα ακτινοβολούσε ειρήνη." Φωνάζοντας, ο Μάρλεϊ αναφώνησε: «Μα εγώ διέλυσα αυτή την ειρήνη!»

Σαστισμένος, ο Σκρουτζ ρώτησε ήρεμα: "Λοιπόν γιατί δεν την ξύπνησε η Coss Acceptance;"

"Ενισχύει μόνο τη θλίψη του θανάτου της. Είναι τόσο ενταφιασμένη που ακόμη και η Coss Acceptance δεν μπορεί να ηρεμήσει το σπασμένο πνεύμα της. Κάθε στοιχείο του θανάτου της την έχει παγιδευτεί σε έναν βρόχο μνήμης. Το σπάσιμο του πάγου, το παγωμένο νερό του Τάμεση και το λάκτισμα μέσα στη μήτρα αρνείται να την απελευθερώσει."

Χωρίς προειδοποίηση, μια ριπή Coss προσπέρασε την πισίνα. Οι σπινθήρες από τους μεταλλικούς στύλους δημιούργησαν μια αναρρόφηση που μπορούσε να ξεπεραστεί μόνο με την απελευθέρωση του Acceptance. Καθώς οι Coss έκαναν εμετό, σηκώθηκαν μακριά από την πισίνα. Τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ άρχισαν να χαμογελούν από την ομίχλη που επιπλέει. Αν η Αποδοχή επηρέαζε τον Νώε, δεν ήταν ανιχνεύσιμη, γιατί συνέχιζε να βαδίζει στην ακτή. Τουλάχιστον μια ντουζίνα άψυχα πλωτά άρχισαν να σηκώνονται από την επιφάνεια της πισίνας, ο καθένας χωρίστηκε στα διάφορα πνεύματά του, και μετά χωρίς εξαίρεση, όλοι κινήθηκαν προς το Mog της ανάγκης αυτού του πνεύματος. Το Coss Acceptance που έπεσε βροχή πάνω στη Flora πύκνωσε μόνο το κέλυφος γύρω της.

"Λοιπόν, επιτρέψτε μου να το απορροφήσω αυτό", είπε ο Σκρουτζ, "η καλοσύνη της στη ζωή τελείωσε τόσο τραγικά που προκάλεσε τη συναισθηματική διατήρηση του ίδιου του γεγονότος του θανάτου; Και, αυτό είναι το μέρος που δεν καταλαβαίνω ακόμα, είναι η ιδέα ότι μόνο ένας αθώος δεν θα αντιδράσει στην Αποδοχή του Κόσ. Τζέικομπ, γιατί;"

"Σκεφτείτε το δίλημμά της, Ebenezer. Εδώ είναι αυτό το υπέροχο ον που χτυπιέται από τις περιστάσεις της. Η τελευταία της κίνηση είναι η χειρότερη κίνησή της... και καθώς

πεθαίνει, τι κάνει;" Ο Μάρλεϊ σταμάτησε για την επίδραση της σιωπής και μετά απάντησε στη δική του ερώτηση, «Κατηγορεί την Άπειρη Συνείδηση». Και πάλι, μια σιωπή για αποτέλεσμα επικράτησε στον Μάρλεϊ. Κοιτάζοντας έξω από την πίσина, τελικά εξήγησε: "Η Flora απέρριψε την ανακούφιση που προσφέρει το Acceptance. Μόνο το Task Of Outreach μπορεί να βοηθήσει... μπορεί να τη βοηθήσει."

«Κι αν αποτύχουμε;»

«Ο Νώε δεν θα προσαρμοζόταν ποτέ».

«Λοιπόν, πώς θα θριαμβεύσουμε;»

«Είμαι χωρίς ιδέες».

Ο Νόα πάτησε στοίχημα Ο Μάρλεϊ και ο Σκρουτζ, τότε ανακοίνωσαν: «Έχω τη μέθοδο». Γύρισε απότομα και μετά τους έγνεψε: «Ακολουθήστε με!» Καθώς οι τρεις περπατούσαν στην άκρη του Dam Of Disconnected Parts, μια ορεινή ποσότητα χεριών και ποδιών τaráζονταν... και δεν ήταν παιχνιδιάρικο. Τα πόδια κλωτσούσαν μοχθηρά άλλα άκρα μακριά, ενώ τα χέρια άρπαζαν τα εξαρτήματα και στη συνέχεια τα πέταξαν μακριά από τη θέα όλων. Η αλληλεπίδραση δεν ήταν τίποτα αν όχι χάος. Η όλη σκηνή, σε αντίθεση με καμία άλλη στο Transmogripy, προκάλεσε έναν τρομερό τρόπο σε όλη τη φόρμα του Σκρουτζ.

«Σκρουτζ, θα πρέπει να είσαι ο μυς της ομάδας», ανακοίνωσε ο Νόα.

«Είμαι περίπου τριάντα χρόνια αργά για αυτό, Νόα, αλλά είμαι εδώ για να βοηθήσω».

Ο Νόα χαμογέλασε στη ζεστασιά του Σκρουτζ και μετά πείραξε: «Θα προσπαθήσουμε να μην σε εκμεταλλευτούμε».

"Τι μπορώ να κάνω; Έχω κι εγώ λίγο μυελό", είπε ο Μάρλεϊ.

Και πάλι, ο Νόα χαμογέλασε, αλλά αυτή τη φορά μετατράπηκε σε ένα χαμόγελο.
«Αδερφέ μου, μπορεί να ήσουν δυνατός όταν έβγαζες κοπριά αλόγων, αλλά τώρα μυρίζεις σαν κοπριά!»

Ο Μάρλεϊ κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε. Ήξερε ότι άξιζε αυτού του είδους την παρενόχληση, αλλά πονούσε. Αναρωτήθηκε τι θα έπρεπε να κάνει για να τελειώσει η απόρριψη του Νώε. Ωστόσο, η περισυλλογή δεν ήταν καθήκον της στιγμής, έτσι απλά αναστέναξε και μετά περίμενε οδηγίες.

"Πρέπει να μαζέψουμε είκοσι, ίσως και τριάντα μπράτσα. Νομίζεις ότι μπορείς να το κάνεις αυτό, Εμπενέζερ;"

«Όχι. Δεν νομίζω».

Ταραγμένος, ο Νόα ρώτησε: «Θες να βοηθήσεις;»

"Χωρίς δισταγμό, όμως αυτά τα νύχια με έχουν ήδη παγιδεύσει μια φορά. Αν όχι για τον Απούρτο... αχ Απούρτο..." Η φωνή του Σκρουτζ λιγόστευσε ενώ μόλις καταβρόχθιζε αέρα στην προσπάθεια να εκφράσει το άγχος του.

«Θα το δοκιμάσεις τουλάχιστον;»

«Μόνο αν είσαι έτοιμος να με σώσεις όταν παγιδευτώ».

"Ευχαριστώ, Ebenezer. Χρειάζεται η δύναμή σου, γιατί ούτε ο Jacob ούτε εγώ έχουμε τη δύναμη να απομακρύνουμε ένα, πόσο μάλλον δεκάδες μέλη." Ο Νόα έβαλε το χέρι του στον ώμο του Σκρουτζ και μετά έδωσε την εντολή. "Θα πάω μαζί σου. Ας δούμε αν μπορούμε να αποφύγουμε αυτές τις ατρακτοειδείς προβολές."

Μαζί, καθώς έβγαιναν από τον Δρόμο, ο Νόα φώναξε στον Μάρλεϊ, "Θα σου πετάξουμε τα κόκαλα. Νομίζεις ότι έχεις την ακεραιότητα να τα στοιβάξεις;"

«Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ειλικρίνειας που εμπλέκεται στη στοίβαξη οτιδήποτε, Νόα», θυμώθηκε ο Μάρλεϊ.

Γνωρίζοντας ότι οι χλευασμοί του είχαν ενοχλήσει τον μικρό αδερφό του, ο Νόα χλεύασε: «Λοιπόν, θα πρέπει να μπορείτε να στοιβάζετε πέρα από το ύψος του Κρατήρα... ειδικά επειδή δεν έχετε την ίδια τιμή με αυτούς που κατοικούν στη Λίμνη των Φλογών».

Ο Μάρλεϊ μόλις ρουθύνισε αέρα καθώς ο αδερφός του και ο καλύτερος φίλος του έμπαιναν στο Dam Of Disconnected Parts. Η ανησυχία του για την κατάσταση του αδελφού του εξασθενούσε με κάθε έκφραση περιφρόνησης που δεχόταν. Κι όμως δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του το σκεπτικό θύματος. Ενώ έβλεπε τους δύο να μπαίνουν στη σύγκρουση των άκρων, αναρωτήθηκε αν ο αδερφός του θα τον αντιμετώπιζε ποτέ ξανά σαν οικογένεια.

Ο Νόα περπάτησε μπροστά στον Σκρουτζ, για να κλωτσήσει οποιαδήποτε απειλητική κατασκευή από το μονοπάτι. Καθώς ο Σκρουτζ ακολούθησε, τα δάχτυλα εξερεύνησης προσπάθησαν να πιάσουν τους αστραγάλους του. Το άγγιγμα προκάλεσε ρίγη μέσα του, αλλά πέρασε χωρίς κανένα εμπόδιο στα πόδια του. «Εδώ, αυτό το χέρι φαίνεται αρκετά μακρύ», είπε ο Νόα, δείχνοντας ένα χέρι που λυγίζει. Προσπάθησε να το τραβήξει από το σωρό, αλλά όπως ο πάγος σε έναν δρόμο, η σταθερότητα μεταξύ των φανταστικών μορφών δεν μπορούσε να δημιουργηθεί.

Ο Σκρουτζ μπήκε μπροστά στον Νώε, άρπαξε το χέρι και χωρίς σχεδόν καμία προσπάθεια το απελευθέρωσε. "Τώρα τι να κάνω;"

«Μην κουνηθείς ούτε λίγο», είπε ο Νόα καθώς έλαβε το άκρο και μετά το πέταξε προς τον αδελφό του. Χωρίς να περιμένουμε την εκτίναξη, το κόκκαλο πέρασε ακριβώς μέσα από τον Μάρλεϊ και στη συνέχεια χτύπησε έναν στρωτήρα μέσα στην πισίνα. "Τζέικομπ, δεν το κάνουμε αυτό για να μπορείς να δεις αυτά τα οστά να βυθίζονται στον πάτο της πισίνας. Έχεις μια δουλειά και δεν μπορείς να το κάνεις ούτε αυτό-ο Τζέικομπ Κολ;"

"Σταμάτα να με φωνάζεις με το μεσαίο μου όνομα και ΜΗΝ μου πετάς πράγματα, Νόα. Νομίζεις ότι θα μπορούσες να σκεφτείς πρώτα να με προειδοποιήσεις;"

Με περιφρόνηση για τον αδερφό του, ο Νόα είπε: «Ίσως θα έπρεπε απλώς να αφήσω τον Τζέικομπ και να σε φωνάξω Κολ από τώρα και στο εξής».

«Δεν μου αρέσει αυτή η διαμάχη», είπε ο Σκρουτζ.

«Και δεν μου αρέσει αυτό το αγόρι», είπε ο Νόα, δείχνοντας τον αδερφό του. Ο Μάρλεϊ μόλις άντεξε, η καρδιά του πονούσε, αλλά το μυαλό του κατάλαβε.

Τα λόγια του Σκρουτζ φάνηκαν να κατευνάζουν την ένταση των αδελφών. Οι τρεις εργάστηκαν σιωπηλά για να μαζέψουν τα πεταμένα οστά από τον Κρατήρα. Η αγγαρεία αποδείχτηκε δύσκολη, γιατί η έλλειψη ουσίας των φαντασμάτων συνέχιζε να προκαλεί λανθασμένες τοποθετήσεις. Τέλος, ένας τεράστιος σωρός από οστά βραχιόνων συγκεντρώθηκε και στοιβάστηκε κατά μήκος της όχθης της πισίνας. Όλα αυτά έγιναν χωρίς καμία ατυχία για τον Σκρουτζ.

Καθώς άρχισαν να διασχίζουν τον Δρόμο προς τον Τζέικομπ, ο Σκρουτζ ρώτησε τον Νόα: "Λες ότι έχεις συγχωρήσει τον Τζέικομπ, αλλά παραμένεις τόσο εχθρικός απέναντί του. Τι θα έπρεπε να κάνει ο Τζέικομπ για να κερδίσει τη χάρη σου;"

«Είμαι υπεύθυνος για τη χάρη του άλλου;»

«Δεν θα εξυπηρετούνταν καλύτερα η εστίασή σας μακριά από τον θυμό του Τζέικομπ;»

"Ναι, αλλά πώς να ξεφύγω; Εννοώ, είναι ακριβώς εκεί", είπε δείχνοντας τον Τζέικομπ.

"Τιτο έκανα τώρα;» βόγκηξε ο Τζέικομπ.

«Δες, δες, Εμπενέζερ, τι πρέπει να αντέξω;» Με μια λάμψη που πέταξε μαχαίρια στον Τζέικομπ, ο Νόα είπε: «Δεν είναι αυτό που έκανες πριν από μια ανάμνηση, είναι αυτό που έκανες κατά τη διάρκεια των εποχών μας».

«Το ξέρω, Νόα. Αυτό που δεν ξέρω είναι τι πρέπει να κάνω για να τελειώσει αυτό το μαρτύριο».

«Βασανιστήριο! Ήμουν εγώ που βασάνιζα. Ποτέ, ΠΟΤΕ μην συμπεριφέρεσαι σαν να είσαι το θύμα, αξιολύπητο πλάσμα».

«Θα τελειώσει τουλάχιστον το μαρτύριο σου το αίτημά μου για Άμεση Μεταμόρφωση;»

Ο Νόα χαμογέλασε στη σκέψη, αλλά η μεγαλύτερη ανάγκη του πήρε τον έλεγχο. «Όχι, μπορεί να θέλω τη βοήθειά σου για να σώσω τη Φλόρα», έκανε μια παύση, «αλλά ο Σκρουτζ είναι ίσως ο μόνος που θα χρειαστώ».

«Μπορεί να μην μπορώ να το σταματήσω αυτό, αλλά δεν θέλω να είμαι μέρος του», είπε ο Σκρουτζ. «Θέλω να βοηθήσω τη Flora πριν φτάσει άλλη μια κυκλοφορία του Coss».

«Αναμφίβολα, ας συνδέσουμε τα χέρια».

Τόσο ο Μάρλεϊ όσο και ο Σκρουτζ κοίταξαν επίμονα το σωρό των μελών που είχαν μπροστά τους, και μετά ο Μάρλεϋ απάντησε με θάρρος την προφανή ερώτηση, "Πώς;"

«Δάχτυλα στους αγκώνες». Ο Νόα συνειδητοποίησε ότι δεν είχε φέρει τις απαραίτητες εικόνες, οπότε εξήγησε αργά: «Πάρε το ένα χέρι, πιάσε τον αγκώνα του επόμενου βραχίονα και μετά μπορούμε απλώς να επαναλάβουμε, συνδέοντας τα άκρα μέχρι να φτάσουν στη Φλώρα».

«Κι αν το ένα χέρι αφήσει έναν αγκώνα;»

Ο Νόα απλώς κούνησε το χέρι του πάνω από το Φράγμα και μετά απάντησε: «Έχουμε όλους τους πόρους που θα χρειαστούμε ποτέ».

Η διαδικασία να πιάσουν τα χέρια από οτιδήποτε φαινόταν να είναι σχεδόν ο σκοπός της ύπαρξής τους. Μόλις ενώθηκαν τα δάχτυλα έγιναν άκαμπτα, σχεδόν ανίκανα να χωριστούν. Η επιμήκυνση συνεχίστηκε μέχρι τα χέρια να φτάσουν στη Φλόρα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, έγινε προφανές ποιο ήταν το σχέδιο, έτσι μόνο η τοποθέτηση κοινοποιήθηκε μεταξύ των τριών. Με το μακρόστενο χέρι στη ρυμούλκηση, ο Νόα έπλεε στη Φλόρα. Τόσο ο Σκρουτζ όσο και ο Μάρλεϊ κράτησαν τον τελευταίο αγκώνα από τον Δρόμο.

Καθώς τα δάχτυλα λύγιζαν μέσα και έξω, ο Νόα συνέδεσε το χέρι με τη μόνη θέση όπου απουσίαζε η σκληρυμένη Coss Acceptance, το κεντρικό πίσω μέρος του γιακά του φορέματός της. Καθώς προσάρτησε τα δάχτυλά της, μια ποσότητα αποδοχής που είχε παγιδευτεί προηγουμένως κατέρρευσε στην κλίση του αυχένα της. «Σκρουτζ, το χέρι είναι ενωμένο! Τώρα τραβήξτε απαλά καθώς την καθοδηγώ γύρω από τους άλλους».

Οι τρεις συνεργάστηκαν σαν να ήταν μια ομάδα, συντονίζοντας έλξεις ενώ αποφεύγουν τα άλλα πνεύματα που κοιμούνται. Καθώς ο πόλος των άκρων άρχισε να εκτείνεται πολύ πιο πίσω από τον Σκρουτζ και τον Μάρλεϊ, το κουκούλι της Φλόρα έφτασε μέχρι την άκρη της ακτής.

Πηδώντας στο έδαφος, ο Νώε διέταξε: «Ιακώβ, στέγνωσε τα δάκρυα από το περίβλημά της». Κοιτάζοντας κατευθείαν τον Σκρουτζ, ξεκαθάρισε τις οδηγίες: «Σταθείτε καθαρά, Εμπενίζερ, ότι η υγρασία κρατά τα συναισθήματα, και προερχόμενοι από την πισίνα, κανένα από αυτά δεν είναι ευχάριστο».

Μόλις στέγνωσε και γύρισε στην πλάτη της, ο Νόα κοίταξε μέσα από την Αποδοχή το πρόσωπο του πάθους της καρδιάς του. Η τρυφερότητα που ένωσε στη θέα της έφερε δάκρυα στα μάτια. Σκουπίζοντας τον πήχη του στο πρόσωπό του, φίλησε απαλά τα χείλη της. Το κάλυμμα της Αποδοχής αμβλύνει την αίσθηση ανάμεσα στη σάρκα.

Ο Μάρλεϊ ρώτησε: «Πώς την ελευθερώνουμε;»

«Αυτό, δήθεν ιδιοφυές αδερφάκι μου, απαιτεί αυτό που δεν έχεις... ζεστασιά».

"Αλλά έχω την επιθυμία, οπότε τι κάνουμε τώρα... μεγάλο αδερφό;"

«Παρακαλώ, όχι ξανά», διαμαρτυρήθηκε ο Σκρουτζ.

Και τα δύο αδέρφια επικεντρώθηκαν στον Σκρουτζ και μετά ο Μάρλεϊ παρουσίασε μια ιδέα: «Αν η ζέστη θα αναζωογονήσει τη Φλόρα, νομίζω ότι ο Σκρουτζ πρέπει να την αγκαλιάσει αφού είναι ο πιο ζεστός. Εσύ κι εγώ, ο Νώε, θα προσπαθήσουμε να σφραγίσουμε τη θερμότητά του ενάντια στην Αποδοχή. Ίσως αυτό να το λιώσει».

«Ίσως», συμφώνησε ο Νόα.

«Θες να την αγκαλιάσω;» κατάπιε ο Σκρουτζ.

«Νομίζω ότι μπορεί να είναι η δουλειά σου αφού χρειάζεται ζέστη».

Έτσι, χωρίς περαιτέρω διάλογο, οι τρεις επιχείρησαν την ιδέα του Marley. Ωστόσο, δεν λειτούργησε, γιατί δεν ήταν η ζέστη, αλλά το πάθος που θα ανέβαζε τη Φλώρα. Μόλις η πρώτη ιδέα απέτυχε, ο Νόα περπάτησε γύρω και γύρω από τη φόρμα ύπνου της Φλόρα με την ελπίδα να εντοπίσει μια ρωγμή αρκετά μεγάλη ώστε να ανοίξει με δύναμη. Η απογοήτευση ήταν η ανταμοιβή του.

Την ώρα που ο Νόα κάθισε στην ακτογραμμή, δίπλα στον αδερφό του και τον Σκρουτζ, η μελαγχολία έλεγχε τη διάθεση. Με τη Φλόρα ξαπλωμένη δίπλα τους, αλλά δεν ήταν πιο κοντά από το αστέρι του Βορρά, έβγαλε από την τσέπη του το σημείο χαλαζία που του είχε δώσει. Αν και τίποτα δεν έκανε τον Newgate αποδεκτό, το κρύσταλλο ήταν το μόνο πράγμα που ενίσχυε την ελπίδα του. Ακόμη και όταν καταδικάστηκε σε θάνατο, η αγάπη που είχε το κρύσταλλο της συντηρούσε το θάρρος του να αντιμετωπίσει το μέλλον. Με κάθε στοργική εντύπωση, η εσωτερική λάμψη φωτός του Νώε άρχισε να ρέει μέσα από το σημείο του κρυστάλλου.

Καθώς τα δάκρυά του έπεφταν πάνω στον κρύσταλλο, τα χρώματα του ουράνιου τόξου έσκασαν από τη μία σταγόνα φαντασμαγορικής θλίψης που κολλούσε στην άκρη του σημείου. Μέσω της σταγόνας, κάθε κηλίδα εσωτερικής σκόνης που είχε κατακαθίσει στο σημείο κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής της αντανάκλούσε ένα ολόκληρο ουράνιο τόξο στο Transmogrify. Καθώς εκατοντάδες έγχρωμα φάσματα περιέβαλλαν τον Νώε, η έμπνευσή τους τον έκανε να πηδήξει προς τα πάνω, να τοποθετήσει τον κρύσταλλο στο στήθος της Φλόρα και μετά με τα δύο χέρια πιεσμένα δυνατά. Δεν ήξερε τι έκανε, αλλά ένιωθε καλά.

Τίποτα συνέβη μέχρι που ο Νόα έκλεισε διαισθητικά τα μάτια του, ηρέμησε τις σκέψεις του και μετά παρακολούθησε τις χαρούμενες αναμνήσεις της ζωής του με τη Φλόρα να παίζουν μέσα στο μυαλό του. Τα πάντα, από τις απολαύσεις της αίθουσας χορού μέχρι την κρεβατοκάμαρα, πήραν τον έλεγχο. Το πάθος μέσα στον Νώε άρχισε να διογκώνεται. Τα συναισθήματα έκαναν τον κρύσταλλο ζεστό και μετά καυτό. Καθώς οι αναμνήσεις περνούσαν μέσα από τον χαλαζία, άρχισε να διεισδύει στο κρούστα Coss Acceptance. Ωστόσο, η ανίχνευση του κρυστάλλου διέλυσε την Αποδοχή μόνο όταν δημιουργήθηκαν ορισμένες σκέψεις-ορισμένες σαρκικές σκέψεις.

Το να κάνουν έρωτες μέσα στην κρεβατοκάμαρα του γάμου τους ήταν πάντα ευγενικό, παιχνιδιάρικο, αλλά πάνω απ' όλα παθιασμένο, με παρατεταμένα φιλιά. Ο Νόα καταναλώθηκε τόσο πολύ από τη σκέψη του κοινού τους αισθησιασμού που όταν ολοκληρω το κάλυμμα του Coss Acceptance, χωρίς προειδοποίηση, απελευθερώθηκε, έριξε αντανάκλαστικά τον κρύσταλλο στο στομάχι της Flora.

Καθώς έφτασε κάτω για να ανακτήσει τον χαλαζία, η Φλόρα τον άρπαξε από πάνω του. Holding the point upright against her womb, the crystal began to hum in rhythms of harmonic tones. Σιγά-σιγά δονούμενες εικόνες ενός μωρού άρχισαν να επιπλέουν δίπλα στις έξι τριγωνικές όψεις του σημείου. Κάθε ένα από τα έξι βρέφη έλαμπε με διαφορετικό χρώμα του ουράνιου τόξου.

Γοητευμένος από αυτά τα αναπτυσσόμενα παιδιά, ο Νόα αναφώνησε: "Είναι η κόρη που ήλπιζα!"

Σαστισμένη, η Φλώρα απάντησε: "Όχι, είναι ο γιος μου!"

Ο καθένας μαζί είδε το επιθυμητό παιδί του στην ουσία, ωστόσο και οι δύο δεν ήταν σίγουροι για την αλήθεια του οράματός τους. «Εμπενέξερ», είπε ο Νόα, «έχουμε αγόρι ή κορίτσι;».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τις έξι εικόνες ελπίζοντας να ανακαλύψει μια διαφορά, εκτός από το χρώμα, μεταξύ τους. Όταν δεν μπόρεσε να εντοπιστεί κανένας, απλώς έδωσε στη Φλώρα την ευχή της, «Είναι αγόρι». Μετά τη δήλωση του φύλου, τα έξι βρέφη ενώθηκαν πάνω από την αιχμή του κρυστάλλου σε ένα αγόρι που γελούσε.

Ο Νώε σήκωσε το παιδί, το κράτησε στο στήθος του και, ενώ φιλούσε το μέτωπο του γιου του, δήλωσε με χαρά: «Εδώ είναι η κληρονομιά μου».

Η Φλώρα, γεμάτη με τη δική της ευφορία, μπήκε στην οικογένεια. Μαζί, μέσα από την έλξη της καλοσύνης της, οι τρεις ένιωσαν μια κλήση από την Άβυσσο... την κλήση της Άπειρης Συνείδησης για Μετατροπή. Αυτή η επείγουσα εντολή διέταξε δράση. Στη συνέχεια, χωρίς προειδοποίηση, καθώς οι τρεις προχωρούσαν προς το Abyss Of Final Transmogrify, μια έκρηξη πολύχρωμου Acceptance τους μεταμόρφωσε. Το Rainbows of Acceptance εξαπλώθηκε σε όλο το Transmogrify, το οποίο με τη σειρά του δημιούργησε μια χαρά σε όλους τους Mogs που σπάνια βιώνεται. Και η αλήθεια είναι γνωστή- κανένας πριν από εκείνη τη στιγμή δεν είχε δει ποτέ μια Μετατροπή έξω από την Άβυσσο.

Η ευδαιμονία της Αποδοχής κρεμόταν στον αέρα καθώς ορισμένα χρώματα διαχέονταν σε διαφορετικές ενέργειες. Το κόκκινο, με τη μεγαλύτερη δόνηση του, παρέμεινε, που γύρισε το γαλαζωπό φως του Transmogrify ελαφρώς λεβάντα. Μέσα στο κόκκινο Acceptance βρίσκονταν όλες οι κοινές αναμνήσεις από την παιδική ηλικία του Jacob και του Noah. Καθώς περνούσαν από τις σκέψεις του Μάρλεϋ, δάκρυα προσωπικής απώλειας τον κυρίευσαν. Το Task Of Outreach είχε εκπληρωθεί, ωστόσο η θλίψη για τη μόνιμη απώλεια του αδελφού του τον ενόχλησε. Ωστόσο, συνειδητοποίησε ότι αυτό ήταν δική του κατασκευή, γι' αυτό αποδέχτηκε τον συναισθηματικό τρόπο.

Καθώς η ομίχλη της έγχρωμης Αποδοχής εξατμιζόταν, ο Jacob γύρισε από το Pool Of Broken Spirits για να αντιμετωπίσει το Dam Of Disconnected Parts. «Είναι ώρα να σε πάω σπίτι, Εμπενέξερ».

«Αλήθεια, τόσο σύντομα;» Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν και μετά γέλασαν στη σκέψη μιας γρήγορης απόδρασης.

"Ο χρόνος είναι προσωπικός στο Transmogrify."

"Ο χρόνος είναι ονειρικός εδώ. Κάθε στιγμή φαίνεται να υπάρχει μέσα στη δική της κατάσταση."

Ο Μάρλεϋ σταμάτησε για να βρει τις λέξεις, αλλά η ιδέα μέσα στις σκέψεις του δεν μπορούσε ποτέ να δημιουργήσει την επιθυμητή συνομιλία που θα δημιουργούσε μια

κατανόηση της παρούσας στιγμής του Transmoglify. Έτσι, αντί να προσπαθήσουμε, απλώς δήλωσε: "Νομίζω ότι πρέπει να περάσουμε από το Dam Of Disconnected Parts. Θα μειώσει τον χρόνο ταξιδιού μας κατά τουλάχιστον 75 τοις εκατό."

«Δεν νιώθω ότι είναι ασφαλές». Κοιτάζοντας προς την κορυφή του κρατήρα των κομμένων πνευμάτων, ο Σκρουτζ πρόσθεσε: «Ωστόσο, δεν θέλω να χαζεύω ούτε εδώ».

"Ποτέ δεν δυσκολεύτηκες να μαζέψεις όπλα για την πισίνα. Φαίνεται ότι ο Apurto σε ευλόγησε με κάποιο είδος ακατανίκητης ενέργειας."

«Δεν είμαι σίγουρος γι' αυτό, Τζέικομπ».

«Πραγματικά εξασφάλισα μερικά Fire Twirlers ενώ περπατούσα προς την πισίνα. Δεν θα επιτρέψω στους σκελετούς να σε αρπάξουν».

«Λοιπόν, ξέρω ότι θα προσπαθήσεις τουλάχιστον», είπε ο Σκρουτζ, σε μια προσπάθεια να πείσει τον εαυτό του. Με αυτό μπήκε στο μεγαλείο του Φράγματος. Η τεράστια κλίμακα του στοίχειωνε τις ανθρώπινες αντιλήψεις του με τα εκατομμύρια των σκελετικών άκρων του να πιάνουν και να κλωτσάνε στον αέρα. Δεν πέτυχαν τίποτα άλλο εκτός από την κίνηση, τα ατρακτωμένα δάχτυλα και τα πόδια αγωνίστηκαν για σημασία.

**** Stave Ten ****

Αυτοαμφιβολίες Ηρεμία

ΜΕ ΚΑΘΕ ΒΗΜΑ ένα μέρος του σώματος προσπαθούσε να σπρώξει, να σπρώξει ή να αρπάξει τον Σκρουτζ. Του χρειάστηκαν αρκετά βήματα για να αναπτύξει τους ελιγμούς που απαιτούνται για να αποφύγει τα περισσότερα και να σπρώξει βίαια μέσα από όλα τα άλλα άκρα στο δρόμο του. Μόλις προσαρμόστηκε στις συνεχείς επιθέσεις που προέρχονταν από το Φράγμα, άλλαξε εστίαση λέγοντας: «Μέχρι στιγμής, όχι Η αποδοχή στο χρώμα του ουράνιου τόξου ήταν η καλύτερη."

«Αυτό έκανε η Φλόρα», απάντησε ο Μάρλεϊ.

«Πώς το ξέρεις αυτό;

«Ο Noah δεν ήταν έτοιμος για Mogrification. Είχε ακόμα πολύ θυμό απέναντί μου. Θα έπρεπε να τον είχαν στείλει πίσω στο Den, ή ακόμα και στο Chamber του στο Pit Of Anger. Η αποδοχή δεν θα συμβεί ποτέ όταν λείπει η συγχώρεση».

«Σε συγχώρεσε, Τζέικομπ».

Ο Μάρλεϊ σταμάτησε, γύρισε προς τον Σκρουτζ και μετά ρώτησε: «Πώς το ξέρεις αυτό;»

«Ω, μην αμφιβάλλεις ότι ο Νόα εξακολουθεί να μην σε εμπιστεύεται. Ωστόσο, νομίζω ότι σε συγχώρεσε σχεδόν αμέσως στο κρησφύγετο».

«Όταν λες «νομίζω» δεν σημαίνει «ξέρω». Κι όμως, η δήλωσή σου είναι σαν να έχεις ενημερωθεί».

«Ο Νόα μου είπε ότι σε συγχώρεσε. Είναι μια αρκετά άμεση δήλωση για σένα, Τζέικομπ;»

«Θα μπορούσα να το πιστέψω, αλλά ο Νόα συμπεριφέρεται σαν να με μισεί τώρα. Αυτό δεν είναι συγχώρεση».

«Δεν θέλεις συγχώρεση. Θέλετε ο Νόα να συμπεριφέρεται σαν να μην συνέβη τίποτα. Αυτό είναι μόνο για να σε ευχαριστήσω, Τζέικομπ».

"Δεν υπάρχει ανταμοιβή με την ολοκλήρωση ενός Task Of Outreach;"

«Προφανώς η απελευθέρωση του Noah και της Flora δεν είναι το σύνολο της αποστολής σας. Τζέικομπ, έχεις ψυχρή και παραπλανητική συμπεριφορά. Ο Νώε είναι επιφυλακτικός μήπως αυτή η απάτεώνα μέσα σου, που δεν φαίνεται καν να το γνωρίζεις, θα του φέρει ξανά κακό. Γιατί λοιπόν να κάνει κάτι άλλο από το να σε συγχωρήσει... που γίνεται για να συνέλθει από το κακό σου;».

«Ωστε έχασα τον αδερφό μου για την αιωνιότητα;»

«Δεν έχασες τον αδερφό σου. Έχεις χάσει τον έλεγχο του αδερφού σου».

«Το ίδιο συμβαίνει και στην πράξη».

«Αυτό είναι».

Οι δυο τους ακολούθησαν το μονοπάτι των λυγιστικών χεριών και των ποδιών. Το φτερούγισμα και το φτερούγισμα εμποδίζουν κάθε βήμα που ταξίδεψε, ωστόσο τελικά η φυγή και οι πλευρικές κινήσεις ομαλοποιήθηκαν.

Καθώς προσαρμόστηκαν στα εμπόδια στο μονοπάτι, ο Μάρλεϊ επανέφερε το θέμα του αδελφού του. «Γιατί δεν με ελευθερώνει η συγχώρεσή του;»

«Γιατί έχει σκοπό να απελευθερώσει τον εαυτό του. Η αγωνία των πράξεών σου δημιούργησε το κλουβί σου. Ο Νώε δεν έχει κανένα κλειδί για τη μετατροπή σου, Τζέικομπ. Μπορεί να ήταν το καθήκον σου, αλλά δεν είναι η άλωση σου».

Ο Τζέικομπ σταμάτησε για λίγο και μετά μίλησε για το παρελθόν. «Ίσως το να είμαι το μωρό της οικογένειας με έφερε σε θέση να είμαι η κακομαθημένη, η λαβή μέσα στην οικογένεια».

«Αυτό είναι γελοίο! Είσαι ακόμα στο μονοπάτι ενός απάτεώνα, Τζέικομπ. Η αλληλουχία της γέννησης ενός παιδιού παίζει ρόλο στη δομή εξουσίας της οικογένειας. Ωστόσο, δεν ήταν προκαθορισμένο ότι θα σκοτώσετε τον αδελφό σας. Αυτή την ανεντιμότητα που καλλιεργήσατε στην ύπαρξή σας.» Ο Σκρουτζ, έχοντας πει τα πιο σκληρά, ολοκλήρωσε

με: «Θα βρεις απελευθέρωση μόνο όταν υποκύψεις σε αυτό που σε καταδίκασε. Αυτή τη στιγμή δεν κατανοείτε σωστά ότι αυτό που συνέβη ήταν έξω από τις πράξεις σας. Τζέικομπ, εσύ προκάλεσες... εσύ το προκάλεσες αυτό».

Όλοι οι στροβιλιστές της φωτιάς μέσα στην αλυσίδα της καρδιάς του Τζέικομπ εξερράγησαν, στέλνοντας θραύσματά του φανταστικά σε όλο το Φράγμα. Καθώς η μορφή του αναδημιουργήθηκε, ο Jacob απέκτησε μια συνειδητοποίηση. Μπορεί να ήξερε πάντα ότι προκάλεσε το μαρτύριο του Νώε, αλλά ποτέ δεν ένιωσε το βάρος του. Οι ενέργειές του εκείνη την εποχή ήταν συνωμοτικές για την αποκατάσταση της ζημιάς, ενώ γλίστρησε απαρατήρητος. Και τώρα... συνειδητοποίησε πόσο φρικτός άνθρωπος ήταν, κι έτσι έκλαψε. Αυτά δεν ήταν δάκρυα θλίψης, αλλά κάθαρσης. Η αυτολύπη τον εγκατέλειψε. Καθώς η επίγνωση αντικατέστησε την αυτοσυντήρηση, τα συναισθήματα του Τζέικομπ ηρέμησαν. Ψάχνοντας να εξηγήσει τη νέα του διορατικότητα, ο Τζέικομπ δήλωσε: «Νιώθω ότι η δικαιοσύνη μπορεί να αποδοθεί μόνο εάν ζητήσω Άμεση Μετατροπή».

«Οι εμπειρίες σας είναι μαθήματα που χρειάζεται η Άπειρη Συνείδηση. Μπορεί να πιστεύετε ότι η Στιγμιαία Μεταμόρφωση είναι μια δίκαιη τιμωρία για εσάς — αλλά από ό,τι ξέρω, χρησιμεύει μόνο για να κατευνάσει το άγχος σας και δεν θα παρείχε τίποτα στην Άπειρη Συνείδηση. Είναι αυτή η επιθυμία σου — να γυρίσεις την πλάτη στην ευθύνη της ζωής σου;»

«Εμπενίζερ, με εκπλήσσεις. Αν είχα την τιμή σου».

«Έχεις τη δική σου καλοσύνη, Τζέικομπ... διόρθωσέ το. Μην το καταστρέψετε».

Μια ανήσυχη σιωπή δημιουργήθηκε καθώς περνούσαν μέσα από το Φράγμα. Η συνεχής κίνηση των χεριών που σπρώχνουν τα πόδια μαγεύει τους άντρες. Ο σωρός των άκρων, που ποτέ δεν θα γινόταν Mogrified, εξέπεμπε έναν συναισθηματικό τρόπο που έκανε τον Σκρουτζ να γίνει νευρικός. Ο Μάρλεϊ, για πρώτη φορά στη ζωή του, ένιωσε το άγχος ενός άλλου. Χωρίς τους Fire Twirlers για να ωθήσουν τον Σκρουτζ πίσω στον δρόμο, ο Μάρλεϊ στάθηκε στο μόνο πράγμα που του μπήκε στο μυαλό. Για την ευημερία του ανήσυχου φίλου του, ησύχαζε τα μέρη του σώματος.

Με μια ενάρετη πρόθεση, ο Μάρλεϊ ξάπλωσε μπροστά στον Σκρουτζ. Με την ελπίδα να σβήσει τη σύγκρουση των οστών, είπε στον Σκρουτζ: «Περπάτα πάνω μου». Αυτό το περίεργο όραμα ενός φαντάσματος που κάλυπτε ένα πεδίο σκελετικών υπολειμμάτων φαινόταν να μην ήταν παρά μια χειρονομία. Παρόλα αυτά, ο Σκρουτζ πάτησε τον φίλο

του. Τα άκρα κάτω από τον Μάρλεϊ ούρλιαξαν και τα δύο, μετά έβγαλαν τη μορφή του με μανία. Το σοκ από τα δάχτυλα που προεξείχαν που εξακολουθούσαν να προσπαθούν να παγιδεύσουν τα πόδια του Σκρουτζ τον έκανε να πηδήξει από το φάντασμα.

Ο Marley ενώθηκε ξανά με τον Σκρουτζ στη μέση του Dam Of Disconnected Parts, και στη συνέχεια δήλωσε, "Δεν μπορώ καν να έχω μια κατάλληλη ιδέα για να σε ηρεμήσω, Ebenezer. Οι αποτυχίες μου είναι συντριπτικές!"

"Και όμως ακόμη και η επιθυμία σου να βελτιώσεις την κατάστασή μου βοηθάει. Δεν είναι η επιτυχία, αλλά η προσπάθεια, που δείχνει την αξία ενός ατόμου. Εσύ, Τζέικομπ, φαίνεται να αποκτάς ταπεινοφροσύνη. Τώρα πάρε αυτόν τον σπόρο της επίγνωσης και φύτεψε τον στις πράξεις σου."

Μετά από παρότρυνση του Σκρουτζ, οι εντάσεις του Μάρλεϊ χαλάρωσαν. Συνέχισαν να περπατούν προς την άλλη πλευρά του Φράγματος. Αν και η απόσταση από τον Δρόμο ήταν τεράστια, κανένας δεν φαινόταν πλέον στενοχωρημένος από τη ζήτηση του μεγέθους της περιοχής. Ο Μάρλεϊ συλλογίστηκε τον νέο σπόρο της «ταπεινότητας» που μόλις είχε αποκτήσει, ενώ ο Σκρουτζ περπατούσε με προσοχή.

Χωρίς λέξη ο Μάρλεϊ τράβηξε και το δεξί και το αριστερό χέρι από το Φράγμα. Από κάθε χέρι, αφαίρεσε τους δείκτες τους και μετά τους έδωσε στον Σκρουτζ. Ο Σκρουτζ υποχώρησε από τον Μάρλεϊ καθώς αναφώνησε: "Τι σύγχυση είναι αυτή;"

"Βάλτε κάθε δάχτυλο σε ένα αυτί. Μπορεί να σας βοηθήσει να σιωπήσετε το θόρυβο."

«Είσαι στα σοβαρά;»

«Δεν θα σταματήσω να σκέφτομαι τρόπους να σε βοηθήσω, Εμπενέζερ».

Συνειδητοποιώντας ότι η βοήθεια είχε καθαρό κίνητρο, ο Σκρουτζ έβαλε τα οστά στα αυτιά του. Το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό, γιατί τα δάχτυλα αντηχούσαν με την ίδια συχνότητα όπως και τα πεταμένα μέλη του Φράγματος. Αυτός ο παλμός των δονήσεων απορρόφησε όλους τους ήχους, εκτός από τη σιωπηλή ομιλία.

«Ω, αυτό είναι υπέροχο», ανακοίνωσε ο Σκρουτζ.

«Επιτέλους έκανα κάτι σωστά».

"Τι; Δεν μπορώ να σας ακούσω."

Ο Μάρλεϋ φώναξε, "Νιώθεις καλύτερα;!"

Η ένταση της φωνής του Μάρλεϊ ταρακούνησε τον Σκρουτζ. Διστακτικά, κοίταξε αυτόν τον φάντασμα φίλο και μετά δήλωσε, "Η φωνή σου είναι τόσο δυνατή όσο ένας στριφογυριστής της φωτιάς. Τολμώ ότι θα μπορούσες να με πετάξεις πέρα από το Φράγμα με τη φωνή σου."

Ο βρυχηθμός του Μάρλεϋ εντάθηκε. "Ναι, αλλά θα έφτανες ολόκληρος;!"

Πριν τελειώσει η πρόταση, ο Σκρουτζ προσγειώθηκε δυνατά στην πλάτη του. Στριφογυρίζοντας από τη δύναμη του ομιλητή, σηκώθηκε για να ανακοινώσει: «Θα πάω την ασφαλή διαδρομή».

Η οπτική απόσταση από τον Δρόμο παρέμενε συνεχώς μεγάλη. Καθώς περπατούσαν, μια σιωπή επικράτησε μεταξύ τους, γιατί ήταν πιο εύκολο από τις κραυγές που απαιτούνταν αυτή τη στιγμή για τη συζήτηση. Η σιωπή του Μάρλεϋ μετατράπηκε σε στοχασμό, που εξελίχθηκε σε όνειρα, και μετά σε ένα μέρος χάρης που μπορούσε να αγγίξει. Καθώς ένας χείμαρρος ευθύνης κατέκλυσε το πνεύμα του, σηκώθηκε από το Φράγμα.

"Ιακώβ, τι συμβαίνει; Πού πας;"

"Είναι η αλυσίδα της καρδιάς μου. Έχει φύγει."

Ο Σκρουτζ αφαίρεσε τα κόκαλα των δακτύλων του και είπε: "Απλώς ζυγίζετε λιγότερο. Γι' αυτό επιπλέετε;"

"Χωρίς αμφιβολία. Ωστόσο, το βάρος δεν ήταν ποτέ το βάρος αυτής της αλυσίδας." Κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του, στη συνέχεια εκμυστηρεύτηκε: «Με καλούν, Εμπενέξερ».

"Τηλεφώνησε; Τι κάλεσε;"

"Εκεί, Ebenezer — όχι αυτό που καλεί η Άβυσσος. Είμαι έτοιμος για αυτό." Ο Μάρλεϊ εξήγησε ότι μια αόρατη δύναμη τραβήχτηκε από την πίσω πλευρά του. Όταν τον τραβούσαν από τον Σκρουτζ, φώναξε: «Απλώς επιστρέψτε στον δρόμο και η έξοδος από το Transmogrify θα αποκαλυφθεί».

Ζαλισμένος, ο Σκρουτζ φώναξε μετά τον Μάρλεϊ καθώς τον έβλεπε να τον παρασύρουν: "Μόλις γύρισε στο δρόμο; Μόνος μου; Χάμπουγκ, Τζέικομπ! Γύρνα πίσω εδώ! Χάμπουγκ σου λέω! ΜΠΑΧ ΧΟΥΜ..." αλλά ο Μάρλεϊ εξαφανίστηκε από τα μάτια του πριν ο Σκρουτζ προλάβει να βρει άλλες λέξεις για να εκφράσει τον θυμό του. Βυθισμένος στα γόνατά του, ανέπνευσε τόσο βαθιά όσο θα του επέτρεπε η κοιλότητα του στήθους του, και μετά άφησε μια ανάσα θλίψης. «Γιατί με αφήνουν όλοι;» Δεν περίμενε καμία απάντηση, αλλά πήρε μία.

«Είμαι μαζί σου από την ημέρα που γεννήθηκες». Στρέφοντας το κεφάλι του προς κάθε κατεύθυνση, ο Σκρουτζ αναζήτησε τη φωνή, ωστόσο καμία οντότητα δεν είχε εντοπιστεί όταν μίλησε ξανά. «Δεν θα σε αφήσω ποτέ».

Σαστισμένος, απάντησε: "Fanny; Εσύ είσαι;"

«Ναι, μιλάνε οι ψίθυροι της ουσίας μου».

"Σε ακούω μέσα από ολοκληρωμένες σκέψεις, αλλά μου λείπει η όραση. Πού είσαι;"

"Ποτέ δεν πέρασα κανένα διάστημα στο Transmogrify, Ebenezer. Είμαι η Αποδοχή και γεμίζω κάθε πεδίο συχνότητας, κάθε στιγμή. Η δύναμη των εμπειριών μου δεν είναι συγκεκριμένη· ρέουν παντού."

«Ωστε θα ξέρω την παρουσία σου μόνο από τις λέξεις στο μυαλό μου;»

«Οι σκέψεις σου δημιουργούν αυτόν τον απόηχο».

«Είσαι αρκετά αληθινός για να με βοηθήσεις να επιστρέψω στο Λονδίνο;»

«Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω να επιβιώσεις από το Φράγμα».

Ο Σκρουτζ λαχανιάστηκε με την έννοια της μη επιβίωσης. «Θα είχα φύγει από τη μνήμη σου αν πέθαινα στο Transmogrify;»

«Ναι, θα το ήθελες, αλλά κανένας από αυτούς που παρακολουθούν δεν το θέλει αυτό».

"Παρακολουθώ; Υπάρχουν άλλες οντότητες Αποδοχής εδώ; Δεν μπορώ να δω ούτε μία."

«Κοίτα στο Διάδρομο των Φαντασμάτων».

Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες και στη συνέχεια ανοιγόκλεισε το μάτι. Από πάνω του, στο Διάδρομο, επέπλεε ένα πλήθος πνευμάτων. Συνειδητοποιώντας ότι παρακολουθούνταν, η ορδή άρχισε να ζητωκραυγάζει και να φωνάζει πράγματα όπως, «Είσαι τόσο κοντά στον Δρόμο». Ένας άλλος φώναξε: «Μη χαθείτε». Αλλά μόλις άκουσε: «Θα βοηθούσα αν μπορούσα», ο Σκρουτζ σταμάτησε, όχι, ακινητοποιήθηκε πλήρως. Ούτε η ανάσα του δεν μπορούσε να εντοπιστεί.

"Είσαι τραυματισμένος;" ρώτησε η αδερφή του.

«Γιατί αυτό το πνεύμα δεν μπορεί να με βοηθήσει;»

«Έχεις left the Road. Υπάρχει λόγος για τον οποίο σας δόθηκε εντολή να μην το κάνετε αυτό».

«Τζέικομπ... τι απατεώνας παραμένει».

«Έφυγες από τον δρόμο, Εμπενέζερ. Ακριβώς επειδή σε εξαναγκάστηκαν δεν τελειώνει η ευθύνη σου να τηρήσεις την υπόσχεσή σου».

«Το Transmogrify δεν είναι της προηγούμενης γνώσης μου. Τζέικομπ...»

«Ναι, ο Τζέικομπ δεν έχει ακόμα ακεραιότητα, αλλά θα πρέπει να επιστρέψεις στον Δρόμο μόνος σου, Εμπενέζερ».

«Πώς θα μπορούσε ο Τζέικομπ να γίνει Αποδοχή με τέτοια αδυναμία; Το Transmogrify είναι υποκριτικό».

«Απαιτείται μόνο η ολοκλήρωση του Task Of Outreach για Mogrification. Αν η Άπειρη Συνείδηση απαιτούσε τελειότητα, ακόμη κι εγώ θα το είχα αποτύχει».

Ο Σκρουτζ χαμογέλασε πριν σχολιάσει: «Είσαι άψογος... τουλάχιστον κατά τη γνώμη μου».

«Πρέπει να επιστρέψεις στον Δρόμο».

«Όσο μακριά κι αν ταξιδεύω, δεν φαίνεται να κερδίζω ποτέ απόσταση».

«Και εκεί είναι η δυσκολία σου. Κοιτάξτε στα αριστερά σας. Τι βλέπεις;»

Ο Σκρουτζ έκανε σύμφωνα με τις οδηγίες και μετά απάντησε: «Ο κρατήρας».

«Τώρα στρίψε σαν να επιστρέφεις στην πισίνα και μετά κοίτα ξανά στα αριστερά σου».

Αυτή η παράξενη παράκληση φάνηκε σαν παιχνίδι στον Σκρουτζ, αλλά παρόλα αυτά έκανε την ερώτηση. Όταν κοίταξε πάλι αριστερά, είδε — τον Κρατήρα. «Τι μυστήριο είναι αυτό;»

«Εσύ, αδερφέ μου, μπήκες στον κρατήρα των αποκομμένων πνευμάτων, εκτός από την περίπτωση που στην πραγματικότητα πρόκειται για κομμένα μέρη του σώματος. Ωστόσο, αυτός ο σωρός οστών που περικυκλωνόμαστε δημιουργεί τη μεμβράνη που τα περιέχει, όπως ακριβώς κάνουν τα πνεύματα στον Κρατήρα».

"Δεν βλέπω ένα στρώμα κάλυψης γύρω από το Φράγμα-όχι σαν αυτό στον Κρατήρα."

«Ο καπλαμάς δεν είναι τίποτα περισσότερο από μυρωδάτος. Ωστόσο, αρκεί να συγκρατηθούν τα άκρα μέσα στο Φράγμα.» Όταν αντιλήφθηκε την επόμενη σκέψη του Σκρουτζ, η Φάνι πρόσθεσε: «Αυτός ο περιορισμός είναι μια αιθέρια πρόσοψη συμμετρικών εικόνων».

«Νομίζω ότι χρειάζομαι έναν επιστήμονα για να καταλάβω τι σημαίνει αυτή η δήλωση, Φάνι».

«Με άλλα λόγια, οι τοίχοι εδώ μέσα είναι αντανakλαστικοί — σαν καθρέφτες. Σε βοηθά αυτή η ιδέα, Ebenezer;»

«Σίγουρα αυτό εξηγεί την έλλειψη προόδου προς τα εμπρός. Ωστόσο, πώς μπορώ να ξεπεράσω αυτή την οπτική αναπηρία;».

«Κάνε τον εαυτό σου τυφλό κλείνοντας τα μάτια σου». Καθώς ο αδερφός της συμμορφωνόταν με την οδηγία, το κούμπωμα των άκρων αντηχούσε σε όλο το Φράγμα. «Ξέρω ότι ακούς τα χέρια και τα πόδια σε σύγκρουση, αλλά άκου τον ρυθμικό, ψηλό ήχο. Το ακούς;»

Η προσπάθεια επιβάρυνε τον Σκρουτζ, γιατί η ανακάλυψη μόνο ενός ήχου, πάνω από το βρυχηθμό ενός άλλου, μπορούσε να γίνει γνωστή μόνο όταν οι δονήσεις τους εισέρχονταν κατευθείαν στο μυαλό. «Αχνά».

«Συγκεντρώσου σε αυτόν τον πνιχτό ήχο, Ebenezer. Κερδίζει όγκο;».

«Το πιστεύω».

«Περπατήστε κατευθείαν προς αυτόν τον ήχο». Και πάλι ο Σκρουτζ ακολούθησε τις οδηγίες, «Καλά, τώρα συνέχισε να ακολουθείς αυτόν τον τόνο». Η κραυγή έξω από το Φράγμα εντάθηκε, καθώς τα άκρα που πατούσαν εξερράγησαν από βαναυσότητα. Διαισθανόμενοι την τύφλωση του Σκρουτζ, τα ασώματα μέλη φάνηκαν να επικεντρώνονται στο να τον σκοντάψουν. Τα χέρια πέταξαν τα πόδια κατά μήκος του μονοπατιού του, ενώ τα χέρια του χτύπησαν την πλάτη του περνώντας. Η συνεχής αποφυγή επιθετικών ενεργειών είχε ως αποτέλεσμα ο Σκρουτζ να χάσει τη συγκέντρωση που χρειάζεται για να ακούσει τον αγωνιστικό χώρο. Μέσα στο μυαλό του άκουσε την ενθάρρυνση της Φάνι. «Είσαι σχεδόν ασφαλής, μη σταματάς».

«Δεν μπορώ πια να ακούω τον θόρυβο».

«Εμπενίζερ, έχασες μόνο την κατεύθυνση. Ο ήχος που παρακολουθείτε είναι περιορισμένος σε εύρος. Χρειάζεται μόνο να γυρίσεις μέχρι να το ακούσεις ξανά." Η καθοδήγηση της Φάνι ηρέμησε τις εντάσεις του Σκρουτζ. Ποτέ δεν συνήθισε τον κόπο των ενοχλητικών μελών, αλλά δεν τους επέτρεπε να τον καταστρέψουν.

Μια βροντερή κατακραυγή ξέσπασε από τον Διάδρομο καθώς τα πνεύματα επευφημούσαν την επανείσοδο του Σκρουτζ στον Δρόμο. Αμέσως ο Σκρουτζ άνοιξε τα μάτια του για να διαπιστώσει ότι η πηγή της κραυγής στο κεφάλι του προερχόταν από τον Κύκλο της Απληστίας. Ενώ τα περιεργά πνεύματα από πάνω του άρχισαν να κινούνται προς τις δικές τους ανάγκες, η Φάνι σκηνοθέτησε τον Σκρουτζ λέγοντάς του: «Οι βροχές του σκότους μας περιμένουν». Ο φόβος του Τζέικομπ για τις Βροχές πλημμύρισε στη μνήμη του Σκρουτζ, φέρνοντας μαζί του τον τρόπο των πιθανών κινδύνων.

«Θα σε εμπιστευτώ», είπε ο Σκρουτζ, περισσότερο στον εαυτό του παρά στη Φάνι.

Καθώς ο Σκρουτζ ξεκίνησε τη βόλτα προς το Rains, ζήτησε συγγνώμη από την αδερφή του. «Λυπάμαι που δεν ενέκρινα ποτέ τον γάμο σου. Ο Κόνορ ήταν καλός άνθρωπος».

«Ναι, ήταν». Οι σκέψεις στο μυαλό του Σκρουτζ σταμάτησαν για μια στιγμή προτού ακούσει: «Ωστόσο, Εμπενίζερ, η προσωπική μου χαρά για σύζυγο και οικογένεια προκάλεσε την εγκατάλειψη από τους δύο ανθρώπους που αγαπούσα περισσότερο».

«Ξέρω ότι είμαι ένας από αυτούς τους δύο», είπε ο Σκρουτζ.

«Είσαι — όπως ήταν ο πατέρας». Χωρίς φυσική ύπαρξη για να παρακολουθήσει, ο Σκρουτζ πάλεψε με τα συναισθήματα της αδερφής του. «Με απορρίψατε και οι δύο», είπε η Φάνι.

«Δεν το ήξερα αυτό. Ήμουν τόσο θυμωμένος που ο πατέρας με απομάκρυνε από το σχολείο πριν προλάβω να τελειώσω την εκπαίδευσή μου και μετά αρνήθηκε να μου μιλήσει. Λυπάμαι πολύ, Φάνι, που για χρόνια κάθε φορά που σε κοιτούσα, τον έβλεπα».

«Δεν απορρίφθηκες από αυτόν όσο νομίζεις ότι ήσουν».

Αυτή η δήλωση έγινε ένας προβληματισμός για τον Σκρουτζ πριν επιμείνει στα στοιχεία. «Με ποιον τρόπο δεν με απέκρουσε ο πατέρας;» «Σου κράτησε προσωπικές αλήθειες, για να μη σε βαρύνουν οι κακουχίες του».

«Νόμιζα ότι ήμουν η δυσκολία του».

«Θυμάστε την κατάρρευση της σκαλωσιάς της Νέας Γέφυρας του Λονδίνου;»

«Όλη η Αγγλία το άκουσε».

«Ο πατέρας παραλίγο να πεθάνει όταν έπεσε η σκαλωσιά και δεν συνήλθε ποτέ εντελώς από τα τραύματά του».

Αυτή η είδηση συγκλόνισε τον Σκρουτζ τόσο εντελώς που ζήτησε εξηγήσεις. «Γιατί το ακούω μόνο αυτό τώρα;»

«Τι θα έκανες αν σου το λέγαμε εκείνη τη στιγμή;»

«Θα είχα γυρίσει σπίτι και θα πήγαινα στη δουλειά — όπως θα έπρεπε».

"Όχι, ο πατέρας ξόδεψε τις οικονομίες του, οπότε εσύ, Ebenezer, θα μπορούσες να μείνεις στο σχολείο για έναν επιπλέον χρόνο μετά το ατύχημα. Έχασε ακόμη και την ιατρική φροντίδα για να σε βοηθήσει."

«Και αφού άφησα το σχολείο... γιατί τότε με εξοστρακίστηκαν;»

"Ο πατέρας πάλεψε τόσο πολύ, ειδικά αφού μετακομίσατε πίσω στο σπίτι. Το ατύχημα κατέστρεψε το αριστερό του χέρι. Έπρεπε να δέσει αυτό το χέρι στην μπροστινή του πλευρά, διαφορετικά θα ταλαντευόταν μπρος-πίσω σε κάθε βήμα."

«Δεν είναι σωστό που δεν μου επέτρεψαν ποτέ να βοηθήσω».

"Ο πατέρας ήταν αποφασισμένος να πετύχεις. Μου ξεκαθάρισε ότι η ανησυχία του ήταν να μην γίνει ποτέ το μέλημά σου. Ήταν σκληρό, αλλά έγινε με τις καλύτερες προθέσεις, Εμπενέζερ."

"Όταν ήμουν νεότερος, θα είχα συμφωνήσει. Αλλά τώρα, έχοντας ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, ξέρω ότι αυτό ήταν λάθος, Φάνι." Ο Σκρουτζ κούνησε το κεφάλι του μπρος-πίσω πριν τελειώσει λέγοντας: "Γιατί έπρεπε να ζήσω με την ιδέα ότι ο πατέρας με μισούσε; Γιατί δεν μπορούσες τουλάχιστον να παρηγορήσεις αυτόν τον πόνο μέσα μου;"

"Ο πατέρας μου απείλησε ότι θα με έδιωχνε από τη ζωή του αν το έκανα. Στο τέλος με απέρριψε ούτως ή άλλως, την επόμενη μέρα που παντρευτήκαμε με τον Connor."

«Δηλαδή δεν ενέκρινε ποτέ τον Κόννορ;»

«Στην πραγματικότητα ενέκρινε τον γάμο... μέχρι την επόμενη μέρα του γάμου».

"Τι συνέβη; Δεν κατάλαβε ότι θα μετακομίζατε από το σπίτι μας στο Connor's;"

"Όχι, στον γάμο ένας από τους φίλους του Κόννορ τον ρώτησε γιατί δεν υπήρχε προίκα. Ο πατέρας άκουσε τη συνομιλία τους και ντρεπόταν τόσο πολύ που με αποκήρυξε."

«Δεν σου άξιζε τέτοια μεταχείριση».

«Κι όμως, με αποκήρυξες, Εμπενέζερ».

«Εξακολουθώ να μετανιώνω για τις αποτυχίες μου που είμαι υπερευαίσθητος, ανασθητός άνθρωπος».

Ο Σκρουτζ συλλογίστηκε το μείγμα των ενεργειών που είχαν συμβεί εν αγνοία του. Η ιδέα που θα θυσιάζε ο πατέρας του για εκείνον, ακόμη και όταν τραυματιζόταν βαριά, δεν είχε μπει ποτέ στις σκέψεις του. Η συνειδητοποίηση ότι είχε ζήσει με αυτόν τον άντρα για χρόνια χωρίς να τον αναγνωρίσει ποτέ, έφερε στο φως την κατανόηση του πόσο περήφανος ήταν ο πατέρας του. Στο τέλος φαινόταν ότι ήταν η μόνη αξιοπρέπεια που του άφησε, και τη χρησιμοποίησε σαν όπλο.

Φτάνοντας στο Rains, ο Σκρουτζ ρώτησε: "Δεν πρέπει να κινούμαστε προς την είσοδο;"

"Μόνο το Rains Of Darkness επιτρέπει στους ζωντανούς να περάσουν από το Transmogrify. Εσύ, Ebenezer, είχες ειδική πρόσβαση επειδή υποσχέθηκες να μείνεις στο Road Of Phantoms."

Ο Σκρουτζ κατάπιε δυνατά πριν παραδεχτεί: «Ξέρω ότι δεν κράτησα αυτή την υπόσχεση».

"Όχι, δεν το κάνατε. Ωστόσο, όταν διορθώσετε την υπόσχεση, η κατάχρηση θα συγχωρεθεί, αλλά δεν θα ξεχαστεί."

«Η επανείσοδος στον Δρόμο δεν έχει διορθώσει την «υπόσχεση»;»

"Όχι εντελώς. Πρέπει να δεσμευτείς να μείνεις στο δρόμο, ανεξάρτητα από τις περιστάσεις, από εδώ μέχρι εκεί."

«Αλήθεια, Φάνι, είμαι πολύ κουρασμένος για να φύγω από τον Δρόμο. Οπότε δεσμεύομαι να μείνω στον Δρόμο».

Σταματώντας μπροστά από τους Rains, ο Σκρουτζ παρακολούθησε τη νεροποντή καθώς η Φάνι είπε, "Εμπενίζερ, είσαι εκεί. Μπες στο Rains Of Darkness."

Η τελευταία λέξη, «σκοτάδι», αντηχούσε στο μυαλό του Σκρουτζ. Η ηχώ άρπαξε την καρδιά του και μετά την έσφιξε στη φωνή του που έτρεμε. "Ο τρόμος στο Jacob's Rains με τρομάζει ακόμα, ωστόσο δεν φοβάται σε σύγκριση με την ατίμωση που θα υπέφερα αν έφευγα από τον Δρόμο. Μόλις ξαναέκανα αυτή την υπόσχεση και θα την κρατήσω μέχρι να μου πουν ότι είμαστε... εκεί. Ακόμα κι αν το να μείνω εδώ σημαίνει αποβολή."

"Ξέρεις ότι είναι πιο τρομερό για σένα από αυτό. Η εξάλειψη είναι η απώλεια του σώματος. Η εκμηδένιση είναι η απώλεια και του σώματος και των πνευμάτων. Θα ακυρωθείς χωρίς κανείς να διατηρήσει μνήμη."

«Δεν θα διασχίσω τον Δρόμο μέχρι να γίνω...»

«...Εκεί». Η σιωπή εξελίχθηκε σε ένταση. "Η τιμή του λόγου σου έχει αποκατασταθεί, Ebenezer, τώρα ήρθε η ώρα να αντιμετωπίσεις τους φόβους σου. Κοίταξε τις βροχές, τι βλέπεις;"

Ο Σκρουτζ δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να ψάχνει, αλλά τελικά είπε: "Ένας κατακλυσμός;"

Θα μπορούσε κανείς να αισθανθεί τη Φάνι να χαμογελά όταν κυκλοφόρησε η επόμενη σκέψη της. "Έχει διαπιστωθεί ότι οι Βροχές φαίνονται υγρές, αλλά για σένα, Ebenezer, οι Βροχές είναι το "εκεί" σου. Είναι τώρα η ώρα να αντιμετωπίσεις τον πιο δύσκολο φόβο σου. Περπάτα από το Δρόμο. Μπες στις Βροχές."

«Λοιπόν, αυτό το μέρος, οι Βροχές, είναι το «εκεί» της υπόσχεσής μου;»

«Ναι, είναι το μονοπάτι».

"Θα έρθεις μαζί μου; Είναι οι βροχές επικίνδυνες για σένα, Φάνι;"

"Πουθενά δεν είναι επικίνδυνο — ή κάποια συγκεκριμένη τοποθεσία αποκλείεται από την Αποδοχή. Ωστόσο, Ebenezer, αυτό είναι το ταξίδι σου. Πρέπει να το ολοκληρώσεις μόνος σου."

Ο Σκρουτζ έδειξε τη νεροποντή και μετά επιβεβαίωσε, "Λοιπόν πρέπει να πάω "εκεί";"

«Είναι προς το συμφέρον σου».

«Πριν από λίγο ο Τζέικομπ με ρώτησε ποιον αγαπούσα, και είπα κανέναν. Αλλά έκανα λάθος, Φάνι, γιατί πάντα σε αγαπούσα».

«Αγαπάς τους άλλους, Ebenezer, απλά δεν έχεις προσδιορίσει ποιον».

«Αφού με άφησε η Μπελ, ποτέ δεν με ενδιέφερε να βρω άλλον ρομαντικό σύντροφο».

«Η αγάπη είναι απείρως πιο ισχυρή από τον ρομαντισμό».

«Δεν έχω παιδιά να αγαπήσω, ωστόσο, νομίζω ότι όλα τα παιδιά του Cratchit πιστεύουν ότι τα αγαπώ».

"Εσύ;"

«Είναι η αγάπη απλώς η δημιουργία στιγμιαίων συναισθημάτων... ή είναι ένα παντοτινό γεγονός που αιχμαλωτίζει τα συναισθήματα;» ρώτησε ο Σκρουτζ.

"Μπορεί να είναι αυτά και πολλά άλλα. Η αγάπη είναι αφηρημένη και συγκεκριμένη. Δεν μπορείς να δώσεις δύναμη στην αγάπη, ωστόσο η αγάπη έχει τη δύναμη να τελειώσει τους πολέμους. Μητέρες γεμάτες αγάπη πέθαναν για τα παιδιά τους. Ο άντρας που τράβηξε τον πατέρα μας από τον παγωμένο Τάμεση έσωσε τη ζωή του μέσω της αγάπης. Έφερε την ίδια αγάπη που δημιουργεί το Task Of Outreach στην υπηρεσία One of Transmogriphy." Η Φάνι επέτρεψε στον αδερφό της να κάνει μια παύση και μετά ρώτησε ξανά: «Αγαπάτε τα παιδιά του Κράτσιτ;»

Ο Σκρουτζ σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά ανακοίνωσε: «Τα παιδιά με ανησυχούν λίγο, μπορείς να αγαπήσεις κάτι για το οποίο ανησυχείς;»

Η Φάνι γέλασε με την αθωότητα του Σκρουτζ. "Αυτό είναι μέρος της αγάπης των γονιών, δεν θα δίνουν όλη η αγάπη των γονιών στα παιδιά τους, αλλά η ανησυχία ξεκινά από την πρώτη μέρα και συνδέεται με την αγάπη. Ebenezer, ακούγεσαι σαν γονιός."

"Νοιάζομαι πραγματικά για τα παιδιά. Ωστόσο, για να πω ότι αγαπώ το καθένα εξίσου... Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να το κάνω αυτό. Φαίνεται στη φύση μου είναι να μου αρέσουν μερικά παιδιά περισσότερο από άλλα. Επομένως, μάλλον δεν θα ήμουν ένας στοργικός γονέας."

«Μεταχειρίζεσαι καλύτερα το παιδί που αγαπάς καλύτερα από τα άλλα;»

«Όχι, δεν το κάνω ποτέ αυτό».

"Γνωρίζεις πραγματικά την αγάπη, Ebenezer. Ωστόσο, εσύ, όπως οι περισσότεροι, ξεχνάς ότι η μεγαλύτερη δύναμη της αγάπης είναι να είσαι αφηρημένη στην έννοια, αλλά και συγκεκριμένη δύναμη σε δράση."

"Μου το λες συνέχεια. Αλλά Φάνι, δεν έχουν όλα τα δυνατά συναισθήματα μια δύναμη ενέργειας; Δεν είναι ο τρόμος εξίσου ισχυρός με την αγάπη;"

"Απολύτως, αλλά ποιον ξέρετε ότι θα τρέξει προς τον τρόπο; Η αγάπη δίνει στην ανθρωπότητα την επιθυμία να δημιουργήσει μεγαλείο. Από τη στιγμή της γέννησης, η αγάπη είναι αυτό που τρέχει το άτομο."

"Ναι, υποθέτω ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα κάνουν τα πάντα για να αποφύγουν τον τρόπο. Έτσι όπως το καταλαβαίνω, αυτό που τονίζουμε αποκτά δύναμη και αυτό που ξεχνάμε αδυνατίζει;"

"Αυτή ήταν πάντα η αλήθεια της πραγματικότητας, Ebenezer. Και τώρα πρέπει να αντιμετωπίσεις τη μεγαλύτερη ευπάθειά σου. Πρέπει να μπεις στο Rains Of Darkness. Μη φοβάσαι, και αποδέξου την ανακούφιση αν σε βρει."

Τρέμοντας, ο Σκρουτζ παρ' όλα αυτά γλίστρησε μέσα στην καταιγίδα. Αμέσως ένα κατακόρυφο ξέσπασμα ιριδισμού κατέκλυσε κάθε κύτταρο του σώματός του. Λουσμένο στο φως το δέρμα του άρχισε να μυρίζει από την αίσθηση του χádi. Καθώς προχωρούσε βαθύτερα στην πλημμύρα της φωταύγειας, το όραμά του έδωσε τη θέση του σε μια εκτυφλωτική ωχρότητα. Για μια στιγμή έχασε τον προσανατολισμό του, σκόνταψε και μετά έπεσε.

Κάθισε στο φυσικό αλλά σκοτεινό πάτωμα. Καθώς τράβηξε τα γόνατά του στο στήθος του άρχισε να γελάει ανεξέλεγκτα. Ο ήχος αντηχούσε συνεχώς, με την περιοχή να ησυχάζει μόνο αφού η χαρά σταμάτησε αναγκαστικά. Χωρίς φόβο, σηκώθηκε όρθιος και μόλις άρχισε να περπατάει. Δεν ήταν σίγουρος αν ήταν γενναίος ή ανόητος, αλλά μια συντριπτική λαχτάρα να εμπιστευτεί την ασάφεια της κατάστασής του κατέστρεφε όλες τις επιθυμίες σε πανικό. Εξακολουθούσε να φοβάται αυτό που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει, ωστόσο πλέον εμπιστευόταν... εμπιστευόταν βαθιά... ότι το Transmogrify θα τον κρατούσε ασφαλή.

Καθώς ο Σκρουτζ περπατούσε, ο τοίχος του φωτός άρχισε να δίνει τη θέση του στην ορατότητα. Με την αποκατάσταση της όρασής του, μπήκε σε ένα σπηλαιώδη δωμάτιο γεμάτο με παλλόμενους σταλακτίτες. Η οπτική εμφάνιση του σπηλαιού μάζιζε τη μνήμη του.

Προχωρώντας προς το κέντρο του δωματίου, συνειδητοποίησε ότι οι σταλακτίτες δεν ήταν κατασκευασμένοι από ορυκτό, αλλά αντίθετα πάλλονταν από ζωή. Δύο διαφορετικοί τύποι προεξοχών κάλυπταν την οροφή. Οι πιο ενεργές από τις δύο ήταν μικρές μεμβράνες σε σχήμα κουκούλις σε χρώμα σκουριάς. Ωστόσο, τα τρομακτικά είχαν διπλάσιο μέγεθος και δημιουργούσαν έναν στροβιλισμό ομίχλης γύρω τους για απόκρυψη.

Κοιτάζοντας ψηλά προς τη συνεχή κίνηση της οροφής, παρακολούθησε με μισάνοιχτο το στόμα καθώς οι μικρότερες προεξοχές άνοιγαν. Η δύναμη απελευθέρωσε χιλιάδες μικροσκοπικούς καφέ σκώρους στο δωμάτιο. Με σκοπό τη φτώχεια, κατέβηκαν στον Σκρουτζ. Κάθε σκόρος βόγκηξε από επιθυμίες καθώς προσγειώθηκαν πάνω του. Οι καλύτεροι εξέφρασαν απλώς την ανάγκη για επιβίωση. Οι χειρότεροι από αυτούς άρχισαν αμέσως να τρώνε τα ρούχα του με την ελπίδα να παρέχουν τα δικά τους μέσα ύπαρξης. Προτού ο Σκρουτζ προστατέψει τον εαυτό του, τα πλάσματα κάλυψαν τη μορφή του.

Καθώς τα ζώφια άρχισαν να σέρνονται σε όλα τα ανοίγματα του Σκρουτζ, τα μεγαλύτερα κουκούλια απελευθέρωσαν έναν χάος από τεράστιους, συνεχώς μεταβαλλόμενους σκώρους. Πετώντας κάτω από ένα μανδύα θολούρας, κάθε σκόρος προσγειώθηκε πάνω σε αρκετούς μικρότερους σκώρους, καρφώνοντάς τους στη θέση τους. Ενώ οι μικρότεροι σκώροι συνέχιζαν να θρηνούν τα θέλω τους, τα μεγαλύτερα πλάσματα εσφαλμένα υποστήριξε ότι όσοι από κάτω τους άξιζαν την ατυχία τους. Και οι δύο ομάδες θηριωδών συνδυάστηκαν στην κορυφή του Σκρουτζ σε μια προσπάθεια να εξαντλήσουν όλους τους πόρους του.

Τα όντα τον είχαν ξεπεράσει τόσο γρήγορα που ποτέ δεν προσπάθησε να τα βουρτσίσει από τα ρούχα του, και τώρα, ήταν πολύ αργά για να αντιδράσει. Παραλυμένος από τα ιπτάμενα πλάσματα, η μόνη ενέργεια που του έμεινε ήταν να ουρλιάξει για ανακούφιση. «Τι πρέπει να κάνω τώρα για όσους βρίσκονται σε έλλειψη και άγνοια;» Καλυμμένος σε μυριάδες σκώρους, ο Σκρουτζ άρχισε να αφήνει την τελευταία του πνοή. Καθώς τα γόνατά του άρχισαν να δίνουν τη θέση τους στο νεκρό βάρος του σώματός του, φώναξε: "Δεν θα βοηθήσει κανείς;" Το ένα γόνατο χτύπησε το έδαφος με τέτοια δύναμη που έκανε και το άλλο πόδι να λυγίσει. «Σε παρακαλώ», ψιθύρισε.

Καθώς άρχισε να καταρρέει, ένα μικρό ανθρώπινο χέρι άρπαξε το μικρό του δάχτυλο. «Κάνετε αρκετά, κύριε Σκρουτζ». Σφίγγοντας με δύναμη, το χέρι του παιδιού τίναξε τον καρπό του και μαζί του απελευθέρωσε ένα σύννεφο σκόρων. «Κάθε άτομο είναι υπεύθυνο για την κοινωνική κατάσταση». Το μικρό ενός ανθρώπου τράβηξε το χέρι του γέρου μέχρι που τα απειλητικά πλάσματα πέταξαν από τη λεία τους. Η πλειοψηφία των εντόμων συνέχισε να αιωρείται μέσα στην ομίχλη που δημιουργήθηκε από τους μεγαλύτερους σκώρους. Με κάθε χτύπημα των φτερών τους μια νέα απελευθέρωση ομίχλης έκρυβε τα πάντα μέσα στην επιρροή της άγνοιάς της. Έτσι, το παιδί τράβηξε τον Σκρουτζ μέχρι να καθαριστεί το δωμάτιο από τον κίνδυνο.

Ο Σκρουτζ σηκώθηκε από τα γόνατα. Εστιάζοντας στη νεολαία πριν από αυτόν, συνειδητοποίησε ότι την ήξερε. "Ελισάβετ;"

"Η μαμά και εγώ είμαστε εδώ για τον μπαμπά. Μπορούμε να εξασφαλίσουμε τη βοήθειά σας, κύριε Σκρουτζ;"

«Σου είμαι υπόχρεος για τη ζωή μου».

Καθώς ο Σκρουτζ κοίταζε τα φαντάσματα της μητέρας και της κόρης, άρχισε να εμφανίζεται το τρεμόπαιγμα ενός τρίτου προσώπου. «Ο άντρας μου πεθαίνει», ανακοίνωσε η Νάνσυ.

«Ο Υπολοχαγός;»

"Ο Γκίλμπερτ θα φτάσει στο Τέιντ σύντομα. Ωστόσο, φοβάμαι ότι ο Χάμφρυ θα χαθεί χωρίς τη βοήθειά σου, Εμπενίζερ."

«Υποκύπτει ο Γκίλμπερτ σε ένα τραύμα από σφαίρα;»

«Όχι, η Κριμαία είναι γεμάτη χολέρα».

Ο Σκρουτζ κοίταξε τα άλλα θύματα αυτής της τρομερής ασθένειας και μετά ρώτησε:
"Πώς; Τι μπορώ να κάνω;"

"Η γνώση του θανάτου του Γκίλμπερτ μπορεί να πάρει μήνες για να φτάσει στον Χάμφρι. Θα είναι στενοχωρημένος και ανίσχυρος. Ο Πίτερ βοηθά όσο μπορεί, αλλά ο Χάμφρι θα χρειαστεί περισσότερη κατεύθυνση. Θα χρειαστεί καθοδήγηση."

«Το αγόρι έχει επιθυμίες;»

«Επιστήμη... μόνο επιστήμη».

«Τότε ξέρω για έναν έμπιστο. Θα σταθεροποιήσω το μέλλον του γιου σου».

«Είσαι η ευλογία μας — φύγε τώρα».

Ο ΣΚΡΟΥΤΖ, ΚΟΙΜΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ καρέκλα δίπλα στο σβησμένο τζάκι του, τραντάχτηκε όρθιος. Ανοιγοκλείνοντας άγρια καθώς ο πρωινός ήλιος άρχισε να κυλάει από το παράθυρό του, συνειδητοποίησε ότι τα ρούχα του ήταν κελυμμένα με τρύπες για σκόρο. Πηδώντας όρθιος άκουσε τα κουδούνια από την εκκλησία του St. James's Piccadilly — και μετά, ήξερε ότι η μέρα ήταν Χριστούγεννα.

Χορεύοντας γύρω από το δωμάτιό του, τραγούδησε με έναν χαρούμενο αλλά και χωρίς τόνους τρόπο. Καθαρίζοντας τον εαυτό του για τις γιορτές, ο Σκρουτζ φόρεσε το καλύτερο κοστούμι του, χτένισε τα αραιά μαλλιά του, έγραψε τρία γράμματα και μετά τοποθέτησε το καθένα μέσα στον δικό του φάκελο. Διπλώνοντας τα γράμματα στην τσέπη του σακακιού του, έφυγε από το σπίτι του και άρχισε να περπατά προς τη Μεγάλη Αίθουσα του Βασιλικού Ιδρύματος.

Σε κάθε βήμα οι μυρωδιές από ψητά κάστανα, ψήσιμο ψωμιού και η πάντα παρούσα μυρωδιά της κοπριάς αλόγου συνδυάζονται για να δημιουργήσουν μια κυρίως

ευχάριστη εμπειρία για όσους πηγαίνουν για τις διακοπές τους. Καθώς περπατούσε, ο Σκρουτζ υποκλίθηκε χαιρετώντας όσους προσπερνούσε. Σταμάτησε μόνο όταν προσπέρασε έναν ζητιάνο, έριξε το καθημερινό του κέρμα στο φλιτζάνι και μετά άκουσε: «Κάνετε αρκετά, κύριε Σκρουτζ».

Γυρνώντας για να δει ποιος ήταν ο ομιλητής, κοίταξε τον ζητιάνο και μετά ψιθύρισε στον εαυτό του: «Εγώ;» Ο ζητιάνος, συνειδητοποιώντας ότι οι λέξεις δεν προορίζονταν στην πραγματικότητα για τα αυτιά του, απλώς επιβεβαίωσε τη δήλωσή του κουνώντας το κεφάλι του πάνω-κάτω. Ο Σκρουτζ, χωρίς να δεχτεί ακόμα την αξία του, προχώρησε.

Η μέρα ήταν ξεχωριστή, αλλά όχι ασυνήθιστη για τα Χριστούγεννα. Με τις θερμοκρασίες να είναι ήπιες για το χειμώνα, μόνο ο βόρειος άνεμος έδινε ένδειξη ότι ο καιρός θα μπορούσε να γίνει θυελλώδης. Αλλά προς το παρόν, ο ήλιος έλαμπε και ο Σκρουτζ σφύριζε, όχι φυσικά, αλλά με ένα κέφι που όλοι οι θεατές αναγνώρισαν ότι ήταν χαρούμενο.

Η σκηνή του δρόμου ήταν γεμάτη με πολύχρωμα πλήθη καλλιτεχνών, πωλητών και κάλαντα. Οι άμαξες κινούνταν σαν ποτάμι κατά μήκος των πλακόστρωτων δρόμων. Κτίρια διακοσμημένα με πουρνάρια, αειθαλή και κορδέλες καλύπτονταν και από τις δύο πλευρές κάθε δρόμου του Λονδίνου. Το γέλιο ήταν η διάθεση του πληθυσμού.

Καθώς ο Σκρουτζ απέφευγε έναν ζογκλέρ που πετούσε πολλαπλά μαχαίρια, πέταξε ένα νόμισμα στο βάζο του καλλιτέχνη και μετά άκουσε: «Κάνετε αρκετά, κύριε Σκρουτζ». Ο Σκρουτζ, χωρίς δισταγμό, απλώς κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε.

Κοντά στο Βασιλικό Ίδρυμα, ο Σκρουτζ έβγαλε από το παλτό του τον φάκελο με την ένδειξη «Charitable Trust» και μετά μπήκε στην είσοδο του κτιρίου. Περπατώντας κατευθείαν στο Lecture Theatre, παρακολούθησε τον Michael Faraday να ετοιμάζεται για τη χριστουγεννιάτικη διάλεξή του σχετικά με τη χημεία της καύσης.

Ετοιμάζοντας έναν μακρύ δίσκο που περιείχε διάφορες χημικές ουσίες, ο Σκρουτζ παρακολούθησε τον Φάραντεϊ να βάλει φωτιά στο δοχείο. Multiξέσπασαν φωτοβολίδες, δημιουργώντας φλόγες μπλε, πράσινου και μοβ. «Αυτό θα δημιουργήσει σάλο», δήλωσε ο Σκρουτζ.

Σηκώνοντας το βλέμμα από το τραπέζι του, ο Faraday είπε: "Ebenezer, πόσο καιρό στέκεσαι εκεί;"

«Μόλις έφτασε, Μάικλ».

«Πιστεύετε ότι τα παιδιά θα εντυπωσιαστούν με αυτή την επίδειξη;

«Νομίζω ότι ακόμη και οι γονείς τους θα εντυπωσιαστούν», διαβεβαίωσε ο Σκρουτζ.

«Μερικές φορές γοητεύονται περισσότερο από τη νεολαία».

"Η φωτιά κάνει κάποιον να προσέξει-και η έγχρωμη φωτιά-είναι τόσο αισθητή όσο και η φωτιά."

«Αμφιβάλλω ότι είσαι εδώ για να σε γοητεύει η φωτιά, οπότε πώς μπορώ να σε βοηθήσω, Ebenezer;»

Ο Σκρουτζ έδωσε τον φάκελο με την ένδειξη «Charitable Trust» στον Faraday και είπε: «Θα ήθελα να πληρώσω για την εκπαίδευση ενός νεαρού άνδρα που ονομαζόταν Humphry Albright».

"Αυτό είναι ασυνήθιστο, Ebenezer, αλλά πες μου για το αγόρι. Είναι περίεργο, έξυπνο και πρόθυμο να δουλέψει σκληρά;"

«Όπως τον γνώρισα, είναι ένα ποιοτικό άτομο».

«Απαιτούμε όχι μόνο ποιότητα, αλλά και διάνοηση από τους ανθρώπους μας».

«Μου είπαν ότι το μόνο που σκέφτεται είναι η επιστήμη».

"Εμπενίζερ, γιατί το κάνεις αυτό;"

«Το παιδί μόλις έμεινε ορφανό».

"Πάρα πολλά ορφανά περπατούν στους δρόμους του Λονδίνου. Τι το κάνει αυτό διαφορετικό;"

«Είμαι... Είμαι σίγουρος ότι μου αρέσει πολύ αυτό το παιδί».

«Λοιπόν τον βρίσκεις ξεχωριστό, αλλά εγώ;»

«Ναι, θα τον βρείτε μοναδικό, εξυπηρετικό και εξαιρετικό».

Παίρνοντας τον φάκελο από τον Σκρουτζ, ο Φάραντεϊ τον άνοιξε, κοίταξε το ποσό που δινόταν για το αγόρι και μετά σιγά-σιγά εστίασε στα μάτια του Σκρουτζ. «Αυτά είναι περισσότερα χρήματα από όσα απαιτούνται για την εκπαίδευση δώδεκα συναδέλφων».

"Όσο φροντίζεται ο Χάμφρι, κάνει ό,τι θέλεις με επιπλέον χρήματα. Θέλω μόνο να βεβαιωθώ ότι υπάρχει αρκετός για τη νεολαία."

"Αυτό είναι περισσότερο από αρκετό, Ebenezer. Εάν το αγόρι είναι ικανό, θα του φτιάξουμε έναν επιστήμονα."

«Ένα τελευταίο πράγμα, Μάικλ, σε παρακαλώ μην αφήσεις το αγόρι να καταλάβει ότι γνωρίζεις την απώλεια της οικογένειάς του». Κάπως σαστισμένος, ο Φάραντεϊ συμφώνησε και με αυτό ο Σκρουτζ έφυγε από το κτίριο.

Μπήκε στο δρόμο περιμένοντας να τον χαιρετίσουν οι γιορτές, παρά την υπόθεση αυτή, ο Σκρουτζ βρέθηκε στη μέση ενός καυγά. Περιτριγυρισμένοι από μια ομάδα θεατών, τα δύο άτομα στη μέση ακούγονταν να τσακώνονται.

«Δείξε μου την άδεια σου», ρώτησε ο αστυφύλακας.

"Απλώς λέω τα κάλαντα. Δεν μπορεί κάποιος να διασκεδάσει και να κερδίσει ένα γεύμα χωρίς να προσκαλέσει τη μοναρχία;"

"Μη με παρακαλάς. Το είδος σου δεν ξέρει ποτέ νόμιμη εργασία. Δείξε μου την άδεια σου ή προχώρα."

«Θα μου αρνιόσουν ακόμη και ένα γεύμα».

«Με την ποιότητα της φωνής σου... θα αρνιόμουν ότι αξίζεις ακόμη και ένα γεύμα».

Με αυτό το σχόλιο, ο Σκρουτζ προχώρησε και είπε: "Η γιορτή των Χριστουγέννων έχει να κάνει με το άνοιγμα της καρδιάς στα δεινά όσων έχουν ανάγκη. Αυτή η γυναίκα φαίνεται να έχει ανάγκη".

«Ο νόμος είναι νόμος και το κράτος δεν ευθύνεται για τους ασυνείδητους».

"Η σκληρότητα των λόγων σας με αφήνει άναυδους. Κύριε, γεννηθήκατε αδαής ή είναι μια ιδιότητα που καλλιεργήσατε;"

Τα μάτια του αστυφύλακα στένεψαν και, κοιτάζοντας κατευθείαν στη μαύρη κόρη του Σκρουτζ, γρύλισε: «Μειώστε την ένταση». Με αυτό ο αξιωματικός έφευγε-πιθανώς αναζητώντας έναν άλλο λιγότερο τυχερό να παρενοχλήσει.

Ρίχνοντας μια πένα στο φλιτζάνι της γυναίκας, ο Σκρουτζ άρχισε να περπατά προς το μετρητή του όταν άκουσε μια ηχώ από φωνές να τον φωνάζουν: «Κάνετε αρκετά, κύριε Σκρουτζ».

Στον εαυτό του σκέφτηκε: «Ίσως να το κάνω».

Στρογγυλεύοντας το τετράγωνο στην επιχείρησή του, η αιωρούμενη πινακίδα πάνω από την πόρτα έδειχνε ότι ο βόρειος άνεμος δυνάμωνε. Μπαίνοντας στο κτίριο, θυμήθηκε την ημέρα που αυτός και ο Τζέικομπ μετακόμισαν στην τοποθεσία, περίπου τριάντα χρόνια πριν. Μια μελαγχολία αναμνήσεων άστραψε σε όλο του το μυαλό, αλλά τίποτα δεν εγκαταστάθηκε σε ανέκδοτο.

Μόνος μέσα στο δωμάτιο των εργαζομένων κοίταξε τα θρανία τους. Καθένας είχε τον φάκελο της Boxing Day του εργάτη στη μέση της περιοχής γραφής του. Το συνηθισμένο κουτί κράτησε τον φάκελο στη θέση του. Ο Σκρουτζ μπήκε στο γραφείο του και του Μπομπ. Πάνω στο γραφείο του συντρόφου του, τοποθέτησε έναν φάκελο που έγραφε απλώς «Bob Cratchit». Βάζοντας το χέρι του στον φάκελο, ψιθύρισε: «Ήσουν η συνειδησή μου, Μπομπ, δείχνοντάς μου την αξία αυτού που είναι έξω από τον εαυτό μου».

Κοιτάζοντας το χρηματοκιβώτιο, είχε μια ιδέα. Ανοίγοντας την πόρτα του, έβγαλε μια χούφτα κουτί. Επιστρέφοντας στα τραπέζια των εργαζομένων, γλίστρησε το κεντρικό πτερύγιο στην επάνω αριστερή γωνία κάθε φακέλου. Σε καθεμία από τις τρεις υπόλοιπες γωνίες πρόσθεσε άλλο ένα κουτί. Με τις τέσσερις γωνίες των φακέλων καλυμμένες με κέρματα, σκέφτηκε: «Θα χρειαζόταν μια δύναμη ισχυρότερη από τον σεισμό στα στενά του Ντόβερ για να μετακινηθούν αυτά τα κεφάλαια».

Από την πλάτη του άκουσε: «Κάνετε αρκετά, κύριε Σκρουτζ».

Γυρνώντας προς τη γνώριμη φωνή, είπε: «Μου το έχουν πει αυτό». Κάνοντας μια παύση, πρόσθεσε: «Είμαι έκπληκτος που η οικογένειά σου θα σου επέτρεπε χρόνο μακριά τους σήμερα».

«Δεν είμαι πια συνηθισμένος στα ουρλιαχτά των ευχαριστημένων παιδιών».

«Σε βάζουν να αναζητάς ιδιωτικότητα, έτσι δεν είναι;»

«Λοιπόν, τουλάχιστον λίγη ησυχία. Θα επιστρέψω μόλις μειωθεί ο ενθουσιασμός. Τι κάνεις εδώ, Εμπενέζερ;»

Δίνοντας στον Μπομπ τον φάκελο με το όνομά του, αποκάλυψε: «Θα αποσυρθώ, Μπομπ».

"Σύνταξη... μου... τι το έφερε αυτό;"

«Αδύναμα κόκκαλα, φίλε μου, αδύναμα κόκκαλα. Δεν θα επέμενα ποτέ σε αυτό, Μπομπ, αλλά θα ήθελα να κάνεις τον Πήτερ Νίντα μάνατζερ. Όλα εξηγούνται στον φάκελο».

«Ο Πίτερ είναι καλός άνθρωπος, αλλά ο Φίνγκαλ είναι αυτός που περιμένει προαγωγή».

«Ναι, το ξέρω. Αφού φεύγω, μπορείς να τους προωθήσεις και τους δύο. Θα πρέπει να είναι εύκολο να εφεύρουμε μια ειδική πρόοδο για τον Fingal».

«Δηλαδή αυτό είναι... αντίο;»

«Θα είμαι τριγύρω. μην γίνεσαι πολύ φανταχτερός ακόμα».

"Υπερβολική... εγώ;"

«Στοιχηματίζω ότι τα εγγόνια σου έχουν ανακαλύψει την απουσία σου».

«Στην πραγματικότητα, αμφιβάλλω. Όταν τους άφησα, εφευρίσκονταν μεθόδους για να καταστρέφουν δώρα. Ωστόσο, απολαμβάνω τη χαρά τους και η πείνα θα με πάει σπίτι σύντομα, αλλά, Ebenezer, είμαι τόσο λυπημένος που φεύγεις».

«Ο χρόνος σταματάει μόνο στις ευχές. Το χρειάζομαι αυτό, Μπομπ, το χρειάζομαι αυτό...»

«Τότε χαίρομαι που μπορείς να το κάνεις».

Καθώς κατευθύνονταν προς την είσοδο, ο Κράτσιτ άπλωσε το δεξί του χέρι στη σύντροφό του. Ο Σκρουτζ άρπαξε το χέρι, το τράβηξε κοντά του και μετά έδωσε στον φίλο του μια αγκαλιά που δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει. Βγαίνοντας από το κτίριο, ο καθένας γύρισε προς αντίθετες κατευθύνσεις. Πριν ο Κράτσιτ στρίψει στη γωνία, ο Σκρουτζ γύρισε. Ήθελε να πει στον σύντροφό του ότι τον αγαπούσε, αλλά η νευρικότητα τον σταμάτησε. Ο ίδιος δεν καταλάβαινε την ακραία φιλία που είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους. Ένα δάκρυ έπεσε από τη γωνία του δεξιού του ματιού πριν γυρίσει, σκούπισε την υγρασία που είχε απομείνει από το πρόσωπό του και μετά άρχισε να κινείται προς το σπίτι του Φρεντ και της Έλινor.

Ο ζωηρός αέρας του Λονδίνου έπεσε στη μύτη του Σκρουτζ καθώς έφτασε στο κατώφλι του ανιψιού του. Σήμερα, όμως, η ψύχρα δεν μπορούσε να του χαλάσει τη διάθεση. Ανυπομονούσε να δει εκείνα τα άτακτα δίδυμα, τους μικρούς απατεώνες της Eleanor, να αναπηδούν γύρω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο σαν παραγεμισμένες χήνες.

Σπρώχνοντας την πόρτα, φώναξε: "Eleanor, είναι απλά ο θεός σου!"

Πριν προλάβει να κλείσει την πόρτα, ένας ανεμοστρόβιλος από μικροσκοπικά πόδια και χαρούμενες κραυγές τον κατέκλυσε. «Θεός Σκρουτζ! Είσαι νωρίς!» ψέλλισαν δύο φωνές τέλεια. Ο Σκρουτζ προετοιμάστηκε για την αγκαλιά των κοριτσιών πιέζοντας την πλάτη του στην πόρτα. «Κρατήστε, ανεμοστρόβιλοι! Μετά βίας μπορώ να συμβαδίσω με έναν από εσάς, πόσο μάλλον με δύο!».

«Έλα να παίξεις! Ο πατέρας των Χριστουγέννων ήταν εδώ!»

Κάθε ανιψιά κούμπωσε σε ένα πόδι και άρχισε να το τραβάει προς το σαλόνι. Η συνδυασμένη δύναμη των ποδιών που κινούνταν σε διαφορετικές κατευθύνσεις απειλούσε να ανατρέψει τον Σκρουτζ. Στερεωμένος στην πόρτα είπε: «Θα σε ακολουθήσω». Δείχνοντας τα πόδια του γέλασε, «Όπως εσύ, έχω και εγώ δύο πόδια».

Καθώς μπήκαν στο δωμάτιο, μια χριστουγεννιάτικη ευθυμία τον χτύπησε. Το δέντρο που λαμπυρίζει από στολίδια, κανέλα και το βρυχηθμό της φωτιάς συνδυάστηκαν για να γεμίσουν τον αέρα με την αίσθηση της ευτυχίας των γιορτών. Πάνω στο τραπέζι του δείπνου καθόταν ένα σπίτι με μελόψωμο, κάπως λοξό αλλά αναμφισβήτητα γοητευτικό. Παιχνίδια ήταν διάσπαρτα παντού, το καθένα φέρει το σημάδι ενός σύντομου, αλλά ενθουσιώδους παιχνιδιού.

Πριν εξαφανιστούν μέσα σε μια αναταραχή χριστουγεννιάτικου κέφι, ο Σκρουτζ κατάφερε να βγει έξω, «Eleanor, αγαπητή μου, με άκουσες; Είμαι νωρίς!»

Μια πνιχτή φωνή φώναξε από την κουζίνα, «Σχεδόν εκεί, θείε Σκρουτζ!»

«Κοίτα τι μου έφερε ο πατέρας των Χριστουγέννων», αναφώνησε η Έμπι, βάζοντας στα χέρια του μια ξύλινη μηχανή τρένου ζωγραφισμένη με έντονα χρώματα.

Η Φάνι, πάντα η ανταγωνίστρια, παρενέβη: «Μπορείς να μου διαβάσεις το βιβλίο μου;»

Ο Σκρουτζ, ο πάντα γόης, έκλεισε το μάτι και μετά είπε: «Τι λέτε να διαβάσω το βιβλίο ενώ το τρένο μας ταξιδεύει σε μια μεγάλη περιπέτεια γύρω από το σπίτι με μελόψωμο;» Τα δίδυμα γελούσαν καθώς τα πρόσωπά τους φωτίστηκαν σαν χριστουγεννιάτικα κεριά.

Ωστόσο, με τα δίδυμα να βρίσκονται σε κατάσταση ενθουσιασμού για τις διακοπές, η εστίαση μετατοπίστηκε σε ένα νέο θαύμα. «Έφτιαξα έναν γρίφο», είπε η Φάνι.

"Κι εγώ!" αναφώνησε η Έμπι.

Λίγο έκπληκτος, ο Σκρουτζ έδωσε εντολή: «Θα ήθελα πολύ να τους ακούσω και τους δύο, πρώτα εσένα, Φάνι».

Η Φάνι απήγγειλε τον γρίφο της. «Έχω φρουρούς που στέκονται σαν αγάλματα, σημαίες που κυματίζουν χωρίς να φεύγουν από τη στέγη. Είμαι ένα μαγικό σπίτι, αλλά δεν έχω δράκους. Τι είμαι;»

Ο Σκρουτζ χάιδεψε το πιγούνι του σκεπτικός. «Λοιπόν, αυτό είναι δύσκολο. Μπορώ να έχω άλλη ιδέα;»

Πριν προλάβει να απαντήσει η Φάνι, η Έμπι ξεστόμισε: «Είναι τα Ανάκτορα του Μπάκιγχαμ!»

Ο Σκρουτζ ξέσπασε σε γέλια, αλλά είπε σοβαρά: «Έμπι, αυτό δεν είναι το αίνιγμα σου».

Η Φάνι, πάντα διπλωμάτης, δήλωσε: «Μην ανησυχείς, θείε Σκρουτζ. Θα το είχες πάρει τελικά χωρίς τη βοήθειά της».

Ο Σκρουτζ χαμογέλασε στην καλοσύνη της λέγοντας: «Τώρα, είναι η σειρά σου, Έμπι. Ποιος είναι ο γρίφος σου;»

Η Έμπι, αποφασισμένη να ξεπεράσει την αδερφή της, δήλωσε: «Στην άκρη του Τάμεση, ξαπλώνω, άλογα τριγυρνούν από πάνω μου, ενώ οι βάρκες κυλούν από κάτω μου. Ποιος... όχι, τι είμαι;».

Ο Σκρουτζ προσποιήθηκε ότι συλλογίστηκε βαθιά. «Πέρα από τον Τάμεση, λες; Άλογα και βάρκες... Αυτό το ξέρω! Είναι... η γέφυρα Blackfriars;»

Το πρόσωπο της Έμπι έπεσε. «Όχι, δεν είναι αυτή η κύρια γέφυρά μας!»

«Τότε πρέπει να είναι το London Bridge.»

Τα μάτια της Έμπι φωτίστηκαν. "Το κατάλαβες!"

Με τις παλάμες των χεριών του, ο Σκρουτζ τίναξε τα μαλλιά τους. «Είστε και οι δύο ιδιοφυΐες».

«Θείος Σκρουτζ, είσαι και έξυπνος. Τώρα είναι η σειρά σου».

Νιώθοντας το βάρος του να πρέπει να σκεφτεί γρήγορα, ο Σκρουτζ είπε τελικά: «Κάποιος χαχανίζει δυνατά, κάποιος γελάει συχνά, ένα πρόσωπο μοιράζεται, αλλά όχι ένα όνομα. Ποιοι είμαστε;»

Τα κορίτσια αντάλλαξαν μια ενημερωτική ματιά πριν χαρούν, "Είμαστε εμείς!"

Ο Σκρουτζ βρυχήθηκε από τα γέλια. «Εγκέφαλοι! Απολύτως λαμπρό! Εσείς οι δύο είστε το πιο χαρούμενο δώρο που θα μπορούσα ποτέ να θέλω».

Οι τρεις τους έπαιξαν για λίγο ακόμα προτού η Έλεονορ μπει στο σαλόνι. «Εμπενίζερ, τι σε φέρνει εδώ τόσο νωρίς;» Αγκαλιάστηκαν με τον ίδιο θαυμασμό. Κατά τον διαχωρισμό, ένα κονιορτό αλεύρι παρασύρθηκε στο πάτωμα.

Ο Σκρουτζ τη φίλησε στο μάγουλο καθώς ομολόγησε: «Είχα έναν βαρύ ύπνο».

«Δηλαδή τα δίδυμα σε κρατούσαν ξύπνιο;»

«Ακριβώς όπως ένα σφύριγμα εργοστασίου. Ωστόσο, ήρθα κυρίως νωρίς για να σε βοηθήσω, Ελεονόρα».

Πήγε πίσω από τον Σκρουτζ, τον κοίταξε πάνω κάτω και μετά είπε αργά: "Βοήθησέ με;"

«Ναι... στην κουζίνα. Κανείς δεν σε βοήθησε ποτέ να φτιάξεις ένα γεύμα;»

«Φυσικά, και έχω βοηθήσει και άλλες γυναίκες — αλλά ποτέ έναν άντρα».

«Είμαι εδώ για να αποδείξω ότι οι άνδρες μπορούν να κάνουν περισσότερα από το να τρώνε. Πώς μπορώ λοιπόν να σε βοηθήσω, Ελεονόρα;»

«Υποθέτω, οι πατάτες θέλουν ξεφλούδισμα».

«Πιστεύω ότι μπορώ να χρησιμοποιήσω ένα μαχαίρι αρκετά καλά για να ωφεληθώ», είπε καθώς πήγαιναν προς το τραπέζι κοπής.

Η κουζίνα φαινόταν σαν να είχε τσακωθεί σε καταιγίδα. Μπολ και φαγητό ήταν πάνω από κάθε επιφάνεια. Η γεμιστή χήνα ξεκουράστηκε μέσα στο τηγάνι της, περιμένοντας να ψηθεί. Καθώς η πίτα με κιμά στο φούρνο μελάνιζε το μυαλό με αρώματα, ο Σκρουτζ κοίταξε τις πατάτες, τα καρότα και τις παστινάδες που έπρεπε ακόμα να ετοιμαστούν.

Πριν ο Σκρουτζ αρχίσει να ψιλοκόβει, έβγαλε τον τελευταίο φάκελο από την τσέπη του παλτού του και τον έδωσε στην Έλινορ. «Ελπίζω να μην είμαι πολύ μπροστά».

Λαμβάνοντας τον φάκελο, κοίταξε προσεκτικά μέσα. Αμέσως το έδωσε πίσω στον Σκρουτζ. «Όχι, δεν μπορώ να το αντέξω αυτό. Φρεντ..."

«Ήλπιζα ότι θα ήταν εδώ. Θα του μιλήσω αργότερα, αλλά το χρειάζεσαι, Ελεονόρα, για τα δίδυμα, αν όχι για σένα».

"Ο Φρεντ παρέχει..."

«Δεν πρόκειται για τον Φρεντ, αλλά για το πώς θα σου συμπεριφερθεί η κοινωνία αν του συμβεί κάτι».

«Αυτός είναι ο κλήρος των γυναικών. Δεν μπορώ να πάω κόντρα σε αυτό».

«Δεν σας το ζητώ. Θέλω μόνο να σου παρέχω ασφάλεια. Κάθε σημείο μέσα σε αυτόν τον φάκελο είναι ένα γεύμα, ένα κρεβάτι, ρούχα — και η ίδια η ζωή».

Όταν η Eleanor άκουσε τη φράση «και η ίδια η ζωή», ξέσπασαν δάκρυα. Ο Σκρουτζ, αν και σαστισμένος, απλώς έβαλε το χέρι του στον ώμο της. Η χειρονομία δεν ήταν παρηγορητική, γιατί γύρισε προς το μέρος του και μετά άρχισε να κλαίει ανοιχτά. «Φοβάμαι τόσο πολύ». Ο Σκρουτζ της έδωσε το χρόνο να μεταφέρει τους φόβους της. «Νομίζω ότι είμαι έγκυος, Εμπενέξερ».

Αμέσως κατάλαβε. «Αυτή είναι ακριβώς μια από τις ανησυχίες μου... Παιδικός πυρετός». Έκανε μια παύση πριν συνεχίσει τη δική του ιστορία. «Ξέρεις ότι έχασα τη μητέρα μου. Πέθανε για να μπορέσω να ζήσω. Ήταν ένα ισόβιο βάρος για μένα να της

το έκανα αυτό." Ο Σκρουτζ έκανε μια παύση και μετά μίλησε για βοήθεια. "Την στιγμή που γεννήθηκα, η βοήθεια πέρα από τις μαίες παρέμενε περιττή, τουλάχιστον για την κοινωνία. Σήμερα, ωστόσο, τα Lying-in Hospitals φροντίζουν όσους μπορούν να πληρώσουν και θέλω να δώσω τα κεφάλαια για αυτό».

Η Eleanor συνέχισε να κλαίει με δάκρυα ανακούφισης και αγάπης για αυτή τη βοήθεια.

ΜΙΑ ΣΚΟΝΗ Χιονιού πέρασε τον Φρεντ από την πόρτα. Πριν προλάβει να βγάλει έναν ήχο, η έκρηξη απεριόριστης ενέργειας έτρεξε προς το μέρος του. «Πατέρα! Γύρισες! Τον έφερες;».

Παλεύοντας να φέρει το κουτί που κουβαλούσε στο σπίτι, απάντησε: «Δεν μπόρεσα να βάλω το πόνι στο τελάρο, αλλά σου έφερα κάτι καλύτερο».

«Τι καλύτερο από ένα πόνυ;» παραπονέθηκε η Έμπι.

Ανακατεύοντας προς το έντονο κόκκινο πανί στη γωνία, ο Φρεντ γλίστρησε το ξύλινο κουτί σε ένα μικρό τραπέζι. Με τη φαντασία να τρέχει, τα δίδυμα χάιδεψαν το κουτί σαν να περιείχε τις ζωές των επιθυμιών τους.

«Τι είναι; Είναι κουτάβι;» ρώτησε η Φάνι ενώ χόρευε στη θέση της.

Ο Φρεντ γέλασε. «Ίσως του χρόνου, όταν θα μεγαλώσεις λίγο». Το χαμόγελό του προκάλεσε ζεστασιά καθώς τα λόγια του φούντωσαν τα οράματα του κοριτσιού. «Υπάρχει μια μαγεία εδώ... μαγεία του μυαλού».

Τα κορίτσια σήκωσαν προσεκτικά το καπάκι του κουτιού και μετά επευφημούσαν με χαρά. Μέσα στο κουτί βρισκόταν ένα παραμυθένιο χωριό, σχολαστικά φτιαγμένο από ξύλο και πέτρα. Μικροσκοπικά σπίτια, βαμμένα με ζωηρά χρώματα, παισιώνουν τα πλακόστρωτα δρομάκια.

«Ω, πάτερ! Η Έμπι τσίριξε με τα μάτια της διάπλατα από απορία. «Μα... πώς πάμε μέσα;»

Ο Φρεντ χαμογέλασε. «Μόνο οι εμπνεύσεις σου θα μπουν σε αυτό το χωριουδάκι». Καθώς άφηνε τα κορίτσια να παίζουν, ένας χαρούμενος ήχος γέλιου ακουγόταν από την κουζίνα.

Ο Φρεντ μπήκε στην κουζίνα για να βρει την Έλινορ και τον Σκρουτζ να πετάνε αλεύρι ο ένας στον άλλο. Καλυμμένοι από την απόκοσμη ουσία, σταμάτησαν στη μέση της βολής όταν είδαν τον Φρεντ στη γωνία του δωματίου να τους παρακολουθεί.

«Φαίνεται ότι μου έχει λείψει η διασκέδαση».

«Ω, όχι, είσαι στην ώρα σου», είπε η Έλεονορ πετώντας τη χούφτα της πούδρας πάνω στο παλτό του.

Οι τρεις απέφευγαν ο ένας τον άλλον καθώς συνέχιζαν τη δραστηριότητα να ξεσκονίζουν το δωμάτιο με αλεύρι. Το έργο άλλαξε μόνο όταν η Έμπι και η Φάνι μπήκαν στην κουζίνα. Παρακολουθώντας την ταραχή των ενηλίκων, η Έμπι είπε δυνατά: «Νόμιζα ότι ήμασταν τα παιδιά».

Αφού το ανακάλυψαν, οι τρεις έμειναν ακίνητοι σαν αγάλματα, κάθε μια από τις εκφράσεις του προσώπου τους έδειχνε την ενοχή ότι έπαιξαν σαν τραμπούκοι. Και τότε... τόσο η Έλινορ όσο και ο Φρεντ πέταξαν μια χούφτα σε καθένα από τα κορίτσια. Η κουζίνα σε ελάχιστο χρόνο έγινε άσπρη σαν το χιόνι που μαζεύτηκε στην κορυφή μιας παγωμένης λίμνης κατά τη διάρκεια μιας χιονοθύελλας. Το γέλιο περικύκλωσε όλο το σπίτι με αταξίες, καθώς και οι πέντε τελικά ηρεμούσαν αρκετά για να επισκευάσουν την κουζίνα από το ξέφρενο της οικογένειας.

Μόλις η δουλειά και το παιχνίδι τελείωσαν στην κουζίνα, ο Σκρουτζ και τα δίδυμα επέστρεψαν στο σαλόνι. Κάθισε κοντά στο τζάκι στην πιο άνετη καρέκλα του σπιτιού και μετά αποκοιμήθηκε αμέσως. Τα δίδυμα έπαιξαν με το παραμυθένιο χωριό, φανταζόμενοι και οι δύο έναν παρόμοιο αλλά μοναδικό μύθο.

Καθώς ο Σκρουτζ χαλάρωνε και κοιμόταν, το στόμα του άρχισε να ανοιγοκλείνει με κάθε ροχαλητό. Συναγωνιζόμενοι με τη φωτιά που τρίζει, η Έμπι και η Φάνι παρακολουθούσαν με δέος καθώς τα ροχαλητά και οι συριγμοί του Σκρουτζ άρχισαν να ελέγχουν την ησυχία. Και μετά, όταν ο Σκρουτζ είχε το στόμα του στο πιο πλατύ του στόμα, η Έμπι έβαλε το πρώτο της δάχτυλο μέσα σε αυτό. Γρήγορα το αφαίρεσε πριν προλάβει να δαγκώσει. Τα δίδυμα γέλασαν με μια συγκίνηση που κανένα χριστουγεννιάτικο παιχνίδι δεν μπορούσε ποτέ να προσφέρει. Κι έτσι, αυτή η απόλαυση έγινε το παιχνίδι τους. Τα δάχτυλα μέσα και έξω, το ένα μετά το άλλο εισέβαλε στο άνοιγμα.

Το Giggles ξέσπασε τόσο δυνατά που ο Fred το ερεύνησε. "Κορίτσια, πιστεύετε ότι αυτό μπορεί να είναι ασέβεια προς τον θείο σας;"

«Ούτε που ξέρει».

«Αυτό μπορεί να το κάνει ακόμα πιο αγενές». Η Φάνι, χάνοντας την εστίαση, φώναξε όταν ο Σκρουτζ τη δάγκωσε.

«Ξέρει τώρα», είπε ο Φρεντ και στη συνέχεια πρόσθεσε, «Είναι ώρα να καθαριστείς για το δείπνο».

Και τα δύο κορίτσια έτρεξαν από το δωμάτιο ενώ ο Σκρουτζ συνέχιζε να ροχαλίζει. «Εμπενίζερ, Εμπενίζερ, είναι ώρα για δείπνο». Ο ύπνος του συνεχίστηκε. Καθισμένος οκλαδόν δίπλα στον Σκρουτζ, ο Φρεντ κοίταξε το πρόσωπο του θείου του ενώ κουνούσε απαλά τον ώμο του. «Εμπενίζερ, Έμπενιζερ —» Χωρίς απάντηση, άρπαξε και τους δύο ώμους και μετά προσπάθησε να επαναφέρει τον Σκρουτζ από τον ύπνο.

Τελικά ο Σκρουτζ τράνταξε όρθιος. Βήχοντας καθώς έβγαζε αέρα, βόγκηξε: «Αγαπώ την αδερφή μου».

Ο Φρεντ, λίγο έκπληκτος, απάντησε: «Όλοι αγαπούσαν τη μητέρα».

«Αλλά εξακολουθώ να την αγαπώ».

"Κι εγώ. Κι εγώ..." Η Φρεντ δίστασε πριν πει, "Ο θάνατός της... μερικές φορές είναι ακόμα δύσκολος. Αλλά σήμερα είναι χαρούμενος, με ένα ζευγάρι νεαρών αναγκασμένοι να μας κρατούν χαμογελαστούς και ένα γεύμα να μας αποκοιμίζει. Τι λες, λοιπόν, θείε, να συμμετάσχουμε στην απόλαυση;"

Ο Σκρουτζ χαμογέλασε καθώς έπιασε το χέρι βοήθειας του Φρεντ. Η Έλινορ μπήκε κουβαλώντας τις μυρωδιές της κουζίνας μαζί με ένα μπολ γεμάτο καρότα και πατάτες στον ατμό. «Φρεντ, θα με βοηθήσεις με τη χήνα;» Και οι δύο άντρες ακολούθησαν χαρούμενα, γιατί ο αέρας γεμάτος γεύσεις έλεγχε τα γρυλίσματα στην κοιλιά τους.

Γρήγορα το σαλόνι με το πολύχρωμο χριστουγεννιάτικο δέντρο, το φλεγόμενο τζάκι και τα αμέτρητα παιχνίδια έστρεψαν την προσοχή προς τη γιορτή. Και τα δύο παιδιά επιθεώρησαν το φαγητό μετά την προσθήκη κάθε μπολ στο τραπέζι. Με τη χήνα να είναι η τελευταία προσθήκη, η γιορτή εμφανίστηκε σε εορτασμό.

«Πριν ξεκινήσουμε, μια πρόταση για την εποχή», είπε ο Φρεντ. «Το νέο έτος... μακάρι να φέρει λιγότερες διαφωνίες και επιπλέον διακοπές».

Οι ενήλικες γέλασαν καθώς ο Σκρουτζ ρώτησε: "Προβλήματα δικηγόρου;" Ο Φρεντ απλώς κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε.

«Θέλω να κάνω ένα τοστ», είπε η Έμπι.

«Τότε εγώ», επέμεινε η Φάνι.

Ένα παραπλανητικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο της Έμπι καθώς μιλούσε. «Το δικό μου είναι στη χήνα... μακάρι να αντέξει όσο μπορώ να μασάω και να έχει καλύτερη γεύση απ' όσο φαίνεται».

Όλοι εκτός από την Έλεονορ γέλασαν καθώς η Φάνι δήλωσε: «Η δική μου είναι για τη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα... μακάρι η σκληρότητά της να αντέξει το στομάχι και η γεύση της να τη βρει άξια να την καταπιεί».

«Αρχίζω να νιώθω λίγο παραμελημένη εδώ», είπε η Έλεονορ.

Ο Φρεντ έκλεισε το μάτι και είπε: «Μα είναι η σειρά σου να μειώσεις τον άλλον, οπότε τι λες, Ελεονόρα;»

«Σε αυτή την περίπτωση, θα φρυγανίσω τον θείο Σκρουτζ... είθε το μπράτσο σου να μην έχει πάντα το σημάδι του και η γενναιοδωρία σου να ξεπερνά για πάντα τον όγκο του ροχαλητού σου».

Τα δίδυμα έδειξαν τον Σκρουτζ καθώς γελούσαν για τις πρόσφατες ατάκες τους με τον θείο που ροχάλιζε. Ο Σκρουτζ κοίταξε αυτά τα διαισθητικά αδέρφια και μετά ανακοίνωσε: «Έχω το καλύτερο τοστ εδώ».

«Λοιπόν, οπωσδήποτε, Εμπενίζερ, σε παρακαλώ...» Ο Φρεντ έφυγε καθώς περίμενε ότι ο Σκρουτζ θα ξεκινούσε το τοστ του.

«Σηκώνω το ποτήρι μου στα δίδυμα... ιδού οι χάος, που φέρνουν τα γέλια και τους μελλοντικούς τραγουδιστές των Χριστουγέννων... αν είναι σε θέση να μείνουν συντονισμένοι».

«Μπορώ να τραγουδήσω καλύτερα από την Έμπι».

«Αλλά μπορώ να θυμηθώ τις λέξεις».

«Εντάξει, κορίτσια, σήμερα δεν είναι η μέρα για τέτοιου είδους ασήμαντα».

Μετά το γεύμα οι διακοπές μειώθηκαν γρήγορα. Ο Φρεντ πρόσφερε το παιχνίδι του Γουίστ ως διασκέδαση μετά το δείπνο, αλλά ο Σκρουτζ ζήτησε άμαξα. Καθώς έφευγε, ο Φρεντ βρισκόταν στη διαδικασία της μετακόμισης της παραμυθένιας βίλας πηγαίνοντας στο υπνοδωμάτιο των κοριτσιών.

Η αναπήδηση του βαγονιού μετέτρεψε γρήγορα τη σταθερή αναπνοή του κουρασμένου Σκρουτζ σε ροχαλητό. Μόλις πάركαρε μπροστά από τη διεύθυνσή του στο Σάκβιλ, ο οδηγός έπρεπε να πηδήξει από τη θέση του, για να ξυπνήσει τον ηλικιωμένο. Ο Σκρουτζ έδωσε στον άνδρα ένα επιπλέον νόμισμα για την ανησυχία του.

Η είσοδος στο χειμερινό του σπίτι ήταν πάντα ένα σοκ, αλλά ποτέ μια έκπληξη. Το ρίγος της αφύλακτης δομής μουδιάσει τα κόκαλα του αδύνατος. Καθώς η άμεση ανάγκη γινόταν ζέστη, θυμήθηκε την ημέρα, ειδικά τα ζωντανά δίδυμα. Ενώ η φλόγα της φωτιάς ανέβαζε αιθάλη στην καμινάδα, ο Σκρουτζ σωριάστηκε στην καρέκλα του. Ο ύπνος οδήγησε σε ροχαλητό, που οδήγησε σε μυϊκή χαλάρωση, που οδήγησε στην αποτυχία του πυρήνα του. Με το πηγούνι του να χαλαρώνει στην κορυφή του στήθους του, μια σκόνη από αλεύρι έπεσε από το γιακά του καθώς τελείωσε η ζωή του.

«ΠΑΤΕΡ, ΘΕΛΩ να παίζω περισσότερο».

"Περάσαμε μια κουραστική μέρα. Είναι ώρα για ύπνο. Η μαμά σου θα είναι εδώ σύντομα... και ξέρεις τι σημαίνει αυτό." Τα κορίτσια ήταν πέρα από γκρίνια, έτσι συνέχισαν με ευχαρίστηση. Μέσα σε μια καταιγίδα δραστηριοτήτων, είχαν μετατρέψει το χωριό τους σε φάρμα. Προσθέτοντας τα δικά τους ξύλινα ζώα στη σκηνή δημιουργήσε μια ατμόσφαιρα τόσο αληθινή που θα μπορούσε κανείς σχεδόν να μυρίσει την κοπριά.

Καθώς ο Φρεντ περνούσε δίπλα από τον καθρέφτη στο δωμάτιο του δίδυμου, σημείωσε επιπλέον χειρονομίες. Αντικρίζοντας τον καθρέφτη, δεν είδε τη δική του αντανάκλαση, αλλά το όραμα του Ebenezer Scrooge. "Θεός;"

«Να είσαι ήρεμος, Φρεντ».

"Τι να κάνω για αυτό;"

«Έχω ένα αίτημα».

«Και αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή;»

Ο Σκρουτζ απλώς αγνόησε την ερώτηση και μετά μίλησε για την προτεραιότητά του.
«Έδωσα στην Έλεονορ δύο χιλιάδες λίρες σε ομόλογα κονσόλες».

"Δύο χιλιάδες λίρες; Πώς το λμάς!"

"Φαίνεται ότι το να σου πω να είσαι ήρεμος είναι χαμός. Ωστόσο, θα ήθελα να μιλήσω για αυτό — όπως έχει ήδη γίνει."

Ο Φρεντ εξέπνευσε με τέτοια ριπή που η Φάνι σήκωσε τα μάτια για να ερευνήσει την αγωνία του πατέρα της. Βλέποντας την αντανάκλασή του φώναξε: "Κοίτα την Έμμι! Ο πατέρας αρχίζει να μοιάζει με τον θείο Σκρουτζ." Μαζί γελούσαν καθώς άντεχε το γλέντι τους.

«Φρεντ, μπορεί να νομίζεις ότι έχω κάνει υπέρβαση εδώ, αλλά ανησυχώ για οποιοδήποτε κακό που θα μπορούσε να σε βάλει τέλος».

Ο Φρεντ τράβηξε περισσότερο αέρα από ό,τι χρειαζόταν πριν πει: "Η Eleanor δεν γνωρίζει οικονομικά. Οι γυναίκες δεν έχουν το ταλέντο γι' αυτό. Προστατεύουμε..."

"Σκουπίδια! Humbug! Σταμάτα να φλυαρείς για ψεύτικες αρχές."

«Αλλά η λατρεία της οικογενείας...»

«Μόνο που δημιουργήθηκε για υπακοή». Ο Σκρουτζ έκανε μια παύση και μετά ρώτησε: "Έχετε σκεφτεί τι θα γινόταν με τα κορίτσια αν πέθατε;"

«Έχω αποφύγει αυτό το θέμα, οπότε δεν θα το βάλω στο παιχνίδι».

«Καλέ μου, οι προετοιμασίες δεν είναι ποτέ χαμένες». Ο Σκρουτζ εξήγησε το σκεπτικό του για την ενδυνάμωση της Eleanor χωρίς τη συγκατάθεσή του. "Έχω δει πάρα πολλά για να το αποφύγω. Εμείς που έχουμε κεφάλαια δεν ρίχνουμε ποτέ καν μια ματιά στις δυσκολίες που δημιουργούνται όταν πέφτει ο τροφοδότης."

"Ο νόμος για την προστασία των χηρών παρέχει ασφάλεια."

"Η Eleanor θα λάμβανε τα ρούχα σου, αλλά όχι το σπίτι ή τα χρήματά σου. Στο θάνατό σου, θα της έλειπαν τα πλήρη δικαιώματα και τα δίδυμα... Δεν μπορώ καν να σκεφτώ τις πιθανές καταχρήσεις τους." Με την επιθυμία να κατευνάσει τις εντάσεις, ο Σκρουτζ ολοκλήρωσε με: «Και μετά είναι το νέο μωρό».

"Νέο μωρό;"

«Και πάλι, έχω ξεπεράσει τον εαυτό μου εδώ».

"ΝΕΟ ΜΩΡΟ! Αυτά είναι νέα που πρέπει να σκεφτώ."

«Άκουσα το όνομα Joise, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτό θα φέρει αγόρι ή κορίτσι».

«Για μένα δεν έχει σημασία».

«Αλλά θα έπρεπε, γιατί η κοινωνία θα υπαγορεύσει τις ελευθερίες της κατά τη γέννηση». Αναζητώντας μια συνεχή μέθοδο πειθούς, ο Σκρουτζ πρόσθεσε: "Δεν μπορώ να σε αναγκάσω να προσέχεις. Αλλά έχω φροντίσει όσο καλύτερα μπορώ για την ασφάλεια της οικογένειάς σου, εάν ο θάνατός σου έρθει πολύ νωρίς."

«Θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων, αλλά εξακολουθώ να νιώθω περιφρονημένος».

«Δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ενήργησα χωρίς διαβούλευση ή επειδή έχετε ανάγκη να προστατεύσετε τον έλεγχό σας».

Αναπνέοντας, ο Φρεντ είπε: «Και οι δύο με βάζουν σε αδύναμο τρόπο».

"Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Ο Σκρουτζ κοίταξε πάνω από τον ώμο του, χαμογέλασε και μετά είπε: «Με καλούν. Θυμήσου να ζεις τουλάχιστον με καλοσύνη».

"Περίμενε... τι έγινε κ..."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae. Khaac-aaac."

ΤΟ ΤΕΛΟΣ